Coperta de Doina Botez

LINER

James Barlow

Pan Books Ltd : London

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii Univers

JAMES BARLOW

TRANSATLANTICUL

În românește de
Ileana Verzea

Editura UNIVERS
București, 1976

Partea întîi

ANTIPOZI

„...noi vapoare cu aburi, puternice, mari și splendid echipate, care poartă corespondența de la Poșta Maiestății sale."

reclamă, 1837

Bărbați... plini de energie, activi pe tărîmuri străine și exploratori ai regiunilor îndepărtate ale lumii.

HAKLUYT

1

— O să discutăm noi despre asta, spusese bărbatul la telefon.

Vorbise italienește și pe Bartolomeo Tornetta îl apucase durerea de stomac de emoție. Subiectul convorbirii telefonice fusese, bineînțeles, banii. Banii lui, cîștigați prin muncă și chibzuință, prin iscusința lui în traficul de plăceri, specific secolului al douăzecilea. Italianul putea pur și simplu să fie vreo cunoștință, dar putea să fie și un om al Mafiei. Tornetta trăia de pe urma fetelor, dădea ordine care nu se discutau; dar adesea trebuia să facă față și neplăcerilor: nătărăi beți, care își închipuiau că fetele sînt mecanisme automate cu butoane pentru plăceri..

— Stai să vezi, încercase el să explice. Săptămîna trecută am fost la dentist. Două plombe mici. Azi îmi aduce poștașul nota. Optsprezece dolari. Nebunie curată! Ce fel de țară-i asta pentru un om sărac?

Pronunțase cuvîntul „sărac" de parcă s-ar fi aflat pe punctul de a se lua la harță cu perceptorii de impozit pe venit.

Era, într-adevăr, o țară ciudată.

Tornetta se afla în Australia de cinci ani, și tot timpul locuise la Sydney. Își păstrase aceeași locuință, la o aruncătură de băț de docurile unde debarcase.

Modul de viață australian îi convenea, deși în multe privințe îl pusese în încurcătură. În cea mai mare parte, însă, nu-l afecta deloc. Făcuse din meserie un comerț vulgar, dar pînă la urmă îi mersese bine.

Restul nu avea pentru el nici o importanță, deși merita să fie luat în seamă și chiar exploatat. Existau două Australii. La început i se păruseră amîndouă atît de lipsite de eleganță și atît de *gauche* [1] încît se gîndise să se întoarcă în Italia. Pe de o parte, bătrîna Australie, pierind mînioasă : copaci victorieni, înalți și maiestuoși, alături de eucalipții ce puteau fi întîlniți pretutindeni ; clădiri publice coloniale cu acoperișuri de tablă ; temperanță, conformism social, afectare burgheză ; Liga militarilor întorși la vatră și corolarele ei, berea și patriotismul ; dezastrul de la Gallipoli sărbătorit de bărbați și de fiii acestora, care se tîrau în fiecare an din cartierele mărginașe, ca un fel de Dunkirk la antipod.

Apoi venea noua Australie : discuții teoretice clar formulate ; bunuri de consum ; plaje acoperite de cutii de bere și de gunoaie, tineri bine făcuți care își demonstrau calitățile pe schiuri nautice, și fete înalte, suple, bronzîndu-și sînii pe nisipul prea fierbinte pentru picioare, gata să-și dovedească egalitatea ; și muzica pop urlînd din tranzistoarele din mașinile de tip militar.

Tornetta nu aparținuse nici uneia din aceste Australii, cu excepția cartierului Kings Cross, deși vorbea acum bine englezește și nu i se mai spunea „macaronar" de mai bine de trei ani. Adaptase lumea la capacitățile lui, nu se adaptase el la mediu ; se afla acolo în primul rînd pentru a obține ceea ce dorea. Se acomodase repede la atmosfera hedonistă din Sydney. Orașul agitat, prietenos, vulgar putea fi exploatat. Avea nevoie de ceea ce poseda el, darul de a furniza cele necesare.

Orașul, așa cum îl găsise, era atît de aproape de începuturi și încă neformat, încît chiar și cel mai mic lucru însemna un progres. Prima oară cînd se dusese la un bar mare dintr-un cartier mărginaș, a rămas uimit văzînd cum oameni care cîștigă bine stăteau desculți, mirosind acru a sudoare, în vestă sau în cămașă, în acel cub pardosit cu plăci de ceramică ce semăna cu un closet public și mirosea aidoma. Își amorțeau simțurile cu bere și ascultau un radio hodorogit care zbiera ceva despre cîini

[1] Stîngaci (fr.)

sau despre cai. Toată atmosfera era atît de agresiv masculină încît simţeai că lipseşte ceva.

Şi Tornetta a procurat fete pe care să-şi plimbe privirile această masculinitate deşănţată. Cartierul Kings Cross din Sydney se fălea cu o şcoală de *strip-tease*. Găseai discoteci, librării, pop art, cofetării, delicatese, pizzerii şi fete...

Vocea de la telefon îi propusese un termen de gîndire de cîteva zile. Nu era cazul să te alarmezi ; era ceva necesar, ca asigurarea. Condiţiile puteau fi discutate. Ei — Zito şi Attolico — îl vor suna vineri la ora nouă...

În aceste trei zile, Tornetta trăi cu groaza celor ce aveau să se întîmple. Nu putea plăti. În ziua următoare, mînia îşi ceru drepturile, furia începu să clocotească. Nu va plăti ! Îşi dădea seama că îl vor bate, vor distruge localul, vor răni cîteva fete. Treaba se putea lăsa şi cu ceva morţi. Păstrînd proporţiile, oraşul era de patru ori mai violent decît Londra.

Se gîndi ce se gîndi, şi pînă la urmă se hotărî să fugă. Dacă făceau parte din Mafia, îi vor stoarce oricum ultima picătură de sînge. Dacă nu, cu atît mai bine... Nimeni în Sydney nu putea fi sigur dacă Mafia operează sau nu. Unii ziarişti credeau că dacă ar fi operat, viaţa de noapte ar fi avut mai multă picanterie...

Tornetta se duse încet în spatele unui mic grup care se uita la „Prudence Decojitoarea" — o australiancă voinică, cu picioare lungi, plete negre cu cărare la mijloc şi o faţă de o frumuseţe sălbatică. Tornetta o avusese de două ori, sus, pe patul lui ponosit, de la etaj.

Era ciudată, nebună de-a binelea şi îi deranja pe clienţii care simţeau că sînt dispreţuiţi.

Patru tineri cu plete se hlizeau, beţi. Puşti din cartierele în care, după ora şase, rămîneau deschise doar un singur lacto-bar sau o fructărie Continental, răzleaţă. Alături, un şofer de taxi, cu fruntea lucioasă de sudoare, şi un om care semăna a salvator de vieţi murat în saramură, pironit în picioare, cu trupul bronzat, de culoarea tekului. Mai era un om a cărui soţie se afla afară, la cîţiva metri distanţă, bînd bere într-o limuzină. Şi un docher bătrîn, cu burta ca un balon, tatuat pe braţele încrucişate, cu bretele

de polițist și de pompier peste flanela de corp ; de fapt dormea...

Tornetta alergă pe treptele de cărămidă de la intrare și îl preveni pe contrabandist.

— Vor veni doi tipi, la nouă. Trimite o fată să-i aducă în bucătărie.

Se duse la bucătărie să aștepte. Frica i se îngrămădise în stomac și ar fi vrut să o ia la goană, fără nici o altă discuție. Era obișnuit cu violența, dar trecuseră cîțiva ani de cînd nu se mai încăierase. Doi, Zito și Attolico. Nu știa ce statură aveau, dacă purtau cuțite sau arme sau altceva de prin partea locului. Sau dacă foloseau pumnii ori loveau cu picioarele încălțate în pantofi de seară.

Tornetta așeză pe masa butucănoasă un singur tacîm și puse oala de metal plină cu supă pe sobă, în spate. La nouă fără zece își turnă o farfurie de supă, se așeză și își plimbă ochii asupra ei ; îi tremurau genunchii sub masă. La spate, aproape cinci kilograme de supă clocoteau în oală. Pentru un singur om ? Pentru fete ? Or să observe cei doi ? Așeză două scaune oarecum vizavi de el, așa încît, într-un arc descris de oală...

Auzea zgomotul disonant al orchestrei de la discoteca din cealaltă stradă. Dacă trebuie, va plăti. Dacă ar fi oameni de înțeles...

O fată îi introduse în bucătărie fără să bată la ușă, și cum pașii nu li s-au auzit, îl surprinseră moțăind.

Fata era „Anne Anatomica" și Tornetta își dădu numaidecît seama că cei doi erau mafioți, pentru că în lumina din bucătărie nu profitaseră de ocazie să o examineze nesățios, cînd se aflase acolo. Anne purta un fel de bikini, era înaltă și voluptuoasă, dar ei nici măcar n-au privit-o și nici nu au mormăit vreo banalitate ca „Mulțumesc". Însemna că de acolo de unde veneau aveau pe nimica toată fete care fac *strip-tease,* sau altele de teapa lor.

Au șovăit pînă ce Anne s-a retras dincolo de ușă, pe care a închis-o în urma ei. Apoi cel mărunt și subțire, îmbrăcat îngrijit, cu o față prelungă în formă de pană, anunță, arătînd cu mîna spre pieptul lui :

— Zito.

— Attolico, adăugă și celălalt, posac.

Era un bărbat între două vîrste, gras, dar asta nu însemna nimic, nu era un indiciu de moliciune.

— Luați loc, îi invită Tornetta, dar cei doi zîmbiră la auzul propunerii absurde : nu erau ei oameni să se lase puși în asemenea dezavantaj, așa că rămaseră în picioare, lucru care îl umplu pe Tornetta de presimțiri. Pierduse.

— Beți ceva ? îi invită.

Se făcură că nu observă gluma proastă.

— E drăguț aici, spuse Attolico. Ai un local bun. Dincolo sînt douăzeci de oameni. E bine pentru primul spectacol de vineri seara.

— Nu-i rău, încuviință Tornetta.

— De cît timp ești aici ?

— În Sydney ?

— *Aici.*

— De șase luni.

— Nici un necaz ?

— Necaz ? De ce să am vreun necaz ? E o plăcere.

— Asta-i bine. „Bine" părea să fie un cuvînt preferat de-al lui Attolico. Plătești ceva ca să fii protejat ?

— Cine are nevoie de protecție în Australia ?

Zîmbiră din nou.

— Sînt o mulțime de bande pe aici, explică Zito.

— Protecția pe care o oferim noi e mai bună decît orice societate de asigurări, explică Attolico. În caz de pagubă plătim daunele, dar îi căutăm pe autori ca să se facă puțină dreptate socială. Dacă te amenință cineva, avem noi grijă de asta. Dacă ai probleme financiare... Și fete avem berechet, dacă ți se pare greu să lucrezi cu astea de aici.

— Într-un cuvînt, noi îți rezolvăm toate greutățile în afaceri. Și tot ce cerem este a treia parte din profit, spuse Zito cu toată seriozitatea.

— La cît se ridică cifra de afaceri ? întrebă Attolico.

N-avea nici un rost să protesteze : „Asta nu-i treaba voastră". Tornetta îi dădu o cifră, scăzînd o treime.

— Și profitul ?

— Greu de spus. Sînt aici doar de...

— Dar cu aproximație ?

Tornetta îi dădu o cifră, scăzînd din nou a treia parte.

— Cîte fete ?

— Cinci.

— Cu cît le plătești ?

Pe Tornetta îl trecură sudorile. Le întrebaseră, probabil, pe fete. Dădu cifra corectă.

— Și suplimentele ?

— Nu înțeleg.

— Îți explic eu, îl informă Zito cu un calm înspăimîntător. Fata căreia îi spui Lucy Lolita e de-a noastră. Ea ne-a vorbit de suplimentele plătite de unii clienți buni, acolo, sus, în dormitor. Încasezi treizeci la sută, nu ?

— Uitasem.

— Îți amintești cifra de afaceri, dar nu și profitul, spuse Attolico asemenea unui contabil adresîndu-se clientului care încearcă să fie necinstit, ceea ce era cît se poate de neplăcut.

— S-o luăm de la început, propuse Zito, așezîndu-se brusc. Cinci fete. Un contrabandist. Patru spectacole pe seară. Care-s încasările ? Nu prea ești bun la afaceri. Aranjăm noi lucrurile.

Tornetta se ridică, se întoarse și întinse un braț.

— Uite registrul de încasări. Deschise un sertar de la un bufet ieftin de lemn de lîngă sobă și aruncă registrul ușor spre locul unde stătea Zito, care îl luă cu dreapta, punînd alături un creion.

Dintr-o mișcare, Tornetta se întinse mai mult și înșfăcă oala de metal. Mînerul îl ardea, dar se pornise.

Arcul de lichid gros, fierbinte, îi prinse lui Zito fața și urechea stîngă. Reacția la durere a fost atît de violentă încît cu genunchii ridică masa în aer. Căzu de pe scaun și se zvîrcoli pe jos urlînd.

Attolico era obișnuit cu cuțitul. Se trase puțin îndărăt, căci fusese luat prin surprindere și se feri de oală. Se schimbase la față. Discuția se terminase. Era om de meserie și avea dreptul acum să-și pună la încercare îndemînarea. Patronii l-ar fi aprobat.

Aruncă cu un scaun în Tornetta, care trebuia sau să se lase lovit sau să verse conținutul oalei din mîna dreaptă întinsă.

Se încăierară într-un colț și Tornetta turnă lichid peste mîna care ținea cuțitul gata să i-l înfigă în stomac. Miș-

carea slăbi, pierdu din forță și, înainte de a cădea, cuțitul îi străpunse doar vesta.

Attolico dădu din picioare, se zbătu să ajungă la oală, dar își opărise mîna cu care opera și, dealtfel, șuiera de durere.

Tornetta îi deșertă conținutul oalei pe piept.

Asta era prea mult. Attolico se predă, cerînd îndurare, iertare ; nu va spune nici un cuvînt, va pleca, *acum*, te rog —

Dar Tornetta era înspăimîntat de parcă l-ar fi atacat o viespe sau de parcă ar fi călcat din greșeală pe un păianjen cu spatele roșu. Ca să fie sigur, trebuia să-i mai lovească, să strivească viespea, să calce încă o dată păianjenul în picioare.

Răsturnă cele patru cești de lichid clocotit rămas în oală peste nasul și ochii lui Attolico, ceea ce îl dădu gata, orbit, gemînd.

Tornetta scrîșni din dinți, asudat tot. Trebuia să continue. Nu să-i ucidă, asta i-ar fi atras pe copoi. Dar să-i scoată din circulație — ceea ce era o chestiune care-l privea personal.

Îl izbi cu piciorul pe Zito, care zăcea cu fața în jos, ca să-l paralizeze și apoi, la fel de îngrozit, îl lovi cu pantoful în cap.

Se uită disperat în jur să găsească ceva ca să-l paralizeze pe Attolico, care făcea mult zgomot bîjbîind prin odaie. Într-un sertar găsi un ciocan mic. Cu el îi zdrobi încheieturile, apoi îl lovi de cîteva ori în ceafă pînă cînd, ca un taur uriaș rănit, Attolico, cu cele o sută de kilograme ale sale, se prăbuși lipsit de cunoștință.

Tornetta de-abia își mai putea trage răsuflarea. Sorbea aerul lacom, ca un motor cu reacție.

Ușa de la bucătărie se deschise și intră Prudence, care își dădu numaidecît seama de situație, rîse și comentă :

— Doamne, Isuse, strașnică ispravă ! și dădu să plece.

Panicat, Tornetta o înșfăcă de păr și cînd fata, solidă, se împotrivi cu forță, o lovi peste nas, zdrobindu-i-l. Ea începu să plîngă, urlînd ; o podidi sîngele pe nas. Avu o mare satisfacție. De acum înainte n-o să-l mai disprețuiască cu una cu două. Îi veni o idee și mai bună — să îi pună vîrf cu oala.

Metalul mai era încă foarte fierbinte. Împinse trupul solid, aproape gol, al fetei lîngă ușa prin care se grăbise să iasă și apăsă metalul înfierbîntat pe spate, arzînd-o.

Prudence se zbătu și țipă, apoi se prăbuși. Sîngele care-i curgea din nas aproape că o sufoca; era înspăimîntată. Tornetta își dădu seama că făcuse o prostie. Fata ar fi putut, pe bună dreptate, să se plîngă poliției și să ducă totul de rîpă. O lovi de două ori cu ciocanul cel mic... Acum zăcea gemînd, gata să-și piardă cunoștința, într-o stare jalnică, puțin probabil să-i mai dea de furcă...

Pentru orice eventualitate, încuie ușa de la bucătărie, puse cheia în buzunar, se duse într-o spălătorie părăginită, nefolosită de multă vreme, și scoase dintr-un dulap unica valiză, gata făcută.

Se întoarse în bucătărie, scotoci prin buzunarele lui Zito și ale lui Attolico și găsi șapte sute de dolari.

Afară, în curtea murdară, întunericul îl orbi o clipă, dar aerul rece de octombrie, chiar cu mirosul de gunoi, îl readuse în puteri. Nu era epuizat, nici măcar obosit, iar teama se manifesta atît cît să-l îmboldească să nu stea pe loc.

O apucă, respirînd din greu, pe niște străzi dosnice. Simțea mirosul de pîine caldă și vedea caleidoscopul reclamelor de neon de la magazinul de automobile din William Street. Inspiră adînc mirosul de conopidă *au gratin* de la Lorenzini, urmată, își aminti, de *zabaglione* și un espresso foarte amar.

Automobilul închiriat era acolo unde îl lăsase acum două ore. Așeză valiza în port-bagaj și conduse la întîmplare, mișcarea fiindu-i în acele momente mai necesară decît direcția. Farurile strălucitoare și circulația intensă îi dădură cîteva momente senzația că e urmărit. Ajunse la concluzia că era cuprins de panică. La un stop, în mașină pătrunse miros de ceapă; fete în mini-fuste se plimbau tacticos. Nici o primejdie. Tarabe cu flori, librării, butici, Crest Hotel, soldați americani dincolo de Pancake Parlour. Tornetta rătăci drumul și se îndreptă spre docuri.

Intră într-un cartier mărginaș acoperit de gunoaie, se ascunse printre șirurile de case cu verande de fontă, cu cîte un lămîi în peticele de grădini din spate nu mai mari decît o batistă, cu migdali plini de praf, și cu ferigi

osul peștelui ; șiruri de case vechi de lemn, părăginite, îmbibate de vopsea în toate culorile curcubeului, după cum cartierul varia între aristocrație, sărăcie și excentricitate.

Trecură treizeci de minute pînă cînd Tornetta își dădu seama că benzina era pe sfîrșite, că obosea și că mai avea drum lung de făcut. Își umplu rezervorul, verifică presiunea cauciucurilor și o apucă pe șoseaua principală spre Canberra, la trei sute de kilometri depărtare.

Făcuseră o prostie dîndu-i un răgaz de cîteva zile. Avusese timpul necesar să facă numeroase aranjamente. Poate ei — adică patronii lui Zito și Attolico — îl credeau pe el, Tornetta, un fel de contrabandist de rînd sau un codoș onorabil.

În cazul ăsta puteau crede acum că se ascunde într-un cartier mărginaș, înghesuit, din Sydney, că o să iasă el cu timpul la iveală și că vor avea ei grijă de el. Dar nici un cartier nu-l putea ascunde de mafioți ; ar fi trebuit să-și pună toată șiretenia la bătaie ca să le scape. Și asta și făcuse în cele mai mici detalii. La Sydney era un vas de curse, iar de la Melbourne avea cursa Sitmar și pachebotuțile Show Savill. Compania aeriană Quantos avea în fiecare zi curse internaționale de la Sydney și Meldourne ; mai erau curse cu BOAC, Pan Ameircan și chiar cu Compania aeriană Sud-Africană. Se putea însă ca mafioții să păzească aceste locuri și, destul de vigilenți, să cerceteze principalele linii navale, agențiile de curse aeriene și de voiaj.

— Am un prieten care și-a reținut aici biletul pe listă. Se numește Tornetta, un bărbat la vreo treizeci și șase de ani, șaizeci și cinci de kilograme, un metru și optzeci și cinci. Nici nu știe că sînt în oraș. Sînteți atît de amabilă să vă uitați ?...

Și se găsea vreo fată care să o facă. Dar pentru o călătorie internă cu avionul în Australia, Tornetta nu trebuia să-și dea numele adevărat. Era necesară, totuși, cea mai mare prudență, așa că își luase un bilet de avion de la Canberra la Hobart, capitala statului insulă Tasmania, sub numele de Costello. La Melbourne trebuia să aștepte zece minute pentru reactorul cursă, dar dacă reușea, șan-

sele de a ajunge neobservat la Hobart erau foarte mari. Iar la Hobart, unde va sosi a doua zi în zori, după ce le va fi venit de hac lui Zito și Attolico, se putea îmbarca pe un transatlantic grecesc. Toate astea îi fuseseră explicate la o agenție de voiaj într-un cartier foarte mărginaș din Sydney, acum două zile. Vaporul urma să plece de la Hobart la Sydney și apoi la Melbourne, Fremantle și, după cîteva porturi exotice din Asia, la Guam, San Francisco, Panama, Anglia și Genova. Tornetta avea un frate la San Francisco despre care „ei" nu știau, probabil, nimic. Și cine, practic fără nici un indiciu, ar putea reface acest itinerar complicat, la timp pentru a interveni ? Cine s-ar gîndi că el gonește nouă sute de kilometri spre sud ca să se îmbarce pe un vas care venea la Sydney ?

Iar acum, avea ochii atît de obosiți încît abia se mai putu concentra cînd un autobuz de la aeroport traversă podul de beton peste fluviul Derwent, lat de peste un kilometru ; dincolo de rezervoarele pentru depozitarea petrolului, dincolo de cluburile proprietarilor de yachturi, dincolo de peluza verde a reședinței guvernatorului și dincolo de ciudatul cimitir de pe promontoriu, care-ți sărea în ochi înaintea clădirilor cu fațada spre rîu și a zgîrie norilor care păreau mici de la o distanță de cinci kilometri, văzu o dîră subțire de fum negru, unsuros. Se ridica din coșurile verzi ale unui vis. Pulsul începu să-i zvîcnească accelerat ; împlinirea cuvintelor, planurilor, minciunilor, schimbarea monedelor pe bancnote de hîrtie. Căci acesta era vaporul grecesc *Areopagus,* care sosise aici la Hobart din Noua Zeelandă, în timp ce el patrulase neliniștit prin aeroportul din Canbera.

Era doar zece dimineața. Tornetta nu știa ce să facă. I se spusese că vaporul pleacă la zece seara, dar nu știa la ce oră se îmbarcă pasagerii. Ora trei i se păru convenabilă. Pînă atunci trebuia să scape de valiză și să-și petreacă ceasurile la frizer, să mănînce bine și să citească, dacă găsește, „Sydney Morning Herald".

Cu puțin înainte de trei, Tornetta se îndreptă cu valiza spre Docul Împărătesei pentru a se îmbarca. Cum văzu vasul, se liniști, căci era un vapor vechi, deteriorat, probabil bun de nimic.

— Ce epavă, Doamne ! murmură el.

Carcasa vopsită de curînd în alb avea un aspect zgrunțuros ca pudra aplicată pe fața unei tîrfe bătrîne ; și niște pete verticale, brune, ca degetele unui fumător înveterat. Se simți, dintr-o dată, la largul lui. După presupunerile sale, un vapor unde banii vorbesc, iar mita, la nevoie, se acceptă ca un fapt divers.

Venise, de fapt, cu cîteva ore prea devreme, dar se alătură unui șir de oameni de lîngă proră, neobservînd că aceștia nu aveau valize. După cîtva timp, un bătrîn în haină albă, care făcea ordine în acest grup nu prea mare, de vreo sută de persoane, le spuse cu indiferență :

— Cealaltă pasarelă, și cu o mînă artritică le indică direcția.

Tornetta avea o valiză, îi era cald și se simțea la capătul puterilor. Își tîrî grăbit picioarele, ocolind baraca de vamă și acciza din oțel ruginit, trecu printre zecile de automobile parcate, păși peste funii groase înnodate în jurul bolarzilor și ieși din drumul basculantelor cu macara. Vasul alb, murdar și vechi părea impresionant de mare. Pe vas, o atmosferă de vacanță — oameni rîzînd, fete cu aparate de fotografiat — dar și mare hărmălaie. De partea cealaltă a barăcii mari lui Tornetta îi atrase numaidecît atenția o mulțime de aproape o mie de oameni. Începu să fiarbă de mînie. Fu strivit de copii și de cucoane dichisite ca pentru o ceremonie, care țineau cu îndîrjire niște cartonașe — Societatea Fondatorilor, Membru al Clubului de vizitare a vapoarelor și permise de trecere de la agenții companiilor de navigație.

Oamenii coborau de pe vapor și intrau în baracă. Niște namile în cămăși caraghioase se îmbulzeau spre un șir de autobuze, întrebînd :

— Aveți păsări ?

Un preot stătea de vorbă cu doi polițiști, iar mai încolo oamenii care coborîseră de pe vapor, striviți sub valize, cărucioare și copii, răspundeau funcționarilor de la Vamă și Imigrație, care ședeau în spatele unor mese. Tornetta simți că se sufocă. Se auziră niște urale. O femeie se ridică pe vîrfuri și îl întrebă inutil „Cine-i ăsta ?“ despre un fotbalist care vorbea în fața camerelor de televiziune.

Mulțimea era prea numeroasă pentru spațiul în care se aflau și începu să se împingă în față. Unul din polițiștii în cămașă zbieră fără prea mare efort :

— Înapoi !

Cum însă nimeni nu se mișca, cei doi polițiști împreună cu funcționarul cel gras de la vamă aduseră o barieră portabilă de oțel și împinseră mulțimea.

Tornetta fu înghesuit într-o parte, aproape de grosul mulțimii. Protestă, mînios.

— Eu vreau să mă îmbarc.

— Nici o grijă. Încă trei ore, prezise un ofițer de poliție, strîmbîndu-se.

— Dar am plătit.

— Acum se coboară.

Și chiar așa, o mînă de oameni care debarcaseră la distanță de vreo șaizeci de metri, într-un loc care nu se zărea, veniră zăpăciți prin mulțime și se urcară într-un autobuz. Cîteva autobuze împroșcară fum în jur cînd se puseră în mișcare.

— Sînt pasager, am plătit, insistă Tornetta cu amărăciune, dîndu-și seama acum că mulțimea voia doar să viziteze vasul, și nu să plece cu el.

— Cam devreme, ce zici ? observă polițistul. Să vii la șase.

Lui Tornetta nu-i era deloc teamă de el, atît se simțea de furios ; copoi tîmpit, bătut în cap ! Dar, pe neașteptate, omul îl lăsă să treacă de partea cealaltă a barierei.

Dar la ce bun ? În baraca cea mare părea să domnească o zăpăceală de nedescris. Se alarmă văzînd italieni cu copii, cărucioare și mîncare, care plîngeau, suspinau, îi îmbrățișau pe ceilalți, în timp ce funcționarii din spatele meselor cu piedestal așteptau indiferenți. Nimeni în afară de el nu se grăbea.

Se îndreptă spre ceea ce arăta clar a ieșire, dincolo de care se afla vaporul în masivitatea lui. La șaizeci de metri în stînga era o pasarelă în formă de L care ducea la o intrare pe puntea superioară. Același bătrîn în haină albă stătea în josul treptelor. Un ofițer de pe vas se postase la punctul de legătură dintre brațele „L"-ului și altul la intrarea pe vas. Mai coborau unii fără să se grăbească

deloc, zăbovind, mai schimbînd două cuvinte cu un ofițer, mai rîzînd cu un altul.

Bătrînul în alb îl opri pe Tornetta care se apropia de pasarelă, fierbînd de mînie. Furios, prudent în același timp, ca să treacă neobservat.

— Am plătit. Doar n-o să stau așa ore întregi. Am plătit. Așa știți să vă purtați cu pasagerii ?

Dar bătrînul nepriceput și ramolit nu făcea parte din echipaj. Vaporul nu însemna nimic pentru el.

— Nu pot să-ți dau drumul pînă cînd nu coboară cu toții.

— Și cum o să-ți dai seama de asta, neghiob bătrîn ?

Bătrînul se încăpățîna. Dreptatea era de partea lui. Și Tornetta îl văzu pe ofițerul de la punctul de legătură uitîndu-se curios, așa că se retrase spre intrarea de la baraca de vamă.

Ce neghiob ! Avea sentimentul că îl observă toată lumea.

Cei doi polițiști și vameșul obez stăteau tot acolo, așteptînd să treacă după-amiaza. Totul se învîrtea în jurul îmbarcării pe vas, ca să scape de măscăricii care își exercitau posaci autoritatea.

Tot mai coborau oameni, deși numai Tornetta știa că *Areopagus* se afla în port de cel puțin șapte ore. O matahală cu părul vîlvoi ca o tufă și cu o pălărie moale îndesată pe cap se plimba de colo colo.

— Pasager de tranzit ? întrebă vameșul. Debarci ?

Dar lui îi era total indiferent care din două, iar cei trei, doi polițiști și vameșul între două vîrste, incompetent, poate corupt, nu verificau pe nimeni. În mod absurd asta îl irita pe Tornetta care avea nevoie în primul rînd de incompetență și indiferență. Pentru acești nătărăi zîmbetul constituie o garanție. Priveau cu nepăsare pachetele care erau coborîte, chiar la cele cărate de tineri chinezi.

— V-ați rătăcit ? le întrebă un sticlete pe două fete cu picioare lungi, prea tare fardate, pline de persoana lor, avide de privirile de care ar fi trebuit să se simtă jignite, priviri de bătrîni, scurgîndu-se după picioarele lor și cîntărindu-le mărimea sînilor. Tornetta le privi și el, dar în silă, epuizat, cu urme mici de pete de supă pe pantaloni.

Mulțimea năvăli din spate, neluînd seama la polițiști. O voce de femeie spusese : „Putem urca pe vas“ și acum se îmbulzeau într-acolo.

Tornetta porni în față, dar bătrînul cu haină albă își manifestă autoritatea în ultimul moment.

— Cealaltă pasarelă.

— Ai spus că aia e pentru echipaj.

Mulțimea se întorsese. Tornetta nu mai era primul, ci cam al douăsutelea. Nimeni altcineva nu avea valiză. Erau cu toții vizitatori.

— Ne-am gîndit să plecăm cu croaziera din februarie, îi spuse o femeie.

Prin preajmă se aflau membri ai echipajului și un ofițer, dar nimeni nu-l opri pe Tornetta. Nimeni nu-i ceru biletul sau pașaportul și nici nu-l întrebă la ce oră dorește să ia micul dejun sau dacă își făcuse vaccinul anti-holeric.

Își croi cale printre grupurile care stăteau acolo blocînd drumul, coborî cîteva punți și, dintr-o dată, se pomeni într-o liniște deplină, singur, cu sute de uși de cabine înșirîndu-se spre proră, cu linoleumul lustruit lucind, fără urme de pantof.

I-a fost ușor să găsească puntea de clasa întîi. Și asta era goală. Vizitatorii inspectau barurile și sălile de bal, odihnindu-și picioarele obosite în hol, la o cafea, uitîndu-se plini de îndoială la bărcile de salvare.

Uitase că ușile cabinelor vor fi încuiate, dar văzu că pe coridor, din loc în loc, erau niște cutii și în fiecare atîrnau cîte douăzeci de chei.

Tornetta alese cheia de la cabina ce urma să fie a lui. Apoi înaintă treizeci de metri și smulse o cheie la întîmplare. N-o să-l deranjeze nimeni. Nici chiar ofițerii n-ar îndrăzni să-l întrebe :

— Ați furat cheia de la A 93 ? De ce ?

Iar pasagerii de la A 93 ar cere pur și simplu o cheie de rezervă stewardului.

Cabina A 145 avea două cușete. Era aranjată și curată, iar în clipa aceea, liniștită cu desăvîrșire. Tornetta se prăbuși pe cușeta de jos și începu să rîdă.

Nu era un tip formidabil ? Păcălise Mafia și reușise să scape.

2

Băiatul veni pe strada întunecoasă, pustie și sărăcăcioasă. Era speriat, dar avea nevoie de consolare. Locul pe care-l căuta era în întuneric, ceea ce îi luă o piatră de pe inimă și-l intimidă totodată. Sună la ușă și la etajul al cincilea se deschise o fereastră, la care se ivi, impacientat, capul preotului.

— Cine e ?

— Eu, îl informă tînărul în mod absurd.

— Cît e ceasul ?

— Șase jumate.

— Chiar așa. Cobor să deschid.

Lumina aprinsă arăta că preotul cobora. Deschise ușa, așeză sticlele de lapte pe prag și-l întîmpină pe băiat :

— Ia stai puțin ! Dimitrios, nu-i așa ? Dimitrios Bitsios.

— Dimitrios Retalis, îl corectă băiatul, cîtuși de puțin impresionat de felul în care preotul își amintise un nume după cinci luni. Bitsios e mecanicul șef.

Strada păruse pustie, dar prin ușa deschisă se conturau în lumina încăperii siluetele zvelte a doi tineri marinari chinezi, zîmbitori și glumeți. Urcară toți patru, preotul care era masiv, comentînd :

— Trebuie să-mi măsor fiecare mișcare, altfel m-aș istovi de tot, cînd sus, cînd jos pe scările astea.

Pe pereții de piatră erau anunțuri scrise de mînă despre badminton, dans, slujba de seară.

— Știu pentru ce ați venit, aruncă preotul o vorbă. Pentru badminton. Și unul dintre cei doi marinari tineri rîse sfios.

Două fete urcară treptele și la etajul al patrulea, într-o încăpere de vreo douăzeci și patru de metri pe doisprezece, se apucară să monteze plasa.

Începură să joace badminton cu cei doi marinari chinezi. Erau niște fete oarecare, drăguțe. Atmosfera semăna întrucîtva cu cea din incinta unei biserici, fără a fi însă un lăcaș religios : fără severitate. Mulți marinari veneau aici pur și simplu să-și găsească o companie, să mai audă o

bîrlă de pe alte vase sau să scape de atmosfera de pușcărie care îi chinuia pe propriul lor vas. Majoritatea vapoarelor care făceau escală erau vase comerciale. Un transatlantic era un mic eveniment ce se repeta doar de vreo cinci-șase ori pe an. Niște marinari japonezi îi puneau preotului întrebări despre terenul de golf, despre călărie sau despre faună. Avea obligația să cunoască excursiile locale și orariul autobuzelor. Marinarii nu mai erau drojdia societății. Le plăcea să li se spună care sînt restaurantele bune. Uneori, preotul îi aducea direct de pe vas și atunci se urca pe punte și punea un afiș indicînd adresa sau vorbea cu căpitanul. Oricum, veneau o mulțime. Alții nu veneau deloc.

Băiatul grec rămase în picioare, stingherit, pe podeaua lustruită pentru dans. De jur împrejur fuseseră înghesuite scaune de metal. Probabil urma să se danseze în seara aceea. Nu-l interesa. Se aflau pe acolo un patefon vechi și un radio, dar nici nu le atinse.

Jocul de badminton era în toi și partenerii rîdeau. Băiatul se simțea stînjenit. Preotul intrase într-un birou mic și întunecos care nu avea ușă. Îl putea vedea, se putea duce la el, dar băiatul se sfia. Stătea în picioare, în sală și privea, fără să vadă, steagurile atîrnate sau țintuite de pereți, aparținînd diverselor companii de vapoare. Majoritatea erau steaguri ale unor companii mici. Unul din ele reprezenta un S întors pe dos de oriunde l-ai fi privit. De asemenea, mai erau atîrnate și centurile de salvare, în formă de potcoavă sau circulare, de pe mai multe vase.

Băiatul se apropie de birou, care servea și de prăvălioară. Un anunț șters era lipit pe singurul geam : „Aici se primesc donații" și se nimerise că preotul tocmai număra dolari în bacnote și în monede de argint.

— Sînt foarte generoși, îi spuse el băiatului.

— Pot să vă vorbesc ? întrebă Dimitrios.

Preotul recunoscu tonul, încărcat de suferință sau de vinovăție. Din afara biroului se auzea țăcănitul bilelor de biliard, zgomotul ceștilor de ceai, iar cineva reușise să facă bătrînul patefon să scîrțîie. O voce politicoasă de chinez se interesa de scor.

— Desigur, încuviință preotul. Dar puțin mai încet, Dimitrios, dacă e ceva confidențial.

Dimitrios înțelese rugămintea și nu se simți jignit. Începu să explice :

— Din cauza zgomotului motoarelor. Sînt aproape surd vreo două zile după ce punem piciorul pe uscat și lumea îmi spune că zbier. Dar nu-i așa rău ca pe vaporul celălalt, îi mărturisi preotului, vorbind repede, ca într-o conversație, uitînd pentru moment de suferință. Știți, ăla era un diesel. Îi spuneam mamei să vorbească mai tare și se simțea jignită, căci ea, într-adevăr, era puțin cam surdă ! Au adus o mașină pe vasul ăla, ca să înregistreze intensitatea sonoră, știți, numărul de decibeli. Și vasul nostru a spart mașina ! Zîmbea, avea un zîmbet bun. Era prea fierbinte în sala mașinilor. Și gazele, știți, produc cancer.

— Hai să mergem în salon, propuse preotul, dacă nu-i nimeni acolo. Îl mai opri cineva, casierul, un bărbat înalt, serios și posac. Dar salonul era gol. Însă nici unul nici celălalt nu era îndeajuns de relaxat pentru a se așeza în fotoliile moi.

În încăpere erau fotografii de corăbii cu pînze și vapoare cu abur, iar pe polița încărcată a căminului se afla un model de navă. Un anunț îngălbenit despre slujbele religioase. Pe fereastră, afară, se vedeau lumini licărind în apă și, la o distanță de peste un kilometru și jumătate, *Areopagus* sclipea ca o poză dintr-o carte de aventuri pe mare.

— Cînd am ajuns la Pireu, începu Dimitrios, de parcă voia să demonstreze ceva, tot echipajul mai vechi și-a dat demisia și nu s-a mai reangajat.

— O navă nefericită, constată preotul.

— Așa că toți am fost noi angajați, afară de ofițeri și de încă vreo cîțiva.

— Înțeleg, spuse preotul.

Se lăsă o tăcere prelungită. Apoi, băiatul, cu ochii în jos spre covor, spuse cu glas tremurat :

— Știți, am sifilis, asta e.

Preotul nu păru nici uimit, nici mustrător.

— Pe lumea asta sînt o mulțime de locuri sordide care răspîndesc păcatul, spuse el. O nenorocită adunătură de oameni fără nici un rost, gata să vîndă plăcerile pe bani.

Preotul nu părea surprins, dar scoase un oftat, sigur de zădărnicia faptei. Un băieţandru slăbuţ, cu păr castaniu ciufulit, cu haine ieftine, cu încălţăminte roasă la călcîie, cu faţa slăbită şi pămîntie şi cu ochii roşii de oboseală sau de ruşine. Un băieţandru şi atîta tot, în ciuda celor mărturisite şi în ciuda nenumăratelor porturi în care fusese, şi a cazanelor la 3000° F şi a aburului supraîncălzit care colorează primele rînduri de palete ale turbinei într-un roşu şters. Şi un băieţandru cu suflet, care ştie ce înseamnă vină şi care se teme de Dumnezeu !

— Aşa urmă el ! Va trebui totuşi să faci un tratament. Azi nu mai e dureros. De ce nu începi chiar acum ?

— Păi plecăm diseară.

— Încotro ?

— Sydney, Melbourne, Fremantle, Bali, Singapore...

— Şi nu poposiţi şi în Anglia ? Tratamentul e gratuit acolo. Sau în America. San Francisco, nu-i aşa ? Cu ce te pot eu ajuta ? continuă preotul, deschis. Dimitrios, aici sînt două aspecte, cel fizic şi cel spiritual. Asta o înţelegi, altfel n-ai fi venit la mine...

— Nu ştiu, recunoscu Dimitrios.

Preotul îi vorbi cu blîndeţe, dar cu convingere, despre aspectul spiritual. Nu-l mustră şi nici nu-i ţinu o predică, ci pur şi simplu îi sublinie cîteva lucruri. Băiatul era sau fusese ortodox grec, dar asta e foarte aproape de catolicism.

Apoi preotul se ocupă de aspectul degradării fizice.

— În ce stadiu este ?

— Nu ştiu.

— Poţi să orbeşti sau să înnebuneşti, dacă e grav. După un timp, dar... Ascultă ! Trebuie să te duci la medicul de bord. Se pricepe sigur la aceste probleme.

— Am avut necazuri.

— Necazuri ?

— *Areopagus* a venit de la Southampton, Bremerhaven şi Rotterdam. Peste o mie de emigranţi. Am fost la Wellington prin Panama. S-au terminat proviziile de apă pentru spălat şi a trebuit să folosim apă de mare la duş. S-au terminat şi proviziile de mîncare pentru copii şi alte lucruri necesare. Stăteau cîte opt într-o cabină pe punte

Attica. Nu exista hrană la alegere Nici flori pe mese. Femeile trebuiau să spele cîrpele în bazinul de înot. Au fost cazuri de dizenterie...

— Şi acum ? se interesă preotul. Acum e bine ?

Dimitrios nu-şi stăpîni rîsul.

— Nu. E şi mai rău ! Avem apă, e-adevărat. Dar în Noua Zeelandă s-au mai îmbarcat două sute de persoane, majoritatea în vîrstă. Credeau că se îmbarcă pe un vapor gol pentru o croazieră în jurul lumii ! Au făcut scandal la administrator povesti el amuzat. Căpitanul Vafiadis a fost şi el băgat în povestea asta. Fără bună ştiinţă, desigur. El preferă să fie domn. Au ţinut întruniri de protest, la care a refuzat să ia parte. Sînt cozi la infirmerie.

— Îmi pare rău că aud aşa ceva, zise preotul, dar nu sînt surprins.

Mai auzise el de *Areopagus*. Diverşi prieteni îl pomeneau în scrisori venite din Malta, Vancouver şi Melbourne. Era un vas foarte vechi, pe care proprietarii îl aruncaseră în furtuni pînă la uzura totală.

— Şi n-o să putem să ne ţinem de programul acestei croaziere ridicole, urmă Dimitrios. O dată ajunşi în apele tropicale, temperatura mării nu va permite răcirea motoarelor, aşa că randamentul va scădea. Proprietarii cred că putem merge cu 19 noduri pe tot traseul în jurul lumii, dar abia de facem 17. Ţevile crapă şi avem de furcă să le înlocuim pe cele curbate. Nu putem cără cu noi un munte de ţevi de schimb.

— Dar cel puţin emigranţii ăştia or să debarce la Sydney sau la Melbourne ?

— Probabil, încuviinţă băiatul, dar era clar că nu crede că funcţionarii sanitari vor fi liberi sau dispuşi să se ocupe de problema lui. Toţi îşi bat joc de mine...

— Nu te lăsa jignit de vorbe, îl sfătui preotul, dîndu-şi perfect de bine seama cît de dificil va fi asta şi cît de singur trebuie să se simtă băiatul. Treci peste lucrurile astea, făcînd puţin haz de necaz. Alungă săgeţile !

— Aşa am să fac, încuviinţă Dimitrios, pregătindu-se să plece. Şi mulţumesc.

— Ştiu că nu va fi uşor, recunoscu preotul. Dar nu-mi vine să cred că tot echipajul din sala cazanelor nu te poate

suferi. Nu ești o persoană care să trezești antipatie. Bineînțeles, am să mă rog pentru tine.

Băiatul zîmbi.

— Bine, am să mă duc la doctor cînd s-o mai goli puțin vasul. Ne vom vedea peste șase luni, spuse el în chip de rămas bun.

Și preotul simți un fior de deznădejde. O discuție penibilă de zece minute, pentru a contracara influențele întregii lumi.

Marinarii, gîndea preotul, fug de ceva. Mulți dintre ei nu doresc deloc să navigheze și așteaptă, de fapt, încă din prima zi, întoarcerea. Sub duritatea lor se ascunde adeseori o slăbiciune. Mulți dintre cei de pe vapoarele comerciale australiene și britanice nu erau prea ageri la minte. Uneori deveneau chiar agresivi față de preot, care atunci își scotea haina și-i provoca : „Hai, vino-ncoace !“, dar nu veneau. Cîteodată plîngeau sau se așezau în camera în care stătuse băiatul ; ședeau ca niște copii în timp ce el îi ocăra.

Îi iubea. Comportarea lor era simplă și omenească, iar problemele lor, eternele probleme : băutura, neveste care îi înșeală, certurile de sub punți. Mecanicii și marinarii, ca uleiul și apa, nu se amestecau niciodată. Marinarii nu puteau să-i sufere pe cei care obțineau un certificat într-o fabrică de motoare de pe uscat și veneau pe mare pentru un timp, dar nu acolo le era locul. Alcoolul era o problemă, pe apă ca și pe uscat. Unii marinari, în special cei de pe cargouri, erau beți în tot timpul călătoriei. Căpitanul, ca să se descotorosească de ei, era probabil binevoitor și le dădea referințe „curate“, așa că marinarul se muta cu succes de pe un vas pe celălalt. Marinarii asiatici nu păreau să sufere de nici o nevroză, sau cel puțin și-o ascundeau extrem de bine.

Cîteodată, preotul trebuia să le aducă vești proaste, să-i spună unui marinar că, în timp ce el se aflase pe mare, copilul i-a fost călcat de o mașină și omorît. Cunoștea cazul unui biet om timid, un bucătar, care, tocmai dintr-un asemenea motiv, avusese un acces și pînă la urmă îl cuprinsese nebunia.

Preotul credea că Dimitrios, din cauza slăbiciunii sale, considera că lumea îl copleşeşte şi, de aceea, prefera lumea mai mică, mai tolerantă şi în care te descurci mai uşor, de pe vas. Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa. Băiatul se făcuse marinar pentru că era o meserie bună la Atena, salariul mediu anual fiind cam de 200 de lire. În regiunile rurale, ţăranii se puteau considera fericiţi dacă strîngeau 50 de lire pe an. Grecia era o ţară frumoasă, dar săracă la culme, şi o slujbă pe un vas însemna carne la masă.

Părinţii lui Dimitrios locuiau într-un sat care, de cînd îl ştiau ei, fusese distrus de două ori de focul de artilerie. Vara trecea lume prin sat, străini în limuzine care lăsau nori de praf şi vorbeau despre mireasma ierburilor şi a florilor sălbatice, despre farmecul uliţelor de ţară abrupte, pietruite cu bolovani de rîu sau despre o fată în negru care purta pe cap un ulcior înalt, cafeniu.

Oftau satisfăcuţi şi vorbeau de anticul leagăn al democraţiei şi al discuţiei civilizate. Admirau arhitectura cubistă a căsuţelor văruite, cu terasă, priveau pierduţi munţii din depărtare şi acceptau un pahar de vin la o masă dintr-o *taverna*, riscînd vitejeşte să capete vreo boală de la paharele nu tocmai curate. Apoi se întorceau agale la limuzinele lor, despărţind o mică turmă de capre costelive şi plecau înapoi la Atena să vadă cursele de cai la hipodromul de la Phaleron sau să ia cina în aer liber, mîncînd delicioase preparate pescăreşti la Tourkolimano, ignorînd măcar o dată mirosurile din jurul docurilor.

Nu rămîneau şi iarna şi nici nu observau frecvenţa tuberculozei...

Dimitrios se întoarse pe vapor. Nu mai era nimic de făcut sau, mai precis, nimeni care să-l ajute. Se urcă la bord pe aceeaşi pasarelă pe care se urcase Tornetta ; dar apoi coborî două punţi, străbătu bucătăriile şi, ajuns în cabină, îşi schimbă hainele.

Se întorsese în împărăţia semiîntunericului, unde nu exista deosebire între zi şi noapte, în atmosfera umedă a mirosurilor impregnate de ulei, funingine, abur, diverse mîncăruri, urină, prosoape murdare, sudoare, ventilate toate în zadar de aerul greu care venea din conductele me-

talice pătrate. Acum domnea o atmosferă de ușoară stare de urgență, căci *Areopagus* urma să ridice ancora peste două ore. Oameni în pantaloni scurți și în flanele pătate, în pantaloni îmbibați de ulei și murdărie și în veste zdrențăroase, transpirînd de pe acum, se agitau pe acolo fără zgomot în pantofii rupți, de cauciuc.

Dimitrios se duse în spate pe puntea Metaxas și, numaidecît, dădu peste John la bucătărie, care se îndopa cu bucăți de carne fierbinte. Băiatul se simți stingherit, aproape rușinat, ca și cum l-ar fi trădat pe omul acesta de treizeci de ani, înalt și colțuros, posesiv și iute la minte. Fusese, poate mai era încă, o prietenie ciudată, în care John, cu sarcasm, considera subînțeles faptul că el și Dimitrios nu erau oameni obișnuiți, ci superiori acelor țărănoi cu capul tare care umpleau vasul.

— Unde-ai fost ?

— De unde știi c-am fost undeva ?

— Te-am căutat, spuse John simplu. Mă gîndeam c-am putea arunca împreună o privire prin orășelul ăsta

— Am fost la doctor, i se adresă Dimitrios evaziv. Nu i se părea ușor să-l mintă pe John.

— Ești bolnav ?

— Cred că am sifilis.

John rîse cu poftă, ca de o glumă formidabilă.

— Și ce-a spus doctorul australian ?

— Că nu mai e timp să facă ceva.

— Ce prost ! N-avea decît să-ți dea niște pilule. Am să-ți dau eu. Pari de-a dreptul speriat ! Sînt mișcat. Ia o farfurie de supă. E bună.

— Intru de serviciu.

— Și eu. Al dracu' căpitanu' are musafiri. Să-ți dau niște tablete ?

— N-ai decît.

— Știu eu unde-ai fost ! strigă John amuzat. La preotul ăla gras și caraghios. Ai fost și data trecută la el.

Dimitrios se răsti înfierbîntat și supărat :

— Ei și ce ?

— Ce minunat trebuie să fie să ai o conștiință și să suferi ! îl tachină John. Dragostea devine cu atît mai palpitantă ! Și sifilisul ! Ăsta trebuie să aibă aroma focului din iad !

— Nu mi se pare amuzant.

— Dar ce chinuri data viitoare, cînd carnea va învinge spiritul !

— Nu va mai fi o dată viitoare, anunță cu tărie Dimitrios.

— Sînt copleșit de milă ! Dar bine, Dimitrios, n-ai decît optsprezece ani. Cu toată neplăcerea provocată de bolicica asta, ți se va face poftă de dragoste la fiecare cîteva zile...

Dimitrios știa că e adevărat : trupul său îl umilea, chiar cînd era singur. Se furișase în întunericul culcușului, furios, rușinat și speriat.

— Nu vrei tabletele alea ca să te vindeci ? îl întrebă John.

— Nu. O să mă duc la doctor.

— Trebuie să te grăbești, îl informă John, căci doctorul coboară la Sydney. Dizenteria aia l-a scos din circulație.

— O să mă duc la celălalt.

— De ce nu la o soră ? Ar fi fascinată !

— Du-te dracului, mîrîi Dimitrios furios și dădu să plece.

— A, nu, la dracu se duc ăia ca tine ! îl corectă John.

Ieși din bucătărie spre prova, prin sala de mese goală, în timp ce Dimitrios, clătinîndu-se și cu o ușoară durere de cap, o luă spre pupa. Chiar spre partea de la pupa a bucătăriilor deschise o ușă dincolo de care, la vreo doisprezece metri, se afla o altă ușă, pe care intră. Îndărătul acestei uși începea domeniul mecanicilor. Cele două uși erau făcute pentru a împiedica evacuarea curentului artificial, trimis în jos de o pompă acționată de o turbină de pe puntea Soarelui. Aerul era necesar aici, printre altele, pentru arderea motorinei.

Dimitrios coborî vreo nouă metri în jos, pe niște scări tocite, alunecoase din cauza motorinei. După cîtăva vreme, picioarele, apoi pieptul și fața îi pătrunseră într-o atmosferă atît de încinsă de parcă se cufunda într-un lichid.

Rampele de care se ținea îi pîrjoleau mîinile la atingere. Străbătu atelierul de reparații, vechi ca o întreprindere din secolul al nouăsprezecelea : bancuri de lucru

uzate, menghine, supape și ventile de rezervă. Aerul dintr-o conductă pătrată, ieșită în afară, îi răvășește părul, producîndu-i o scurtă senzație de ușurare.

Tot coborînd, ajunse în zona unde se învălmășeau cazane, țevi, instrumente de măsură, supape, conducte și instalații auxiliare și unde lucrau cei șaizeci de oameni din sala mașinilor. Se lucra în trei schimburi sau carturi, astfel încît erau întotdeauna de serviciu douăzeci de oameni la sala cazanelor și la turbinele de la babord și zece la tribord. În sala mașinilor de la babord, totul era murdar și vechi, foarte multe instalații fiind căptușite cu un strat grost de azbest, care era crăpat și începuse să se rupă. Balustradele de siguranță veneau la înălțimea pieptului și erau inutile căci te puteai rostogoli pe sub ele, fără să-ți încovoi prea mult spinarea ; o mare agitată te putea zvîrli pe sub balustradă. Dar tot ce-ai fi pățit, era să-ți spargi capul sau să-ți rupi o mînă, căci toate piesele mobile erau bine prinse.

Munca lui Dimitrios consta în a supraveghea aparatele de măsurat, presiunea din sala cazanelor de la babord, dar, în același timp, trebuia să arunce un ochi și la cadranele și aparatele de măsurat, fixate pe cloasonul dintre cele două săli ale mașinilor (căci erau dispuse una în spatele celeilalte). *Areopagus* era un vapor atît de vechi încît fusese proiectat înainte ca ingineria și arhitectura de nave să fi devenit ordonată și îngrijită. Ergonomia era un cuvînt care, pe atunci, nu fusese încă inventat. Vasele proiectate astăzi — cele de război, tancurile petroliere, cargourile, vasele de pasageri, chiar feriboturile — au dispozitivele și aparatele de măsură de pe coverta sau din sala mașinilor aranjate logic și cu grijă. Ca și în cazul tabloului de bord la automobil, numărul instrumentelor crescînd, se ia în considerare și viteza de percepere a ochiului și a minții umane. Se studiază îndelung dacă pe console cadranele să fie albe cu numerele negre sau invers ; se ține seamă și de posibila oboseală a suprafețelor reflectorizante ale materialului în care sînt fixate cadranele. Dar pe *Areopagus* părea că există ceva împotriva dispozitivelor și o grămadă de cutii și de discuri de alamă cu roți cu clinchet și ace indicatoare erau îngrămădite peste cloasonul unde stătea

ofițerul de cart și șeful mecanic. Telefonul pentru punte fusese plasat nepotrivit și nu era izolat fonic, de fapt îi lipsea total orice cutie protectoare.

Șeful mecanic se afla acum în picioare pe această platformă „netedă". Era un om corpolent, cu ochi șireți și tenul palid, cu pielea ca de șopîrlă. Era singura persoană care arăta întotdeauna relativ curat aici jos, îmbrăcat în uniforma albă pe care o purtau ofițerii mecanici. Îl privi pe Dimitrios ușor surprins, dîndu-și seama că băiatul venise la lucru cu douăzeci de minute mai devreme. Poate va consemna cu generozitate acest lucru în registrul din sala mașinilor. Ochii lui Dimitrios citiră aparatele care intrau în atribuțiile sale sau care îl interesau : abur auxiliar 250, transmisia cîrmei 210, curent invers 120°.

După o vreme, de pe covertă se telefonă jos și șeful mecanic îl urmări pe Dimitrios supunînd telegraful la testul cerut. După un sfert de oră sună sirena și după un alt sfert de ceas se comandă telegrafic de pe punte : „Porniți ușor motoarele la pupa !" ceea ce însemna doar 25 de rotații ale elicelor pe minut. Senzația de mișcare sau de direcție lipsea cu desăvîrșire, chiar și atunci cînd, pilotina fiind abandonată, viteza a fost mărită prin rotațiile de manevră ale elicei de viteză redusă de la provă (45), care atinseră apoi cifra de aproximativ 130 de turații pentru fiecare elice, iar *Areopagus*, începu să capete viteză pînă la aproape 17 noduri. Un aparat care înregistra aceste turații se punea în mișcare la atingerea cu degetul, ca la kilometrajul unei mașini. Arăta 89.937 și continuă să ticăie cînd Dimitrios se uită la el.

Stătea acolo în căldura groaznică și în aerul de pe acum viciat și se gîndea cu tristețe la locul lui pe lumea asta. Era singur și bolnav. Își dăduse imensa osteneală să învețe englezește ca să poată emigra din sărăcia Greciei în bogata Australie. Dar, mai mult ca sigur, aici nu-l vor primi bolnav și, oricum, nu prea mai avea curajul să meargă înainte. Era condamnat la acest trai ciudat printre cazane și turbine, cu sudoarea șiroindu-i pe piept și pe gît, pe acest bătrîn vapor pe care îl iubea prea puțin. Dar aici era locul lui...

3

Camionul care gonea prea tare pe George Street vira spre docuri atît de brusc, încît cauciucurile din spate scrîșniră în derapaj. Era încărcat cu cisterne de gaz sub presiune. Una din ele se rostogoli, iar supapa se sparse.

Gazul se răspîndi într-o zonă cu vitrine. Un marinar grec tocmai ieșea dintr-un magazin de dulciuri cu țigara aprinsă. Gazul explodă și focul se aprinse cu vîlvătaie și zgomot.

Camionul se afla la vreun kilometru și jumătate distanță, iar șoferul nici nu știa ce se întîmplase.

Strada nu era aglomerată, dar se auziră cîteva țipete. Focul, se pare, a fost stins cu multă greutate. Din cauza apei care n-avea nici un efect, scena a avut un oarecare iz de comedie.

Un taxi se opri și un om la vreo treizeci de ani îi plăti șoferului. Se uită în jur și spuse cu un accent în parte australian, dar mai mult irlandez :

— Doamne, parc'au năvălit barbarii pe-aici !

Dar traversă grăbit spre marinarul care zăcea inconștient într-o mică băltoacă de sînge.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă el.

O mulțime de oameni erau gata să-l informeze, dar nu-i mai ascultă de îndată ce află motivul.

— Sînt doctor, spuse el celor din jur. Faceți rost de o targă. Îl ducem la bord.

— O ambulanță, propuse cineva, dar doctorul spuse grăbit :

— Ca să vină la spartul tîrgului și, oricum, l-ar zdruncina de l-ar omorî de tot.

Ceea ce era cam nedrept pentru Sydney...

Pulsul marinarului era rapid, dar foarte slab.

Tipic pentru personalitatea sa puternică, doctorul găsi pe loc doi oameni și o targă și, grăbit, o porni înaintea lor spre *Areopagus*.

Amăritul în haină albă încercă să-l oprească, dar doctorul îl dădu la o parte.

— La o parte, Thucydides, avem necazuri. Și apoi către un ofițer : Unde-i cabinetul medical ? și ofițerul se supuse personalității înainte de a observa targa.

— O punte mai în față îi spuse el. Doctorul le transmise, strigînd, informația celor doi voluntari între două vîrste care asudau și se clătinau sub greutatea tărgii. Marinarul începuse să geamă.

În cabinetul medical era un doctor grec în uniformă. Ședea pe un cărucior, bînd cafea. Cu el se afla și o soră grecoaică, o femeie la vreo treizeci de ani, cu fața oacheșă, tristă și plină de înțelegere.

Doctorul în uniformă se ridică la venirea străinului și îl întrebă în englezește :

— Cine dracu ești ?

— Sînt cel nou, îi răspunse el. Dempsey. Daniel Dempsey. Am adus pe un biet membru al echipajului.

— Consultațiile pentru echipaj au loc între opt și nouă. Doctorul grec se scobea în dinți cu un băț de chibrit. Scoase o tabacheră de argint.

— Nu în cazul ăsta, insistă Dempsey.

Avea o voce pătrunzătoare și destul de puternică, chiar și cînd, ca acuma, nu o ridica nervos. „Doamne, zise în sinea lui. Vrea să-și aprindă țigara în cabinetul medical ! Sper să sară în aer șandramaua".

— Acest om este rănit.

— A fost rănit la bord ? întrebă doctorul în uniformă pe ton de conversație.

— Nu, lîngă docuri.

— A, bun. Nu-i de-al nostru. A trimis cineva după o ambulanță ?

Doctorul Dempsey spuse mușcător :

— Am auzit eu că e un vas împuțit și că ultimul doctor australian s-a retras dezgustat. Cînd eram pe *Opalescent* acum cîțiva ani...

Aveau să se sature pînă peste cap tot auzind de meritele vasului britanic *Opalescent.*

— Ce te legi de vas sau de cabinetul medical, zbieră doctorul grec, roșu de furie. Ai să înțelegi cînd ai să te uiți mai bine.

Sora plîngea acum fără zgomot.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Dempsey sarcastic.

— E obosită.

— Extenuată de muncă sau de prea mult dans ?

— Aici eu sînt stăpîn, strigă grecul, furios de-a binelea.

Oamenii cu targa deschiseră cu piciorul ușa cabinetului și, asudînd și gîfîind, rămaseră în spațiul mic care forma sala de așteptare.

— Un' să-l punem, prietene ? întrebă unul din ei.

Dempsey îi spuse doctorului grec, profitînd de venirea lor :

— N-am putea discuta importanța dumitale mai tîrziu ? Să-l ajutăm pe nenorocitul ăsta.

— Bineînțeles, încuviință cu răceală cel în uniformă. Te vom urmări cu toții foarte atenți cînd îți vei demonstra iscusința profesională printre urlete și înjurături.

O începuse prost. Ba mai mult, marinarul avea splina ruptă și intestinele perforate. A fost tratat contra șocului prin injecții cu morfină și antibiotice pentru a opri infecția, dar peste două ore a trebuit să fie transportat pe uscat pentru a fi operat.

Lui Dempsey i se dădu o cabină la tribord, lîngă cabinetul medical. Își despachetă valizele și rămase pe poziție, fără nici o urmă de remușcare. Se comporta întotdeauna direct și deschis, enervînd lumea tot atît de repede pe cît în societate îi amuza și îi șoca pe toți. Era celibatar, mare admirator al femeilor, care îl plăceau pentru că era vesel, sigur de sine, vorbăreț și ușor scandalos — dar „neprimejdios". Era înclinat spre destăinuiri riscante și care îți înghețau sîngele în vine, de obicei în timpul meselor, și îl fascina bîrfa. Dar femeile îl cunoșteau mai bine decît își închipuia el și își dădeau seama că nu era un desfrînat, ci un gen de om cinstit ; într-adevăr, cînd rămînea singur cu o femeie, era mult mai puțin efervescent, fiind de fapt un bun povestitor numai la petreceri. Perora cu violență împotriva catolicismului, dar oricine putea să-și dea seama că era catolic și irlandez, țară pe care o părăsise cu zece ani în urmă.

Se plimbase într-o zi, cu opt ani în urmă, pe Leadenhall Street în Londra și, călăuzit de un impuls, păși se

într-una din acele clădiri impunătoare cu frontispiciul companiilor navale pentru pasageri.

— Aș vrea să fiu medic de vas, se prezentase el ca voluntar.

Dempsey avea toate calificările necesare și obținu referințele cerute. După cîteva săptămîni primise o scrisoare prin care era întrebat dacă preferă ruta africană sau asiatică. Îi trecuse odată prin minte să emigreze în Australia, așa că alese Asia fără nici o ezitare. Două săptămîni mai tîrziu se prezentase pe *Opalescent* la Tilbury.

Avea cabinet la Sydney și devenise cetățean australian. Făcuse numai trei călătorii pe *Opalescent*, dar și le amintea cu plăcere. Împrejurările din ultima vreme îi permiseseră să se gîndească la o călătorie de cîteva luni și un prieten care lucra la autoritățile sanitare îi spusese că *Areopagus* are unele probleme și că un doctor renunțase la contract — probabil pentru a nu fi concediat de companie.

Intră în tura de seară cu ofițerul grec, care era vădit rece. Sora îl privea din cînd în cînd pe Dempsey și el își dădea seama că i-a devenit aliat, cîștigată de purtarea lui plină de umor față de pasageri. Nu făcu nimic de care ofițerul grec, care era și medicul prim, s-ar fi putut plînge.

Dempsey era pe postul de medic secund. Știa din experiența sa la bordul lui *Opalescent* că în calitate de ofițer secund trebuia să se poarte și să bea ca un ofițer secund de punte sau din sala mașinilor. Pe *Opalescent* asta fusese neplăcut căci ofițerii erau mult mai în vîrstă și beau mult la petrecerile din cabine. Ginul și whisky-ul erau foarte ieftine la bord. Dempsey își aminti de o petrecere la care participase și o echipă de cricket în drum spre Australia. Sfîrșise călătoria datorînd companiei doi șilingi și trei pence ! Dar acum era cu opt ani mai în vîrstă, cu mult mai mulți bani la bancă și cu siguranța de sine agresivă pe care ți-o dă experiența ; și bănuia că vapoarele grecești, ca și ofițerii greci, diferă în comportarea lor socială de cele britanice.

După ce își făcea tura în cabinetul medical și după ce termina consultațiile în cabine, era liber să colinde vasul, avînd însă grijă să-l anunțe pe operatorul de la centrala

telefonică unde se află. În momentul acela, în spitalul vasului nu erau decît două persoane, amîndoi marinari, care se aflau sub supravegherea ofițerului grec. Doctorul mai mare în grad era cel care, probabil, va avea grijă de îndeplinirea cerințelor și a formalităților nesfîrșite ale autorităților portuare. Dempsey își amintea de vizita în Japonia la bordul lui *Opalescent*. Autoritățile japoneze pretinseseră un munte de documente, dar, după ce au dat pe gît o cantitate zdravănă de gin, formularele au fost date uitării.

După două zile se plimba alene, dînd o raită cu căpitanul, șeful de echipaj și administratorul, care erau toți trei greci și mergeau de parcă Dempsey nici n-ar fi fost cu ei. Ceea ce nu-l intimidă pe Dempsey cîtuși de puțin.

Echipajul era pe deplin conștient de inspecția iminentă și se pregătise pentru aceasta. Stewarzii și bucătarii, brutarii și magazionerii, cei din sala de mese, ucenicii și cofetarii erau cu toții scunzi, negricioși și de o voioșie răutăcioasă. Nici unul din ei nu părea să fi folosit lame noi de ras în ultima vreme.

În bucătărie, Dempsey spuse pe ton de conversație, neadresîndu-se cuiva în mod special :

— N-aveți distribuitoare de detergent și pompe de injecție pentru spălarea vaselor ? Pe *Opalescent* aveam pulverizatoare speciale electrice care frecau și călcau. Vreau să zic, care dracu-i rostul acestor obiecte — se referea la mașinile vechi de spălat — dacă vasele sînt luate de mînuțe murdare ?

Căpitanul se întoarse să-l examineze pe Dempsey, de parcă acum îl observa pentru prima oară și i se păru un obiect de gust îndoielnic.

Șeful de echipaj — un om formidabil cu o figură de uliu, care prospera din necazurile altora — se uită și el, dar nu spuse nimic.

Stewardul șef fu cel care făcu o ușoară obiecție :

— Vasul ăsta a fost construit și utilat ceva mai înainte de *Opalescent*.

După cîteva minute, Dempsey comentă :

— Àsta-i tot spațiul pentru refrigerare ? Doamne Dumnezeule ! Nici nu-i de mirare că ați avut dizenterie la bord ! Pe *Opalescent* erau mile cubice de spumă înghe-

țată pentru izolarea camerelor cu provizii și a spațiilor frigorifice.

Din nou stewardul șef respinse implicația :

— Acesta este un vas mult mai mic.

Dempsey luă un ou.

— Doamne ! Are imprimat pe el un leu britanic ! Și toate-s la fel, spuse el uimit. Adică folosiți încă ouă englezești luate pe vas acum șapte săptămîni ?

Căpitanul Vafiadis răspunse cu răceală, foarte încet, de parcă ar fi tradus cu greutate :

— Propuneți să aruncăm două sau trei mii de ouă, doctore ?

— Faceți ce vreți cu ele, replică Dempsey cu voioșie, numai să nu mi le serviți mie !

— Nu cred să i se fi servit cuiva vreun ou stricat pe *Areopagus* în ultimii opt ani, spuse căpitanul Vafiadis, iar stewardul șef, care stătea așteptînd să fie atras în discuție, aprobă netulburat.

— Asta așa e.

Dempsey se hotărî să-ți țină gura în restul zilei.

În aceeași seară luă în primire cabinetul medical.

Doctorul grec avea obiceiul să dispară și Dempsey refuză să se plîngă.

Sora grecoaică stătea în preajmă, vag neliniștită, și traducea atunci cînd era necesar. Dădea supozitoare, antibiotice și pilule împotriva constipației.

O mamă grecoaică, cu o a doua sarcină destul de avansată, a fost ultima din cei zece pacienți. Venise cu un copilaș de vreo doi ani. Copilul tușea rău, avea o bronșită acută, iar Dempsey nu fu prea încîntat de starea ei.

Prescrise antibiotice și spuse surorii :

— Spune-i că fetița trebuie să ia medicamentul, iar ea să stea în pat. E într-o stare destul de gravă.

Sora îi traduse și răspunse la cîteva întrebări ale mamei.

După două zile, făcîndu-și vizita în cabine, se hotărî să treacă și pe la această pacientă. Se aștepta s-o găsească pe fetiță mult mai bine.

Zăcea întinsă într-o cabină îmbîcsită, pe punctul de a muri de pneumonie.

Dempsey se cutremură.

În cabină era foarte cald și mirosea a haine, a plante medicinale și a urină.

— Știe cineva englezește ? întrebă el.

Se găsi o fată de șaisprezece ani, care, după ce ascultă un fel de bolboroseală de sfaturi, îi spuse lui Dempsey :

— Am încercat să-i dăm doctoria, dar n-a vrut-o. E o fetiță tare cuminte, tare liniștită. Îi e mai bine acum ?

— Spune-le că fetița este foarte grav bolnavă și că trebuie s-o duc numaidecît la spitalul vasului, o instrui el pe fată.

Obrazul fetei păli din cauza șocului și ochii i se umeziră. După ce traduse, se porniră plînsete și țipete, începură să-și agite brațele, și să-și înghesuie capetele spre el, cu chipuri de țărani îngrijorați, pe care poverile vieții lăsaseră urme adînci.

Dempsey o înfășură pe fetiță și se duse cu ea grăbit spre spital, lăsînd în urmă văicăreala rubedeniilor.

Sora era în cabinet împreună cu două infirmiere care dispărură pe loc.

Dempsey puse copilul într-un pat de spital și începu să cerceteze farmacia. Era într-o stare de haos. Doctorul care plecase de pe vas comandase ceea ce crezuse că va fi necesar, dar nu îi pusese la socoteală pe cei o mie de emigranți.

— Voi, ticăloșii dracului, nu dați nimănui socoteală ? răcni Dempsey cuprins de o mare îngrijorare.

Sora spuse împietrită :

— Dar n-a murit nimeni.

— De data asta o să moară.

— Ce căutați ?

Îi spuse.

— N-avem așa ceva, îi răspunse ea, și apoi, explicîndu-se : Asta-i vapor grecesc, nu american.

— Puțin îmi pasă ce fel e ! Dacă pot să comande treizeci de mii de ouă și trei mii să le lase să se strice.

Sora îl întrebă cu amărăciune :

— De ce tot zbierați așa ? Avem și noi pregătire de specialitate, doctorul Zafiropoulos și cu mine, ca și dumneavoastră, australienii.

— Dublin, corectă el.
— Ce ?
— Mi-am făcut studiile la Dublin.
— Atunci asta e.
— Ce vrei să spui, asta e ?
Sora zîmbi și se încumetă cu prudență :
— Sîntem amîndoi pe un vas sub pavilion panamez. Ce importanță are unde ne-am făcut studiile ?
— Dumnezeule, evazive mai sînt femeile, urlă el, însă bine dispus. Nu vorbeam de aptitudinile dumitale, ci de lipsa de medicamente.
— Vă așteptați la o epidemie ? întrebă ea calmă.
— Cînd eram pe *Opalescent* —
— A, nu ! protestă sora. N-aș putea suporta un vapor atît de perfect.
— Vii să bem ceva după ce o instalăm pe fetiță ?
— Eu ? O amărîtă de grecoaică nepricepută ? Cu dumneavoastră ? Am unghiile și picioarele destul de curate oare ?
— La dracu, spuse el. Te-am călcat pe bătătură... Maică-sa e gravidă. Cam în luna a șaptea. Pe *Opalescent* aveam o sală de nașteri — O, pardon ! Am să încerc să nu mai pomenesc de vasul acela.
— Foarte bine, zise sora. În acest caz, vin cu dumneavoastră să bem ceva.
O chema Eleni Kalogeropoulou. Era serioasă, dar formidabil de spirituală. Zi și noapte, timp de trei zile, s-au luptat să salveze viața fetiței. De cîteva ori se aflase la un pas de moarte, dar pînă la urmă a fost salvată. Doctorul grec n-a spus nimic, dar Dempsey, la capătul celor trei zile, a simțit că este respectat și și-a dat seama că vor forma împreună o echipă bună. Pe medicul prim îl chema Panayiotis Zafiropoulos, ambele nume fiind greu de pronunțat pentru Dempsey. După o săptămînă, își spuneau unul altuia Dan și Pan.
Eficienți ca pe *Opalescent* nu au fost, dar lui Dempsey începu să-i placă. Uneori deschidea gura să le povestească de *Opalescent*, dar renunța. Poate că aparținea unei lumi pe cale de dispariție : India și dominația britanică, colonialismul și călătoria spre patrie. Își aminti de stewardul

său, Gomez, originar din Goa, un tînăr de un incredibil devotament. Dempsey încercase sentimentul că îi aparţinuse cu adevărat. Băiatul îl examina cu luare aminte înainte de a-i permite să meargă la cină. Cînd îi pregătea ciorapii, cămaşa şi celelalte, ciorapii erau întotdeauna aliniaţi pe pat în rînd cu pantofii care luceau pe linoleum. De nenumărate ori Gomez măturase, în picioarele goale, cioburile paharelor de la petrecerea din seara precedentă. Şi o făcea fără zgomot, cu mult înainte de a-l trezi pe Dempsey.

Peste două seri, în timp ce îşi lua cina singur, Dempsey a fost chemat de urgenţă pe punte. De fapt, timonierul şef venise după el.

Îl găsi pe ofiţerul de cart — în seara aceasta al treilea ofiţer — vomitînd şi cu o deplorabilă diaree. Evident, era o intoxicaţie alimentară.

— Ouă stricate ! diagnostică Dempsey şi dispuse ca tînărul să fie adus la spital.

În dimineaţa următoare fu convocat să se prezinte în faţa căpitanului. Dempsey avea gradul de ofiţer secund, dar rareori un doctor era chemat de căpitan, afară de cazul cînd era trecut în jurnalul de bord.

Căpitanul Vafiadis se afla în cabina de zi pe care Dempsey o compară imediat cu cea a căpitanului de pe *Opalescent,* găsind-o mult inferioară, chiar jalnică.

Cu căpitanul mai era şi primul ofiţer, Tomazos, un tip bondoc şi vesel, de vreo treizeci şi cinci de ani. Tocmai studiau un grafic de combustibil.

Căpitanul îl privi pe Dempsey. Era un om ale cărui sentimente erau imposibil de ghicit. Faptul că gîndea în altă limbă şi apoi traducea atenua orice emoţie pe care poate ar fi simţit-o. De aceea se exprima întotdeauna de parcă ar fi citit un text, iar dialogurile sale cu pasagerii de limbă engleză păreau lipsite de intonaţie.

Evident, totuşi, de data aceasta, intenţiona să facă o mustrare şi nici măcar nu-i ceru primului ofiţer să părăsească cabina.

— Doctore Dempsey, preciză el, aseară aţi eliberat un ofiţer de pe punte pentru că vi s-a părut că nu este potrivit să-şi continue datoria ?

— Avea o intoxicație alimentară, îi spuse Dempsey, nu fără satisfacție.

— Puntea, zise căpitanul Vafiadis, este inima și creierul vasului. Este esențial ca un ofițer să se afle întotdeauna acolo. De ce nu a fost informat ofițerul prim că ofițerul de cart a fost dus la spital ?

Dempsey contestă :

— De unde să știu unde era ofițerul prim ? Aveam o datorie față de pacientul meu, care nu suferea amînare.

Îl privi pe ofițerul prim, care stătea jos, așteptîndu-se să întîmpine indignare, dar Tomazos zîmbi imperceptibil și clipi din ochi.

— Se pare că sînteți sub impresia că acest vapor, fiind grecesc, este condus în mod neglijent, se plînse căpitanul.

— Ba deloc.

— Este condus cu tot atîta pricepere ca oricare vas de război britanic.

— Nu mai există vase de război britanice, preciză Dempsey, refuzînd să se lase intimidat, iar Tomazos își înclină capul și își mască zîmbetul cu mîna.

— Pe această navă se află întotdeauna un ofițer pe punte, spuse căpitanul Vafiadis.

Dobitocul își închipuie că am să-i cer scuze, deduse Dempsey cu enervare.

— Era întuneric pe punte, replică el, dar mi s-a părut destul de aglomerată. S-ar fi putut foarte bine ca ofițerul prim să fie acolo.

— Foarte bine, încuviință căpitanul. Îmi permiteți să vă întreb acum dacă doriți să beți ceva ? Și cum se simte al treilea ofițer la ora actuală ?

Ca și pe uscat, pacienții păreau să aibă crizele de urgență noaptea. Doctorul Zafiropoulos hotărî să dea o petrecere în cabina sa pentru toți pasagerii de pe bord care se întîmplă să fie doctori. Erau trei și au venit cu soțiile, în ținută ceremonioasă, iar în primele douăzeci de minute vorbiră cu multă grijă. Apoi și-au dat seama că ofițerul grec dorea ca ei să se distreze. Începură să bea zdravăn, să rîdă și să umple cabina cu fum de trabuc.

Dempsey stătea cu sora Eleni și cu o infirmieră, pe nume Anna, care era extrem de drăguță, dar nu știa nici

un cuvînt englezește, afară de cîteva noțiuni legate de medicină și de funcțiuni ale corpului omenesc.

Făceau mare larmă, cînd a intrat un om care a strigat:

— M-a lăsat bateria!

Nimeni nu-i dădu nici o atenție și australianul de vîrstă mijlocie strigă:

— Unde-i doctorul? M-a lăsat bateria.

— Ce baterie? întrebă Dempsey. Omul îl informă:

— Cea de la inimă.

— Maică precistă! zbieră Dempsey. Asta ne mai lipsea!

— Ce facem? întrebă Zafiropoulos și nici unul din cei patru doctori nu știu ce să răspundă.

— N-ai o baterie de rezervă? se interesă Dempsey.

— Nu știu unde e, se jelui pacientul.

— Pentru Dumnezeu, omule! protestă Dempsey. Întreab-o pe soția dumitale sau pe cineva.

— Nu știu unde s-a dus.

— Dă-o naibii, doar nu-i un vapor așa de mare, urmă Dempsey. Găsește-o!

— Sînt obosit, recunoscu omul.

O căutară la nesfîrșit pe soția individului. Nu era în cabină.

— Am căutat-o acolo; v-am spus, se plînse el.

— Isuse, găsiți-o pe femeia asta! urlă Dempsey. Puneți dracului în funcțiune mecanismul ăla de difuzoare către public.

Rețeaua de difuzoare avea nefericitul obicei de a se strica. Întîi au trebuit să-l găsească pe administrator sau pe cineva din serviciul său pentru a deschide încăperea și a pune în funcțiune rețeaua. Apoi o fată grecoaică a difuzat anunțul în toate părțile vasului unde s-ar fi putut afla pasageri.

— Doamna Shugg este rugată să vină la — după care sistemul se întrerupse. După o vreme îl puseră din nou în funcțiune și reîncepură: Atențiune, vă rog, doamna Shugg este rugată să vină...

Doamna Shugg apăru peste zece minute. Era foarte indignată.

— Ziceau că bateria veche va ține încă un an.

— Se pare că nu ține, spuse Dempsey.

— Dar am plătit-o, fu argumentul doamnei Shugg.

— Unde-i bateria de rezervă, doamnă ? o întrebă Dempsey cu nerăbdare. Soțul dumneavoastră poate să-și dea duhul în orice clipă.

— E în bagaje.

— În cabina dumneavoastră ?

— Nu. În camera de bagaje.

— Bineînțeles, încuviință Dempsey cu amărăciune.

Camera de bagaje era închisă și a trebuit să-l găsească pe ofițerul care ținea cheia. Apoi, împreună cu ofițerul și cu doamna Shugg, au fost nevoiți să urnească din loc zeci de cufere grele deoarece nu fuseseră încă aranjate în ordinea debarcării.

În dimineața următoare, Dempsey a fost chemat de șeful de echipaj.

— Doctore Dempsey, i-a zis namila de om. Ne-ați criticat vasul...

— Ba nicidecum !

— Este neplăcut că trebuie acum eu să mă plîng de competența dumneavoastră.

— Competență ! răcni Dempsey. Ce dracu știi dumneata despre competența mea ?

— O pacientă a reclamat că erați beat cînd ați consultat-o.

— Prostii ! Niciodată nu sînt beat cînd îmi consult pacienții.

— Doamna spune că țipați și că miroseați a gin.

— Cine-i femeia ?

— O oarecare doamnă Shugg de pe puntea B, cabina 41.

— Nu am consultat-o pe doamna Shugg, ci pe soțul ei. Și miroseam a whisky, nu a gin.

— Recunoașteți că ați băut ? întrebă șeful de echipaj.

— Eram la o petrecere. Petrecerea doctorului Zafiropoulos. Sigur că am băut cîteva pahare. Imbecilul acela a venit într-o stare de urgență. Nu eram de serviciu. Este interzis să mănînc și să beau ?

— Sîntem întotdeauna de serviciu, conchise șeful de echipaj.

— Netot cu aere, zise Dempsey, dar a zis-o foarte încet, căci șeful de echipaj avea aproape un metru și optzeci și șase înălțime și cîntărea circa o sută de kilograme.

4

Nicolaos Tomazos, ofițerul prim, se rezemă de biroul din camera hărților și spuse vizitatorului :

— Vedeți, sînt de cart de la patru pînă la opt dimineața și stabilesc longitudinea vasului prin observarea cronometrată a soarelui imediat după răsărit. Acestea sînt continuate prin „estimă" — aflarea poziției vasului prin calcule deduse după citiri ale busolei și ale datelor din jurnalul de bord — viteză, direcție, distanță parcursă, mai curînd decît după observări astronomice ; se folosește de obicei pe timp de ceață — știți, adică luîndu-se în considerare viteza vasului și direcția, pînă la amiază cînd se determină latitudinea prin determinarea poziției soarelui la zenit, cu ajutorul sextantului. Rezultatul se înscrie pe hartă și reprezintă punctul oficial de plecare pentru navigație în următoarele douăzeci și patru de ore.

Tomazos cunoștea numele vizitatorului, dar habar n-avea cine e. Cineva care cunoștea pe cineva, care la rîndul lui cunoștea pe cineva. Nu se scuză pe motiv că era istovit — deși avusese o zi îngrozitor de plină — și nici pe motivul obligațiilor ce trebuiau îndeplinite fără întîrziere. Era un om scund și îndesat de vreun metru șaptezeci și vreo optzeci și opt de kilograme, dar sprinten și neobosit. Era entuziasmat de munca lui și în stare să stea de vorbă ore în șir cu copilașii de pe punte, în timp ce-și îndeplinea cele mai migăloase obligații.

— Dar radarul ? se interesă vizitatorul. Nu-l folosiți niciodată ?

Tomazos zîmbi. Avea o cicatrice exact în colțul gurii, căpătată acum zece ani cînd îl atacaseră doi indivizi cu o sticlă. Reușise să iasă din încăierare, sărise drept în apa

portului — se petrecuse la Keelung — și înotase o jumătate de milă în întuneric.

— A, drăciile alea, începu el. Avem două aparate — unul englezesc, altul american. Le folosim în estuare și pe rîuri sau pe vreme proastă și aproape de loc în alte ocazii. Știți, continuă el, reflectînd, vapoarele ar putea fi complet automatizate, ca aparatele de fotografiat, avioanele și automobilele. Acum s-ar putea construi vase care să n-aibă nevoie de echipaj și care să se poată opri în momentul critic al unei posibile ciocniri. Sau echipajul ar putea fi format dintr-un singur om. Dar știți ce s-ar întîmpla ?

— Sindicatele marinărești n-ar accepta așa ceva, își dădu cu părerea vizitatorul.

— Asta nu pot să știu, spuse Tomazos rezervat. Dar ar fi atîtea cadrane, aparate de măsură, avertizoare luminoase și sonerii, încît unicul om ar înnebuni. Ar trebui încă doi oameni, astfel ca acesta să poată să mănînce și să doarmă. Iar asta, sugeră el cu o mișcare caracteristică a brațului, ar duce la popularea vaporului cu oameni care să aibă grijă de cei trei — un bucătar să-i hrănească, un doctor... Înțelegeți ?

— Asta-i jurnalul de bord ? întrebă vizitatorul.

— Da. Vasul geme de hîrțoage, îi zise Tomazos. Majoritatea documentelor vasului nostru sînt în grecește. Lista echipajului, cantitatea și calitatea apei, declarațiile vamale, certificatul arătînd că vasul e capabil să țină marea — toate sînt gata pentru plecare. În jurnalul de bord sînt înscrise numele căpitanului și numărul. În el se menționează toate aceste devieri de busolă și de timp, pescajul vasului și cantitățile de combustibil folosite și rămase. Și evenimentele zilnice.

— Și evenimentele sociale ?

— Totul. Adică ce raportează șeful mecanic, doctorul, certurile, plîngerile, necazurile membrilor echipajului. După cum vedeți, azi a fost rănit un om. Nici măcar pe chei nu ești în siguranță ! „Gresorul Ioannidis a fost grav rănit în momentul în care un cilindru cu gaz sub presiune a căzut dintr-un camion aparținînd lui Babble and Company Proprietary Limited și a explodat", citi Tomazos cu voce tare. „Rănitul a fost adus la bord de doctorul Daniel

Dempsey, el însuși venit pentru a-și lua slujba în primire, dar mai tîrziu a trebuit să fie transportat la Spitalul Paramatta". Avem un om lipsă, explică Tomazos. I-am înștiințat pe reprezentanții noștri din Melbourne. Poate vom lua un înlocuitor.

În liniștea aproape totală de pe punte și din camera hărților ajunse larmă de cîntece și voioșie. Tomazos se uită la ceas. Spuse uimit :

— E aproape nouă.

— Trebuie să cobor ?

— Nu, stați liniștit domnule Biggar, răspunse Tomazos. Dar va trebui să încep controlul. Ridică una din porțiunile superioare ale pupitrului din camera hărților și examină un cronometru. Acesta merge exact după Greenwich, explică el și potrivi ceasul din camera hărților care era cu o jumătate de minut în urmă. Am anunțat că avem nevoie de două remorchere la ora 21.50. Am comandat motoarele în poziție de pornire, ceea ce înseamnă că pot da abur oricînd va fi necesar. De asemenea, am redus ancorajul. Sper că știți ce înseamnă asta.

Domnul Biggar știa.

— Adică ați redus numărul parîmelor de amarare la minimum, astfel ca vaporul să se poată pune în mișcare îndată ce ați dat semnalul.

— Exact, aprobă Tomazos. Am dat drumul celor două odgoane flexibile din spate și din față. Nava e ancorată acum doar de parîma *principală* și de cea de la pupa... S-a făcut curățenie pentru controlul vamal și sanitar. De fapt, sîntem gata pregătiți pentru a ridica ancora, domnule Biggar.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, spuse domnul Biggar îngrijorat. Mă așteaptă soția în mașină. Nu știe să conducă...

— N-o să vă răpim ! îl asigură Tomazos. Puteți sta liniștit încă o jumătate de oră... Știți, am impresia că australienii sînt cei mai sentimentali oameni din lume cînd e vorba de vapoare. Veniți să vă arăt.

Cei doi se îndreptară spre aripa dinspre tribord a punții. În apropiere, în întuneric avea loc o scenă de necrezut. Pe cheiul dinspre George Street erau sute de oameni, fluierînd, aclamînd, cîntînd, făcînd semne, unii din

ei plîngînd. Fuseseră aruncate atît de multe serpentine de hîrtie de la țărm spre vas și invers, încît se încrucișaseră între ele formînd sute de straturi în zig-zag. Copii țipau, fete alergau de colo colo, bătrîni care fuseseră cîndva căpitani de vapoare comerciale veniseră să caște ochii la această plecare. Ceea ce spusese Tomazos era adevărat și cu atît mai bizar dacă țineai cont de anumite premise. Australienii nu erau oameni sentimentali ; unora li se păreau chiar indolenți sau taciturni ; dar îi apuca un fel de isterie cînd un vapor ridica ancora. N-avea importanță ce fel de vapor era sau încotro se îndrepta.

Erau de față chiar la plecarea lui *Emperess of Australia* care parcurgea doar o distanță de șase sute de mile, pînă în Tasmania. Dar Tomazos nu mai văzuse și nu mai auzise niciodată așa ceva. Era emoționat că sute de oameni veniseră să ureze drum bun bătrînului său vas și pasagerilor lui...

Camera hărților era luminată slab, dar pe punte nu se vedea nici o lumină, afară de cea reflectată din clădirile de pe chei. Aceasta pentru ca ofițerul de cart și marinarii să poată să aibă și să-și mențină capacitatea de acuitate vizuală noaptea.

Tomazos se mișca rapid și cu siguranță în întuneric, conectînd telegraful, cele două aparate radar mai mult pentru a le încălzi și pentru a îndepărta condensarea decît pentru a le folosi efectiv — explicîndu-i domnului Biggar :

— Busola giroscopică nu se deconectează niciodată, sau cel mult o dată la patru luni. Busola magnetică se află în carcasa periscopică de deasupra capului dumitale. O folosim foarte rar.

— Asta ce e ? întrebă domnul Biggar, referindu-se la un mîner cu o sîrmă, fixat la capătul punții și semănînd oarecum cu un semnal de alarmă dintr-un compartiment de tren, însă mai mare.

— E pentru acționarea manuală a sirenei, îi spuse Tomazos. O punem să sune la zece fără un sfert, dacă doriți.

Domnul Biggar se opri în spatele timonei. Săgeți de metal arătau unghiul de rotație. Indicatoare de pe pasarela de comandă din față confirmau poziția cîrmei. Timona

se rotea cam 35° în ambele direcții. Alte indicatoare de alături arătau ofițerului de cart gradul de ruliu și rotațiile elicelor pe minut. Deși se găsea în port, *Areopagus* avea aparent o înclinație de 6° la tribord.

— Ah, asta s-a stricat, făcu Tomazos.

Două telefoane începură să sune și Tomazos alergă de la unul la celălalt. Domnul Biggar îl auzi pe Tomazos spunînd la un telefon „sînt gata să încep cînd sînteți gata", iar la celălalt „vă aud tare, dar nu clar".

Domnul Biggar îl întrebă :

— Nu v-apucă niciodată panica ? Dar Tomazos îi zîmbi și îi răspunse :

— Nu. Apoi începu să facă verificările la telegraful de mașini. Pozițiile acestuia erau acum scăldate într-o lumină roșie strălucitoare. Tomazos le controlă pe rînd, primind de fiecare dată un răspuns ce se putea auzi din sala mașinilor. Făcu testul în ordinea „cu toată viteza înainte", „jumătate", „încet", „foarte încet" și apoi reveni cu „înapoi", lăsînd după aceea telegraful în poziție neutră. Sirena de alarmă sună în sala mașinilor, îi explică domnului Biggar, pînă cînd mecanicul răspunde ordinului meu mutînd maneta telegrafului în poziție identică, ceea ce anulează sistemul de alarmă. Vedeți că pe telegraful meu există un indicator care arată răspunsul. Acesta se mișcă pentru a corespunde cu poziția pe care am comandat-o cînd mecanicul a anulat semnalul. Unele vase sînt prevăzute acum cu un „Semnal de acționare greșită", astfel încît dacă mecanicul confirmă ordinul corect, dar manevrează apoi vasul într-o direcție contrară celei semnalate, axul elicei începe numaidecît să se rotească în direcție greșită, iar semnalul de alarmă sună strident.

Tomazos încercă timona, învîrtind volanul și indicatoarele din fața lui arătară gradul de rotație. Apoi telefonă și întrebă :

— Elicele sînt gata ?

Pe urmă telefonă autorităților din portul Sydney :

— *Areopagus* cheamă Sydney. Părăsesc rada la orele zece conform orarului. Aveți să-mi comunicați ceva local ?

O voce îi răspunse :

— *Lindisfarne* a plecat din port acum o jumătate de oră.

— O voi urmări cu luare-aminte, confirmă Tomazos.

Făcu testul motoarelor cu cei din sala mașinilor, indicatorul de pe puntea de comandă ridicîndu-se la valorile maxime de 140 babord și 138 tribord.

Domnul Biggar comentă :

— Nu este nici o vibrație și nici un zgomot aici sus.

Radarele erau acum încălzite și Tomazos îl lăsă pe domnul Biggar să se joace cu ele înainte de a le potrivi pentru actuala direcție a vaporului și de a le bloca. Cele două radare concordau acum și se mișcau odată cu vasul, indicînd un cerc complet în jurul său, cu direcția „înainte" corespunzînd părții de sus.

— Sînteți căsătorit ? întrebă brusc domnul Biggar. Sau o fată în fiecare port ?

— M-am căsătorit cu o australiancă, îi zise Tomazos.

— Bravo ! se entuziasmă domnul Biggar. Unde ați cunoscut-o ?

— La un dineu al căpitanilor de vas, rîse Tomazos.

— Ce făcea acolo ?

— Mă întreb și eu ! recunoscu Tomazos : Apoi, peste cîteva luni, s-a îmbarcat pentru o croazieră.

— Ah, croazierele astea ! spuse domul Biggar, ca un ecou al poveștilor de dragoste din romanele marinărești — doi tineri ținîndu-se de mînă, stînd lîngă balustradă, privind pierduți un apus de soare în culori roșiatice și dîra de apă înspumată din urma vasului.

Dar așa ceva oricum nu se petrecuse. Punțile erau mult prea aglomerate și intimitatea trebuia căutată în alte părți. Și, sigur, nu așa se întîmplase cu el și cu Elaine.

Cinci minute de conversație la o masă și o grămadă de alți ofițeri de pe vas așteptînd să discute cu *această* fată nostimă. După cîteva luni s-a ivit pe neașteptate pe puntea de comandă. Era o coincidență, nu alesese în mod deliberat acea croazieră. El era de serviciu și Elaine fusese una din cele cîteva persoane care vizitau puntea. Tomazos se simți destul de emoționat cînd o văzu, dar ceva din comportarea ei și cele cîteva întrebări pe care i le pusese lăsau să se înțeleagă, cel puțin, că își amintea de el. Dar el era un ofițer pe puntea de comandă. Nu putea colinda nava căutînd-o. O găsi într-un bar într-o seară, împreună cu alții și ei, nu ea, îi făcuseră semn. Nu

putea coborî pentru excursii pe țărm, totuși în a treia săptămînă din acea croazieră o întîlni într-un magazin în Suva. Urmase o jumătate de oră de extremă sinceritate ; dar, înainte de a se cunoaște cu adevărat, cînd vasul a făcut escală (căci *Areopagus* nu făcea prea des escală la Adelaida) peste cîteva luni, el a trebuit să plece la Adelaida și ea la Melbourne.

În ultima vreme, Elaine venea uneori pînă la Melbourne, dar de data asta, cînd *Areopagus* va fi acolo, n-o va face, din cauza celor doi copii. Nu puteau să lipsească atîta de la școală...

La un moment dat visase să o ducă în Grecia, dar aceasta nu părea nici măcar probabil, tot din cauza copilașilor. Elaine locuia acum într-un cartier mărginaș din Adelaida, într-o casă de piatră de mărime mijlocie cu vederea spre colinele Mount Lofty. Ca și lui, îi plăceau restaurantele grecești, înotul, călătoriile pe mare și mașinile sport. Știa să facă ski nautic. Era o australiancă înaltă, cu un corp și niște picioare superbe, cu o față sinceră și deschisă, cu părul de culoarea mierii. Era foarte pătimașă și primul copil veni pe lume foarte curînd. Elaine avea și ea ceva bani. Tomazos avea foarte puțini. Nu se putuse hotărî să devină cetățean australian. Nici măcar nu-i plăcea Australia ca țară. Dar *Areopagus* aparținea unei companii, care, deși era înregistrată în Panama, lucra în special între Grecia și Australia. De fapt era un vas grecesc, dar avea atîția pasageri australieni sau englezi, încît o parte din echipaj trebuia să fie alcătuită din australieni — unul din doctori, cîteva din fetele de la biroul administratorului și, pe puntea de comandă, ofițerul secund, Mollon, un prieten apropiat de-al lui Tomazos.

Al treilea ofițer, Makris, veni pe pasarelă, cu un ziar în mînă.

Tomazos îl prezentă domnului Biggar.

— Ghici ce s-a-ntîmplat ? spuse Makris.

Tomazos ridică din umeri :

— Un alt război ?

— Aproape. E o grevă în Melbourne. Grupul de intervenții urgente al portului. Cer „măsuri adecvate de securitate" și patru dolari în plus pe săptămînă. E vorba de numai vreo sută de oameni, însă îi vor sprijini paispre-

zece sindicate și trei mii de lucrători. Refuză să dea personal pentru remorchere la vasele cu încărcături periculoase....

Tomazos spuse cu oarecare enervare :

— Deci dacă obțin cei patru dolari pe săptămînă sînt gata să renunțe la măsurile de securitate ? Vedeți, domnule Biggar ? Ne-mai dau și ei de furcă, de parcă n-am avea și-așa destule probleme. Intenționăm să debarcăm 473 de pasageri la Melbourne, să îmbarcăm 112, dar aveam de gînd să încărcăm și douăzeci și două de automobile noinoute, care trebuie să sosească de la Adelaida.

— Cu trenul ? întrebă Makris. Nu vor ajunge niciodată la Melbourne. De douăzeci și patru de ore cei de la căile ferate au declarat o grevă în semn de solidaritate cu ceilalți...

Ofițerul secund Mollon apăru pe pasarela de comandă.

— Sosesc remorcherele. Nu-i momentul să sune sirena, Nikolaos ?

Tomazos aruncă o privire la ceasul pe care îl potrivise înainte :

— Mai e un minut.

Freamătul zgomotos de pe chei nu scăzuse deloc. Cînd Tomazos dădu drumul la sirenă — cea de pe *Areopagus* avea un șuierat tînguitor, impresionant, adînc și melancolic — sutele de persoane începură să ovaționeze.

— Trebuie să plec, îndrăzni să spună domnul Biggar, neliniștit.

— Ați dori să faceți cunoștință cu căpitanul ?

— Nu cred c-ar ține să mă cunoască, tocmai acum.

— E un tip cumsecade, îl liniști Tomazos pe vizitator. Nu-i formidabil la vînătoarea de x-uri, dar altminteri e băiat bun.

„Vînzătoare de x-uri" însemna matematica și, implicit, pilotarea vasului, navigația.

Tomazos se precipită în cabină, care se afla vizavi de cea a căpitanului și reapăru luptîndu-se să-și îmbrace haina. Era frig la Sydney în această seară de octombrie și Tomazos își pusese haina neagră de iarnă, cu cele trei benzi de trei centimetri, din panglică aurie, la mînșete.

Bătu la ușa cabinei de zi a comandantului și căpitanul

Vafiadis își făcu apariția în prag. Era în cămașă, așa cum fusese și Tomazos, dar aceasta nu-i știrbea cu nimic din prestanță. Era puțin mai înalt decît toți ofițerii, cu excepția șefului de echipaj, și avea o față bătută de vînturi, lipsită de expresie, cu o vagă urmă de — să fie mîndrie, aroganță sau încredere în sine ? Domnul Biggar nu putea fi sigur, dar o fracțiune de secundă fu intimidat.

— Bună seara, domnule căpitan, începu Tomazos. Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Edmund Biggar, președintele Asociației de Navomodele New South Wales. Căpitanul Vafiadis.

Un zîmbet imperceptibil modifică trăsăturile căpitanului. Un zîmbet frivol poate. Discutară cu dificultate despre vas, despre construcția de navomodele și despre serviciul militar al domnului Biggar, ca locotenent în Marina Regală Australiană, în timpul războiului.

— Îl cunoașteți pe Ernest Bedford ? îl întrebă domnul Biggar pe un ton aproape deznădăjduit, dar comandantul de pe *Areopagus* a fost nevoit să recunoască : „Nu", deși o spuse cu blîndețe, de parcă de mult tot așteptase să-l cunoască pe domnul Bedford, însă situația fusese nefavorabilă întîlnirii.

— Este maestru al Lojii, explică domnul Biggar cu toată convingerea. Are un navomodel al *Areopagus*-ului.

— Am impresia că retrag pasarela de la prova, spuse dintr-o dată Tomazos.

Nu era adevărat, dar domnul Biggar se pregăti să plece, cuprins de o subită voioșie.

— Trebuie să mă duc, altfel pleacă vasul cu mine.

Căpitanul Vafiadis mai auzise de multe ori această remarcă, dar zîmbi.

Puțin mai tîrziu, își făcu apariția pe puntea de comandă. Nimeni, fie el ofițer, pilot sau marinar de rezervă, nu deveni mai rigid sau mai nervos, așa cum s-ar fi întîmplat pe un vas de război. Căpitanii vapoarelor de cursă lungă sînt persoane importante, dar atunci cînd coboară pe țărm sau cînd se urcă la bord nu sînt anunțați cu surle și trîmbițe. La bordul lui *Areopagus* lipsea acel special *esprit de vaisseau* [1]. Fuseseră prea multe schimbări în

[1] Spirit al vasului (fr.).

echipaj pentru aceasta. În întunericul de pe puntea de comandă erau trei ofițeri, doi marinari și pilotul, care tocmai urcase la bord. Conversația continuă și nimeni nu se străduia să pară absorbit în muncă sau nu credea de cuviință să afle răspunsuri la posibile întrebări ori observații critice. Într-un fel, aceasta părea un compliment la adresa căpitanului și arăta că *Areopagus* era un vapor comod, pe care nu exista nevoia de a se face uz prea des sau prea sever de arma disciplinei.

Căpitanul Vafiadis era, de fapt, un vestigiu din alte vremi a ceea ce reprezentau la origine atribuțiile unui căpitan de marină.

În calitate de comandant de vas, nu era tot atît de competent ca Tomazos, nici tot atît de priceput în problemele de radar și pilot-automat — cu toate că Tomazos își amintea amuzat că în urmă cu zece ani, cînd navele de pe această linie fuseseră utilate cu aparate radar, toți ofițerii fuseseră în mod vizibil iritați și toți căpitanii ținuseră aparatele înciuate atunci cînd nu erau folosite ! De atunci ofițerii căpătaseră cunoștințe despre radar, deși, chiar și acum cînd schimbau vasul, voiau să se asigure că aparatele radar de pe noul vas sînt de aceeași fabricație.

În realitate, căpitanul, deși obiect de oarecare veneraţie printre pasageri, abia dacă era ceva mai mult decît un arbitru pe un hotel plutitor. Ca și un director de hotel, atribuțiile sale aproape că se mărgineau la a face o inspecție zilnică a anumitor porțiuni ale vasului și, în rest, la așteptarea calmă a unei crize. Responsabilitățile sale juridice și comerciale erau numeroase, dar reduse aproape la o simplă formalitate. Se întîmpla ca poșta să-i aducă un teanc gros de scrisori și avea obligația să scrie el însuși un raport la fiecare escală mai importantă. Trebuia să discute cu directorii Companiei înaintea fiecărei călătorii și să se consulte cu un supraveghetor în probleme de navigație, care putea să-i atragă atenția asupra eventualelor schimbări în hărți, sondărilor adîncimii fundului mării, canalelor balizate sau căilor de acces în porturi. În rest, trebuia să păstreze o rezervă, să-și mențină prestigiul în fața pasagerilor și a echipajului și să aștepte acel rar caz de forță majoră la care avea obligația să facă față cu toată

priceperea și cu tot curajul și pentru care era răspunzător. De obicei, avea de rezolvat o dramă de ordin minor — să refuze să se lase intimidat de oficialități străine sau, cum fusese cazul în aceste ultime zile, să aplaneze o dispută dezagreabilă între un grup de pasageri nemulțumiți și administrator — de fapt nava însăși. Și acest lucru îi displăcuse, căci știa că cei o mie și mai bine de pasageri, dintre care cinci sute tocmai debarcaseră la Sydney, călătoriseră, într-adevăr, în condiții neplăcute și că, de fapt, fuseseră victimele lăcomiei și ignoranței Companiei.

Al treilea ofițer se afla la timonă cu mîinile pe telegraf, gata să asculte, să repete și să transmită motoarelor ordinele pilotului. Mollon se afla pe teugă cu cîțiva îngrijitori de punte, iar Tomazos, cu alții, pe dunetă, la pupa. Mecanicul de cart era postat la telegraf, în sala mașinilor, împreună cu alți oameni, așteptînd ordinele.

A dirija ieșirea din radă a unui vapor mare este mult mai periculos decît a-l conduce pe timp de furtună. Căci o navă nu poate fi pilotată fără mișcarea și fără presiunea apei asupra cîrmei. Și în aceste condiții, *Areopagus*, ca toate vapoarele de curse, depindea în întregime de mecanici. Grupul celor de pe punte nu putea face nimic altceva decît să dea drumul la odgoane, să manevreze niște cabluri de oțel sau să lanseze bărcile de salvare dacă nu aveau energia aburului. Cînd era nevoie de o manevră delicată, vasul se afla la discreția mecanicului. Se crea întotdeauna un decalaj între momentul cînd se dădea ordinul de mișcare de la telegraful de pe punte și funcționarea efectivă a turbinelor, a mecanismelor de reducere a vitezei, a aburului și a celor de viteză auxiliară. O greșeală de inversare a motoarelor din cauza decalajului de timp dintre fixarea mai întîi a telegrafului în poziția de oprire a motoarelor și apoi în poziția de „toată viteza înapoi" putea reprezenta diferența dintre alunecarea perfectă de-a lungul cheiului și deteriorarea plăcilor de oțel ale vasului.

Tomazos auzi prin megafon semnalul de pe pasarela de comandă, „Dați drumul la pupa" ! și îl strigă și el însuși. Pe puntea de comandă, al treilea ofițer semnală sălii mașinilor „Foarte încet înapoi" și *Areopagus* trase de singurul odgon cu care era ancorat. Pupa se răsuci în afară,

în vreme ce mulțimea ovaționa frenetic. „Dați-i drumul la prova!“ fu următorul semnal de pe punte. Căpitanul Vafiadis spuse pilotului :

— E în mîinile dumitale, domnule pilot.

În față și la pupa se găseau remorchere care ajutaseră la toate aceste manevre. *Areopagus* se puse în mișcare cu o alunecare prudentă, împins ușor din spate de elice, înaintînd în apele lucitoare și liniștite ale golfuletului Sydney, spre rîul Parramatta. Curentul era slab, mareea propice, însă pilotul trebuia să dea dovadă de multă prudență, căci în zona aceea erau cabluri submarine.

Pasagerii urmăreau cu interes și încredere cum *Areopagus* își schimbă direcția spre podul din portul Sydney, peste care trecea un tren bubuind ca un avion cu reacție.

— Priviți toate luminile din spatele digului circular, se adresă pilotul căpitanului pe ton de conversație. Zece grade la tribord... Începe să semene cu New York-ul... Un șuierat lung de sirenă, vă rog... Dracu să le ia de feriboturi...

Areopagus alunecă ușor prin fața Fortului Denison, cu golful Rushcutter la tribord.

— *Seaway Hawk* tocmai a anunțat postul de control din port că se apropie de Cap, spuse al treilea ofițer.

— Mulțumesc, confirmă pilotul. Anunțați-l prin radio și spuneți-i că mă apropii de cotitură...

— Ah, iată-l, zise numaidecît pilotul și cei de pe puntea de comandă deslușiră cu destulă claritate luminile celuilalt vapor în spatele Capului de Sud.

— Bun, zise pilotul, după cîteva minute. Cam asta este. Opriți lumea, vreau să cobor... Ce-i cu greva asta? Durează de douăzeci și patru de ore!

— Curată belea, spuse căpitanul Vafidias. Avem douăzeci și două de automobile de încărcat, pasageri de debarcat și vreo sută care se îmbarcă.

— O să se termine pînă ajungeți la Fremantle, prezise pilotul.

— S-ar putea să fim nevoiți să renunțăm la mașini, zise posomorît căpitanul.

Areopagus era un vapor de cursă lungă pentru pasageri, dar transporta și o mică cantitate de mărfuri. Spre deosebire însă de multe cargouri de pe ruta Australia —

Europa, nu transporta carne de oaie sau de miel, nici cutii cu unt de Noua Zeelandă. Avea o capacitate de douăzeci și două de automobile asamblate, neambalate, sau aproximativ același volum (cu o greutate superioară) de caric general care, în ultima vreme, era format din automobile neasamblate, transportate în lăzi, tractoare, lămpi electrice, îmbrăcăminte, mobilă, țigarete, colete și poștă. Echipele de docheri tocmai le încărcaseră în cursul după-amiezii, în timp ce camioane și furgonete aduceau gem, carne, legume, șuncă, făină și fructe, merindele pasagerilor pentru următoarele cîteva săptămîni. Toată ziua ofițerii supravegheaseră aceste activități, atenți la furturi. Totul trebuia ambalat astfel încît să nu se frece din cauza tangajului vasului : cuferele ușoare să nu fie strivite de cele grele ; lăzile cu utilaje mecanice care fuseseră prost expediate pe vas, cu păcură rămasă în jompuri, cel puțin să nu lase păcură care să deterioreze cutiile cu articole de îmbrăcăminte ; lucrurile ce aveau mirosuri puternice să nu impregneze și altele fără miros ; să fie suficientă aerisire și, totuși, să împiedice aerul sărat să corodeze utilajele mecanice, sau vremea umedă să altereze sacii cu făină. Marfa trebuia astfel încărcată încît să nu fie distrusă de lucrurile mai grele dar, în același timp, acele lucruri ce urmau să fie descărcate primele, să fie la îndemînă. Aceasta însemna descărcarea în primul port de escală a ceea ce ar fi trebuit să se afle pe paniomul [1] de jos. Logic, prin urmare, acestea trebuiau să se afle la îndemînă ; dar în raport cu greutatea proprie ar fi trebuit să se afle la fund...

Toată această încărcătură fusese manevrată în drum spre vas, și, totuși, odată trecută de parapet, vasul putea fi acuzat de pagubele care putuseră fi provocate de calea ferată, de macarale, de camioane...

Căpitanul Vafiadis era în mod explicabil îngrijorat de o grevă de douăzeci și patru de ore, căci aceasta avea loc tocmai în ziua în care *Areopagus* urma să sosească și să plece din Melbourne. Toți marinarii de pe punte munciseră din greu astăzi, toți stewarzii fuseseră ocupați cu strîngerea bagajelor pasagerilor și cu schimbarea așternuturilor de pat. Planul de depozitare fusese desfășurat în

[1] Raft în cală.

camera domnului Tomazos și se purtaseră discuții referitoare la măsurile pentru încărcarea păcurii și a apei. Tambuchiurile fuseseră închise, prelatele puse la loc, bigele de încărcare oprite, docherii și oamenii care virau parîmele de tambururi plecaseră. Mîine în zori marinarii osteniți vor uda cu furtunul punțile. Se comandase prin radio o echipă pentru încărcarea celor douăzeci și două de automobile. Dacă soseau, oamenii vor trebui să fie plătiți, fie că mașinile veneau, fie că erau blocate pe vreo derivație de cale ferată...

Și toate acestea necesitau hîrtie. Hîrtie, hîrtie, hîrtie, cu mila pătrată, se pare, de care *Areopagus* va trebui să răspundă. Inventare și certificate internaționale, tichete de bagaje, formalitățile de poliție, vamă și imigrare, biletele și pașapoartele pasagerilor, listele echipajului, declarațiile vamale...

Era o muncă foarte grea, care presupunea bani. Cu cît o ștergeai mai repede, cu atît mai bine, căci porturile costau bani, piloții și remorcherele, de asemenea ; menținerea lui *Areopagus* în stare de funcționare costa 2000 de lire pe zi, ba și mai mult... Ocaziile de a coborî pe țărm erau rare, căci, chiar și în timpul unei perioade mai lungi de ancorare, în radă se găseau de făcut o mulțime de verificări și de reparații. Și se făceau numai atunci cînd la bord nu se aflau pasageri sau mărfuri, cînd calele erau complet goale, cînd se putea inspecta carena dublă cu apa dulce și rezervoarele de balast. Echipajul putea să-și permită să petreacă cîteva ore într-o cafenea ieftină de la periferia orașului pentru a întrerupe monotonia hranei de pe vas. Cei ce doreau puteau să obțină bere și femei străine, dar ambele în mare grabă, căci *Areopagus* nu părea niciodată să rămînă pe loc.

Cînd pilotul plecase de la bord, *Areopagus* ieșise în larg și pe puntea de comandă se ordonase „Cu toată viteza înainte !", iar ofițerii și marinarii își reluaseră ocupațiile lor normale.

Tomazos stătea pe puntea de comandă cu doi marinari cînd transatlanticul părăsi rîul Parramatta și intră în partea de sud a Oceanului Pacific. Să măsori cu pasul de-a lungul și de-a latul o punte de comandă foarte bine uti-

lată, la o sută cincizeci de metri deasupra unei mări calme, era plictisitor și aveai impresia că Tomazos duce o viață lipsită oarecum de adevărata experiență pe mare. Era plătit mai bine decît ofițerii de pe cargoboturile ce traversau oceanul, deoarece obligațiile sale erau mai exigente și trebuia să aibă și ceva cunoștințe despre o varietate de utilaj științific. Înainte de a obține calificarea, toți ofițerii greci erau obligați să cunoască mulțumitor limba engleză. Jurnalul de bord era în grecește, dar avea și însemnări în paralel în engleză. Harta și buletinele meteorologice, care păreau niște telegrame vechi, agățate într-un cîrlig pe puntea de comandă, raftul de cărți de pilotare din mica bibliotecă din sala hărților, în care se explica cum se intră în orice port din lume, mare sau mic — toate acestea erau în englezește. Totuși, impresia pe care o făceau pasagerilor ofițerii era că, pur și simplu, transportă un hotel dintr-un port bine utilat într-altul. În schimb, ofițerii de pe cargoboturi știau, într-adevăr, să conducă o navă, adeseori greu de manevrat pe o mare agitată, către vreo radă obscură, cu așezare primejdioasă și al cărei pilot — dacă exista vreunul — putea foarte bine să fie un tip încins peste coapse cu o zdreanță, neștiind o boabă englezește și considerîndu-i pe străini ca pe niște indivizi buni de jecmănit.

De fapt, Tomazos, ca majoritatea ofițerilor greci, lucrase pe o mulțime de vase, multe din ele vechi, doar cîteva niște tancuri petroliere noi și strălucitoare. Dacă el se descurca bine în organizarea vasului — ancorajele speciale, mecanismele deosebite, sistemul complicat de descărcare și încărcare și acea rețea ramificată de agenți și comisionari, precum și dosarele încîlcite de facturi, chitanțe, declarații vamale, inventare de navlu și planuri de depozitare — asta era din cauză că avusese ocazia să le învețe lovindu-se de ele încă din copilărie. Înțelesese cu timpul sistemul prin care, pe un cargo de 12 000 de tone, cu cinci punți, puteai da imediat de urma unei sticle sau a unei biciclete. Lucrase pe vapoare de linie și pe cargoboturi, certîndu-se cu oficialități străine, luînd la bord marfa distribuită în loturi mici din cinci pînă la paisprezece porturi și făcînd singur calculele ca greutatea să fie uniform repartizată pe vas, spațiile de încărcare să fie potrivite,

iar mărfurile să fie astfel așezate, încît să nu se contamineze sau să se strivească.

Uneori era soare, aer curat, mîncare acceptabilă, anumite distracții pe vas, dar fără dans sau fete, fără televizor sau meciuri de fotbal, fără trîndăveală în pat duminică dimineața. Acum nu era așa ceva pe *Areopagus*. Ofițerii de pe navele comerciale nu prea aveau viață personală.

Lucrase pe o vechitură de vapor cu motor cu piston, în care cărbunele se aprindea singur și vasul a ars destul de repede, din fericire într-un port. Văzuse oameni murind de silicoză, ca rezultat al faptului că avuseseră de-a face în repetate rînduri cu caolin. Își pierduse un prieten pe o navă care explodase, cauza fiind încărcătura de praf de cereale.

Bunicul său fusese ofițer secund pe un vapor cu tot dichisul, de fapt peste măsură de utilat, cu arboreți ai zburătorului scurți și cu arboreți de arbore mare la prova lungi de 2,44 de metri. Era un vapor care necesita o manevrare atentă. În cele din urmă se ciocnise de un ghețar, a cărui parte superioară se spărsese și căzuse pe punte. Un alt ghețar a dat peste ei, blocîndu-le drumul. Echipajul scăpase în două bărci de salvare, luînd cu ei un cîine, un papagal, luneta și cronometrul căpitanului. Mai tîrziu, bunicul lui Tomazos, ajuns căpitan, își luă nevasta și primul copil într-o călătorie de trei ani la bordul unui vas asemănător. La Valparaiso, într-o furtună, un vapor cu abur și-a rupt cablurile și a pornit în derivă spre vasul lor cu pînze, distrugîndu-i ancorajul și provocînd naufragiul. Izbindu-se de țărm, șocul a sfărîmat catargele aruncîndu-le peste bord pe plajă, iar căpitanul, soția lui și tatăl lui Tomazos, pe atunci copilaș, s-au salvat agățîndu-se de catargele distruse. Bunicul se îmbolnăvise mai tîrziu de dizenterie la Buenos Aires, unde și muri. Vasul fusese reparat și Tomazos îl văzuse cînd era mic, înainte de a fi naufragiat, în 1944, pe coasta de sud-vest a Angliei. Tatăl lui Tomazos luase hotărîrea să nu se facă marinar și devenise profesor.

În cursul perioadei de instruire, Tomazos făcuse serviciul timp de șase luni pe o frumoasă navă cu pînze cu patru catarge, care la origine fusese întrebuințată în co-

merţul cu grîne din Australia, iar apoi transportase azotaţi din Chile. Se căţărase pe cea mai înaltă vergă, verga rîndunicii de pe arborele mare, o experienţă ce-ţi tocea nervii, şi ţinea minte pînă în ziua de azi ruliul navei şi splendoarea celor aproape treizeci de pînze ale acelei corăbii zvelte, umflîndu-se în bătaia unui vînt uşor, iar rîndunica de pe arborele mare pocnind ca un bici sub picioare.

Aşadar, dacă acum îşi făcea serviciul pe o platformă destul de stabilă, îşi cîştigase acest drept. Şi, de fapt, manevrarea unui vas mare ca *Areopagus* cerea îndemînare. Toată tehnica se baza, şi de data aceasta, pe experienţă şi consta în calcularea timpului şi a distanţei. Reacţia la ordinele ce veneau de la telegraful de pe puntea de comandă era înceată — motorul trebuia să fie oprit şi apoi repus în funcţiune, pentru ca uriaşa roată dinţată să se angreneze fără să se rupă — astfel că, adeseori, vasului îi trebuiau minute la rînd pentru a se orienta într-o direcţie dată, iar distanţa pe care o cîştigase sau o parcurgea între timp nu depăşea o milă. Cu o timonă ce se mişca numai la 35° şi cu o lungime şi greutate considerabile, era clar că *Areopagus* nu putea executa întoarceri cu repeziciunea unui distrugător ; pentru pasageri carenarea ar fi avut efecte dintre cele mai deconcertante ; vasele, paharele de bere, cuţitele şi furculiţele, valizele toate ar fi căzut sau ar fi pornit-o din loc...

Cînd nava se angaja într-un viraj, indiferent de viteză, treceau nu secunde, ci minute lungi pînă ce greoaia mişcare de virare să poată fi oprită sau, altfel, vasul îşi pierdea direcţia, indiferent ce alte ordine se telegrafiau sălii maşinilor sau se comunicau timonierului. Noaptea era şi mai rău, în special cînd era vorba şi de alte vase. Cu un minut înainte de ciocnire două vase puteau fi în afara oricărui pericol, la o mie de metri unul de altul, iar peste cincisprezece secunde nimic nu le mai putea salva, atît de puternic se angajau enormele mecanisme şi propulsia.

— Întoarcere la 180°, îi dădu Tomazos instrucţiuni cîrmaciului şi *Areopagus* îşi schimbă direcţia pe aproximativ o milă, de la drept spre est, încotro se îndrepta cînd părăsise rîul Parramatta, la drept spre sud de-a lungul coastei New South Wales.

Tomazos naviga cu ajutorul busolei giroscopice sau mai degrabă cu unul din cele șapte indicatoare după busola principală (căci aceasta se găsea la mijlocul vasului), avînd astfel posibilitatea să nu țină seama de variație (diferența între meridianul magnetic și cel adevărat) și de deviație. Majoritatea vapoarelor sînt construite din oțel și fier și capătă proprietăți magnetice ca rezultat al loviturilor de ciocan și al vibrațiilor din timpul construcției. Liniile de forță ale acestui cîmp magnetic făceau ca acul busolei magnetice să devieze la unghiuri diferite la fiecare fixare de direcție și provoca devierea acului busolei de la meridianul magnetic. Existau fișe, în sala hărților, care marcau devierea pentru fiecare direcție. Busola giroscopică, totuși, permitea întotdeauna o citire corectă și numai rareori, cînd aceasta se strica, ofițerii de pe *Areopagus* recurgeau la cea magnetică.

Tot așa, Tomazos nu urma ruta cea mai scurtă prin Oceanul Pacific de Sud pentru a ajunge la Melbourne. Aceasta ar fi însemnat să folosească un lung traseu circular transversal pe suprafața globului, adică să navigheze ținînd seama că pămîntul e o sferă. Să urmezi un traseu lung circular-afară doar de cazul cînd aveai de parcurs o distanță foarte lungă — însemna să avansezi extrem de greoi, schimbînd continuu direcția. Se cîștigau cîteva mile, dar nu merita osteneala. Tomazos folosea o rută după o linie de cart, adică linia de pe harta mercator, pe care meridianele de longitudine nu converg către poli.

Aceasta se potrivea perfect cu distanțele mici sau mijlocii, cu condiția să se ia în considerație toate mișcările mării și ale vîntului. Putea să fie și mai „leneș" și să folosească pilotul giroscopic, dar o făcea numai pe vreme proastă sau pe mare agitată. Între lochul din apă și puntea de comandă exista o conexiune electrică, astfel ca lochul să poată fi citit în camera hărților și Tomazos știa, pornind de la poziția inițială, care era distanța parcursă și, în consecință, viteza.

Nu se înregistra derivă, căci nu era vînt la pupa și *Areopagus* înainta cu o viteză stabilă de 18 noduri în timpul nopții.

În spatele său și jos, pasagerii — rămăseseră acum numai 590, dintre care 89 urmau să debarce la Melbourne — dormeau, erau la ultimul spectacol de cabaret, beau la barul de la prova, care rămînea deschis pînă la două dimineața, jucau cărți sau făceau o ultimă plimbare tacticoasă pe puntea de paradă.

Tomazos se gîndi la cele douăzeci și două de automobile. Ajunseseră la Melbourne ? Erau în drum spre oraș sau erau blocate de grevă pe vreo linie secundară, obscură ? De unde veneau ele, de fapt ? Automobile se construiau și se asamblau în Melbourne și Adelaida, după cîte știa Tomazos, și dacă puteau fi încărcate mîine la Melbourne și dacă greva urma să țină într-adevăr numai douăzeci și patru de ore, oare nu va fi cu putință ca agenții proprietarului să propună vasului încă o escală la Adelaida ? Dacă mașinile se aflau în apropiere sau la Adelaida, exista această posibilitate. Depindea, poate, de felul cum se raportau cheltuielile din port la profitul transportului a douăzeci și două de vehicule care se vor vinde cu 3.500 dolari bucata în America și în Europa. Dacă *Areopagus* făcea escală la Adelaida, chiar și pentru trei ore, putea s-o vadă pe Elaine...

Niciodată nu ceruse favoruri. Nu avusese nevoie de ele, fiindcă era, în același timp, extrem de competent în muncă și mulțumit de viața particulară. Dar nu o văzuse pe Elaine de aproape paisprezece săptămîni și nici nu avea vreo altă ocazie s-o vadă decît peste alte douăsprezece — și chiar și atunci trebuia ca ea să vină la Melbourne, o călătorie de douăsprezece ore cu trenul. Mollon, ofițerul secund îi cerea adeseori favoruri lui Tomazos. Mollon era un hedonist, deși robust și capabil. Dacă vasul făcea într-adevăr escală la Adelaida și el, Tomazos, era de serviciu — și cu siguranță că va fi —, atunci îl va ruga pe Mollon, o dată..

Stătea, legănîndu-se ușor pe călcîie, și privind țintă la orizontul întunecat, la stelele strălucitoare. Singurul zgomot era ticăitul cadranului giroscopic. Farul din port emitea o lumină difuză de un roșu incandescent, iar luminița de la tribord era verde. De foarte departe se auzeau rîsete

și muzică. Dar nu simți nici o invidie. Aici era locul lui, era perfect mulțumit, nu avea probleme și era cel mai competent ofițer de pe vas.

5

Familia Burston — tatăl, mama și trei fete de cincisprezece, de zece și de doi ani — au călătorit paisprezece ore pentru a ajunge la Melbourne, bîntuit de un vînt rece și pustiu în această sîmbătă după amiază de octombrie.

La fel ca Tornetta, au ajuns prea devreme. Cea mai micuță, căreia îi ziceau cu afecțiune Bumble, plîngea, iar întrebările celorlalte două fete o călcau pe nervi pe Marion Burston, care rosti amenințător printre dinți :

— Pentru Dumnezeu, tăceți din gură ! Ar fi trebuit să-mi închipui...

Pentru Mike Burston, aceste cuvinte însemnau, ca de obicei, „E vina ta".

— Era singurul tren, protestă el numaidecît, apărîndu-se.

— De ce nu ne putem îmbarca pînă la opt ? îi dădu Marion cu gura înainte.

Burston spuse ceva bătrînului în haină albă de la pasarelă și se urcă la bord, de unde se înapoie cu știrea că puteau să se îmbarce pe *Areopagus* chiar acum, însă că vor trebui să-și lase valizele pe țărm pînă la ora cuvenită — adică opt seara, cînd noii pasageri se vor îmbarca trecînd prin vamă.

— Și ce rezolvăm cu asta ? se plînse Marion. Copiii sînt frînți de oboseală.

Avea treizeci și șapte de ani, era înaltă de vreun metru șaizeci și trei, drăguță, dar puțin slăbită de o suferință ascunsă. Părul era încă negru și ochii căprui încă limpezi, dar o învăluia un aer de tristețe, ca și cum aici, în Australia, fusese înfrîntă de viață și voia să evadeze oriunde, deși nu era cîtuși de puțin convinsă că viața ar fi mai bună în altă parte.

Mike era un tip solid, la un metru șaptezeci și șapte, bine legat, bronzat, aproape negru. Avea mîini mari,

înăsprite, care se agitau întruna și părea în același timp surprins și zăpăcit.

Amîndoi aveau accentul englezesc al muncitorilor originari de undeva din Midlands și cu cinci ani în urmă părăsiseră Anglia, conștienți, poate, că cu un asemenea accent erau sortiți înfrîngerii. Bani, da ; dacă Mike se spetea muncind, putea să facă rost de bani, dar, oricum, nu ar fi avut acces în compartimentele de clasa întîi, în restaurantele elegante, la premiere la teatru, la concerte sau la mesele date de cutare societate ; erau atît de adînc înrădăcinați în condiția lor socială, încît nici măcar nu voiseră să facă parte din altă lume. Acum se întorceau la ceea ce disprețuiseră. Era un făcut, se gîndea Marion, furioasă că pînă și aici ajunseseră la o altă oră, morți de oboseală, și că trebuiau să-și piardă vremea de pomană cinci ceasuri, stînd în stația cheiului și mîncînd plăcinte fierbinți.

— Ai grijă de jachetă, trebuia să o facă mereu atentă pe Patricia, în vîrstă de zece ani, și vocile copiilor întrebau cu o inocență care durea :

— De ce nu mîncăm cartofi prăjiți ?

— Cînd o să ne suim pe vapor ? Iar lui Bumble îi curgea nasul întruna, imediat după ce i-l ștergea Marion cu batista.

Cu toate acestea, li se îngădui să se urce la bordul vasului aproape pustiu, fără să intre în cabină. Și se plimbară de colo colo, se așezară în colțuri însorite și băură limonadă într-un hol mare.

De pe *Areopagus* debarcaseră toți pasagerii, în afară de șaptezeci și cinci dintre emigranții europeni. Pasagerii din Noua Zeelandă și din Australia care se îmbarcaseră la Wellington, Hobart și Sydney erau pe țărm la plimbare.

La șapte și jumătate, familia Burston coborî pe chei, își luară valizele și se duseră în sala de vamă. Nu știau că la Melbourne se îmbarcau numai optzeci de persoane și că sutele celelalte care se învîrteau pe acolo erau doar rude și vizitatori ai vasului.

— Uite ! strigă Marion dezgustată. Uită-te puțin cum se împinge femeia aia bătrînă. Vrea să fie prima. Egoista ! Ca toți australienii, spuse ea aspră, căci descoperise că în privința egoismului australienii nu se deosebesc prea mult de cei din Staffordshire.

— Are perucă, observă Stella.

Mai trecu o oră pînă să se îmbarce

— Ar fi putut începe la șapte și jumătate, remarcă Marion enervată. Peste tot același lucru !

Și-au tîrît picioarele alături de ceilalți, iar doamna în vîrstă, cu perucă, a ținut coada în loc, tot alergînd îngrijorată înainte și înapoi, de la un birou la altul. A trebuit să completeze formulare sau să răspundă la întrebări plictisitoare și fără rost de două ori la țărm și o dată pe punte.

Un steward încercă să o ia mai repede înainte cu bagajele lor, dar abia se putea mișca. Punțile erau pline pînă la refuz cu vizitatori ai vasului, care erau mai agitați decît pasagerii.

Cîțiva intraseră și în cabina familiei Burston, iar Mike strigă cu voce tare :

— Ieșiți afară ! Ce credeți că-i aici, circ ?

Perechea între două vîrste dădu din colț în colț și bărbatul arătă spre un steward, care se învîrtea pe acolo, servil.

— Ne-a spus că putem să aruncăm o privire. Ne gîndeam la croaziera din februarie.

Mike se săturase și era obosit și vedea cu durere că Marion e și mai obosită și speriată de ieșirea lui.

— Ei bine, ați aruncat o privire ! Acum luați-o din loc, spuse el, și cei doi plecară, prea uluiți ca să se împotrivească. Și dintr-o dată, după douăzeci de ore, se făcu liniște. Mike zăcea lungit pe o cușetă și cînd Marion îi spuse într-o doară :

— Ar trebui să mîncăm ceva înainte ca fetițele să se culce, el răspunse :

— Sînt prea obosit.

Marion insistă, cu intonația aceea de mironosiță care-l scotea din sărite :

— M-aș duce eu, dar n-am să știu să mă întorc.

Știa întotdeauna să arunce obligația morală asupra lui. Încuviință cu amărăciune :

— Bine, bine, mă duc.

— Vreau supă și friptură și după aceea înghețată, ceru Stella.

Dar cînd au găsit sala mare de mese, înăuntru era pustiu şi cînd au intrat, resemnaţi ca de obicei, se apropie un ofiţer care-i informă :

— Sala de mese e închisă ; şi apoi, de parcă asta nu era destul : Bucătăria e închisă.

S-au tîrît înapoi în cabină, în timp ce o sirenă şuiera.

— Nu-i nimic, îl linişti Marion pe Mike, dar el se simţea sfîrşit de neputinţă.

Tot ce mîncaseră de douăzeci de ore încoace erau plăcintele şi cîteva sandvişuri şi dormiseră prost într-un tren încins de căldură.

În cabină, Marion se lupta cu Bumble să o spele.

— Haide, haide ! spuse ea obosită şi în pragul disperării.

— Apa e maronie şi doar călduţă, strigă ea din cămăruţa de baie. Crezi că e bine să se spele pe dinţi cu ea ? Şi scrie că nu-i de băut.

— Am pornit, constată Stella cu bucurie. Slavă Domnului !

— Nu huli, o dojeni Marion.

— De ce nu ? întrebă Stella. Nu mai înseamnă nimic.

— Ba da, înseamnă.

— Dar tu nu te duci la biserică, sublinie Stella.

— Eu nu hulesc.

— Spui cîteodată „Dumnezeule !".

— N-ai de gînd să taci ? zbieră Marion. M-am săturat de voi toţi, spuse ea cu un tremur în glas, care pe Mike îl tulbură, ştiind că se referă la el. El era de vină : toată nenorocirea şi experienţa amară se datorau nesăbuinţei sale.

— Nu mai fi obraznică cu mama, ordonă el sever.

— Nu sînt obraznică. Discut politicos.

— Ei bine, taci din gură.

— Cît farmec ! spuse Stella. Ce spirit !

Dar văzu fulgerarea de mînie din ochii lui şi se potoli.

Patricia, dezbrăcată, întrebă :

— Mami, ce s-ar întîmpla dacă vaporul s-ar scufunda şi n-ai fi îmbrăcată ? Adică cum sînt eu acum.

— Mi-aş pune toate hainele peste pijama, se băgă Stella în vorbă.

Patricia cîntări cuvintele și trase concluzia, gînditoare.

— Eu mi-aș lua caietul de desen ca să am ce face.

— Vai, ce emoționant, nu-i așa că-i mișcător? își exprimă Stella părerea.

— Putem să ținem lampa aprinsă?

— E tîrziu, nouă și jumătate, zise Marion.

— O, mami, mi-e frică, îi spuse Patricia.

— Una singură, atunci. Nu se citește și nu se vorbește, căci Bumble a adormit. Fiți cuminți cît ne ducem noi să facem o plimbare.

Dimineața un steward le aduse cîte o ceașcă de ceai. La micul dejun au aflat că urmează să stea la aceeași masă ovală cu doamna în vîrstă care fusese atît de hotărîtă să fie prima pe vas la Melbourne și cu un bătrîn atît de schilod, încît umbla de parcă ar fi fost rupt în mai multe locuri și a cărui conversație era de neînțeles. Purta un aparat pentru surzi, dar își înclina capul către oricine vorbea și nu părea să audă nici atunci.

Să faci conversație cu aceștia doi era cam greu și Marion se gîndi că lor, ca familie, ar fi trebuit să li se dea o masă separată, de preferat într-un colț discret, astfel ca zgomotele făcute de Bumble, ca și halul în care se murdărea cînd mînca să nu fie în auzul și văzul celorlalți pasageri. Asta, deduse ea, se datora condiției lor de oameni simpli care pot fi aruncați de colo-colo. Dar și atunci cînd fierbea de iritare și de rușine pentru că era stînjenită, își dădea seama că e nedreaptă. Evident, stewarzii greci și ofițerii erau gata să se precipite la orice solicitare.

Bătrîna trimise mîncarea înapoi de două ori, iar cîteva ore mai tîrziu Stella intră în cabină și anunță plină de veselie:

— Îl știți pe idiotul bătrîn de la masa noastră? — și nu ținu seama de mustrarea mamei: „E invalid, să fiți fericiți că...“ Stella era mult prea amuzată ca să fie ipocrită și le spuse părinților: Tocmai i s-a făcut rău și proteza dentară de jos i-a sărit afară și s-a spart. O s-o încurce la prînz!

Evident, anticipa spectacolul, iar maică-sa își arătă în zadar compasiunea.

- Nu-i nimic de rîs, sărmanul bătrîn.

Mai tîrziu, în cursul zilei, Stella se rugă fără speranță :

— Vreau un aparat de fotografiat. Au un fel de mini-aparat la magazin și e numai cinci dolari.

— Numai ! protestă Marion.

— O să vedem despre ce-i vorba, se înduplecă Mike. N-avem aparat pentru toate priveliștile astea. Face și fotografii în culori ?

Stella îi spuse nerăbdătoare :

— Are și blitz.

Patricia se porni să strige :

— Vreau înghețată.

Mike le dădu ceva bani :

— Duceți-vă și luați fiecare o înghețată. Să fiți în sala de mese la ora douăsprezece.

Marion aranjase lucrurile, însă acum protestă :

— Ești prea din cale-afară ! Te porți prea blînd cu ele. Nu ne putem permite să zvîrlim banii.

— O înghețată fiecare ?

— Nu poți s-o răscumperi, îi aminti ea, amărîtă foc. Aici era buba.

— Ce să răscumpăr ? întrebă el furios.

— Știi prea bine. Și să nu urli la mine.

— Sîntem în vacanță ! Au și ele dreptul să se distreze un pic, nu crezi ?

— Vacanță ! suspină ea.

Mike aprinse o țigară.

Marion îl dojeni numaidecît, cu aceeași asprime :

— Aș vrea să te lași odată de fumatul ăsta. Știu că nu prea te ține nervii, dar se umple cabina de fum. E nesănătos pentru copii.

— Avem aer condiționat.

— Îl simți ?

Puse mîna sus pe peretele din față.

— Nu, rîse el, nu se simte nimic.

— Ți-am spus eu. Ce rost are să funcționeze aici, jos. E minunat în sala de mese, dar asta-i o cabină ieftină...

— Ieftină ! protestă el. M-au ușurat de aproape două mii de dolari.

— Aș fi preferat, spuse Marion, să ne fi întors direct acasă, cu o cursă de poștă în loc să facem toată croaziera asta. Stella și Patricia ar trebui să se înscrie la școală.

— Ai dorit întotdeauna să vizitezi Singapore și Hong-Kong.

— Asta era înainte ca tu...

— O luăm iar de la început ?

— Era cu totul altceva, nu-i așa ?

— Să nu ne gîndim toată viața la asta, Marion, te rog.

— Iartă-mă. Sînt obosită.

— Croaziera o să-ți facă bine.

Dar lucrurile s-au repetat și seara, cînd Mike a propus să se ducă la cinematograful de pe vapor.

— La ce bun ? întrebă Marion, încă în culmea enervării.

Parcă dispreţuia plăcerea sau parcă simţea că nu au dreptul la „distracţie". Distracţia era pentru alţi muritori, incontestabil niște proști, dar care nu făcuseră ceea ce făcuse el.

— E un film destul de bun.

— Și cine o să aibă grijă de copii ?

— N-o să-i calce nici o mașină și nici n-o să-i răpească cineva pe vapor ! îi explică Mike. Stella o să aibă grijă de ei.

— Nu e în stare, nu e de nici un ajutor.

— Foarte mulţumesc, zise Stella. Oricum, voiam și eu să văd filmul ăla.

— Atunci te duci cu taică-tău, încuviinţă Marion. Voi avea eu grijă de Patricia și de Bumble.

Implicaţia era gravă : asta-i datoria mea, misiunea mea, să fiu cal de povară...

— Hai, tată, să mergem, se rugă Stella. Incepe peste zece minute și s-au și strîns mai mult de o sută de persoane.

— O să te descurci ? o întrebă el pe Marion.

— Bineînţeles. Poate am să spăl cîte ceva... Și să nu beţi nimic, strigă ea, în timp ce tatăl și fiica plecau.

— Crezi că ne arde de-așa ceva ? o înfruntă el.

Pe cînd traversau grăbiţi punţile, Stella îl întrebă de-a dreptul :

— Ce-i cu mama ?

— E supărată.

— Şi trebuie să-şi verse nervii pe toată lumea ? A devenit *meschină,* se plînse Stella.

— Este supărată, repetă el fără rost. Am avut o grămadă de probleme. O să-i treacă îndată ce ne-om întoarce.

— Sper că nu ne întoarcem la Wolverhampton ?

— Nu. Am căpătat o slujbă la Londra.

— Bravo ! O *viaţă* un pic mai trepidantă ! Ce loc jalnic a fost *ăsta,* spuse Stella, blestemînd Australia de Sud cu hotărîrea nemiloasă a copilăriei.

Marion nu se simţise niciodată la ea acasă în Australia, dar pînă acum trei luni nu îşi dăduse seama de asta. Îşi amintea destul de bine salonaşul ponosit din Wolverhampton — care da spre strada principală, cu camioanele ce-şi schimbau viteza la stopuri : zgomotul asurzitor continua toată noaptea, cauciucurile scrîşneau în ploaie — şi ziua aceea de noiembrie cînd Mike se întorsese acasă, obosit, plictisit şi îi spusese :

— Lui Fred i s-au furat mărfurile din camion la Newcastle. Şi i-au spart şi capul, ca să aibă la ce să se gîndească. Sfinte Dumnezeule, Marion, de trei zile la rînd numai ceaţă şi ploaie. Ah, ce n-aş da pentru puţin soare şi o şosea uscată ! Ar trebui să plecăm în Australia !

S-au uitat unul la altul şi Mike a zis agitat :

— Doamne, fată, asta-i !

Peste o săptămînă îi spunea entuziasmat :

— Se cîştigă 150 de dolari pe săptămînă la transportul de cupru. Închipuie-ţi : 67 de lire pe săptămînă conducînd camionul pe soare !

În patru luni sosiseră, zăpăciţi, plini de însufleţire, puţin dezamăgiţi. Căci găsiseră la început slujba şi speraseră că le va conveni locul, iar casa va fi aşa cum promiteau broşurile de propagandă. Nu prea era mare deosebire faţă de Wolverhampton. Era „mai bine", îşi tot spunea Marion, mai bine decît la Wolverhampton, Sheffield, Leeds, Birmingham... Şi era firesc. Aveau un bazin de înot, un supermagazin, o căsuţă numai a lor, chiar dacă avea acoperiş de tablă. Rufele se uscau în cincisprezece minute. Toate lumea voia să fie prietenoasă.

Dar nu o prea puteai numi regiunea frumoasă a Australiei. Un orășel provincial, la trei sute de kilometri depărtare de orice altă localitate. Era așa de mic încît, mergînd zece minute pe jos, ajungeai să vezi un orizont atît de neted și de monoton, de-ți tresărea inima de groază. Și ca să ajungi oriunde, însemna să călătorești ore în șir pe drumuri pe care pînă nu de mult le foloseau cămilele.

Un copac era o raritate, ca un monument. Orășelul era o îngrămădeală dezordonată de căsuțe de culoare gălbuie, cu acoperișuri de tablă roșii sau verzi și cu șiruri de uși vopsite în roz-portocaliu. Nu existau garduri, nici un fel de izolare, nici grădini, afară de cîțiva metri pătrați de pămînt gol, ars și tare. De-a lungul celor două drumuri, afară din oraș, se găseau niște resturi de mașini făcute praf sau abandonate și inevitabilele mii de bidonașe de bere. Pe strada principală erau cîteva magazine cu verandă, dar restul erau făcute numai din mortar și lemn. Singurul hotel părea a fi coborît dintr-un film cu cowboy. Sîmbătă seara femeile aveau obiceiul să stea în mașini, afară, accesul în barurile hotelului fiindu-le interzis. Înăuntru, bărbații, din ce în ce mai scandalagii, vărsau pe veranda murdară, bînd direct din sticlele de bere bondoace sau chiar din cutii. Muștele, cu miile, bîzîiau fără încetare.

Marion fusese extrem de intimidată de asemenea indivizi — așa grosolani, cinstiți și fără fasoane. A învățat foarte repede că o comparație între acest loc și oricare alt loc din Anglia era de neiertat, iar dacă te plîngeai, provocai disprețul făți. La început, avea o nostalgie dureroasă după o intimitate tihnită, un foc în cămin într-o zi friguroasă de Crăciun ; tînjea după ploaie. Multă vreme avu sentimentul că nu-și va găsi niciodată rostul aici, dar era atît de ocupată încît asta nu mai conta. Trebuia să aibă grijă de copii, să spele rufele, să scuture în fiecare zi praful de un centimetru care se strîngea în casă...

Își dădu seama, amuzată, că aici femeile erau considerate de bărbați ca niște ființe categoric inferioare. Se stabilea un alt gen de raporturi. Bărbații dădeau ordine nevestelor și le cereau să facă față tuturor datoriilor și problemelor casnice. Mike era singurul soț pe o rază de

mii de kilometri, bănuia ea, care îşi ajuta nevasta la spălatul vaselor sau care s-a îngrijit de copil, cînd acesta a venit de lume. Mike spunea că acelaşi lucru se petrece şi cu bărbaţii. Aveau un fel de bărbăţie demodată, adesea demnă de admirat, la care nu încercau să renunţe nici măcar o clipă. Vorbeau pe nas, lent, cu o morocăneală plină de indiferenţă, convinşi de propria lor perfecţiune în mediul lor, de o francheţe brutală cînd te examinau să vadă dacă eşti la fel ca ei. Erau teribil de susceptibili şi de insulari : nimic în lume nu se compara nici pe departe cu această mică margine de deşert. Cînd Mike le atrăgea atenţia asupra unor greşeli pe care continuau să le facă în mod obişnuit — greşeli care costau vieţi — puţin le păsa : părerea lui nu avea încă nici o valoare. Vorbeau despre aceste morţi sau accidente fără sens pe un ton sarcastic şi dispreţuitor.

Marele dezavantaj pentru Marion era că, la fel ca multe femei de vîrsta şi de condiţia ei din Anglia, nu ştia să conducă maşina.

Nici Mike nu avusese maşină pînă să fi venit aici. Dar aceasta începu s-o deranjeze mai puţin pe măsură ce-şi făcu prietene, dintre care unele erau imigrante, iar altele recunoşteau că nu au de gînd să înveţe să conducă. Avînd cîteva prietene, era uşor să ţină piept vulgarităţii femeilor care o împingeau la o parte în supermagazin, şi să rîdă de inscripţia de deasupra tejghelei „În Dumnezeu avem încredere — toţi ceilalţi plătesc cu bani gheaţă". La oficiul poştal, construit din lemn, se putea citi în primele ore ale dimineţii un anunţ : „Nu deranjaţi, sortez poşta". Femeia care punea acest anunţ era mărunţică, aprigă şi nu se putea dezvăţa să-şi vîre nasul în toate. Era la curent cu treburile tuturor.

— Asta-i cecul pe care-l aşteptai, îi spunea învăţătorului.

— Se pare că-ţi scrie mama, îi spunea lui Marion. Marion savura lectura ziarului local demodat. Împingea căruciorul la deal, pe colinele şistoase, pe o temperatură de 115°F. Ea care nu ştia să înoate şi se ruşina de propriul ei trup, defila în pantaloni scurţi sau în costum de baie. Băuse bere pentru prima oară în viaţa ei, căci aici

mureai dacă nu beai, iar berea trebuia întîi răcită în frigider timp de o oră. A admirat chiar o casă construită din 11.000 de sticle de bere zidite cu ciment. Însă nimic nu-i vindeca oroarea de păianjenii mari și se temea și de șerpi, deși Mike zdrobise unul, omorîndu-l destul de ușor.

Mike era de multe ori plecat cu camionul zile la rînd, dar niciodată nu a cîștigat într-adevăr 150 de dolari pe săptămînă.

Copiii creșteau puternici, bronzați și vioi și învățară să înoate și să călărească. De fapt, Marion nu uitase Anglia, dar după ce a trecut și al patrulea an, a depășit momentul critic și nu a mai vrut să se întoarcă înapoi, „acasă" ; ar fi dorit mai curînd să vină maică-sa aici, să vadă ce bine trăiesc, dispreţuind viaţa de oraș și traiul comod.

Ochii ei se umeziră acum, în lumina slabă a cabinei de pe *Areopagus*. Cu mîini tremurătoare luă prospectele pe care le primiseră chiar acolo, la marginea deșertului Nullarbor. Răspunsul la prima cerere sosise într-un plic care avea imprimat pe el transatlanticul greco-australian pentru marfă și pasageri, divulgînd astfel femeii de la poștă secretul.

— Plecați înapoi în Anglia ? o întrebase ea fără nici o jenă, dar Marion parase răspunsul :

— E timpul să facem și noi o excursie.

Asigurările date în prospect o sfidau acum prin lipsa lor de justificare : „Unul din cele mai eficiente sisteme de propulsie inventate de om și aproape în întregime automatizat... Căpitanul Vafiadis știe că vasul său, practic, nu se poate scufunda... complexul sistem de comunicații prin care *Areopagus* poate să intre în orice moment în legătură cu oricare parte a globului... termometre speciale înregistrează automat orice ridicare de temperatură, raportînd-o imediat ofițerilor de pe puntea de comandă... împărțit în compartimente ermetice, în care apa nu poate pătrunde... dacă e străpunsă carcasa, 23 de uși de oțel se închid brusc la apăsarea unui buton de pe puntea de comandă..." Și ce s-ar întîmpla, se gîndi ea cu cinism, văzînd cum se executa această manevră cu o eficiență care scîrțîia, dacă tocmai în acel moment ar trece printr-una din acele uși ermetice ? „Zile tihnite și seri încîntătoare"

prevedea prospectul. „Nu mai puțin de trei sferturi din echipaj se preocupă în exclusivitate de confortul dumneavoastră. Cele mai frumoase hoteluri din lume nu sînt mai comode... Zece mii de sticle de vin... Telefon în fiecare cabină... Stewarzi, personal care spală și calcă, lustragii... Nimic nu face mai mare plăcere personalului restaurantului decît să afle cîte o mică fantezie de gust a dumneavoastră, fie „pesmet Melba", fie o cafea deosebit de tare ; și, odată anunțată, preferința e respectată pe tot restul călătoriei...".

În familie începuseră să se facă glume pe tema asta, deoarece contrastul dintre promisiunile prospectului și realitate era uluitor. Lista de mîncăruri era lungă, stîrnea poftă de mîncare numai la lectură. Stewardul era vesel și energic : trebuia să fie, servea doar la atîtea mese.

— Supă, domnule ? întreba el, în timp ce sudoarea îi picura de pe frunte în farfurii și pe fața de masă.

La micul dejun nu reușea să iasă din încurcătură, ouă, roșii, sucuri de fructe, pîine prăjită erau totuna pentru el. Sosurile de mere, de coacăze și de mentă nu erau niciodată pe masă și, atunci cînd erau cerute, stewardul alerga cu tava cu brînzeturi la cei de peste două mese...

„Un loch electronic dă posibilitatea căpitanului și ofițerilor săi să cunoască exact viteza de deplasare a navei... radarul controlează o rază de 48 de mile... două mecanisme ultrasonice măsoară adîncimea mării. Un sistem de radionavigație captează semnale de la țărm și stabilește pe moment poziția vasului. Ceața, întunericul, ploaia sau furtuna nu înseamnă nimic pentru căpitanul vasului *Areopagus*, care ajunge întotdeauna la destinație cu cîteva minute înainte de timpul planificat pentru sosire."

O asemenea aparentă perfecțiune era prea mult pentru niște pasageri de teapa familiei Burston, decise Marion, înăcrită. Își amintea de ceasurile petrecute pe la doctor, cu copiii, pentru vaccinuri. Scîncete, lacrimi și analize. Și ceilalți pacienți holbîndu-se, coaja de portocală azvîrlită pe covorul înțesat de praf. Mai tîrziu, într-un alt coridor, așteptînd, nebăgată în seamă de nimeni, în timp ce copiii frunzăreau niște numere murdare din *Life*.

— Vreți să puneți ștampila pe certificatele astea medicale ? și dezaprobarea de pe chipul surorii cînd a întrebat-o :

— Plecați definitiv ?

Privirea ei mustrătoare atunci cînd Marion a recunoscut fără să ezite, fără justificări sau pretexte :

— Da.

„Deci noi australienii nu sîntem îndeajuns de buni pentru dumneavoastră", se citea amenințător în expresia de pe chipul surorii.

Mike a recunoscut cu patru luni în urmă. Începuse să se drogheze. Pentru Marion a fost un șoc și s-a speriat foarte tare cînd i-a mărturisit, dar Mike se justificase cu toată puterea :

— Toți luăm. Ce poți să faci altceva, măi fată, dacă ești într-o cursă de 1100 de kilometri și adormi la volan ? N-a devenit o obișnuință, zău așa ; pot să mă las și mîine. Par eu bolnav ? Dorm bine, nu ? Ce altceva pot să fac ?

— Să-ți găsești altă slujbă, spuse ea simplu.

— Ce să fac ? Am treizeci și nouă de ani, fetițo. Și e o meserie bănoasă, nu crezi ? Nouăzeci și șapte de dolari săptămîna trecută, nu ?

— Nu-mi pasă, Mike. Dă-ți demisia sau lasă-te de pastilele astea.

— Nu cred să-mi facă nici un rău și m-ajută să trec hopul. Unii băieți le iau de cinci ani.

— Mike, mi-e frică. Cinci ani ! Cum o s-arate peste zece ? Te consumi prea mult. Și pentru ce ?

Asta îl duruse, a observat ea. Arătă în jur, ca să se justifice :

— Toate astea — și făcu un gest către frigider, mașina de spălat, televizor, automobilul scump de la intrare. Le-am plătit doar.

— Nu vreau să fiu văduvă.

— Doamne păzește, rîse Mike, nu-i chiar așa rău. O pastilă pe săptămînă, poate, și nu ca puștii ăia din universități, care iau amfetamine ca să le dea vigoare. Și tu iei o pilulă contra durerii de cap, nu-i așa ? O dată la două săptămîni. E același lucru...

— Mike, încearcă să-ți cauți altă slujbă, vrei ?

— O să caut ceva, fetițo.

Chiar din ziua aceea Marion începuse să nu mai poată suferi Australia. La început nu pînă într-atît încît să vrea să fugă de acolo, ci pur și simplu pentru că Mike fusese nevoit să recurgă la droguri ca să poată lucra cele șaptezeci și chiar optzeci de ore pe săptămînă. Îl urmări să vadă dacă arată bolnav sau obosit sau dacă slăbește, dar nu părea să se fi schimbat.

Îngrijorarea o făcu să devină supărăcioasă și o irita în special locul, mult prea aspru și prea întins. Începu să se gîndească la Anglia ca la un loc în care fuseseră fericiți înainte de a fi venit aici. Și începu să vadă lucrurile cu un ochi critic și fără bună dispoziție. Îi displăcuia în special pe cei ce conduceau vehicule. Căci oamenii aștia, gîndea ea furioasă, nu erau vînjoși, nici pricepuți : la volan erau idioți și egoiști. În fiecare luni, în special, citea ziarul cu o satisfacție macabră, căci îi oferea dovezi : băieți și fete morți, zvîrliți în copaci sau în stîlpi și asta doar din cauza neglijenței, a prostiei și a beției. Începu să se simtă ofensată cînd femei grase, care la ora 11 dimineața mai aveau încă bigudiurile în cap, o împingeau în supermagazin. De obicei era chiar penibil de politicoasă, ținînd ușa deschisă pentru persoanele cu brațele încărcate. Niciodată nu-i mulțumeau. Acum începu să strige după ele țîfnoasă :

— Să nu vă pese de mine. Toată ziua asta fac !

Cînd vreun tînăr arunca o sticlă dintr-o mașină în mers, o ridica și o ducea la el acasă, spunîndu-i mamei :

— Wally a aruncat asta din mașină. Am crezut că poate-i trebuie. Și pleca înainte ca mama uluită să poată să spună ceva. Cînd se întîlnea după aceea cu femeia, aceasta se holba la Marion, însă pe ea o durea în cot.

Începu să tot repete : „Toți sînt niște *tîmpiți*", toți însemnînd în mod clar australienii.

— Cai și bere, zicea ea cu dispreț, asta-i tot ce au în cap.

Și părea că așa este. La radio nu se transmitea altceva decît muzică ușoară, reclame și anunțuri, descrieri sau știri postume de la cursele de cai sau de la alergările de trap care se desfășurau la opt sute de kilometri depărtare. În orășel se făcea un picnic anual, cu ocazia curselor, și Marion se ducea cu copiii, fără nici o tragere de inimă. Primul lucru care apărea era un bufet temporar, adăpos-

tit de soare de un șopron de trestie. Inevitabilele sute de sticle și cutii goale erau aruncate claie peste grămadă pe o suprafață de o sută de metri pătrați, încă înainte de prima cursă. Mușteie bîzîiau cu miile și se stîrnea praful cînd caii defilau pe pistă de zgură sau galopau ușor, traversînd ochiurile de apă care licăreau în pămîntul galben, argilos, ce se întindea pînă departe către un orizont absolut neted, ici și colo cu cîțiva copaci.

Oamenii veneau de la distanțe de sute de kilometri; cîțiva soseau cu avionul. Mulțimea se înșira de-a lungul grilajelor și, uneori, se luau și zece starturi greșite. Apoi, deodată, caii porneau la galop, conduși de jockei — crescători de vite entuziaști, printre care și cîțiva aborigeni. Se întorceau într-un nor de praf, iar cîștigătorul era anunțat la megafon de o voce cu un accent australian nazal. Bărbații zbierau și mormăiau și se risipeau spre ghereta cu bere. Femeile și copiii se tîrau sub umbrar să bea ceai, sucuri, să mănînce chiftele și sandvișuri cu cîrnați calzi.

Timp de două zile, cît ținea, oamenii zăceau beți morți în mijlocul străzii, în praf, înconjurați de cutii de conserve și de cîini care-i miroseau. Aceiași tineri idioți conduceau mașina tot atît de neîndemînatic, scrîșnind din pneuri la fiecare colț de stradă din oraș, iar pe locurile din spate, fetele țipau cînd erau duse în afara orașului. Marion le disprețuia și știa că în curînd vor forma obișnuita recoltă anuală de fetișcane gravide la cincisprezece ani.

— Sînt niște proaste, îi spunea ea Stellei, care tînjea să se distreze, să danseze, să aibă admiratori. Cei mai proști șoferi din lume, căci n-au pic de imaginație și nici înțelegere pentru ceilalți.

Apoi au venit să-i spună ce făcuse Mike și ăsta a fost cel mai îngrozitor lucru din toate. Și-a dat atunci seama că trebuie să plece din Australia. Nu se putea trăi într-un oraș ca ăsta, poate doar dacă erai unul de-ai *lor*, prost și lipsit de conștiință. O sfîșia durerea cînd îl vedea suferind atîta, și începu să-și arate colții nu numai pentru că nu se putea abține, dar și pentru a-l întări ca să răspundă la atacuri.

„Singapore, Asia la minut" dădea asigurări prospectul, „acolo unde trăiesc cot la cot, în armonie, chinezi, mala-

iezi, eurasieni în imensul oraș de blocuri, temple și *kampongs*"... „Hong Kong pentru festivaluri și distracții... durează pînă în a cincisprezecea zi a primei luni cînd se serbează festivalul lampioanelor antice... mii de lampioane chinezești, colorate, de toate formele și mărimile... parfumul bețișoarelor aromate arse... Dineu la bordul unei șampane ce efectuează o croazieră, iar muzicanți chinezi vă vor cînta o serenadă... iar sîngele ei va clocoti mai aprins în vine... Spectacole de cabaret, ultime noutăți din trepidanta Europă... Tocană mongolă".

Dar nu puteai evada din tine. Locul nu avea nici o importanță. Marion avea senzația amară a unei vieți întregi — a mai multor vieți — oarecum ratate, o greșeală de strategie provocînd-o pe cealaltă. Australia sau Europa, care era deosebirea? Dragoste. Îl voia înapoi așa cum fusese înainte de ziua aceea și, spre marea ei mîhnire, își dădea seama că pedeapsa era că nu va mai fi niciodată omul de dinainte.

Marea era agitată și *Areopagus* își croia drum prin Marele Golf Australian, dar bătrîna și domnul cel infirm mai stăteau încă la masă, mîncînd cu dificultate. Mike făcu turul unei punți pustii și privi de la prora cum se ridica pupa la un unghi de aproape 40°. Marion și copiii aveau rău de mare și ele suferea, simțindu-se răspunzător, de parcă le-ar fi cumpărat niște fericire care nu merita banii cheltuiți. Se întrebă alarmat dacă marea va fi tot mereu așa timp de cincizeci de zile. Sau te pomenești că marea era relativ calmă, însă *Areopagus* nu era un vas stabil? Veniseră în Australia cu un transatlantic de două ori mai mare, atît de imens că își croise drum sfărîmînd valurile, nepăsător, printr-o furtună năpraznică, menținîndu-și viteza de 27 de noduri.

Mike își simțea sufletul, mai mult decît trupul, abătut, cuprins de mahmureală. Era îngrozit la ideea de a vorbi cu oamenii. Orice l-ar fi întrebat însemna să le dea un răspuns fals. Dar nimeni nu-l bătu la cap. De parcă știau și îl evitau. Bătrînelii, cîte doi sau cîte patru, se salutau în bibliotecă sau în holuri, iar în sala de mese îi auzea dimineața interesîndu-se, plini de solicitudine, cum au dormit și cum se mai simt. Ovaționau pe toți comesenii care își sărbătoreau ziua de naștere, cînd orchestra vasu-

lui, o formație de cuartet, se apropia de masa respectivă și cînta „Mulți ani trăiască", iar stewardul șef le înmîna un tort de o formă foarte complicată ; un fotograf făcea poze cu blitzul și toată lumea din sala de mese aplauda. Dar cei din familia Burston, de parcă ar fi fost contaminați de Mike, erau invariabil singuri.

— Fetele acelea drăguțe sînt ale dumitale ? îl întrebase o femeie în lift.

Și Mike fu surprins, de parcă și ele, pentru că erau ale lui, trebuiau să poarte pecetea ratării.

Marion lua foarte în serios exercițiul cu bărcile de salvare, legînd în jurul taliei fetelor niște fîșiuțe care nu-și aveau nici un rost și zorindu-le spre holul unde se făceau exercițiii. Mike nu prea dădea atenție atunci cînd se vorbea despre propria lor supraviețuire improbabilă. Femeile stăteau la taifas, trăncăneau între ele, iar un tînăr ofițer gras, cu trei trese pe mînecă, conștient de indiferența lor bazată pe convingerea că nu li s-ar putea întîmpla tocmai *lor* așa ceva, îi îndemna :

— Trebuie s-o luați în serios, de parcă el unul ar fi cunoscut o șubrezenie a vasului de care nu fuseseră informați.

Mike știa că în caz de pericol ar fi pierit cu toții. Era de ajuns să-i fi văzut, chiar și după cîteva zile, tot încurcînd iremediabil direcțiile, punțile, scările. E adevărat că ușile ermetice se închideau automat, dînd un răgaz, dar apa putea țîșni prin coloanele lifturilor. S-ar fi creat panică. „Chiar și australienii intră pînă la urmă în panică", își zise Mike necruțător. Ce ar face, cum s-ar comporta într-un caz de forță majoră ofițerul ce se ocupa cu organizarea distracțiilor, un tip blond, ciudat, cu un costum roz ; sau fetele palide și frumușele care aveau grijă de joaca copiilor și de excursiile pe țărm ; ori fetele de la administrație, care se jucau cu formulare și timbre străine și care te dezarmau cu un zîmbet cînd nu cunoșteau răspunsul ? Chiar și pasagerii își puteau da seama că erau tot atît de noi pe vas ca și ei. Și ce s-ar fi întîmplat cu stewarzii care stăteau prin colțurile mai întunecoase, tușind cu evidente semne de tuberculoză ? Și fata blondă voinică și plină de ea de la barul din mijlocul vasului, care prefera să continue să citească, lăsîndu-l pe Mike să

aştepte cinci minute în picioare, fără să-l bage în seamă, decît să-i explice sistemul de funcţionare al acestui bar, care însemna să cumpere de la ea un bon asemănător cu un bilet de autobuz şi, deplasîndu-se apoi un metru-doi la dreapta, să dea de barman şi să-i repete comanda. Acesta era un înfumurat şi de multe ori stătea cu faţa la oglinda din spatele barului. Făcea, vădit, un mare efort ca să-i servească pe indivizii de teapa lui Mike. Ca şi în cazul fetei, zîmbetele şi solicitudinea erau rezervate pentru alţi călători mai interesanţi, beţivi inveteraţi care nu se uitau la bani, afacerişti din lumea teatrelor, ofiţeri, tineri musculoşi. Toţi ăştia s-ar prăpădi în caz de dezastru, ca şi el.

Numai stewarzii, care ştiau foarte puţin englezeşte şi pentru care oricine, fiindu-le lor superior, era important, nu reuşiseră să-l identifice pe Mike Burston, care era atît de uşor şi simplu de ghicit pentru studentele nemţoaice de optsprezece ani, angajate casierite, şi pentru barmanii ce serviseră mii şi mii de persoane şi care îi deosebeau numaidecît pe cei relativ importanţi, din cuprinsul acestor cîţiva metri cubi, de ceilalţi. Băieţii care se îngrijeau de cabine ştiau că plătise pe bilet o avere, aşa că nu se pricepeau să deosebească figurile, ţinuta, clasa socială, şi îl gratulau cu un zîmbet sau cu un salut.

„Relaxează-te şi nu-ţi face griji!" era lozinca la ordinea zilei. „Ţi-ai plătit biletul. Distrează-te. Acum nu ai de ce să-ţi faci griji!". Dar Mike nu era în stare să se relaxeze şi să se lase în voia somnului. Şedea foarte singur într-un şezlong, pe puntea Soarelui, în timp ce sute de oameni se plimbau agale şi conversau pe puntea de Paradă. La trei metri mai jos, cîţiva pasageri tineri, şi între două vîrste, alergau de-a lungul punţii Soarelui după un tînăr solid care făcuse surf la Queensland. „Aleargă un kilometru cu Peter" — şi cînd se întoarseră, unii abia tîrîndu-şi picioarele, un om cu ochelari şi o fată oarecare, drăguţă, îi aruncară un zîmbet.

— Îmi omor timpul, i se adresă fata, şi îi zîmbi camaraderește lui, vasului, miilor şi miilor de mile ce le aveau de parcurs, şi Mike fu mişcat o clipă, ieşind din starea de apatie, dar asta nu dură mult şi nu făcu decît să-i accen-

tueze sentimentul de izolare, distanţa la care se afla faţă de ei, de cei normali. Aceştia păreau nişte oameni care nu citeau niciodată ziarele şi nici nu ascultau buletinele de ştiri.

Pe de altă parte, el părea că ascultă şi citeşte prea mult şi că aparţine prea mult lumii din afară ca să mai guste bucuriile obişnuite...

Îl asaltară voci care veneau însă de departe, împreună cu zgomotele de mişcare şi de metale ce se dilatau în soarele tot mai fierbinte ; oameni pălăvrăgind, dornici să facă tocmai ceea ce Mike n-avea nici chef, nici intenţie, adică să vorbească despre ei cu indolenţă.

— Suporţi bine marea ?

— Destul de bine, însă lui George i-a fost rău ieri.

— Olandez. Eu i-am dat slujba.

— Lucrează bine, nu ?

— Da, dar se şi obrăznicesc.

— Ne-au condus paisprezece nepoţi ca să-şi ia rămas bun.

— Nu ne-am prezentat, nu ? Mă numesc Roy şi ea este Elisabeth.

Şi, acoperindu-le pe toate, o voce metalică :

— Atenţiune, vă rog. Este ora 1.30. Latitudine 35 sud. Longitudine 127 est. Viteza : 17,6 noduri. Distanţa parcursă în 24 de ore : 463 de mile. Cap 267°. Temperatura 77°. Le amintim călătorilor că în această seară ceasurile de pe navă vor fi date cu o oră înapoi. Repetăm — Dar vocea n-a mai repetat nimic, căci sistemul de amplificare, ca de obicei, s-a defectat.

A doua zi dimineaţa, familia Burston se trezi în miros de păcură. Un miros greu, care provoca durere de gît şi de ochi. Stewardul chemă un ofiţer ; urmă o lungă discuţie aprinsă la telefon. Ofiţerul îi spuse lui Mike :

— Ne pare foarte rău, dar s-a produs o scurgere de păcură. Trebuie scoase panelele. O să vă dăm o cabină pe puntea A.

— Ura ! interveni Stella.

Cabina A 73 era ceva mai mare şi avea şi hublou.

— E înăbuşitor de cald. Ne apropiem probabil de Fremantle, spuse Marion moleşită.

— Podeaua-i fierbinte, observă Stella în picioarele goale.

— Sper că funcționează aerul condiționat, interveni Marion, dar nu funcționa. N-avea rost să se plîngă, deoarece era o cabină mai bună decît prima, dar Mike se duse în biroul administratorului și o nemțoaică înregistră defecțiunea. După masă apărură doi oameni, dar după ce plecară, peste două ore, nu se simțea decît un foarte vag curent de aer.

Noaptea, Marion n-a putut să doarmă din cauza căldurii, iar în cabina de vizavi, cineva tot intra și ieșea trîntind ușa, pînă cînd ea rosti cu voce tare :

— Aștia nu știu să închidă fără zgomot o ușă ?

Dar la ora trei dimineața o fată începu să rîdă afară și se auzi muzică la tranzistor.

— Noapte bună, spuse fata, după care începură chicoteli, zbenguieli și pe urmă ea sau altcineva bătu la o ușă de vizavi, minute în șir, dar în zadar. Copiii nu se treziseră, în pofida zarvei, dar Mike, tot atît de îngrijorat ca și Marion, zise cu voce tare :

— Sper că n-o să fie toată călătoria așa.

Peste cîteva ore, Stella întrebă :

— Pot să merg diseară la cabaret ?

— Nu singură, îi răspunse prompt Marion.

— Dar nici cu *tine*, puse condiția Stella. Inspiri milă.

— Atunci nu te duci deloc, ordonă Marion scurt.

— Zău, mamă, așa e. Poate, pentru că ești așa de bătrînă.

— Nu poți să te duci singură.

— Merg cu Diane.

— Cine-i asta ?

— O știi — de vizavi.

— Ea e cea care trîntește ușile la trei dimineața ? întrebă Mike.

— De unde vrei să știu ? Dormeam.

— Am văzut-o eu. E obraznică.

— Nu-i adevărat. E foarte drăguță, o apără Stella cu căldură.

— Atunci ne-am înțeles, îi dădu Marion instrucțiuni severe : pînă după primul spectacol. Vreau să fii în pat la ora zece.

— O, mami, doar sîntem în vacanță, zău! Atunci nu poate Diane să meargă, căci ia masa în seria a doua. Și al doilea spectacol nici măcar nu începe înainte de 9,30.

— Las-o să se ducă, sugeră Mike.

Marion rosti tare :

— Am spus că nu poate să meargă. De unde să știm ce fel de fată-i asta care umblă brambura la trei dimineața și se zbenguie cu băieții ?

— Doamne, mamă, vorbești de parcă ar fi făcut o orgie, protestă Stella. Sînt convinsă că nici nu era ea. Și am să mă întorc numaidecît după aceea, îți promit.

— Eu cred că poate să se ducă, își dădu cu părerea Mike.

— Ție puțin îți *pasă*, zise Marion plină de amărăciune. Dacă face ce-i place diseară, ce se va-ntîmpla mîine, săptămîna cealaltă ? Se *știe* că n-ai pic de simț de răspundere.

— Asta-i curată porcărie, îi răspunse Mike urlînd. Pentru numele lui Dumnezeu, n-a fost vina mea. De unde era să știu...

— Atunci de ce fugim din Australia ? întrebă Marion cu o logică zdrobitoare.

— Tribunalul a decis că n-a fost vina mea —

— Tribunalul ! ripostă Marion batjocoritor și fără milă, netinînd seamă de copii, care priveau uimiți ; de fapt Stella era fascinată. De, au spus-o ca nu cumva să te țicnești.

— Cine să se țicnească ? voi el să știe.

— Eu, spuse ea și fugi în baie, plîngînd.

— A fost decizia tribunalului, strigă Mike în urma ei, dar Marion îl contrazise :

— Ai avut un avocat bun. Avocatul companiei. Important era să ieși basma curată. Slujba ta —

— Crezi că eu sînt foarte încîntat ? zbieră el, în culmea deznădejdii, tremurînd.

— Nu urla la mine, spuse Marion printre hohotele de plîns. Pleacă de aici ! Lasă-mă-n pace.

— Foarte bine, i-o reteză el. Sînt la bar dacă ai să-mi comunici ceva.

Pentru că spusese că se duce la bar, Mike se și duse, de parcă ar fi fost obligat. O luă grăbit de-a lungul punții, își făcu loc cu coatele printre cei ce se plimbau, cu o grabă

care arăta că are de făcut ceva important. Ocoli barul de la mijlocul vasului, căci n-avea chef să dea ochi cu casieriţa nemţoaică, voinică şi obraznică, şi nici cu barmanul ce-şi dădea aere, aşa că se îndreptă spre barul de la prova, în care nu mai intrase pînă atunci. Legănarea navei în sus şi în jos se simţea mult mai puternic aici, în faţă, la prova.

Graba lui părea cu atît mai absurdă şi suferinţa lui şi mai deplasată în barul de la prova, care era un local discret, cu colţuri liniştite, cu lămpi cu lumină voalată şi covoare moi. Avea un podium de dans, mic, octogonal, pe care nu se afla nimeni atunci, iar cei patru membri ai „orchestrei" vasului (cum era denumită) cîntau muzică sentimentală. Mike se aşeză tremurînd, furios şi deprimat. Nu era prea multă lume la bar, căci era înainte de nouă şi majoritatea se aflau încă la masă. Cîteva perechi — îi puteai ghici uşor pe cei căsătoriţi, căci n-aveau nimic să-şi spună unul altuia. Vreo cîţiva tineri făceau gălăgie la o masă, distrîndu-se şi zbierînd cît îi ţinea gura, ceea ce îl făcu pe Mike să îngheţe. Se simţea îngrozitor de singur.

O fată se apleca peste pian, mîngîindu-l pe cap pe cel care cînta. Tipul avea vreo treizeci de ani, era prostuţ şi plin de el ; îţi puteai da seama de asta dintr-o privire. Era încîntat de gestul fetei şi nu părea cîtuşi de puţin jenat. La rîndul ei, nici fata nu-şi dădea seama că ceea ce făcea ea făcuseră şi altele înaintea ei : intrase în tradiţie ca fetişcanele de pe transatlantice să se facă de rîs, înamorîndu-se de ofiţeri, stewarzi, liftieri, coafori, animatori şi să idilizeze tot restul vieţii aventura şi vaporul. Fata ce se întindea peste pian purta o fustă foarte scurtă care se ridica, dezvelindu-i în întregime coapsele. Mike îi vedea chiloţii şi fu jenat, era ostentativ frivolă.

Tînăra avea păr roşcat şi, cînd îşi întoarse capul ca să-şi netezească părul cu un gest orgolios, văzu că era Diane, fata cu care îi dăduse el voie Stellei să meargă la spectacolul de noapte de la cabaret. Îi părea rău acum şi începea să se teamă, deşi avea toată încrederea în Stella, favorita lui, care, cu toată limba ei ascuţită (se datora unei agerimi ţinute în frîu, îşi zicea Mike mărinimos), asculta predica de la radio de două ori pe săptămînă şi se ştia că

se duce la școala de duminică fără să fie trimisă de părinți. Pe Stella nu o interesau deloc băieții.

Mike avea mare chef de o bere. Îi promisese lui Marion cu săptămîni în urmă că n-are să mai bea, dar tentația era foarte puternică : în afară de orice pericol, pe un vapor, cu gura uscată, cu corpul încins și cu nervii încordați.

Un steward se apropie legănîndu-se. „Un tip suspect", îi spuse lui Mike instinctul și, prin absurd, se simți prost să-i comande o băutură nealcoolică. Puțin îi păsa lui că individul, un grec, era dubios.

— Limonadă, comandă el. Și douăzeci de țigări.

— Glumiți, spuse băiatul într-o doară și avea o voce care răsuna foarte tare. Credeam că sînteți *australian*...

Voia să spună că, de fapt, Mike, bronzat și vînjos, arăta a tip care bea bere în mod obișnuit, dar nu avusese intenția să-i facă un compliment. N-avea nici o intenție. Chelnerul își explica lui însuși.

— Adu chestia aia și lasă-te de comentarii, îi zvîrli Mike cu țîfnă.

— Imediat, *domnule*, spuse chelnerul, care pe loc nu îl mai putu înghiți.

O luă din loc și gașca de tineri de la distanță de patru mese îl strigă :

— Hei, John ! Ia vino-ncoa ! Nu te prea ocupi de noi !

Făcură o comandă complicată, pe care chelnerul o îndeplini. Apoi începu dinadins să-i facă curte casieriței. Trecură zece minute în care Mike abia-și ținea firea și se gîndea să-și folosească pumnii.

La cîteva mese mai încolo ședea un ofițer. Bea de unul singur și părea că face asta de o bună bucată de vreme. Mike îl recunoscu ca fiind primul ofițer care dăduse instrucțiunile despre centurile de salvare.

Îl observase pe Mike, deși nu dăduse nici un semn, căci era, evident, cu gîndul în altă parte. Apoi pocni din degete și chelnerul dubios se înființă într-o clipită. Ofițerul vorbea grecește, dar se vedea clar că îl mustra mînios pe chelner. Individul dădea înapoi în fața furiei lui. După aceea, ofițerul veni lîngă Mike și-i zise :

— Bădăranul ăsta vă face să așteptați. Permiteți-mi să vă ofer ceva de băut.

Rostise acestea în fața chelnerului, care se simțea, evident, foarte prost.

— Voiam doar o limonadă, îi zise Mike.

— Și de ce nu ? E foarte cald, spuse ofițerul.

Nu era beat, dar era un om comunicativ.

Chelnerul aduse numaidecît băuturile. Ofițerul se așeză și bău o jumătate de pahar de whisky.

— Nu sînt toți ca ăsta, îl asigură el pe Mike.

— Nu, recunoscu Mike, sînt drăguți, tare drăguți !

— În vacanță ?

— Nu. Înapoi în Anglia.

— Foarte bine faceți, spuse ofițerul, cu totul pe neașteptate. Europa e civilizată. Eu, unul îi detest pe australieni, îi mărturisi lui Mike cu înverșunare. Scuzați-mă. Am o grămadă de treburi. Vă doresc călătorie plăcută !

Ieși afară din bar, un tînăr îndesat, nemulțumit de ceva.

Acest mic incident ciudat îi ridică moralul lui Mike. Pentru moment simți o mare bucurie, deveni chiar bine dispus. Avea un prieten care era cineva. Nu. Nu era tocmai asta. Adevărul era că ofițerul grec nu-l disprețuise doar din întîmplare, pentru că nu-și dăduse seama cine e, de aceea îl tratase ca pe o ființă omenească.

Voia să-i spună și lui Marion, de parcă ar fi avut importanță pentru *ei* toți.

Pe chipul ei se citi mirarea, văzîndu-l că se întoarce așa de repede, dar își reluă numaidecît expresia solemnă, care semăna destul de mult cu suferința.

— N-am bătut bere, anunță el. Un ofițer mi-a oferit o limonadă.

Pentru Marion asta n-avea nici o importanță.

— Unde-i Stella ? întrebă el.

— Unde să fie ? mîrîi ea. A dispărut cu stricata aia pe care ai considerat-o o companie bună.

— Poate că am greșit, recunoscu el.

Însă Marion nu ceda deloc. Era sincer îngrijorată.

— E cam tîrziu ca să regreți.

— Doamne, fetițo ! Tare-aș mai vrea să nu le iei pe toate așa în serios, protestă el.

— Și eu tare-aș vrea ca tu să le iei, răspunse ea, tremurînd.

— Bună ! zise Diane, formula ei invariabilă de salut.

Stătea în ușa deschisă a cabinei. Înăuntru, Stella văzu lenjeria de corp atîrnînd, claie peste grămadă pe o sîrmă, și o bătrînă pe jumătate așezată pe jumătate culcată în cușeta de jos.

— Ia te uită, ce cabină micuță ! nu se putu Stella abține să remarce. Călătorești cu bunica ? o întrebă ea cînd porniră.

— Cotoroanța aia ! protestă Diane. Își închipuie că în aprilie o să vină sfîrșitul lumii ! N-aș vrea să-mi fie ursitoare. Aici și-au băgat coada împuțiții de la compania de navigație. Pun în aceeași cabină o fată și o babornițâ, ca fata să aibă grijă de babă dacă e schiloadă, iar scumpa de bătrînică să se poată plînge dacă fata dă semne că s-ar distra ! Știi ce-a făcut noaptea trecută ? M-a încuiat afară !

Diane era cam tot atît de înaltă ca Stella, dar mlădioasă, conștientă de sine. Purta o rochie foarte scurtă. Stella era ceva mai înaltă, dar stîngace. Avea un nas puțin acvilin și era palidă din cauza unei ușoare anemii. Diane era cu aproape doi ani mai mare și avea o personalitate cu mult mai puternică. Stella se și simțea subjugată de forța ei.

— De unde ești ? o întrebă Diane.

Stella îi spuse și adăugă :

— Era atita plictiseală !

— Doamne, te cred. Ei, dar știi ce mi-a spus cotoroanța azi dimineață ? „N-ai decît să înjuri, mi-a zis ea. E treaba ta. Dar nu suport să-l hulești pe cel de sus."

Stella nu se putu abține să nu chicotească. Dar parcă trăda pe cineva. Pe doctorul Haan, poate ? El ar fi spus că bătrîna are dreptate. Doctorul de Haan vorbea la radio cîte o jumătate de oră miercurea și vinerea. Era formidabil. Nu putea să-i găsească nici un cusur. Și nu era deloc *plictisitor*. Vorbea extrem de inteligent despre Biblie, despre Dumnezeu și despre alte asemenea lucruri. Cine știe, poate că era ceva de natură fizică, o reacție reflexă, ca atunci cînd roșești fără să fi vinovat sau cînd nu-ți poți stăpîni chicotelile în fața unor atrocități pe care le vezi cît sînt de cumplite.

— Știi ce-a crezut cînd ne-au oprit la Adelaida ? întrebă Diane. Mi-a spus : „Aici e Singapore ?" și i-am zis :

„Nu, e o escală în plus, pe gratis : Adelaida." Și știi ce mi-a spus ?" Adelaida nu e capitala Singaporelui ?" Ar trebui să se interneze într-un azil, sau mai știu eu.

Stella rîse, apoi se interesă :

— Ce-ai făcut tu ?

— În legătură cu ce ?

— Cînd te-a închis afară ?

— M-a luat Roy în cabina lui.

Pe Stella asta o șocă.

— Vrei să spui... — ?

— A, nu, a fost perfect. Era și Barry acolo, dar n-a avut nimic împotrivă.

Stella, stingherită, simți că i se aprind obrajii de rușine. Îi venea să întrebe „Nimic împotrivă la *ce* ?", dar nu avu curajul.

— Sînt din Sydney, o informă Diane. Am fost logodită. Mai am și acum inelul. Frumos, nu ?

— E foarte frumos, spuse Stella cu admirație și respect. Nu i l-ai dat înapoi ?

— Cui, ticălosului ăluia netrebnic ?

Numai faptul de a merge alături de Diane constituia o experiență. Bărbații o priveau într-un mod foarte ciudat. Stewarzii se prefăceau că se holbează la altceva, dar Stella vedea că îi preocupa fusta foarte scurtă și picioarele bronzate. De trei ori în drum spre cabaret se întîlniră cu tineri care o salutară pe Diane, spunîndu-i pe nume și o examinară cu interes pe Stella. Doi dintre ei au simțit nevoia s-o pipăie puțin pe Diane în timp ce vorbeau, de parcă nu-și puteau lua mîinile de pe ea.

— Jos labele, protesta ea, dar băieții n-o ascultau.

— Cum e cînd ești logodită ? se interesă Stella, explorînd un teritoriu cu desăvîrșire necunoscut.

— Sfinte Cristoase, spuse Diane repede, da' plictisitoare viață ai mai dus în fundul ăla de lume ! Ca de obicei, doar că îmbrățișările sînt mai puternice.

Stella era fascinată, dar nu îndrăznea să continue cu întrebările, ca să nu-și dezvăluie ignoranța. Doctorul de Haan era împotriva îmbrățișărilor de orice fel. Lua interviuri cursanților, întrebîndu-i dacă, după părerea lor, aceasta este sănătos și apoi analiza răspunsurile lor înre-

gistrate pe bandă. Părerile lor i se păreau totdeauna superficiale și pînă la urmă chiar păcătoase. De obicei, cei interogați erau cursanți care știau să se exprime foarte clar și care spuneau :

„Nu e nimic rău într-o îmbrățișare dacă nu mergi prea departe, sau dacă știi cînd să te oprești" sau, cum spusese o fată : „Dacă ești într-adevăr îndrăgostit de cineva, trebuie s-o arăți într-un fel, să-ți dovedești afecțiunea și așa mai departe."

Dar nici unul din ei nu spunea niciodată clar ce înseamnă într-adevăr o îmbrățișare sau ce înseamnă „prea departe". Doctorul de Haan lăsa să se înțeleagă că era vorba de sex, într-o anumită măsură.

— Doctorul de Haan spune că îmbrățișările sînt periculoase pentru sănătate, se încumetă ea să vorbească.

Diane chicoti amuzată :

— Asta cine-i ?

— O cunoștință de-a noastră, spuse ea, în defensivă, trădînd vocea de la radio pe care o ascultase cu atîta atenție de zeci de ori.

— Trebuie să fie un puritan feroce.

— E un om drăguț.

— Ferește-te de el, o sfătui Diane. Aștia-s de-a dreptul refulați. Ți-ar căra la pumni culcîndu-se cu tine...

Cuvintele erau atît de brutale, încît Stella roși pînă în vîrful urechilor.

— Toți stewarzii intră la mine în cabină cînd mă schimb, să văită Diane. Zău dacă știu cum se află... Vrei să danseze după spectacol ?

— Mi-au zis ai mei să mă întorc numaidecît, îi mărturisi Stella și se bucură chiar că părinții îi ceruseră asta.

Diane o speria. Dacă nu era atentă, putea să se pomenească vîrîtă în cine știe ce situație oribilă.

Roy a stat cu ele urmărind numărul. Era un tînăr bărbos, scurt și îndesat, cu pielea lucioasă și albă. A tot pipăit-o pe Diane în timpul spectacolului, ca și cum nu-i venea să creadă că a dat atîta noroc peste el și trebuia să pună mîna ca să se asigure. Nu i-a adresat Stellei aproape nici un cuvînt, o privea chiar cu oarecare ostilitate, de parcă simțea că fata îl dezaprobă.

Spectacolul de cabaret avea loc în sala Egeeană, unde era o căldură insuportabilă, și te usturau ochii de la fumul rămas după prima reprezentație. Era un spectacol de profesioniști, așa gîndea Stella : dansatoare care se mișcau cu precizie senzuală, doi comici care făceau bancuri pe marginea întîmplărilor din ziua aceea, cîntăreți de muzică ușoară, un ventriloc, o pereche care a dansat un dans de salon.

— Au adus trei mii de costume pentru croaziera asta, șușoti Diane. Hai să bem ceva, propuse puțin mai tîrziu... E o căldură aici ! Și respinse obiecțiile Stellei, explicînd :

— Încă un sfert de oră n-o să se mai cunoască. Doar n-au fost și ei *aici*, nu ?

— Nu, recunoscu Stella. Atunci un singur pahar, Diane, și mai bine limonadă, își exprimă ea temătoare rezerva, ca să nu miros.

Diane îi zori, pe ea și pe Roy, prost dispus, copleșit și el, ca și Stella, de personalitatea Dianei, pe care o urma peste tot.

— Mergem la barul Labirint, hotărî Diane.

Acesta era o galerie în partea din față a barului, cu o superbă vedere la mare, spre prova. Devenise loc de întîlnire pentru anume grupuri — bețivi, jucători de cărți (în timpul zilei), îndrăgostiți și unii din tipii de la cabaret care nu voiau să fie priviți.

Diane recunoscu un grup de vreo șase bărbați, retrași dinadins într-un colț întunecos. O întîmpinară ca pe un vechi prieten, ceea ce o lăsă perplexă pe Stella. Cum de putuse să cunoască atîta lume numai într-un interval de o săptămînă ? Și nici măcar nu erau băieți, unii erau bărbați de treizeci sau chiar de patruzeci de ani.

Erau gălăgioși, goliseră optsprezece cutii de bere pe care le așezaseră în stive de șase-șase și o primiră pe Stella cu revărsări de efuziune, cu sinceră plăcere, de parcă o voce feminină în întunericul acela avea un farmec deosebit, desăvîrșindu-le petrecerea.

Făceau glume din orice se spunea, în special din ce spunea Diane, și Stella simți iritarea lui Roy, o tăcere furioasă, posesivă, de parcă gîndea morocănos în sinea lui:

„asta e fata mea, a stat cu mine toată noaptea, a venit la mine în cabină ; acum văd că-i accesibilă oricui..."

Stella, și ea băţoasă și neliniștită, își dădea seama cît de dificil era să scape de o astfel de companie la numai cîteva minute după ce sosise.

Chelnerul era foarte săritor, cu un aer complice.

„John, John !" îl chemau tipii, iar el venea, ca unul de-ai lor ; ceilalți clienți, din partea luminată a barului, niște proști de fraierit, de scuturat de parale.

— A sosit Diane !

— Ce doriți, scumpii mei ?

— Grozav ! Acum se pornește cu adevărat petrecerea ! Șapte cutii de Victorie amară.

— Stai, John, ascultă ! Nu pleca. Ea e Stella. Ce dorești Stella ?

— Ceea ce dorim cu toții, spuse John, așa-i ? stîrni el chicote vesele.

— Nu te gîndi numai la sex, zise un tip și Stella se simți o călugăriță puritană, încercînd să abată cursul discuției cu o rugăminte șoptită.

— Limonadă !

— De altceva să nu te atingi, scumpo, și păstrează-ți onoarea intactă printre domnii ăștia, o îndemnă John.

„Bineînțeles, gîndi Stella, înroșindu-se, jenată de cuvintele tînărului, lui asta i se pare o prostie".

— E o minune John ăsta, zău așa, zise Diane. Ne servește mult după ce s-a-nchis barul. Face orice pentru tine, doar că nu-ți sare-n pat. Înțelegi ce vreau să spun ?

— Nu, recunoscu Stella, stingherită.

Pentru ea, John însemna pur și simplu o voce în întuneric, un vag miros de sudoare.

Își sorbi limonada, preocupată cum să plece de aici și apoi se ridică.

— Mi s-a spus să mă întorc numaidecît, îi aminti ea Dianei, deși era atît de agitată încît, oricum, dorea să plece.

Chiar puțin timp petrecut într-o astfel de companie, însemna pentru ea o lungă perioadă de gîndire și de observație. Trebuise să se ridice în picioare ca să spună asta, stînjenită, căci nu era una din situațiile pe care le pre-

văzuse doctorul de Haan. Era stupid și copilăros. Doctorul de Haan arătase cît de dăunătoare sînt îmbrățișările și toate poveștile astea, dar nu-i dăduse niciodată indicații cum să iasă dintr-o încăpere, cum să plece de la o petrecere, o dată ajunsă acolo...

— O să trebuiască să aranjăm ceva cu ai tăi, interveni Diane, și Stella consimți cu un „da" care, de fapt, nu însemna nimic.

Era ca și cum ar fi recunoscut că părinții ei erau oameni pe care dorea să-i înșele, și, o dată minți, se va bucura de întreaga lume largă a dansului, a băuturii, a îmbrățișărilor și a altor plăceri necunoscute.

6

Domnișoara Irene Wearne, de șaizeci și șase de ani, cu o greutate de patruzeci și patru de kilograme și o înălțime de un metru și cincizeci și doi, fusese profesoară la o școală dintr-un cartier periferic din Melbourne. Avea o față lungă, de cal, cu pielea aspră, cu ochi albaștri și, pînă la operația pe o parte a capului pentru scăderea tensiunii, avusese părul cărunt, care, într-o anumită lumină, bătea în verde. Parcă n-ar fi avut nici o greutate, cu brațele ca niște crengi palide în bătaia soarelui și cu o carnație de culoarea și consistența seului. Ochii ei mici, albaștri, aveau umoare apoasă, iar ochelarii îi măreau atît de mult privirea goală, provocată de maladie, încît oamenii care o întîlneau tresăreau ușor.

Dovedise foarte mult simț practic. I se răsese părul înainte de operație și, după aceea, Miss Wearne își cumpărase o perucă. Se dovedise foarte realistă, lipsită de orice vanitate, și-și căutase o perucă de aceeași culoare cenușie-albă și de aceeași calitate cu părul pe care-l pierduse.

Domnișoara Wearne ducea o viață de o singurătate dureroasă. Nimeni nu venea să o vadă. Școala la care fusese profesoară timp de treizeci de ani se bucurase cînd a plecat.

— Prea bătrînă, conservatoare, își exprimase directorul părerea categorică.

Greșea și, în același timp, avea dreptate. Căci domnișoara Wearne era profesoară de mulți ani și aparținea unei generații care, prin comparație cu gîndirea nouă, rapidă, fusese incredibil de ignorantă, mărginindu-se numai la scris, citit și socotit. Făcea parte din acea Australie care aparținuse vastelor suprafețe roșii de pe mapamonduri : Imperiul Britanic.

Nu că ar fi însemnat cine știe ce diferență. Generații la rînd de băieți și fete se perindaseră prin școala aceea. Îi văzuse crescînd și ratîndu-se. Vreo doi-trei plecaseră la Canberra și alți cîțiva obținuseră medalii în diverse războaie. Dar majoritatea figurilor de băieți puteau fi întîlnite mai tîrziu în magazine locale, în locurile unde se vindeau mașini uzate sau, mai rău, în titlurile ziarelor locale : „șase ani pentru viol în bandă ; doi morți într-o ciocnire în plin ; o fată despuiată într-o cabină telefonică...“ O priveau pe domnișoara Wearne și, dacă o recunoșteau cumva, rînjeau superiori. Căci o depășiseră de mult și descoperiseră lumea vulgarității și a banului și învățaseră să o venereze.

Și parcă întreaga viață fusese un eșec și o pierdere de timp... Cartierul reprezenta o condamnare la ratare. Gunoi, sticle sparte, oameni beți morți pe trotoare, pînă și mașinile conducătorilor de taxiuri mergeau pe trei cărări în șerile de sîmbătă. Ciinii de pripas alergau de colo colo pe străzi. Presa de scandal scria despre violurile și obscenitățile de la petreceri, în vreme ce o mînă de puritani încerca să îndrepte lumea, aducînd-o înapoi la ceea ce fusese prin 1914 sau 1939 sau 1947, iar înfrîngerea lor era cu atît mai dureroasă sub presiunile de tot felul ale lumii exterioare, care inundau chioșcurile de ziare sau oboseau retina în semiobscuritatea încăperilor de mahala, țîșnind din televizoare...

Locuia pe un bulevard mohorît, la opt sute de metri distanță de strada principală, într-o căsuță mică, care însă era a ei. Fusese a părinților. N-avea nici o speranță să locuiască în altă parte. Ar fi putut-o vinde, dar n-ar fi obținut suma de bani necesară pentru a se putea muta

într-un cartier mai bun. Căci cel în care locuia decăzuse în treizeci de ani dintr-o respectabilitate extrem de burgheză într-un cartier pe care îl traversezi foarte repede cu mașina, în drum spre un loc mai bun. Casa ei se afla lîngă o curte pavată cu ciment, mărginită de un zid de cărămidă înalt de un metru și jumătate, care era tot ce o despărțea de pensiunea învecinată. Aici locuiau vreo șase tineri de la fisc, de la companii de electricitate și de la oficiile de construcții : în curte se găsea inevitabilul morman de cutii de bere, un automobil cu motorul ambalat care tulbura liniștea nopții, muzică pop pe discuri și fete stricate care veneau și uneori rămîneau toată noaptea. Se dusese vorba că, o dată, cîțiva dintre tineri se îmbătaseră într-un dormitor, în timp ce o fată de paisprezece ani zăcea întinsă goală în pat. După vreo două ore, fata fusese violată (dacă ăsta e cuvîntul pentru o victimă care păruse atît de dornică) de toți cei prezenți. Nu era prea greu de crezut. Femeia sfrijită, depravată și dură care ținea pensiunea, nu s-ar fi sinchisit și, oricum, lipsea adesea la sfîrșit de săptămînă. Se făcuseră descinderi de la poliție, dar în legătură cu furturi de aparate de radio sau cu reclamații pentru zgomot.

Domnișoara Wearne era puțin speriată de toate astea, dar avea simțul umorului, caracteristic australienilor, care se așteaptă la nenorociri, privindu-le cu o resemnare sardonică, ca pe niște reguli generale.

Nu locuise niciodată în altă parte decît în Melbourne. Huruitul tramvaielor, vacarmul perforatoarelor de pavaj și al buldozerelor care lărgesc marginile orașului făceau parte integrantă din existența ei. Își închipuia că e un oraș urît și, bineînțeles, vederi din Paris, Roma, Capetown, Oxford și așa mai departe înfățișau aceste orașe ca foarte frumoase, presupunînd însă că te poți lua după fotografii (căci văzuse cărți cu poze dintr-un Melbourne care pentru ea nu exista). În consecință, accepta mahalaua din Melbourne ca pe un fel de glumă proastă căreia ea i se dovedea superioară : casele din lemn sau cărămidă de un roșu murdar, cu acoperișurile de tablă ; pitici din ciment în grădini mici, aride ; bucăți de sfoară acolo unde ar fi trebuit să fie garduri vii ; un cîine urlînd într-o curte ; eucalipți care erau tot timpul pe jumătate vestejiți, indi-

ferent de anotimp : plăcinte cu carne îmbibate cu sos de roșii ; reclamele de la radio și platitudinile crainicilor muzicali.

În fiecare an urmărea cum focul ce izbucnea în regiunea de stufăriș de la cîțiva kilometri depărtare se apropia tot mai mult, gata să distrugă mahalaua, iar uneori flăcările se apropiau de ajuns ca cenușa încinsă să dea foc eucaliptilor de primprejur. De două ori se întîmplase să moară oameni în focul de pe o rază de opt sute de metri, și astea erau lucruri care nu se puteau uita cînd urai Australia și te temeai de ea, de atmosfera sufocantă și de temperatura înăbușitoare de 106°F.

În astfel de zile de vară, pale de vînt fierbinte se abăteau dinspre nord, dinspre nesfîrșitele întinderi de pămînt supraîncălzite, făcînd și respirația anevoioasă. Praful se ridica în vîrtejuri și era ridicol să mai ții lecții. Ore sau chiar zile întregi după momentul cînd devenea insuportabil, o voce striga :

— Își schimbă direcția ! și drapelul britanic de pe clădirea școlii și steluțele de Crăciun sau de Moomba de pe supermagazin și de pe clădirile din oraș începeau să miște și să se rotească atunci cînd vîntul își schimba direcția și se răcorea, venind cu ploaie din Tasmania și de la Polul Sud.

De ziua Anzac [1] plîngea puțin, căci avusese un frate care murise în acel război. Obișnuia să privească pe geam sau să stea împreună cu copiii în fața unui catarg de steag, în timp ce bărbați oarecare mărșăluiau cu un pas nesigur pe străzile urîte ale orașului și prin mahalalele nenorocite, celebrînd un dezastru, ca apoi să se îmbete de băutură și să-și bată joc de el.

Faptul că oamenii deosebiți, în Australia mai mult ca în orice altă parte, nu erau înghițiți, făcea parte din mentalitatea specifică locului de a acorda o importanță exagerată oamenilor mediocri. Oamenii deosebiți fugeau de această egalizare agresivă, de pe acești peste două milioane de kilomerti pătrați în care aproape toată populația trăia în vreo cinci-șase orașe. Orașe urîte formate din cu-

[1] Anzac = Ziua armatelor aliate (trupele australiene și neozeelandeze care au participat la războiul împotriva Japoniei).

tiuțe, pe pantele dealurilor, cu copacii măcelăriți, și unde nu puteai afla izolare decît în locurile unde limbi de arbuști se infiltrau spre mahalalele exterioare. Orașe din cărămidă aparentă, cu acoperișuri de tablă și din mucava, cu furtunuri care stropeau în zadar în plină arșită ; hoteluri cu fier forjat și clădiri publice semănînd a closete ; super-magazine de duzină pline de femei diforme, agresive și cu limba ascuțită, care împingeau cărucioare încărcate pînă la refuz cu cutii de conserve ; șiruri nesfîrșite de lăzi de gunoi puturoase ; vehicule ce năpădeau din cartierele mărginașe, cu planșe pentru surf și bărcuțe legate cu curele de portbagajele supraîncărcate, sau care se îndreptau spre cartierele cu plaje unde zeci de mii de trupuri transpirate și de ochi scrutau marea.

Pînă nu de mult, domnișoara Wearne se ducea regulat la biserică : parfumată, împopoțonată cu ce avea mai bun — și nici o clipă nu se îndoise că Dumnezeu e australian.

Și la fel i se părea și acum. Un Dumnezeu cu un umor atît de răutăcios nu putea fi decît australian și domnișoara Wearne acceptase gluma cu o resemnare sardonică, tipic australiană.

Domnișoara Wearne predase geografia timp de aproape patruzeci de ani, dar nu fusese mai departe de împrejurimile Statului Victoria sau de munții Tasmanici, însoțind grupuri de școlari. Aparținea unei generații care în tinerețe se luptase cu sărăcia și care nu prea primise ajutor. Dintotdeauna dorise să călătorească cu vaporul (cu avionul călătoria se sfîrșea prea repede) în jurul Asiei, de care le vorbise copiilor ; la Singapore, la Hong Kong, și în America de Nord, în Anglia, Italia, la Paris.

Acum, la 66 de ani, putea în sfîrșit să plece în călătorie, deoarece cîștigase un concurs organizat de o revistă feminină, iar premiul era un bilet pentru o călătorie în jurul lumii, la bordul transatlanticului *Areopagus* — Bali, Singapore, Hong Kong, Gaum, San Francisco, Panama, Londra, Italia...

Era o glumă bună, tipic australiană...

Căci domnișoara Wearne nu mai avea mult de trăit, și o știa...

Îi mai rămăseseră de trăit cam două sau, cu oarecari şanse, trei luni. De pe acum o încercau din cînd în cînd nişte ameţeli de-a dreptul înspăimîntoare, care însă, o asiguraseră medicii, nu aveau nici o legătură cu poziţia în care stătea. Durerile de cap ? Ei bine, chiar şi acestea erau doar rezultatul stării ei, şi nu o agravare.

La două zile după ce o anunţaseră că o să moară, sosise scrisoarea prin care era informată că a cîştigat un bilet pentru o croazieră în jurul lumii.

Domnişoara Wearne s-a gîndit şi a luat hotărîrea să plece. Şi-a confecţionat chiar un soi de entuziasm şi a decis că s-ar putea să fie o glumă bună.

Voia să moară pe mare. Dorea ca cele cîteva sute de persoane de pe vas să fie cutremurate şi să afle de existenţa ei. Oamenii pe care îi întîlnea în mahalaua din Melbourne n-o vedeau de fapt niciodată. Ştia asta, pentru că era mult prea inteligentă ca să nu înţeleagă că, de fapt, ea nu reprezenta nimic. Dacă le întindea monede sau bancnote, i se dădeau timbre. Primea un ziar plătind cinci cenţi şi i se răspundea „Bună dimineaţa", dacă saluta ea prima. Dar de fapt o vedeau doar ca pe un client, o pisăloagă, un nimic... Şi voia ca cei cîţiva zeci de oameni de pe vas să aştepte neliniştiţi şi să fie martori atunci cînd rămăşiţele ei vor fi aruncate în mare. Dorea ca în ziarul de pe vapor să fie inserată o mică notiţă şi o alta, nu cu mult mai mare, în paginile dedicate femeilor în ziarele din Melbourne, printre informaţiile despre mesele societăţii elegante şi printre descrierile toaletei purtate de doamna Ogilvy-Daylight la petrecerea dată cu ocazia logodnei fiicei sale Beryl, la hotelul zgîrie-nori, unde închirierea unui salon pentru două sute de invitaţi costa cel puţin 1000 dolari, fără să pui la socoteală mîncarea sau băutura... Şi ofiţerul radiofonist de la bordul lui *Areopagus* va fi nevoit să telegrafieze vestea morţii ei, în alfabetul Morse, sau poate va vorbi la microfon ? Şi o altă mică glumă macabră, tipic australiană, va fi atunci cînd revista feminină va trebui să recunoască faptul că cea care a cîştigat biletul de premisu murise între Panama şi Southampton....

Toată viaţa ei, domnişoara Wearne nu reprezentase nimic — căci nu a fost niciodată frumoasă — în mahalaua

cu acoperișuri de tablă, stîlpi de telegraf înclinați, tineri agresivi și fete voinice, ușuratice, desculțe, toți mult prea încrezuți ca să-nvețe carte ; indivizi plicticoși din Lojile Masonice și din Liga militarilor deblocați, și marea armată de oameni care făceau lucruri pe care ea nu era în stare să le facă — să conducă automobile mari, să facă ski pe apă, surf, să bea... Nu avusese niciodată destui bani ca să fugă de ei. Evadarea ei de acum din mahala era dureroasă, dar o savura din plin. Își cumpărase șase rochii noi și un aparat de fotografiat ca să poată să trimită în Australia diapozitive colorate singurei sale prietene, o oarecare doamnă Boyd, Eileen Boyd, văduvă, o femeie ursuză și arțăgoasă care locuia la o distanță de opt sute de metri de ea.

Cele două femei știau că nu se aveau pe lume decît una pe cealaltă și, cîteodată, își arătau nemulțumirea. Domnișoara Wearne era bucuroasă că va muri prima. Asta o s-o necăjească pe baborniță, care îi va duce dorul și căreia îi vor lipsi prăjiturile pe care le făcea ea și sticla de vin pe care o beau împreună în fața televizorului.

Domnișoara Wearne bănuia că lecțiile de geografie nu oglindeau realitatea, mirosurile, umiditatea sau frumusețea peisajelor străine și presimțea că prospectele de călătorie erau cu mult prea optimiste. Ajunse la concluzia că vor fi și momente neplăcute, ceea ce era de la sine înțeles pentru cine se afla în starea ei de sănătate de acum.

Nu prevăzuse că acestea vor începe mai repede, odată cu sosirea taxiului la ușă. Căci a fost imposibil să-și păstreze calmul. Nu se urnise din statul Victoria de unsprezece ani, iar din mahalaua din Melbourne, de trei ani. Așa că dormise prost și se simțea obosită chiar înainte de venirea taxiului.

Mai era ceva enervant și plicticos. Șoferii de taxi din Melbourne sînt ființe vesele ; nu așteaptă bacșișuri ; le place ca pasagerii să se așeze pe locul din față, de lîngă ei, și au obiceiul să discute calitățile unor anume cai, boxeri sau fotbaliști. Dar nu vin pînă în casă să care și valizele afară. Unii nici un ies din mașină și deschid portbagajul automat, dinăuntru. Domnișoara Wearne avea două valize grele. Se luptă să scoată una din ele.

— Asta e tot, coană ? o întrebă șoferul și domnișoara Wearne fu nevoită să îl roage :

— Nu. Mai e una. Sper că nu te deranjează ?

La cheiul Victoria a fost și mai rău, căci a trebuit să care cele două valize pînă la capătul sălii de vamă pe unde urmau să intre pasagerii. Dacă rămînea cu valizele, putea să se îmbarce prima, dar mai era de așteptat o oră și se simțea îngrozitor de obosită și ar fi vrut să se așeze.

După o vreme, valizele au fost luate, spre marea ei ușurare. Străbătuse, împleticindu-se, încă vreo cîțiva metri ca să se așeze, dar băncile fuseseră toate ocupate și oamenii se uitau fix la ea, ostili sau indiferenți, sau evitau pe cît se poate privirea epuizată din ochii ei. Unei doamne cu accent englezesc i se făcuse milă de ea și îi spusese unei fetițe :

— Patricia, scoală-te ca să se așeze doamna.

Domnișoara Wearne îi fusese recunoscătoare și ar fi vrut să intre în vorbă cu doamna, dar ceva din expresia ei îi dăduse de înțeles că n-avea chef de conversație.

După un timp, domnișoara Wearne se simțise ceva mai bine și se dusese să-și ocupe locul ce-i dădea posibilitatea să fie prima la coadă. Va fi o coadă foarte lungă, gîndise ea, în culmea agitației, căci sute de persoane se plimbau de colo-colo. Undeva, niște oameni ovaționau și cîntau.

Cîțiva funcționari de la vamă, care erau de serviciu, se plimbau agale, fără nici o grabă ; pur și simplu nu vedeau mulțimea care forfotea. Se îndreptaseră spre un chioșc ca să bea ceai și să vorbească cu alți indivizi în uniformă. Nu se uitau deloc la ceasurile de pe perete și se făcuse opt și cinci cînd începură să se preocupe de mulțimea de la rînd.

— Asta-i tipic, o auzi ea pe englezoaică văitîndu-se. Ar fi putut să ne dea drumul la șapte și jumătate. Cretini!

Domnișoara Wearne nu înțelesese de ce a fost nevoie să treacă prin fața a două birouri înainte de a i se permite îmbarcarea. Se încurcă și alergă du-te vino de la al doilea la primul birou. Apoi cîțiva ofițeri se așezară pe un postament chiar pe punte și începură să pună și ei întrebări. Cete de oameni se îmbulzeau pe bord, împingînd-o la o parte ; tinerii zbierau și aruncau cutii goale de bere ; o fată atîrnă o ghirlandă de flori de gîtul domnișoarei

Wearne ; cîțiva bărbați se prăpădeau de rîs ; toți, afară de ea, păreau că știu ce fac ; se simțea moartă de oboseală. Trecuseră patru ore de cînd venise taxiul să o ia. Avea senzația penibilă că mahalaua venea după ea : pasagerii păreau că sînt la fel de grosolani și de arțăgoși ca și oamenii pe care-i întîlnea de obicei în supermagazine. În revista feminină nu se făcuse nici un fel de mențiune cu privire la această tracasare. Și cînd, în cele din urmă, un steward o conduse în cabină, avu un alt șoc. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar din condițiile de participare la concurs pe care le citise, din scrisorile primite de la revistă și din asigurările companiei de navigație, reieșea oarecum că o să fie singură în cabină. Lăsaseră chiar să se înțeleagă vag că va avea servicii complete.

Dar a fost condusă într-o cabină în care mai erau trei femei între două vîrste. Stăteau în picioare într-o lumină chioară, care, cu siguranță, era starea permanentă a cabinei, deoarece nu exista hublou ; nici ele nu fură cîtuși de puțin bucuroase văzînd-o.

Își dădu numaidecît seama, deprimată, că erau niște cațe din Sydney, pentru care oricare cetățean din Melbourne nutrea profund dispreț.

Rămaseră în picioare, fără să se clintească, de parcă nu o observaseră și, cum erau femei solide, domnișoara Wearne nici nu se putea mișca. Însă, de îndată ce se așeză, extenuată, pe una din cușetele de jos, o observară numaidecît :

— Nu acolo, cucoană, spuse una, fără drept de apel. A matale e colo sus.

Pe domnișoara Wearne o îngrozi pe loc gîndul că va trebui să doarmă într-o cușetă de sus.

— Nu cred că am să pot să mă urc acolo sus, spuse ea.

— N-o să ai încotro, îi răspunse cealaltă fără milă. E cearceafuri curate acolo.

— Nu suport înălțimea, interveni alta, pusă pe conversație, însă neadresîndu-se domnișoarei Wearne. Știți, Harry mă lua... Urmă o anecdotă nesărată, iar femeia căreia i se adresase, zise ca să-și dovedească propriul bun simț :

— Oricum, acolo sus nu-i lumină. Mie îmi place să tricotez înainte de culcare.

Cineva bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte răspuns. Un individ în cămaşă şi bretele ; cu faţa pătrată, cu ochelari, neras şi cu respiraţia mirosind a alcool răsuflat.

— Bună, bună, bună ! spuse el. Toate îmbrăcate ! Ce păcat ! Hei, fetelor, nu mergeţi să vedeţi nava ridicînd ancora ? Luminile frumosului Melbourne şi aroma delicioasă a rîului Yarra ?

Scoaseră nişte sunete de dezgust.

— Mai mult ca sigur că mai stăm o oră, fu de părere una din ele.

— Nu, susţinu Harry. Pasarelele au fost ridicate şi căpitanul Vafiadis e sus cu busola de buzunar.

Riseră amabile.

— Nu mă prezentaţi ? întrebă Harry.

— Ce ? întrebară ele, plictisiste. A, ea ! Şi catadicsiră să facă prezentările : Ada, Muriel şi Iris.

— Numele meu este Irene Wearne.

— Singură, nu ?

— Ce mai faci, Irene ? întrebă Harry, ca să mai treacă timpul — îşi dădu seama domnişoara Wearne — sau ca să fie amabil.

Nu voia să-şi dezvăluie slăbiciunea în faţa unor persoane atît de vulgare, dar se afla la capătul puterilor, era puţin ameţită şi nu se distra cîtuşi de puţin.

— Nu mă simt prea bine, recunoscu ea.

Asta nu însemna nimic pentru ei, era numai un pivot în jurul căruia să facă haz.

— Arăţi cam jigărită, spuse Harry, deschis.

— La ce-ai mai venit, întrebă Muriel cu o indiferenţă crudă, dacă eşti bolnavă ?

— Am cîştigat un concurs, le spuse domnişoara Wearne. În clipa aceea dispreţuia revista *Femeia şi soţia australiană* mai mult decît orice altă revistă din lume. Excrocherie ieftină ! Doar ca să crească vînzările !

— Adică faci o călătorie pe gratis, nu ? insistă Muriel, cu implicaţia „noi *am plătit* pentru asta".

Avea păr de culoarea nisipului, nu nas borcănat şi trei inele ţipătoare pe degete.

— Aşteaptă să ieşim în Golf, rînji batjocoritor Ada. Să vezi atunci necazuri !

Mai intră un bărbat în cabină, după ce bătu foarte scurt la ușă. Era grecoi, cu gîtul gros, o față roșie, cărămizie, zdravăn și energic, ca majoritatea locuitorilor marilor mahalale din Sydney. Domnișoara Wearne ghici că trebuie să fie un spectator nelipsit al curselor de ogari, că joacă cărți, că participă la jocul de bingo de pe vas și că oricum nu i se face rău înainte de a da pe gît vreo zece-douăsprezece cutii de bere. Ea n-avea nimic în comun cu oamenii ăștia și era speriată de limba lor ascuțită.

— Trebuia să-mi închipui, tună noul venit, de parcă i-ar fi surprins într-o orgie și era dezamăgit doar pentru că fuseseră atît de haini ca să înceapă fără el. Iar ați început? Grăbiți-vă, trăgeți-vă fermoarele și toate alelalte. Marele vas părăsește în curînd portul.

Rosti aceste cuvinte, ca și celălalt, pe un ton de adîncă amărăciune, de dispreț la adresa vasului, de parcă *Areopagus* îl dezamăgise de nenumărate ori.

— Vii, Ada? întrebă Muriel, iar Ada îi răspunse :

— Sigur că vin. Și după aia ce urmează? se interesă ea de parcă ar fi avut o dorință pe care vaporul era obligat să i-o îndeplinească : nici un moment de plictiseală ; plătiseră...

Un steward aduse cea de-a doua valiză a domnișoarei Wearne.

— O să fie cam greu să găsești loc pentru tot calabalîcul ăsta, o informă Muriel răuvoitoare și părăsiră cu toții cabina.

Stewardul îi urmă și lăsă ușa deschisă, astfel încît domnișoara Wearne auzi tot ce vorbeau.

— A dracu' de pisăloagă bătrînă, se văicărea Ada.

— Stăm claie peste grămadă, adăugă și Muriel. Nu-i nimic. Atîta vreme cît n-o dă pe panta religioasă. E o experiență, tu ce zici, Harry, scumpule?

Domnișoara Wearne se înroși puțin auzindu-se astfel forfecată, dar nu se simți ofensată. Se aștepta să fie disprețuită de asemenea bădărani, incapabili să înțeleagă tot ceea ce depășea experiența simțurilor. Dar era descurajată la perspectiva de a petrece săptămîni la rînd în compania lor. Era mult prea obosită și prea nervoasă ca să adoarmă pe loc, dar o cuprinse somnul înainte ca ei să se

fi întors, cu mîna încleștată pe marginea de lemn a cușetei de sus, ultimul ei gînd înainte de a se cufunda în vise fiind îngrijorarea de a coborî pe scară a doua zi dimineață. Dimineața, stewardul îi aduse o ceașcă de ceai și o ajută să se dea jos. Cele trei femei protestară, foindu-se.

— De ce ne-ai trezit ? se plînse Iris, dar fără rezultat, căci domnișoara Wearne hotărîse să meargă la micul dejun în prima serie.

Areopagus avea puțin tangaj, dar domnișoara Wearne nu se simțea cu nimic mai rău decît de obicei. Stewarzii o conduseră la o masă unde dădu peste doamna englezoaică cu familia. Erau cu toții ciudat de sfioși și nu făcură nici o încercare de a lega conversație cu domnișoara Wearne. Mama îi mustruluia pe copii de fiecare dată cînd aceștia erau neastîmpărați. Îi frămîntă ceva, deduse domnișoara Wearne, surprinzîndu-l pe tată cu privirea în gol, pierdută, cu gîndul probabil la mii de kilometri depărtare.

Îi plăcea sala de mese. Era mare fără a fi copleșitoare, avea niște coloane înalte în stil ionic și un mic balcon semicircular pentru orchestră. Domnișoara Wearne nu avea mare poftă de mîncare și cînd stewardul — un tînăr vesel care parcă nu se răsese în ziua aceea — veni să le ia comanda, ea ceru compot de fructe.

Era cu fața spre pupa, așa încît îl văzu cum scotea cu degetul niște prune uscate și niște caise dintr-un castron pe o farfurie. Îi puse farfuria în față, zîmbind, dar domnișoara Wearne, simțind că i se face puțin greață, o refuză.

— Nu, nu-mi plac fructele acestea. Îmi puteți aduce șuncă și roșii ?

De astă dată îl urmări pe chelner cu o vagă presimțire, iar acesta, bineînțeles, ca să scape mai repede, privi precaut împrejur ca să vadă unde se află ofițerul și mută pe furiș pe farfurie o roșie și un cîrnat din niște resturi de dimineață.

— Sînt reci, îi spuse domnișoara Wearne. Du-te și adu ceva cald de la bucătărie.

Băiatul zîmbi, dîndu-și seama că fusese prins și dispăru la bucătărie. Englezoaica se încruntă dezaprobatoare la aparentele moșturi pe care le făcea domnișoara Wearne. O să vină și rîndul ei, gîndi ea îngăduitoare.

Era o zi rece, posomorîtă, care trecu foarte încet pentru domnișoara Wearne. Nu avea chef să meargă la nici unul din cele două baruri. Barurile, în mentalitatea australienilor din generația ei, erau rezervate exclusiv bărbaților. Nu știa să înoate, să danseze sau să joace bingo. Se simțea singură într-un fel cu totul aparte, căci se plimba prin mulțimea de oameni ; își bea supa caldă la ora unsprezece ; lua dejunul cu indivizi care nu-i adresau nici un cuvînt, afară de : „Bună, nu-i așa că-i frig ?" Dormea puțin după amiaza ; stătea în holuri, alegea o carte din bibliotecă ; lua cina ; cumpăra timbre ; citea ziarul de pe vas și mergea cu toți ceilalți la exercițiile de salvare. Dar în tot cursul unei zile nu scotea mai mult de vreo două sute de vorbe, majoritatea cărora se adresau stewardului în sala de mese.

Cele trei femei din cabină se îmbrăcau, se dezbrăcau, se spălau pe dinți, căscau cu gura pînă-n tavan, își tăiau unghiile de la picioare, își puneau părul pe bigudiuri, fumau, pălăvrăgeau între ele, trînteau ușile, pierdeau cheia, o găseau — toate acestea fără a adresa un singur cuvînt domnișoarei Wearne. De parcă nici n-ar fi existat : era o cantitate neglijabilă.

Bărbații lor apăreau în cabină în orice moment din zi sau din noapte. Băteau la ușă, dar asta nu însemna nimic ; intrau oricum.

Domnișoara Wearne era la cinema și se uita la un film despre un divorț. Ceva amuzant, pe semne, căci publicul rîdea din cînd în cînd. Însă domnișoarei Wearne nu-i spunea nimic — niște oameni foarte elegant îmbrăcați, neobosiți, deschizînd și închizînd mereu ușile într-un apartament luxos de dimensiunile unui stadion, făcînd bancuri la telefon, flecărind despre adulter de parcă n-ar fi fost cu nimic deosebit de un sărut. Se termina „cu bine".

Ceea ce dorea și aștepta domnișoara Wearne erau zile însorite și o mare calmă, cînd ar fi putut ședea într-un șezlong pe punte și privi la lumea care se plimba agale, schimbînd cîteva cuvinte cu cineva și păstrîndu-și forțele pentru momentul cînd ajungeau în porturi străine. Dar urmară cîteva zile prea reci și furtunoase pentru a sta pe punte, iar în holuri nimeni nu vorbea cu ea. Trebuia să se tot mute dintr-un loc în altul, lucru care o obosea peste

măsură. N-avea pace nici măcar în cabină. Parcă femeile se aflau acolo ori de cîte ori domnișoara Wearne ar fi vrut să stea liniștită sau să se odihnească. Zgomotul părea că nu încetează nici o clipă, scîrțîitul cheii și monotona bonomie a lui Harry :

— Bună, bună, bună ! Cum ne mai simțim astă seară ?

N-avea încotro. Domnișoara Wearne nu putea să-i sufere, iar ei o să-i strice călătoria.

Cu o zi înainte de a ajunge la Fremantle, se întoarse în cabină, după ce luase cina, și le găsi pe cele trei femei, pe Harry și pe steward stînd neajutorați. Femeile erau furioase și necăjite.

— Mi-a nenorocit sandalele și rochia galbenă, se plînse Muriel.

— Nu-i bine deloc, spuse Harry. Și așa am înghițit destule în călătoria asta.

Stewardul ridică receptorul din furcă, cu un gest de neputință.

— Am să vorbesc cu administratorul.

— Nu-ți mai pierde timpul, îl sfătui Harry. Nu-i bun de nimic.

— S-ar putea să ne îmbolnăvim cu toții, mormăi Ada nemulțumită. Ce indivizi murdari, meridionalii ăștia.

Un ofițer intră în cabină, privi în jur și-și frînse mîinile.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el și se porniră cu toții să-și verse nemulțumirile.

— Uitați-vă la rochia mea galbenă. Ia uitați-vă — și în cele din urmă ofițerul lămuri cauza reclamației.

— E o scurgere undeva. A inundat și baia și mi-a distrus sacul maro.

Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție domnișoarei Wearne. Stewardul urla acum la telefon atît de furios, încît bătu odată cu pumnul în măsuța ieftină de toaletă ; cutiile zburară care încotro.

Domnișoara Wearne își suflă nasul și înțelese pe dată că ceea ce inundase cabina nu era numai apă, care aluneca încoace și-ncolo într-un șuvoi negru, după tangajul *Areopagusului*. Era urină. Avu o mică satisfacție, bucurîndu-se de situația neplăcută în care se aflau ei și de

neputința stewardului și a ofițerului de a face pe cineva să-i ia în seamă.

Ofițerul plecă și se întoarse peste cinci minute cu un instalator care nu le dădu nici cea mai mică atenție călătorilor, deoarece nu vorbea englezește.

— Mi-e teamă că va trebui să vă mut, spuse ofițerul, scuzîndu-se, iar inima domnișoarei Wearne tresăltă de bucurie.

— Cu mine ce se-ntîmplă ? întrebă ea.

Ofițerul, în fine, o observă și pe ea.

— Dormiți aici ?

— Da.

— Le vom aranja pe toate. Or să vină stewarzii să vă ia valizele. O cabină mai bună, prezise el nechibzuit.

Domnișoara Wearne hotărî că venise timpul să se impună.

— Împreună cu cineva ?

— Da, cu prietenele dumneavoastră.

— Nu-s prietenele mele, zise domnișoara Wearne, pe față, furioasă.

Cele trei femei acceptară situația, fără ceartă, căci și ele erau tot atît de nerăbdătoare să scape de domnișoara Wearne, pe cît era ea să fugă din mijlocul lor.

— Nu putem să vă oferim o serie de cabine —

— De ce nu ? întrebă Ada. Vasul e pe jumătate gol.

— Da, dar multe cabine sînt rezervate de la Fremantle, explică ofițerul.

Nu-l crezură și el știa asta.

— Am să văd ce se poate face, le asigură el.

În absența lui, femeile n-o mai băgară în seamă pe domnișoara Wearne. Ea își împachetă cele două valize, aproape fericită. Peste zece minute sosi un băiat și întrebă :

— Cine-i pentru A 101 ?

— Cred că eu sînt, spuse ferm domnișoara Wearne. Băiatul îi duse valizele și la vreo treizeci de metri mai spre prova bătu într-o ușă. O fată deschise. Părea de vreo șaisprezece ani, dar era destul de înaltă pentru vîrsta ei. Avea un obraz în formă de inimă, plin de demnitate. Purta părul negru lung, legat la ceafă. Nu mai era nimeni

altcineva. Era o cabină de două persoane. Fata tocmai scria o scrisoare.

O salută, cu un ușor accent american.

— O, bună, intrați.

Domnișoara Wearne se împiedică în propriile ei valize.

Băiatul zîmbi forțat și spuse :

— Atunci este totul în regulă, și plecă.

— Ați avut necazuri cu prima dumneavoastră cabină ? întrebă fata.

După glas părea fată cultivată, dar domnișoara Wearne îi observă mîinile, frămîntîndu-se, trădînd timiditate. Îi plăcu fata din prima clipă.

— A fost inundată, îi zise domnișoara Wearne.

— S-a stricat ceva ?

— Sper că nu.

— Unde să vă pun valizele ? întrebă fata, ridicînd una din ele.

— Oriunde.

— Cred că preferați cușeta de jos ?

— Ești foarte amabilă, îi spuse domnișoara Wearne cu sinceritate.

Întreaga călătorie îi păru dintr-odată mai ușoară. Nu se va certa deloc cu o persoană atît de drăguță, decise ea.

— Am folosit-o eu, zise fata, dar am să schimb cearceafurile...

— Mă numesc Irene Wearne, spuse domnișoara Wearne. Am cîștigat un concurs organizat de o revistă.

— I-auzi ! exclamă fata, plăcut surprinsă. N-am cunoscut niciodată pe cineva care... n-am crezut că se întîmplă într-adevăr... Numele meu, îi spuse ea domnișoarei Wearne, este Debbie. Debbie Vertigan.

7

Avusese o dimineață încărcată, doi oameni trimiși pe uscat, în spital. Idioții, îi califică Dempsey pe nedrept. Oare ce mai urmează ? Mă întreb. Unul din ei plonjase în bazinul de înot cînd vasul tocmai se înclina și nu calculase corect momentul. Căzuse și era în stare de

inconștientă. (Dar ce păzea al naibii echipaj care cică umplea porcăria aia ? se întrebă Dempsey). Celălalt individ era un membru al echipajului care își rupsese amîndouă picioarele în timpul exercițiului cu bărcile de salvare. Barca de salvare coborîse brusc — o surpriză plăcută pentru toți, conchise Dempsey cu cinism, căci porcăriile alea ruginiseră în gruie — iar mînerul sau cum naiba îi spun, se răsucise violent, tăind amîndouă picioarele omului...

Pentru moment nu avea nimic de făcut decît să aștepte prînzul. Dempsey îl aștepta de pe acum nerăbdător. Luă de undeva o listă a călătorilor. Poate că ar fi plăcut să aibă o companie. Sau poate că nu ; la bordul lui *Opalescent* cunoscuse niște plicticoși fără pereche. Avea dreptul să invite călători să ia masa cu el. Niciodată nu-l refuzau, de parcă își închipuiau că li se face cine știe ce onoare sau că mîncarea ar putea fi mai deosebită.

Pe listă nu părea să fie nimeni cunoscut. Nu se prea dădea în vînt după doctorii care călătoreau pe vas și considera că-și făcuse datoria față de ei pentru două-trei săptămîni. Erau cîteva sute de nume de persoane ce se îmbarcaseră la Sydney. Debbie Vertigan, citi el, care debarcă la San Francisco. Un nume neobișnuit și Dempsey își aminti că cineva îl menționase. După puțin timp își aduse aminte că un pacient cu un alt nume de familie spusese într-o doară :

— Pleci cu *Areopagus* ? Aș fi vrut să vin și eu ! Vei întîlni-o, probabil, pe o nepoată de-a mea. E o fată foarte drăguță...

„O fată foarte drăguță", era exact ceea ce-și dorea Dempsey ca tovarăș la masa de prînz. Trimise un steward în cabina ei cu o invitație.

Undeva în subconștient i se întipări pentru o oră plăcuta perspectivă de a dejuna cu o fată atrăgătoare, genul colegiu, cu o exprimare foarte clară și corectă, sau genul stenodactilografă. Fu puțin deconcertat cînd șeful de sală o conduse la masa sa, căci se dovedi a fi o fată de șaisprezece ani, pe deasupra tulburată de situație. Se purta de parcă ar fi îndeplinit o datorie primejdioasă.

— Bei ceva ? sugeră el.

— Mi-e puțin cam rău, îi spuse ea decisă.

— E pur și simplu din cauza nervilor, declară Dempsey. Oricum, porcăria asta de vapor nu se stufundă. Bei un gin ? Un singur gin mic și o să-ncepi să cînți !

— Nu beau, îi spuse domnișoara Vertigan categoric.

— Eu am să beau, zise Dempsey. Am muncit ca un ciine toată dimineața, *merit* o băutură. Ce-ai zice de o limonadă sau de o coca-cola ?

— O, asta da, consimți ea.

— Ei bine, slavă Domnului că ne-am înțeles ! declară Dempsey în felul lui direct. Ia loc, te rog. Și rîzi puțin. Se zice că excursia e amuzantă.

Ea zîmbi prudent și se așeză.

— Nu ți-am cunoscut tatăl. Din întîmplare am avut o conversație cu unchiul tău.

— Cred că-i cam greu, zise fata. Toți unchii mei au murit.

— Nu-i cam mult ? Un masacru de unchi ! Atunci cine era cel pe care l-am cunoscut ?

— Poate v-ați înșelat.

— Nu, nu, am cunoscut pe cineva. *Și sigur* mi-a spus : „Nepoata mea merge în călătoria aceasta".

Fata ridică din umeri :

— Habar n-am. Nici măcar nu sînt australiancă.

„E timidă, asta e, gîndi Dempsey. Cu atîția oameni în jur, cu vocea mea stridentă care o stinghерește..."

— Cu ce te ocupi ? întrebă el pe un ton mai coborît.

— Mă ocup ? Am urmat liceul la Canberra. Tata se ocupă de politică.

— De ce n-au venit și părinții tăi pe *Areopagus ?*

— Treburi urgente. Știți. Zîmbi din nou, tot atît de prudent. M-au lăsat să-mi termin trimestrul și am vrut să văd Singapore și Hong Kong. Am un prieten la Hong Kong.

— Aha, spuse el, dezamăgit, fără motiv. „Nu era chiar așa de neajutorată".

— Un prieten prin corespondență, urmă fata. Asta e una din pasiunile mele.

— Și te duci să vezi cum arată această persoană ?

— Da — și orașul.

— O să fii dezamăgită. Persoanele care își fac prieteni prin corespondență sînt niște cretini. O, iartă-mă. Am vrut să spun că în general sînt oameni singuri și asta înseamnă că ceva nu-i în regulă cu biata lor persoană.

— Îmi scrie scrisori încîntătoare.

— Aici ai dreptate, recunoscu Dempsey. Vroiam să zic că media prietenilor prin corespondență nu sînt nici pe jumătate atît de drăguți ca dumneata...

Ea se înroși și se foi stingherită.

— Ce mîncăm acum ?

— Nu mi-e foame, îi spuse ea.

— Cum asta ? o întrebă Dempsey cu asprime. Avea o foame de lup. Am să-ți comand ceva. Răul de mare nu e numai în imaginație, deși unii își închipuie că-l au. E ceva în legătură cu urechile. Unde stai ? În ce cabină ?

— Puțin mai jos, pe puntea A, A 101. Dar n-are importanță. Mă simt bine. Am să încerc niște miel, spuse ea ca să o dovedească.

— Cum îți merge ?

— Cu ce ?

— Aici, pe vas.

— O, minunat, răspunse cu jumătate de gură și lui Dempsey îi păru rău pentru ea, bănuind adevărul ; singură într-un fotoliu, într-un hol imens, prefăcîndu-se că citește o carte ; prea tînără ca să meargă la baruri ; nepotrivindu-se cu exhibiționiștii musculoși din jurul piscinei.

— Învăț dansuri grecești, îl informă ea.

— Dumnezeule, ce eroic ! Cunoști multă lume ?

— Toți joacă jocuri de noroc, spuse ea, plîngîndu-se.

— Și de ce nu ? Trebuie să-și omoare timpul. Dar fata nu continuă disputa. Se vedea că nu e prea încîntată.

— Băieți vulgari ? o chestionă el fără ocolișuri.

— Unii din ei.

— Vii la o mică petrecere ? o invită el, sperînd pe jumătate că o să refuze.

— Cu cine ? se interesă ea.

— Ofițeri secunzi, cea mai mare parte. Poate Tomazos, primul ofițer. Vreo cîteva surori, doamnele de la administrație. O să se bea cam mult, dar e veselie.

— Da, dar *unde* ?

— În cabina mea. Este voie, explică el, observînd o vagă dezaprobare. Doamne, fetițo, am înnebuni cu toții dacă n-am putea să bem ceva împreună.

Ea chicoti, ascunzîndu-și fața.

— Spune-mi și mie gluma, o rugă el.

— E caraghios felul în care îmi spui „fetițo". Ca un profesor de școală.

— Am să-ți spun Debbie. Mi se pare un nume oribil, zise el deschis.

Nu-l întrebă cum să-i spună ea, dar adăugă :

— Foarte bine. Mulțumesc. La ce oră ?

— La orice oră, oricît de tîrziu, după 8,30 diseară.

— Da, dar nu vreau să beau.

— Doamne, fetițo, prea-ți faci multe probleme ! Ai *nevoie* să bei !

— Îmi place să fiu bine-crescută, ripostă ea cu răceală.

— N-are rost cu ofițerii secunzi, o sfătui el.

La jumătate de oră după prînz coborî în cabina ei, ducîndu-i pilulele contra răului de mare, duhnind a gin, cu soarele în față. Spera, fără nici un motiv, că n-o va găsi acolo.

Dormea. Dempsey o privi, întrebîndu-se dacă să o trezească. Se gîndea că se va face tare frumoasă peste cîțiva ani, dar chiar în momentul acela Debbie se trezi. Era surprinsă, rușinată și puțin șocată, de parcă l-ar fi prins făcîndu-i ochi dulci.

— Mă simt bine acum, îi spuse ea.

— Bine, în caz că o să mai ai nevoie.

— Cît costă ?

— Nimic. Face parte din politica companiei greco-australiene ca să te ferească de boală.

Dempsey luă tura de seară în cabinetul medical, în timp ce doctorul Zafiropoulos făcea vizite în cabine, astfel ca amîndoi să se poată pregăti pentru petrecere. Parcă era un făcut, atunci cînd Dempsey vroia să termine repede, se prezentau o mulțime de călători, așteptînd un tratament. Sora Eleni lucra alături de el, aproape fără să scoată o vorbă.

Ultima pacientă în seara aceea era o tînără de vreo douăzeci și trei de ani și Dempsey presimți exasperat că

o să aibă de furcă cu ea. Avea o anume privire în ochi și o anume încordare în întreaga ținută. Era una din femeile care nu-și pot masca senzualitatea debordantă, o fată care transmitea un curent electric fără să fie îmbrăcată sau machiată vulgar. De fapt avea o rochie modestă, albastru deschis, al cărei tiv ajungea, contrar modei, pînă aproape de genunchi. Dar văzu numaidecît că era pe deplin conștientă de sine. Parcă s-ar fi aprins semnale de alarmă în mintea lui : asta nu era bolnavă ; în cel mai bun caz, voia să se certe cu cineva : era însetată de compătimire, dar așa ceva el nu putea vindeca.

Își roti privirea, plină de interes, în jurul micului cabinet medical și întrebă fără nici o introducere :

— Trebuie să rămînă și *ea* aici ?

— Sora Kalogeropoulou este tot atît de competentă ca și mine, spuse Dempsey.

— N-am nici un chef să fie și ea de față, insistă fata fără să clipească. Ce dracu, nu există nimic personal ?

— Sora Kalogeropoulou nici nu știe prea bine englezește, zise Dempsey, un neadevăr care-o făcu pe Eleni să caște gura, surprinsă, însă rămase tăcută.

— Dar o fi avînd ochi să vadă, nu ?

Dempsey socoti că măcar cu asta putea să o oblige pe fată, deși acest lucru îl făcea să se simtă jenat.

— Nu te superi, soră, nu ? Nu mai e nimeni, cred ? Ai putea chiar să pleci. Ne vedem peste patruzeci de minute.

— Bine, consimți Eleni.

Dempsey o întrebă, la capătul răbdării, după ce sora plecase :

— Ce-i cu dumneata ?

Fata aproape că se năpusti asupra lui :

— Cum adică, ce-i cu mine ? Știi foarte bine ce-i cu mine. De cum am intrat, mi-am dat seama că știi. Și mă dezaprobi pentru că e ceva sentimental.

Multă lume, probabil în special femei, îi vorbeau așa lui Dempsey. Necunoscutele se aruncau direct în cele mai intime detalii ale propriilor lor vieți, ale dificultăților lor sexuale, necrutîndu-l cu nimic. Aceasta reprezenta, după părerea lui, un semn al dezagregării societății. Aveau

o nevoie disperată de ajutor, nu fizic, ci sufletesc, ca să le rezolve problemele de conștiință. Uneori devenea amuzant și nicidecum tragic, să manevrezi astfel încît să nu te lași sedus de o femeie, probabil o soție bună, care nu era satisfăcută sexual, era mult prea speriată de latura socială și așa mai departe pentru a merge pe stradă să agațe un bărbat, sau era poate prea cumsecade pentru a seduce soțul unei prietene. Dar doctorul — ei bine, el putea înțelege asemenea lucruri : ar fi păstrat secretul ; era curat, nici un pericol de vreo boală și, în general, simpatic... Era un lucru trist, o reflectare înfiorătoare a lamei de cuțit pe care stătea societatea. Cîteodată, erau sincere pînă la nepăsare, începînd să se dezbrace de îndată ce-l aduceau într-un dormitor. Nu se simțeau jignite cînd le refuza, iar el, fără nici o excepție, le dădea sfaturi, cu sinceritate și înțelegere.

De data aceasta începu :

— Să vedem atunci cu ce te-aș putea ajuta ?

— Numai Dumnezeu știe, zise fata candid. Am să-ncep să mă dezbrac. Ai ceva împotrivă ? E cumplit de cald, adăugă ea ca din întîmplare.

Avea un corp superb, dar lui nu-i spunea nimic. Văzuse atîtea trupuri, și pe acesta îl examină ca pe o problemă. Fata păstrase niște chiloți foarte scurți.

— Poți să-i scoți tu, dacă vrei, propuse ea.

— Lasă prostiile, răspunse Dempsey tăios. Nu ești bolnavă, deci ce dorești ?

— Nu fi așa, se rugă ea. Fii mai uman !

— Așa sînt cei umani, zise Dempsey. Care ți-e povestea ? o întrebă el pe același ton supărat. Povestea dură, dureroasă, atît de neobișnuită încît continui să-ți joci rolul. Să ți-o povestesc eu ?

— S-auzim, îl provocă ea.

— Aveai șaisprezece sau șaptesprezece ani, erai vioaie, stăpînă pe tine, superioară, conștientă de puterea ta de seducție și urai pe cineva sau ceva — pe părinți, societatea, școala, o prietenă care-ți furase iubitul ? Așa că ai început o legătură cu acest bărbat făcînd-o cît mai publică, așa ca toată lumea să fie la curent, acea lume plicticoasă, morală, convențională, sleită, pe care o dispre-

tuiai. Un bărbat mai în vîrstă, probabil, cu o soție drăguță, cu copii, cu limuzină, bine îmbrăcat, cunoscînd restaurante bune, teatre, versat în probleme de sex și altele. N-a fost greu pentru el să te convingă să-ți dai jos chiloții. Ți-ai dat seama că asta ar putea s-o distrugă pe nevastă-sa, dacă ar afla. Desigur, la mijloc era dragostea, spuse Dempsey zeflemitor. Și poate că într-adevăr te-a iubit atît de mult încît să-și distrugă propria-i viață. De fapt te iubea așa de tare încît te dorea crudă și pe vremea aceea tu și societatea n-auziserăți încă de pilulă. Așa că te-ai trezit cu burta umflată și ai început să-l urăști pentru că s-a întors înapoi la nevastă-sa, care l-a primit cu mare bucurie. Acum șase sau șapte ani societatea nu ajunsese în gradul actual de cloacă. Să faci un avort era privilegiul celor cu bani, nu al curvulițelor de liceu. Așa că ai lăsat copilul. Ce s-a întîmplat cu el ?

Știa, după sfîrcurile sînilor, că avusese un copil. Ea pălise puțin, ca la un șoc, apoi începu să rîdă nesigur :

— Te-am subapreciat. Îmi pare rău. Văd că știi despre ce-i vorba.

— Dumnezeule, fetițo, sînt doctor, dar de fapt cine nu știe ? Toți se uită la televizor de la șapte ani. Dar ceea ce îți închipui tu că e un lucru important, că-l faci mult mai bine decît bietele neveste bătrîne și că e caracteristic pentru indivizii stăpîni pe sine din secolul al douăzecilea, nu-i de fapt așa. Asta se întîmplă de cînd lumea și pămîntul.

— Arătai ca un doctoraș de mahala mizeră, plecat în croazieră. Și cînd colo, vorbești foarte deschis. Îmi placi.

— Hai, las-o baltă, protestă Dempsey. Voi, biete ființe fremătînd de sexualitate, de parcă asta-i ceva inventat de ziarul *Time* sau de vreun episcop englez radical... Oamenii au aceleași probleme din vremuri biblice. Le-am văzut în Irlanda, fete nostime de la țară, catolice, puse pe lista neagră. Acolo mai era și Dumnezeu cu care aveau de furcă. Nu se văicăreau ca voi, astelalte. Se căsătoreau cu băiatul și trăiau fericite pînă la adînci bătrîneți.

— Tîmpitele ! zise ea disprețuitoare. Ce înțelegi tu prin „problema mea" ?

— Ești cam isterică, spuse Dempsey grosolan. Ia spune, care-i versiunea ta ?

Fata începu să povestească :

— M-am căsătorit la șaisprezece ani. Da, cu un om mai în vîrstă. Din partea mea, a fost cu adevărat dragoste. Am crescut citind *Pe aripile vîntului,* nu raportul Kinsey. Am avut doi copii. Pe la optsprezece ani m-a părăsit. Aveam o prietenă care m-a ajutat. Așa că m-am dus să locuiesc la ea. Dar era tîrfă și a trebuit s-o părăsesc. Mi s-au luat copiii. Mă gîndeam să dispar... știi cum... peste bord... Așa că am venit la tine.

Nu o crezu decît pe jumătate, deși era ceva adevărat la mijloc. În realitate, era, probabil, și mai rău, chiar mai urît decît în versiunea ei.

— N-ai mai mult de douăzeci și trei de ani, remarcă Dempsey. Și ești drăguță. Astea două la un loc nu sînt de lepădat.

— A, las-o moartă, protestă ea. Dacă am nevoie de popă n-am decît să trimit după el. Toți îmi spun că sînt *drăguță,* dar dacă-mi dau jos chiloții, n-au nimic împotrivă. Nici eu, dealtfel. Nu sînt drăguță !

— Ai un trup minunat și, din punct de vedere fizic, o sănătate de fier...

— Adică tot ce-i trebuie unei fete ?

— Exact. Deci de ce să faci o prostie ?

Ridică din umeri :

— Altceva nu fac.

— Cum te cheamă, de fapt ?

— Pauline. Celelalte nume nu contează.

— Ce dorești ? Oare poate într-adevăr să te vindece un doctor temporar de pe un vas ? Pot să te ajut cu ceva, chiar cu o vorbă sau cu un sfat ? Sincer să-ți spun, vreau să mă duc la o petrecere.

— Ia-mă și pe mine, se rugă ea. Ori una, ori alta, cerși ea fără rușine.

— Îmi pare rău, Pauline. Nu e genul ăsta de petrecere și nici eu nu sînt genul ăsta de bărbat.

— O să fiu cuminte... Dar n-are importanță, zise ea dintr-odată, decisă... Cînd e prea cald, mă port ca o

proastă. Începu să se îmbrace. Ce-ar fi să-mi dai niște pilule ?

— Nu avem pilule de astea.

— Hai, lasă-te de bancuri !

— N-o să-ți fie de nici un ajutor.

— N-ai făcut totdeauna atîtea mofturi, îi spuse ea deodată.

Dempsey fu surprins și încurcat.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Exact ce-am spus. N-ai fost întotdeauna atît de plin de principii cu fetele la ananghie...

— Tu nu ai necazuri.

— Ba vezi bine că am, scumpule, și sînt încîntată de asta.

— Înțeleg.

— Repet, zise fata. Ador încurcăturile. Ador să le provoc.

Dempsey rămase tăcut.

— Nu ești îngrijorat, Daniel Dempsey ?

— Mă întrebam, îi spuse el, dacă să te pun să plătești consultația. Cred că am s-o fac. Te costă cincizeci de cenți. Și acum te rog să ieși afară.

Spre surprinderea lui, ieși.

— Am să mă întorc, amenință ea.

— O știu prea bine, răspunse doctorul.

Dempsey se duse în cabină ca să o aranjeze pentru mica sa petrecere. Invitase numai oameni care îi erau simpatici, nu indivizi de rang important. După o vreme, uită de fată, de Pauline.

Cele două infirmiere, Anna și Sophia — care semănau oarecum între ele, cu fețele blajine, de culoarea ocrului, Sophia avînd un breton mic, negru — luaseră loc, timide, pe canapeaua mică, desfundată, din cabina lui Dempsey ; se așezaseră grijuliu, picior peste picior, și așteptau politicoase, gata să izbucnească în rîs, cînd cineva o să le traducă și lor, gata să se scandalizeze de acest nou doctor australian, atît de vesel și de arătos, să ronțăie alune, să soarbă cîte o înghițitură de vin... Kristina de la biroul financiar, ședea pe brațul canapelei, cu foarte multă grijă, de parcă brațul era gata să se rupă. Era

înaltă, subțire, atrăgătoare, o fată onestă, înspre treizeci de ani, care dădea atenție la tot ce spunea Tomazos, cînd acesta își făcu, în cele din urmă, apariția. Sora Eleni se relaxa într-un fotoliu de răchită, purtînd pe chip o expresie mai curînd maternă și satisfăcută. Mollon, ofițerul secund australian, înalt și solid, se servea și servea și pe alții cu bere, Zafiropoulos împărțea pahare cu vin de Xeres și cu whisky. Dempsey dădu redepe pe gît un pahar și comentă :

— Ce zi !

— Ce voia fata ? întrebă sora Eleni.

— Ce te face să crezi că într-adevăr *voia* ceva ?

— Am treizeci și doi de ani și sînt femeie. Și eu doresc unele lucruri.

Rîseră cu toții, iar Dempsey îi spuse :

— Sper că nu dorești ce dorea ea. E cam țicnită, asta e.

— Asta a fost și impresia mea, încuviință sora Eleni.

Tomazos veni tîrziu, în uniformă, cu atitudinea celui care mai avea încă datorii de îndeplinit și anunță, încîntat :

— Pînă la urmă, facem escală la Adelaida.

Kristina se înroși, păru descumpănită, chiar descurajată, dar îl iscodi, rîzînd :

— Nikolaos, ce faci tu pe punte ?

— Joc cărți, o asigură el prompt.

— Poți să crezi sau nu, îi spuse Kristina, dar am și organizat cîteva excursii pentru mîine, pentru 290 de călători...

Se auzi o bătaie în ușa cabinei.

— Intră, strigă Dempsey.

Era fata, Debbie. O fracțiune de secundă rămase surprins, căci era îmbrăcată cu o eleganță remarcabilă. „O familie bogată, trase concluzia Dempsey. Fără probleme. Ai naibii americani !"

Toți se uitară la ea ; era încă un copil, dar, evident, avea să devină, nu peste multă vreme, o femeie cu totul deosebită. Dempsey încercă, în zadar, să nu înjure :

— N-am dracului nici o limonadă, trebui să recunoască pe tonul său cel mai ridicat. Ce-ai zice de-un vin de Xeres sau de niște bere ? Și fata alese vinul.

Se așeză pe celălalt braț al canapelei — cele două înfirmiere chicotiră, căci se auzi un scîrțiit amenințător — și începu să vorbească cu Tomazos :

— O să-ți placă la Hong Kong, îi spuse el. Am fost de multe ori, dar tot mă mai impresionează. Nu-ți uita banii ! O să-i cheltuiești cît ai zice pește !

— Dar la Bali ? se interesă Debbie.

— N-am fost niciodată acolo, spuse prim-ofițerul. Apropo, tocmai citeam în cartea de pilotare despre ancorări. Vom fi nevoiți să ancorăm la două mile depărtare...

Kristina se aplecă puțin și, cu brațul drept, lung, atinse mîneca lui Tomazos :

— Nikolaos, trebuie să-ți dau o veste — nu știu, bună, rea. Părăsesc nava la Singapore.

Tomazos rămase uluit.

— Cum ! Ce-o să ne facem fără tine, Kristina ? Haos în biroul administratorului, prevăzu el într-un aparte către Debbie. Te-ai săturat chiar în halul ăsta de Demetropoulos ?

— Nu, sigur că nu. Am avut multe neplăceri cu călătorii, dar acuma s-au terminat.

— Îmi pare rău, Kristina. N-o să mai am compania unei doamne grațioase la masa căpitanului.

— Mulțumesc, spuse ea repede. N-am încotro, Nikolaos. Dar nu spuse adevăratul motiv. E vorba de o slujbă pe o linie aeriană !

— Linie aeriană ! protestă Tomazos cu umor. Asta-i trădare !

Dempsey, întrerupîndu-l, se adresă tuturor :

— Fiindcă veni vorba despre masa căpitanului, aseară a refuzat afurisita aia de supă și vinul. Mie mi se păruseră amîndouă foarte bune. Naiba să-i ia pe căpitani, își închipuie că sînt niște zei poleiți, conchise el. M-a pus la punct, de parcă ar fi fost director de școală, iar eu un biet școlar, pentru că am dovedit că ouăle erau mucegăite.

Văzînd că Debbie chicotește, Dempsey îi spuse :

— Dar l-ai văzut pe băiatul acela musculos, subofițerul însărcinat cu disciplina ? Un nătărău binevoitor, care are

vreo 113 kilograme, dar nici un pic de minte în cap! Un steward pirpiriu a aruncat cu o scrumieră după el și l-a lăsat lat! Bagă de seamă, era o scrumieră grea de aramă! Pe *Opalescent* aveam —

— A, nu! obiectă Eleni.

— Vezi? îi zise lui Debbie. Nici nu pot să deschid gura! Sora Eleni e la datorie! Totuși, recunoscu el, e mult mai bună decît sora de pe *Opalescent!* Aleasă cu grijă, cu multă experiență, nu face uz de sex ca armă de luptă, și-i gata să vadă bolnavii înainte ca aceștia să-și dea duhul!

— Și dreaptă și corectă, propuse sora Eleni.

— Am să cînt ceva, anunță Tomazos dintr-odată. Să nu mă întrerupă nimeni!

— Doamne! Am și ajuns în stadiul ăsta? întrebă Dempsey.

Tomazos cînta bine. Avea o voce adîncă, din piept, și un gît gros care se înroșea puțin. Îl aplaudară după ce termină cîntecul grecesc sentimental.

— Tom, se adresă el ofițerului secund. Ți-am cerut eu vreodată o favoare?

— Nu, răspunse Mollon numaidecît. Și ar fi timpul s-o faci. Chiar înainte de a o formula, Nikolaos, răspunsul este: Da.

— Se pare că știi despre ce-i vorba!

— Glumești, camarade. Dacă nu mi-aș fi văzut soția de luni de zile și dacă vasul s-ar îndrepta spre Adelaida...

— N-am crezut, spuse Tomazos mișcat, că australienii știu ce-i aia dragoste! Sport, da! Cai, da! Să conducă mașini, poate! Dar *dragoste*... Vă rog să mă scuzați acum că v-am asurzit. Sînt foarte ocupat. Am de încărcat mîine douăzeci și două de automobile și nu prea am spațiu pentru ele. Debarcă șaptezeci și cinci de persoane. Carburant, apă, cutii de marmeladă, poșta...

— Stai o clipă, Nikolaos! strigă Kristina și ieși după el.

Una dintre infirmiere spuse ceva în grecește.

— Ce om simpatic, declară Debbie. Lipsit total de aroganță.

— E o fată drăguță, comentă sora Eleni. Păcat că o pierdem. Desigur, el nici nu bănuiește...

Tomazos se întoarse.

— Doctore, e aici un călător —

— Cineva a încercat să se sinucidă, se auzi o voce. O fată s-a aruncat în piscină.

— Știm noi foarte bine despre *cine* e vorba, nu-i așa, soră Eleni ? își dădu cu părerea Dempsey.

— Mă duc eu, spuse doctorul Zăfiropoulos.

— A, nu, de mine are nevoie, mărturisi Dempsey.

Îi părăsi, grăbindu-se spre cabinetul medical. Infirmiera de serviciu dăduse primele îngrijiri victimei. Era tânăra Pauline. Dempsey n-avu altă soluție decît să o internerze în spital. Călătorul era ferm convins că nu fusese un simplu accident. „Astăzi e probabil ziua în care au neglijat să golească bazinul", socoti Dempsey, cuprins din nou de iritare, căci bazinul era de obicei golit la apusul soarelui.

Apăru și o prietenă a ei, iar Dempsey îi vorbi deschis. O chema domnișoara Reidy, și era o femeie îndesată, destul de plăcută, de vreo treizeci de ani, cu păr blond, îngrijit, scurt și drept.

— Sînt în drum spre San Francisco, îi spuse ea. Mă duc să mă angajez infirmieră — mă angajez de fapt în Canada, dar am vrut să fac această croazieră. Pauline are și ea aceeași calificare dar se pierde cu firea. E puțin nimfomană, la drept vorbind, și mereu se bagă în încurcături. Rămîne între noi, a adus în cabină bărbați agățați de prin baruri. Foarte jenant pentru mine. Unde m-aș fi putut duce ? Și i-am plătit biletul...

— Te-ai certat cu ea ?

— E imposibil să nu te certi cu Pauline. Este un fel de *morală de situație*.

— Ce rude are ?

— Un soț, pe undeva.

— Crezi că e necesar să iau legătura cu el ?

— Nu, spuse domnișoara Reidy, fără ezitare. Pierdere de timp. Oricum, e treaba administratorului, nu ?

— Crezi că o s-o facă din nou ?

— Da, dacă are ceva de cîștigat din asta.

— Ești foarte cinică.

— Țin la Pauline. Țin foarte mult. Înțelegeți ? Dar nu am-e deloc teamă pentru ea.

— Unde a făcut școala de infirmiere ? se interesă el prudent.

— Pe undeva prin Surrey, în Anglia.

— La Middle Hospital ?

— Acolo, încuviință domnișoara Reidy.

Dempsey se întoarse la petrecere, care, oricum, era pe sfîrșite.

Nu putea s-o lase așa, să se ducă pur și simplu la culcare și să adoarmă. Se duse să vadă dacă Pauline e conștientă.

Și era. Singura pacientă din secția de femei. Palidă, plină de vînătăi, cu ochii injectați, se sili să zîmbească.

— Bună, Daniel. Ești îngrijorat din pricina mea ?

— Ți-am spus să nu faci prostii.

— Asta-i condiția mea permanentă. Poți să-mi dai acum o pilulă ?

— Poate,dar ca să te facă să dormi.

Îi dădu un somnifer. Ea îi înhăță mîna în care ținea paharul și i-o mușcă, făcîndu-l să verse conținutul. Nu făcu nici un comentariu asupra gestului ei.

— Cît pot să rămîn aici ? întrebă Pauline.

— O zi, două.

— Ai văzut ? M-am întors. Și dacă o mai fac o dată ?

— O să-ți fie mult prea rău ca să-ți mai vină pofta.

— Mă simt bine.

— Pentru că-ți poartă alții de grijă.

— Din iubire ? Sau vrei să spui că sînt iresponsabilă ? întrebă ea. Era foarte alarmată de starea ei.

— Mai mult sau mai puțin, recunoscu Dempsey. Unii oameni preferă să stea în spital. Nu se pot acomoda cu lumea. De obicei se tîrăsc înapoi în spitalele de boli mintale.

— Îi înțeleg. Daniel, crezi că sînt nebună ?

— Cred doar că nu prea avea rost să cumperi un bilet pentru croazieră, spuse Dempsey.

Ea rîse, dar începu să tușească.

— Vroiam să plec în Canada. N-am să ajung niciodată acolo. Nu-mi place tusea *asta*, recunoscu ea îngrijorată. Părea sincer speriată.

— Te-a examinat vreodată cineva ? întrebă el plin de presimțiri.

— Nu.

— Poate ar trebui s-o fac eu.

În timp ce o consulta, ea rosti epuizată :

— Am încredere să te las să mă examinezi cînd mă simt prea obosită ca să-mi mai pese.

Dar el nu-i dădu nici o atenție. Se întoarse pe partea cealaltă cînd i se ceru și era imposibil să nu remarci faptul că avea picioare frumoase. Le ridică puțin ca să dezbrace pijamaua urîtă pe care i-o dăduse infirmiera. Nu-i găsi nimic la plămîni.

— N-ai nimic. Culcă-te, Pauline, o sfătui el. Suferi, probabil, din cauza șocului.

De data aceasta păru chiar alarmată.

— Ia pilula, îi spuse el, și culcă-te. O infirmieră va rămîne aici toată noaptea. Nu-mi da bătaie de cap, Pauline.

— Bine, consimți ea. Poți să pleci acum, îi zise, devenind dintr-o dată furioasă și-i întoarse spatele. Apoi îl întrebă : A venit Reidy să te vadă ?

— Da, spuse el.

— Era speriată ?

— Nu, zise Dempsey și porni spre ușă.

— Daniel !

— Ce mai e ?

Se răsucise din nou ca să-l poată vedea și fața-i era palidă, lipsită de senzualitate și de dorință, aproape copilăroasă din cauza neliniștii.

— Mi-a fost frică.

— Fără nici un motiv, îi spuse el.

— Îmi pare rău de ce-am făcut, îl mărturisi ea.

Întors în cabină, Dempsey nu putu să adoarmă și se simți stînjenit din cauza agitației. Îl necăjea faptul că i se deșteptau instinctele trupești pur și simplu pentru că vremea devenise umedă pe măsură ce se apropiau de Australia de Sud.

Dădu pe gît o cantitate mare de whisky. „Tîrfa naibii ! — gîndi el dintr-o dată. Ţicnită caraghioasă ! Pentru ce a făcut-o ?“

8

Areopagus sosi în dreptul barăcii de tablă care reprezenta Portul Adelaida, la ora şapte dimineaţa. Cu o zi în urmă, în sudul Australiei se înregistraseră peste 100°F, iar pe uscat aerul mai era şi acum încins şi umed ; termometrul se şi urcase la 75°F.

Tomazos aruncă o privire peste aripa dinspre tribord a punţii de comandă şi văzu douăzeci şi două de automobile noi, strălucitoare, aşteptînd pe chei. Notiţele din ziare deveniseră realitate ; greva luase sfîrşit. Tot soiul de oameni ce-şi manifestaseră solidaritatea — îngrijitori, paznici, băieţi de lift şi securitatea portului, care sprijiniseră greva de douăzeci şi patru de ore a serviciului de urgenţă din port, îşi reluaseră lucrul. Cinci tancuri petroliere erau ancorate în afara radei portului Adelaida. Sindicatul muncitorilor portuari refuzase să le manevreze sau să manipuleze orice încărcătură periculoasă... Tomazos se întreba dacă se va ajunge la vreo schimbare. Porturile australiene erau notorii pentru haosul care domnea în materie de securitate. Caracteristic pentru îndărătnicia australienilor era faptul că, atunci cînd în cantinele docherilor se proiectau filme despre securitatea în port, aceştia nu se urneau nici măcar patru metri spre şirurile de scaune, ci continuau să joace cărţi...

A fost primul care a coborît de pe vas. Funcţionarul de la firma de închiriat automobile l-a reţinut cu tot felul de formulare, explicîndu-i inutil că automobilul nu poate fi închiriat numai pentru cele şase ore cît rămîne *Areopagus* aici, ci trebuie închiriat pe toată ziua. Tomazos plăti şi îşi descărcă năduful conducînd repede pe şoselele drepte şi înguste care parcă fuseseră construite de soldaţi în timp de război şi apoi abandonate.

În această parte a Adelaidei periferia nu era deloc frumoasă. Se compunea din cuburi de cărămidă şi de piatră,

aruncate neglijent în iarba aspră de un galben tern, fără nici un copac pe o rază de kilometri întregi ; doar ici și colo cîte o mînă de flori. Majoritatea clădirilor erau urîte, nici una construită din lemn, după cum e obiceiul în Australia. Elaine îi spusese că în aceste locuri furnica albă distruge cheresteaua.

Orașul tocmai se trezea din somn. Era construit pe o colină și dincolo de terasamentele de cărămidă roșie și de statuile de piatră ale lui George al V-lea și ale colonelului Light, întemeietorul Adelaidei, culmile stîncoase ale lanțului Mount Lofty crenelau orizontul. În această dimineață toridă și umedă culmile erau albastre, ca rotocoalele de fum de țigară. Tomazos își urmă drumul în direcția lor cîteva mile încă.

La scară se afla o mașină pe care Tomazos nu o mai văzuse, tip sport, cenușie metalizată, ca oțelul. Cam robustă pentru Elaine, gîndi el, deși părea foarte sprintenă.

Vîrî cheia în ușă. Era singura cheie pe care o avea. Valizele și cuferele din cabina lui erau niște vechituri, ale căror încuietori nu mai funcționau de multă vreme.

Totul îi dădea să înțeleagă, farfuriile, scrumierele, paharele de vin, poziția scaunelor, dar el n-avea ochi pentru ele, căci sosise plin de dragoste, cu brațele încărcate de daruri de la Southampton și Pireu, pentru Elaine și pentru copii. Singurul lucru vădit în neregulă era ora. Unde să fi fost copiii ? Mai era jumătate de ceas pînă să plece la școală.

— Elaine, strigă el plin de voioșie. Unde ești, fetiță leneșă ? Se năpusti în mijlocul camerei.

Era în pat cu un bărbat.

Preț de o jumătate de secundă îi apăru nespus de frumoasă, mult mai adevărată decît în fotografiile din cabină.

După aceea însă, șocul fu atît de puternic, de parcă l-ar fi spintecat cineva.

Ar fi fost mai suportabil, într-un fel chiar de înțeles, pînă la urmă chiar scuzabil, dacă situația i-ar fi fost adusă la cunoștință sub forma unor cuvinte într-o scrisoare sau la telefon, sau dacă măcar ar fi fost *singură*...

Dar și ei erau tot atît de surprinși ca și el și nu ascundeau nimic. I-a fost dat să o afle în chip flagrant, fără

nici un menajament. Cel mai dureros lucru se dovedi a fi expresia din ochii Elainei — o strălfulgerare de lumină, şocul, dar nu din cauza vinovăţiei, ci din dorinţa ca, pur şi simplu, el să nu fie acolo, să plece ; ca ea să poată continua. Dar expresia se schimbă cu viteza cu care tragi brusc o jaluzea, înlocuită fiind de îngrijorare, jenă şi teamă de violenţă şi scandal.

— Nikolaos ! ţipă Elaine, şi se ridică puţin, aranjîndu-şi părul, pregătindu-se parcă cu întîrziere să-l întîmpine. De ce n-ai dat un telefon ? îl întrebă ea cu o logică absurdă.

Bărbatul începu să rîdă. Era cineva pe care Tomazos îşi amintea să-l mai fi văzut pe undeva ; la o petrecere sau la vreo masă ; poate vreun vechi coleg de şcoală de-al ei ! Nu, căci Elaine urmase o şcoală foarte bună, numai de fete.

— Unde sînt copiii ? întrebă Tomazos dezgustat. Au să dea buzna în dormitor, să vadă *asta ?*

— La mătuşa Elizabeth, îi spuse Elaine. Părea că nu prea avea experienţă în situaţii de astea, neştiind ce să facă în continuare, astfel că se limită să răspundă la întrebări.

— De ce nu pleci ? Nu vezi că nu eşti dorit ? spuse bărbatul, prinzînd curaj, cînd îşi dădu seama de suferinţa lui Tomazos.

— Peter, taci din gură, spuse Elaine fără rost. Ce s-a întîmplat cu vaporul ?

— Am făcut o escală să încărcăm nişte automobile. Credeam — dar Tomazos nu-i mai spuse ce credea.

— Îmi pare rău. Aş fi preferat să-mi fi telefonat, spuse Elaine, ca şi cum, chiar şi într-o mică măsură, era vina lui.

Parcă bărbatul acela nici nu se afla acolo. Se distrusese ceea ce era între Tomazos şi Elaine. N-avea nici un rost să încerce să mai repare ceva. Tomazos era mult prea copleşit de suferinţă pentru a mai simţi mînia la care s-ar fi aşteptat. Ar fi putut să sfărîme totul în jur. Nu-i era frică de individul care părea, totuşi, un tip solid şi care ar fi putut şi el să-l doboare. Dar dorinţa lui era să fugă de aici, afară din această cameră cu perdelele trase, cu aerul

încins de căldura de ieri și cu mirosul stătut — de respirație, rîsete și sudoare de corpuri înfierbîntate.

— Plec, zise Tomazos cu un tremur în voce și îl răni ca o ultimă lovitură licărirea de ușurare din ochii Elainei.

Nu fusese cruțat deloc, nici măcar acum.

Elaine se dădu jos din pat, complet goală, astfel că putu să vadă pe coapse și pe stomac urmele lăsate de eforturile dureroase cu care îi născuse copiii. Și în spate apăru pentru o clipă bărbatul.

Tomazos ieși afară din cameră. Auzi exclamația de satisfacție nerușinată și de amuzament a individului și șușoteala aprigă, izvorînd din mustrarea de conștiință a Elainei.

„Nu fi atît de oribil. Mai tîrziu, implica tonul, ceva mai tîrziu o să putem continua !"

Ea se repezi jos pe scări după Tomazos, cu un capot vaporos, fluturînd la spate, astfel că și acum continua să-i amintească de lucrul oribil pe care îl făcuse mai înainte. De cîte ori și cu cîți, n-avea importanță ; ceea ce era insuportabil era că o făcuse, și acea fulgerătoare mărturisire din ochii ei.

Stătea în ușă, foarte înaltă și pe jumătate bronzată, o femeie cu care se însurase, o străină ; o fată australiană mlădioasă, care, cu picioarele ei lungi, avea o înfățișare atît de sportivă... Și acum se prefăcea că se căiește, spunîndu-i cîteva cuvinte ca să-i aline durerea. Oare dorea să le păstreze pe amîndouă — plăcerea adulteră cu bărbați străini, în timp ce soțul era plecat, și căsătoria ?

— Mă tot pisa la cap. Cu amabilități, atenție, politețe, pledă Elaine, abjectă o clipă.

Asta nu se potrivea deloc cu chicotelile batjocoritoare, pline de satisfacție, auzite sus.

— Și așa se poartă cu toată lumea — te ia de brat sau pe după umăr, așa că de la o vreme nu-ți mai dai seama. Sînt măritată de atîta timp, se scuză ea, ciudat, dar nu fără oarecare logică, încît uitasem că e întotdeauna un motiv la mijloc. Nu credeam că mai pot fi... interesantă.

Lui Tomazos nu-i prea venea să creadă asta privind-o și văzînd-o acolo, foarte frumoasă chiar și acum, în ochii lui.

Îi spuse rece, cu gura amorțită de deznădejde :

— Și pe mine mă pisează lumea la cap — în vizitele pe punte, la petreceri, în baruri. Își închipuie că face parte din programul de distracții. Au plătit pentru așa ceva. Ofițerul trebuie să se poarte drăguț cu pasagerele.

Dar în cuvintele ei era ceva adevărat, o foarte mică porțiune care putea fi iertată.

— Ce ne facem ? întrebă Elaine, de parcă se găseau amîndoi la strîmtoare, la fel de neputincioși.

Dar asta era prea mult pentru el.

— N-ai decît să faci ce dracu vrei, spuse și plecă de lîngă ea.

În automobilul încins, sudoarea îi curgea șiroaie. Nu privi înapoi. Abia dacă își dădea seama ce face. Ar fi vrut să urle în gura mare la Dumnezeu, dar la ce bun ? Ca ființă umană, Elaine avea acest privilegiu, să facă ce vrea, să provoace suferință...

De fiecare dată cînd va auzi o glumă obscenă — și Mollon avea tendința să povestească anecdote fără perdea — în fața ochilor îi va apărea ceva în legătură cu această dimineață, făcîndu-l să sufere.

De fiecare dată cînd va vedea — pe țărm sau pe mare — unul din acele filme grotești — englezești sau suedeze, în care amanți în pielea goală se întind languros pe un pat, într-o cameră urîtă, și se plîng că lumea nu le înțelege frumoasa lor iubire, lui Tomazos îi va veni în minte realitatea adulterului. Camera cufundată în semiobscuritate, cu atmosfera înnăbușitoare, cicatricele maternității, de data aceasta neluate în seamă ; goliciunea ei, cînd se dăduse jos din pat, încă pîngărită de alt bărbat ; chicoteala lui batjocoritoare, chicoteala celui căruia puțin îi pasă... Ar trebui, reflectă Tomazos plin de amărăciune, să se facă filme care să aibă și miros, pe lîngă imagine și sunet... Simțea, totuși, o foarte mică îngrijorare pentru ea, victima unui oportunist atît de venal ; căci un individ care era în stare să chicotească într-un moment atît de crîncen, o va privi, mai devreme sau mai tîrziu, ca pe o marfă uzată și bună de înlocuit, ca pe o proastă care i-a dat tot ce a vrut.

O luă înapoi spre Port Adelaida, căci n-avea altceva de făcut. Era în jurul orei nouă dimineața. Unul dintre

petrolierele ancorate în mare și care acum se apropiau de radă era grecesc. Cu mulți ani în urmă, Tomazos făcuse parte din echipajul lui. Oamenii de acolo or să vadă *Areopagus*-ul și or să vină să-l caute.

Nu se simțea în stare să dea ochii cu ei și se înfioră gîndindu-se la această posibilitate. Mai era ancorat un vas comercial grecesc de 9 000 de tone. Era o navă foarte veche, ruginită, cu părțile de lemn despicate de atîta uzură ; pasarelele erau aproape verticale și putea să vadă cît de absurd de mică era puntea de comandă. La bord se aflau bidoane cu păcură, legate cu funii. Docheri australieni se îndreptau spre rampa de lucru. În arșița zilei, încărcătura dintr-o cală deschisă — mii de piei de oaie netăbăcită — duhnea. Un șir de conteinere pentru mărfuri, acoperite cu prelate, așteptau pe chei. Niște docheri dezveleau cîteva conteinere în timp ce Tomazos se apropia și un om care folosea un electrocar cu macara trase o înjurătură, cînd nu izbuti prin manipulare să plaseze furca electrocarului în deschizătura respectivă. Ceilalți oameni începură să rîdă.

— Cine-i șeful ? îl întrebă Tomazos pe un marinar.

— Căpitanul Athanassiadis.

— E la bord ?

— Da, domnule. Azi e ziua lui, spuse marinarul.

Tomazos nu-l cunoștea pe acest căpitan. Se urcă la bord. Îl ului aspectul dărăpănat al vasului. Avea o înclinare evidentă spre babord, deși asta putea fi rezultatul repartizării încărcăturii.

Ofițerul secund se afla pe punte, un om înalt, mucalit, cu tocurile scîlciate. Observase privirea rapidă pe care Tomazos o aruncase asupra punții de comandă — foarte veche, mai veche ca cea de pe *Areopagus,* gata gata să se desfacă, și care avea aproximativ dimensiunea unei bucătării de cartier. Barele ei Flinders de bronz și sferele colorate arătau ca într-un muzeu naval. Timona era de alamă și avea multe cavile și, într-o fantă specială, se găsea un topor, gata pentru luptă cu focul sau „pentru orice altă eventualitate", completase ofițerul secund.

— Am avut o traversare grea, îi spuse ofițerul secund lui Tomazos. Un vînt cu viteza de 75 de noduri a produs spargerea unor conteinere, provocînd o înclinare de 30°.

Asta a forţat nava să se careneze pentru o bună bucată de vreme din cauza mării agitate — astfel că un număr de cabluri de oţel au plesnit. A izbucnit şi un foc, iar al naibii sistem automat de siguranţă în caz de inundare era cît pe ce s-o scufunde... Veniţi să-l cunoaşteţi pe căpitan. E ziua lui de naştere.

Căpitanul Athanassiadis era prea tînăr ca să fie căpitanul unui vapor de 9.000 tone; un om subţirel, cu o fire calmă, şi cu o voce foarte liniştită.

Cabina lui era de modă veche, dar confortabilă, cu frigider, o bibliotecă plină de cărţi de navigaţie şi un dulap umplut cu sticle şi pachete. Din cabina alăturată venea zvon de glasuri de copii şi vocea unei femei care îi dojenea.

— 'Neaţa, domnule Secund, îi salută el. Pe cine ne-ai adus ?

Urmară prezentările şi strîngerile de mînă. Veni şi al treilea matroz, un bărbat foarte tînăr, cu barbă ; purta un pulover şi nişte pantaloni cenuşii.

— Gata de plecare, domnule matroz ? se interesă căpitanul Athanassiadis.

— Cam pe la amiază, căpitane.

— Atunci avem timp de un păhărel, propuse căpitanul. E ziua mea.

— Aveţi soţia şi copiii pe vas ? îl întrebă Tomazos.

— N-am încredere să-i las la Pireu ! zise căpitanul şi rîseră cu toţii.

Veniră şi alţi ofiţeri, toţi foarte tineri şi puţin intimidaţi de Tomazos, care stătea într-un scaun colţar capitonat, în formă de L.

Începură să bea.

Nimeni nu-l întrebă pe Tomazos ce căuta acolo. Apăru şi un preot şi, după o oră, reprezentanţii autorităţilor portuare, apoi agenţii ; şi peste o jumătate de oră, un ofiţer de pe un petrolier, în permisie. Se făcură prezentările, explicîndu-se că era ziua căpitanului. Tuturor li se dădu de băut. Şi căpitanul povestea fiecăruia despre pagubele provocate de furtună, despre cărţile din mica bibliotecă publicate ilegal şi cumpărate la Keelung, despre nevastă şi copii. Şi ceilalţi, la rîndul lor, povesteau unde merg şi ce fac... Soţia şi copiii nu-şi făcură deloc apariţia.

În tot acest timp, vocile acestor oameni buni și onești și alcoolul dat pe gît îl făcură pe Tomazos să mai uite de experiența de umilință și disperare. Dar îi revenea în auz și în fața ochilor, de îndată ce glasurile se potoleau ; bărbatul acela vulgar și cu o mustață roșcată, mîinile lui care se plimbaseră pe trupul Elainei... Era insuportabil, și mîinile lui Tomazos se strînseră cu o tensiune dureroasă. Mai multă, mai multă băutură ! Dacă n-ar fi avut nimic de ce să-și aducă aminte, ar fi fost altfel, suportabil, o experiență neplăcută și cu asta gata !

Dar atîtea lucruri îi veneau în minte — nu numai simple clipe erotice sau dorințe satisfăcute în același pat, ci momente de haz, imensa îngrijorare cînd aștepta la spital ca ea să nască. Picnicuri, pregătirea grătarului, mii de mese luate împreună, plimbări cu barca cu pînze, înot, contemplarea stelelor pe care i le explica, săltatul copiilor pe genunchi... Și, totuși, mesajul pe care-l citise în ochii ei, într-o strălucire, fusese : „pleacă, nu-mi strica plăcerea cu *el* !“. Toate celelalte lucruri nu au însemnat nimic, au fost doar trecere de timp, în așteptarea acestui lucru... Și poate că partea cea mai amară a semnalului spunea : „Așa sînt eu, de aceea îmi place acest bărbat. Sînt necioplită, în călduri, tot atît de vulgară ca și el ; nu eram fecioară cînd m-am măritat cu tine ; vai, cît de absurde erau dezmierdările tale tandre ! Îți închipuiai că o femeie cu un trup dornic de senzații, care gustă viteza, emoțiile și riscul, aștepta doar să apară un ofițer de marină grec, mic și gras ?“

Gîndurile chinuitoare despre prefăcătoria ei și despre umilința lui continuau la nesfîrșit. Aveau să-i umple multe ore din zi și din noapte. Băutura îi făcu puțin mai bine, fără îndoială. Să mai bea atunci !

— Doamne, ce căldură, spuse el și pînă și acest cuvînt îi evoca imagini intime ale Elainei. Cît e ceasul ?

— Unsprezece fix, i se răspunse.

— Doamne sfinte, ridicăm ancora la amiază !

Le strînse mîinile, erau băieți buni, îi salvaseră ceva din această zi îngrozitoare.

Tomazos se urcă la bordul lui *Areopagus* și lumea se schimbă dintr-o dată. O simți în ochi și în nări. Acum toată lumea îi apărea potrivnică, în cel mai bun caz o să rîdă de el. (De cîte ori ? Gura ei senzuală, subțire, mare și rece, arzînd cînd săruta mustățile acestui nemernic, umărul lui gol, pieptul lui. Și lunga înșiruire de cuvinte — a început oare cu „Nu" sau „Sînt măritată" ; care fusese drumul vorbelor de convingere și de înșelătorie de atunci și pînă cînd ea se dezbrăcase și balanța se înclinase în favoarea lui : „Grăbește-te, îndată se întorc copiii de la școală... El ? Oh, la dracu, cu toții greșim. Un grec mic și grăsun. Nu, dragule, nu-i bogat. Nu-ți face probleme. Strînge-mă mai tare, Peter, fii brutal cu mine !")

Pasagerii se înșiruiau de-a lungul parapetelor — era foarte tîrziu — nădușiți și topiți de oboseală : cea mai ridicată temperatură din Adelaida îi storsese și pe ei de vlagă. Și mirosurile — erau de cînd lumea și ar fi trebuit să-i fie familiare, dar nu le remarcase pînă acum : diverse uleiuri, mirosuri de mîncare, de lemn vechi, de vopsea și de oțel. Nava. A lui. Cel puțin avea asta ! Pe punte, Mollon observă :

— Dumnezeule, Nikolaos, ai descoperit în fine berea australiană !

— Ce vrei să spui ?

— Ești beat, amice, ce mai vorbă !

— Ce-ți pasă ?

— Mie nu, amice. Poate căpitanului ?

— Care-i situația ?

— Sîntem la fix. Ridicăm ancora în patruzeci de minute.

— Bine, spuse Tomazos violent. Cu cît o ștergem mai repede din orașul ăsta îngrozitor —

— Ce mai e și asta ? Ce are Adelaida ?

— E un oraș urît și vulgar.

— Oho, chiar așa ?

— Și cretin. Cretin, urît și o porcărie !

— Cristoase, Nikolaos, exagerezi ! Nu desființa chiar așa sărmanul oraș ! Berea e de vină !

— Să nu mai aud de țara asta și de oamenii ei...

— Ia stai o cilpă. Ai chef de cafteală sau așa ceva ? Te deranjează persoana mea ?

— Tot ce-i australian !

— Da' păi ai vreo șase sute la bord, remarcă Mollon.

— Gloată vulgară, înecați în bere și în bingo.

— Hei, ia ascultă, amice, nu prea-mi place asta — începu Mollon furios.

Căpitanul Vafiadis venise pe punte. Nu și-au dat seama dacă auzise acest dialog. O barcă cu motor făcea mare zgomot în apă și vocile de pe chei aclamau, deși de această dată nu era decît o mînă de oameni. Mollon devenise acum vădit ostil, de unde înainte era foarte prietenos.

— Ai avut norocul să-ți vezi soția ? se interesă căpitanul.

— 'Mda, spuse Tomazos printre dinți. Am văzut-o. Și simți, prin vălul tulbure al alcoolului, că erau șocați și că înțeleseră. Știau, mai mult sau mai puțin, de pățania lui.

Peste o jumătate de oră manevrau în fluviul Torrens și căpitanul Vafiadis dădu comanda :

— Ofițer de cart, fă un ocol.

— Foarte bine, domnule, răspunse Tomazos. Timonier, 25' tribord.

Aceasta însemna că *Areopagus* trebuia să ocolească în semicerc, spre tribord.

— Nu spre tribord ! strigă tare căpitanul. În cealaltă direcție, spre babord.

Tomazos, foarte zguduit de faptul că ordinul său fusese contramandat de căpitan, îl ascultă, totuși, pe șef.

— Timonier, la travers... Babord 20'.

După ce făcură ocolul, Tomazos văzu de ce greșise. Pe acea parte a rîului era încă ancorat un petrolier. *Areopagus* ar fi trecut pe lîngă el la numai nouă metri, dar partea groaznică era că, fiind atît de supărat astăzi, nici măcar nu-și dăduse seama de prezența petrolierului.

Al treilea ofițer, Makris, se găsea și el pe puntea de comandă și era uluit, neștind încotro să privească. Tomazos nu mai fusese astfel mustrat, dar nici nu mai făcuse vreodată asemenea eroare.

— S-ar părea că nu ești treaz, domnule Tomazos, zise cu răceală căpitanul Vafiadis și părăsi imediat puntea.

Tomazos, care niciodată nu purtase pică oamenilor cu care lucra, îl urî în clipa aceea pe căpitanul Vafiadis. Căpitanul știa al naibii de bine că neatenția îi fusese provocată de deprimare, nu era nevoie să mai pună paie peste foc.

— Fir-ar al dracului! zise el cu voce tare, stingherit. Babord sau tribord, ce mare diferență?

Dar îl durea, căci Makris va povesti întîmplarea ca pe o bîrfă palpitantă. Mai rău, timonierul era Yannopoulos, un om agil, de vreo patruzeci și mai bine de ani, cu fața de culoarea nucii, un marinar foarte bun, calm, care nu-și ieșea niciodată din fire, un om de totală încredere, cu care era foarte plăcut să lucrezi.

Era vina *ei*, a Elainei. Tot ce avusese valoare și pe ce pusese preț înainte era acum privit cu stînjeneală și neplăcere. Nu că Yannopoulos s-ar fi apucat să bîrfească, dar putea să piardă o parte din încrederea oamenilor. Makris, tînăr și plictisit, o să clevetească și, așa de la unul la altul, o versiune înflorită va face ocolul vasului. S-ar putea chiar să devină un comentariu obișnuit în anumite momente, cînd erau nemulțumiți de ordine, de pildă:

— Primul ofițer? A, da, n-avea nimic pînă ce a prins-o pe nevastă-sa cu un tip. De atunci se comportă cu totul neașteptat, așa că ai grijă...

Se ascunse de ei în cabină — care se găsea la cîțiva metri în spatele punții de comandă. Era o cabină mică și îngrijită, de vreo patru metri jumătate pe trei metri șaizeci, dar care acum putea deveni foarte ușor o carceră. Înăuntru se aflau o cușetă, un dulap de haine, un radio cu tranzistor cumpărat în Japonia, o măsuță de toaletă și o chiuvetă. Cabina avea o ușă care, în mod normal, în timpul zilei, stătea larg deschisă, intrarea fiind mascată numai de o perdea. Acum, Tomazos închise ușa. Nu se mai atinse de sticla de whisky, căci intra din nou de serviciu peste cîteva ore. Soarele încinsese cabina și aerul era înăbușitor. Tomazos se întinse în cușetă așteptînd să se scurgă orele.

O furtună cu trăsnete se porni să bubuie deasupra capului, și cînd vasul părăsea fluviul intrînd din nou în

Marele Golf Australian, valurile izbiră nava și *Areopagus* începu să se clatine și să trepideze.

Intră în tură și observă cu satisfacție că marea avea culoarea ardeziei și munți mici de apă se mișcau pe suprafața ei... Pe bord nu se afla nimeni în afară de Yannopoulos, care îl salută politicos. Niciodată nu se înjghebase prea mare conversație între ei — ar fi fost inutil, amîndoi erau perfect sincronizați — dar, de data asta, Tomazos se simțea cam încurcat. Și obosit. El, care nu ostenea niciodată, își dădu seama că ziua aceasta îl sleise, îl istovise pentru totdeauna.

— O fixez pe pilotul automat, îi spuse el timonierului care învîrtea roata ce acționa cîrma prin sistemul telemotor.

Tomazos fixă maneta de control la „oprire", deschise principalele butoane și, cu ajutorul timonei, aduse cîrma în travers. Apoi deschise supapa de ocolire a sistemului hidraulic telemotor, astfel că Yannopoulos nu mai avea nimic de făcut. Potrivi maneta de control la indicația „manual", așa că *Areopagus* se afla acum sub controlul pilotului automat acționat manual. Stabili nava pe direcția dorită, adică 272 și fixă maneta de control la „Automat". *Areopagus* urma deci să parcurgă de la sine distanța celor 1348 de mile pînă la Fremantle, cu condiția ca Tomazos să facă unele mici modificări la „regulatorul de stare meteorologică" și la „aparatul de corecție al timonei", două regulatoare de oprire a mișcării, indicînd în sens invers acelor de ceasornic, pe o scală gradată de la 0 la 6, și care țineau cont de starea mării. Acum marea era agitată și potrivnică, așa că Tomazos, avînd în vedere acest lucru, precum și încărcătura și direcția de navigare a vasului, făcu o corecție de cîrmă. Făcu astfel ca să lase o porțiune de cîrmă „inițială" care să permită un anume grad de cîrmă „de întîlnire" atunci cînd nava va reintra în cursa ei. După un timp cercetă diagrama ce se găsea în camera hărților și pe care se înregistra cursa navei.

Harta avea douăzeci și șapte de metri lungime și asigura o înregistrare neîntreruptă a cursei navei pe timp de treizeci de zile. În partea din stînga jos a hărții se aflau patru zone, fiecare reprezentînd sectorul unei curse de 90°.

Restul hărții era împărțit în nouă diviziuni principale, fiecare de 10°, cifrele de la 0 la 90 și de la 180 la 270 citindu-se de la stînga la dreapta, iar cele de la 90 la 180 și de la 270 la 360 de la dreapta la stînga. Două peniţe erau acţionate de motorul repetitorului și traversau suprafaţa diagramei, indicînd cursa vasului. Peniţele „de zonă" treceau peste cele patru coloane din stînga și arătau care șir de cifre era aplicabil la peniţa ce trasa cursa... Harta era împărțită în linii orizontale, fiecare linie reprezentînd un timp de 10 minute.

Motorul repetitorului acționa de asemenea un cadran indicator, care arăta direcţia vasului. Peste acesta era montat un indicator într-un brachet pivotant de deasupra echipamentului de control de pe punte (în care era adăpostită acea parte a dispozitivului dublu de pilot automat, acţionată de ofiţerul de pe punte). Acesta nu avea nici un rol în acționarea pilotului automat, dar reproducea indicaţiile fișei busolei principale la scară mai mare. Amîndouă aceste indicatoare arătau acum 272.

Zig-zagul lăsat de peniţe pe diagrama de înregistrare a cursei era strîmt și egal pe margini, indicîndu-i lui Tomazos că făcuse modificările corect.

Echipamentul de control de pe punte, situat în timonerie, și elementele mecanice din motorul de comandă al direcţiei erau legate prin cablu împletit ; prin mici impulsuri în acest cablu se transmiteau modificările de la echipamentul de control de pe punte elementelor mecanice, care acţionau supapa de transmisie a motorului de comandă a direcţiei.

Dacă *Areopagus* devia de la cursă în actuala pilotare automată, se punea în funcţiune indusul unui motor repetitor, care mișca rolele unui sistem de reglaj cu inel prin regulatorul de „stare meteorologică". În felul acesta era activat indusul servomotorului și, la rîndul lor, prin rotaţie, și inelele de urmărire ale cîrmei și acul indicatorului de la etrier. Pe lîngă aceasta, el trecea inelele sistemului de reglaj prin „regulatorul de oprire a mișcării" al cîrmei inițiale, scurt-circuitîndu-i indusul pentru a-i stopa mișcarea...

Învîrtirea inelelor de urmărire completa circuitele ce închideau contactele care controlau funcționarea elementelor mecanice.

Jocul comenzilor era introdus în sistemul de reglaj cu ajutorul unui mecanism de oprire a mișcării, pe care Tomazos îl reglase, și care controla reacțiile pilotului automat. Regulatorul „de stare meteorologică" se găsea în transmisia dintre motorul repetitorului și rolele sistemului de reglaj. Acesta avea rolul de a împiedica ca devierile de la cursa vasului datorate condițiilor meteorologice — vîntului sau mării — devieri care oricum tindeau a fi corectate de însăși stabilitatea vasului, să influențeze pilotul-automat.

De fiecare dată cînd *Areopagus* deriva cu cîteva grade, pilotul automat indica mișcarea, transmițătorul se punea în funcțiune și indusul repetitorului era acționat. Acesta pornea rolele sistemului de reglaj punînd astfel în funcțiune servomotorul. Servomotorul acționa inelele „de oprire" ale cîrmei, indicatorul cîrmei și propriile sale inele „de oprire". Cînd inelele „de oprire" și rolele sistemului de reglaj ajungeau în poziția lor relativă inițială, servomotorul se oprea... Între timp, mișcarea inelelor „de oprire" ale cîrmei antrena cîrma, gradul de corecție depinzînd de mărimea devierii și de reglarea mecanismelor „de oprire a mișcării".

Atunci cînd capul vasului era pus din nou pe direcția stabilită, busola giroscopică indica din nou mișcarea și, odată ce *Areopagus* fusese stabilizat pe cursă, se încheia acționarea inversă a echipamentului, agregatele se găseau în pozițiile lor de „repaos", iar motoarele în mișcarea de regim permanent.

Aceasta îi economisea lui Yannopoulos o mulțime de învîrtiri ale roții telemotorului, dar îi lăsa prea puțin de făcut.

Căpitanul Vafiadis veni pe punte. Tomazos se simți stînjenit — și căpitanul, vrînd parcă să-și impună autoritatea, un lucru pe care poate fusese incapabil să-l facă timp de șapte ani — spuse puțin prea brutal după opinia lui Tomazos :

— Arată-mi ultima poziție pe care ai făcut-o și nu-ți mai pierde vremea jucîndu-te cu fleacușteții ăla prostesc, de parcă el ar fi în stare să ne facă toată munca.

Asta era absurd, căci compania nu prea părea să cumpere echipament „prostesc" și, de fapt, pilotul automat era un aparat extrem de complicat și de precis, capabil să facă „munca" lor cu cel puțin o fracțiune mai corect decît o făceau ofițerii singuri.

Tomazos își dădu seama ușurat că, de fapt, căpitanul să nu fi luat poziția lui *Areopagus* de îndată ce intrase de cart.

Cu toate acestea, căpitanul făcu o obiecție :

— Am pierdut al dracului de mult timp cu încărcarea automobilelor alea.

De parcă escala de la Adelaida fusese ideea lui Tomazos.

— Vreți să cer mărirea vitezei cu cîteva noduri, domnule căpitan ?

— Crezi că șeful mecanic o să ți le dea ?

Tomazos își dădu seama ușurat că, de fapt, căpitanul era îngrijorat de propria lui situație. Va fi în întîrziere pe toată ruta Fremantle, Bali, Singapore, Hong Kong. Depășise limita de timp cu mult înainte de a fi ajuns la Adelaida. Compania va reclama și, mai grav, pasagerii vor face la fel, și aceasta va submina infailibilitatea șefului, reputația sa de a sosi la destinație odată cu fluxul și la ora precisă menționată cu nesăbuință în prospectele Companiei... Pe *Areopagus* era bine cunoscut faptul că șeful mecanic și căpitanul nu se puteau înghiți. Căpitanul Vafiadis avea oroare să-i ceară ceva acestuia, mai ales atunci cînd își dădea perfect de bine seama că domnul Bitsios i-o va refuza net.

Cînd Tomazos ieși din tură la capătul celor patru ore, Kristina stătea la fereastra postului de radioficare.

— Bună, Nikolaos, îl strigă ea, căci altminteri, evident, n-ar fi observat-o, după cum n-ar fi observat pe nimeni altcineva.

Și ea se afla acolo de douăzeci de minute, întreținînd o conversație destul de dificilă cu ofițerul de transmisie, pe care în mod obișnuit nu îl vedea mai des decît o dată pe lună și atunci numai în trecere. Era un turc de vreo

cincizeci de ani, foarte capabil, ceremonios și politicos, iar Kristina discuta cu el ca să poată avea o justificare că este acolo cînd Tomazos iese din cart.

— Ce faci, Kristina ?

— Îi telegrafiez mamei.

— N-am știut că ai o mamă, spuse el.

— Toți avem o mamă, îl mustră ea cu blîndețe. Și a mea își sărbătorește mîine ziua de naștere.

„Foarte ciudat", gîndi Tomazos o clipă și apoi observă :

— Cunoști pe cineva și totuși nu ți-o închipui niciodată ca pe o fiică a cuiva — înțelegi ce vreau să spun ?

— Perfect. Mă consideri ca pe o parte din această navă, o fată din biroul administratorului... și cînd mă vezi altfel ți se pare oarecum că greșești.

— Da. Cam așa ceva, deși, Kristina, tu ești cu mult mai mult decît o piesă de funcționare de pe *Areopagus*...

Stătea acolo dreaptă, tăcută, îmbrăcată foarte îngrijit în uniforma Companiei — fustă verde închis și bluză verde deschis — într-un lung moment de stînjeneală. El nu-i spuse nimic, căci astăzi era lipsit de voioșie.

În cele din urmă, Kristina i se adresă ezitînd, încurcată :

— Știm cu toții — adică eu — că ai un necaz. Și îmi pare foarte rău.

— Nu e nimic.

— Ești un om atît de bun.

— Li se-ntîmplă marinarilor... și nevestelor lor.

— Îmi pare rău de cele întîmplate...

— N-ai ce-i face. Cam greu pentru copii, recunoscu el.

— Ai să primești o scrisoare, prezise ea, cînd vom ajunge la Bali sau la Singapore, și vă veți împăca.

— A fost mai rău decît atît, Kristina —

— Dar se poate repara, Nikolaos.

— Nu, spuse el. Nu se mai poate repara niciodată. N-aș putea să mai trăiesc din nou cu ea.

— Vai, ce trist ! suspină fata. Dar asta o spui astăzi, Nikolaos. Timpul o să-ți aline rana.

— E drăguț din partea ta să crezi asta.

Fetei îi era imposibil să mai adauge ceva.

— Noapte bună, Nikolaos, nu uita că ai prieteni.

— Noapte bună, Kristina.

Tomazos se duse în cabină. Era încă umedă și neconfortabilă. Ascultă un buletin de știri. Mai erau războaie și ravagii, oameni cu necazuri mai mari ca ale lui. Își dădea perfect de bine seama că un prim ofițer amărît nu poate să aibă secrete intime, fie c ăare sau nu prieteni. Fiecare cuvînt de-al său, fiecare gest, fiecare slăbiciune, toate obiceiurile or să-i fie de-aici înainte observate, discutate și analizate pe punți, în camerele de gardă sau în baruri. La mese, stewarzii vor trage cu urechea la vorbele lui sau vor observa momentele lui de tăcere, relatîndu-le, probabil, cu înfloriturile de rigoare.

Dacă va fi „încordat", faptul se va pune pe socoteala nervozității, iar dacă nu, se va putea trage concluzia că e complet dărîmat, că s-a dedat băuturii...

În toate gîndurile astea nu o incluse pe Kristina, deși simpatia pe care i-o arătase dovedea că bîrfa ajunsese și în biroul administratorului, adică pretutindeni...

Era extenuat, dar căldura înăbușitoare și caleidoscopul de impresii și gînduri nu-l lăsau să adoarmă. Oare Elaine era și ea trează ? Era singură astă seară ? Individul acela, Peter, o fi însurat ? Probabil că da, se gîndi Tomazos, acum, că-i venise acest lucru în minte, căci era trecut de treizeci de ani. Deci și alte persoane vor suferi. Dar Elaine ? Îi era oare frică acum ? Nu, Elaine era o femeie aparte, nu-i era niciodată frică. Doar gîndul că s-a sfîrșit cu căsătoria îi va tulbura, fără îndoială, liniștea sufletească. O așteptau o mulțime de lucruri neplăcute, în cel mai bun caz conversații plictisitoare cu avocatul. Pe maică-sa, care era snoabă, o va jigni această dezonoare. Dar ceea ce-l jignea *pe el* era ceea ce văzuse, corpurile goale care se împreunaseră, strălucirea de indiferență din ochi care precedase panica de a fi fost prinsă. „Du-te de-aici și lasă-ne să continuăm !" În contrast violent cu tot ceea ce fusese pînă atunci.

N-avea nici un rost.

Trebuia să bea ceva.

Următoarele opt ore erau ale lui și dac-avea chef să bea... Cealaltă sticlă de whisky se găsea sub cușetă, neatinsă.

În durerea și în disperarea sa, Tomazos bău zdravăn, apoi puse sticla la loc, cît mai dosită, astfel ca omul de gardă care urma să vină să-l trezească la patru dimineața, să n-o vadă.

9

La douăzeci și unu de metri sub punte, Dimitrios Retalis devenise peste noapte un om cu mult mai fericit.

Avea un prieten.

Keith Rajaratnam se îmbarcase la Melbourne pentru a-l înlocui pe marinarul rănit la Sydney de cisterna de gaz care explodase.

Politica Companiei greco-australiene era să aibă cîțiva membri ai echipajului care să vorbească englezește, pentru pasagerii australieni, neo-zeelandezi, britanici și sud-africani. Fetele din biroul administratorului, barmanii, doi-trei ofițeri pe puntea de comandă. Dar sub punte, cei șaizeci de membri ai echipajului șefului mecanic erau toți greci și numai doi dintre ofițeri o rupeau puțin pe englezește.

Rajaratnam era din Singapore și învățase meseria de mecanic în marele port, al cincilea ca mărime în lume. Era indian de origine, dar știa numai englezește. Dimitrios învățase ceva englezește — destul de mult, își dădu el seama acum — și, printr-o fericită coincidență, avea aceeași calificare tehnică ca Rajaratnam. Prin urmare, el a fost cel ales să-i arate tînărului nou venit măruntaiele lui *Areopagus*, să-l instruiască în legătură cu amplasarea și citirea corectă a aparatelor de măsurat presiunea aerului și a păcurii din sala cazanelor, a telegrafelor cu sistem de distribuție, cu punctele de ungere de-a lungul axului elicei de la babord, cu aparatele de măsurat și supapele de control pe conducta de abur principală, cu supraîncălzitorul cu ochiurile de observație ale arzătoarelor, cu rezer-

voarele și filtrele de ungere și cu alte zeci de supape, conducte și ventile.

Și lui Dimitrios îi fu dat să afle că Rajaratnam asimila informațiile foarte rapid și profund. Parcă se născuse în sala mașinilor de la babordul lui *Areopagus*.

Era un tinerel mic de statură, îngrijit, destul de chipeș și, lucru de mirare, părea întotdeauna curat, niciodată nădușit. Avea un simț al umorului foarte dezvoltat și, lucrul cel mai important, îl acceptase pe Dimitrios fără rezerve, nereușind să-l „identifice", cum ar fi făcut pe loc orice alt european, vorbind grecește sau altă limbă.

Juca zaruri cu Dimitrios și-l învățâ șah. Era capabil să stea ore în șir la taclale și, totuși, alteori să spună, fără ca acest lucru să jignească : „Acum aș vrea să citesc cartea asta. Te superi ?" sau „Trebuie să scriu o scrisoare prietenului meu, așa că te părăsesc pentru vreo jumătate de oră".

— Cînd ajungem la Singapore, îi spuse el lui Dimitrios, am să-ți arăt o mulțime de locuri. Mai frumoase ca Change Alley, deși am putea merge și acolo să facem troc cu negustorii, dacă ai chef. Îți place curry de Madras și satay malaez ? Și rața chinezască friptă e foarte bună, în special cea din Canton... Tatăl meu ține o prăvălie pe Serangoon Road... Ai văzut orhideele de la Grădina Botanică ? întreba el, de parcă era cum nu se poate mai natural ca un marinar de pe un vas comercial să dorească să vadă aceste flori ; și lui Dimitrios îi plăcea să-l audă spunîndu-i toate astea.

Era de la sine înțeles că, dacă vor coborî cumva la țărm, se vor plimba împreună, ceea ce îl umplea pe Dimitrios de încîntare. Zilele și obligațiile pe care le avea de îndeplinit vor trece repede și plăcut, n-avea nici o îndoială și singura îngrijorare era legată de data plecării băiatului de pe vas.

Ar fi vrut să-l oprească pe Rajaratnam, să-l țintuiască locului, să încheie cu el un contract nescris pe un an, pe cincisprezece luni sau cît va fi nevoie.

— Cît timp rămîi cu noi ? îl întrebă el.

— O, nu știu, Dimitrios, spuse Rajaratnam cu îndoială, Mișcat că i se spusese pe numele mic, Dimitrios insistă :

— Dar cît ai dori să stai ?

Nu dorea să se arate posesiv, avea doar nevoie să fie liniștit.

— O să mă dea afară la Pireu, prezise Keith rîzînd, și o să mă înlocuiască cu un grec. E lesne de înțeles, remarcă el, fără îngrijorare, prea înțelept, ca de obicei.

— Dar nu se poate ca la Atena să te zvîrle pur și simplu.

— Sper și eu că nu, dar n-am putut să mă angajez decît pentru această cursă.

— Trebuie să te lase să semnezi din nou contractul.

— N-ar fi rău deloc, consimți Keith și aceasta a fost deajuns pentru ca Dimitrios să se simtă încurajat : Rajaratnam nu mai stătea de vorbă cu nimeni, afară de el, Dimitrios, și credea, totuși, că ar fi bine să se angajeze pe *Areopagus* și pentru călătoria următoare. Asta, într-adevăr, însemna camaraderie.

Areopagus a rămas la Fremantle numai trei ore, spre enervarea unor pasageri care fuseseră informați că va sta șaisprezece ore — dar pentru Dimitrios a fost ca o vacanță.

Hoinări împreună cu prietenul său prin vastul port ultim de escală. Nimeni nu-și bătea joc de ei. Stewarzii umpleau de rîsete portul, strîngîndu-se roată, stînd pe scaune și bînd cafea, dar Dimitrios nu-l văzu pe John. Cîțiva jucau fotbal cu ofițerul însărcinat cu distracțiile (care era civil, nu ofițer), îmbrăcat în costumul său roz, strîns pe corp... Keith nu făcu nici o remarcă. Luă în mînă o carte poștală care reprezenta un vas de linie britanic.

— Am lucrat pe vasul ăsta. Foarte bine condus. Ofițerii vorbeau pe nas. Mă tot întrebam la ce și-or folosi gura !

„Preotul a avut dreptate, se gîndi Dimitrios, jubilînd. S-a rugat pentru mine. Mi s-a răspuns. Nu-mi cere nimic. Și nici eu lui. Îmi place grozav. E încîntător și chiar cultivat. Ar trebui să fie ofițer inginer. Nici unul din noi nu cere nimic celuilalt și, totuși, aș fi în stare să-mi dau viața pentru el."

În acest ultim port de escală, de la pasageri pînă la echipaj, domnea agitația. Căci ei, pasagerii, își părăseau țara, societatea albă a legii și a ordinii, a băncilor, ziarelor, telefoanelor și suburbiilor, îndreptîndu-se spre pădurile umezi și verzi ale unei Asii necunoscute. Se simțea un

entuziasm electrizant și aveai senzația clară că te desparți de legi și orînduieli plicticoase, de moralitatea ortodoxă și și de convenționalism pentru a te deplasa în regiuni unde comportarea nu-ți va mai fi judecată calitativ de străini, nici observată de alți albi în afară de tine însuți. Era ca o conspirație în care cinci sute cincizeci de persoane voiau să evadeze pentru cîteva săptămîni și să nu aibă de dat socoteală nimănui.

După cîteva ore, Dimitrios și Keith stăteau în acea mică porțiune de pe puntea B, destinată echipajului din sala mașinilor.

Marea era la numai un metru și jumătate sub picioarele lor. Priveau cu nesaț apa și cerul. Din depărtare veneau crîmpeie de muzică și mirosurile bucătăriei grecești. Dintr-o dată, lui Dimitrios viața i se păru frumoasă, chiar viața în spațiul închis din sala mașinilor de la babordul lui *Areopagus*, cu sala de mese aglomerată a echipajului, cu cabina de patru persoane emanînd mirosuri omenești, mult prea încinsă pentru a fi salubră și cu acești cîțiva metri pătrați de pe puntea B.

— Uite-acolo, aia-i steaua Alpherat, îi arătă Keith. Nu. N-o vezi ! Privește. Dă-mi mîna să-ți arăt eu în ce direcție.

În cabină se dezbrăcară pe întuneric ca să nu-i deranjeze pe ceilalți doi mecanici, însă nu prea dornici să-și întrerupă conversația. Aveau de vorbit despre întreaga lume și aceasta în englezește ; n-aveau cum să se simtă jenați dacă îi auzea cineva.

— Ai să te-nsori vreodată ? întrebă Dimitrios.

— Eu ? Dumnezeule, ar fi un dezastru ! zise Keith cu convingere. Dar cred că vom ajunge și la asta. O să am o droaie de copii ! Vreo opt !

Dimitrios rîse, căci asta părea absurd și puțin probabil, și poate că nici nu era intenția lui. Un marinar tresări și îi rugă :

— Liniște, vrem să dormim !

Și Dimitrios, după ce-i traduse lui Keith, se mulțumi să stea acolo întins, în așteptarea somnului. „N-are pic de răutate în el, se gîndi Dimitrios. E mărinimos. N-are absolut nici o urmă de duritate. Violența și murdăria l-ar ului, pur și simplu. Este imposibil să nu-l iubești."

10

Areopagus fusese construit prin anii '30 într-un șantier naval american. Construcția purta amprenta lăsată de glorioasa lui perioadă de navigație ; o soliditate în proiectare și în stil care aproape că aparțineau anului 1914, în special ușor de remarcat în prova dreaptă și la pupa în formă de „lingură tip vas de război", precum și în coșurile aproape verticale. Carcasa și elementele scheletului ei de rezistență, ale căror solicitări compuse nu pot fi prinse într-un calcul matematic, fuseseră nituite nu cu unelte mecanice, ci manual, prin nituire la cald. Sudarea carcasei vasului, un procedeu puțin folosit în acea vreme, a avut ca rezultat reducerea greutății, economie de timp și de muncă, și o structură netedă ce a dus la micșorarea efortului de propulsie, dar nu a putut egala vreodată soliditatea demodatei nituiri individuale.

Dar acum, după treizeci de ani, *Areopagus* începuse să-și simtă vîrsta.

În construcția sa fuseseră luate în considerație reglementările din industria navală americană și convențiile internaționale care se refereau la proiectarea de bază, sistemul radio, bărci de salvare, instalații sanitare, asigurări contra incendiilor, materiale de construcție și revizii generale. Cazanele sale, deși de tip învechit, erau noi cel puțin pentru epoca 1914, folosind păcură și nu cărbune. De asemenea, nava era destul de modernă pentru ca bateria de țevi de apă să treacă prin aceste cazane. Pînă la această vreme, înaintea construcției sale, se obișnuia ca bateriile de țevi din cazane să fie cele prin care circulau gazele fierbinți ce încălzeau tone de apă. Pe *Areopagus,* ca pe toate vasele moderne cu turbină, în cazanul principal se găseau gazele și flăcările, în timp ce țevile făceau să circule apa prin ele. Aceasta ducea la o economie imensă de spațiu și de greutate. Pe de altă parte, metalurgia făcea mari progrese la vremea cînd fusese construit *Areopagus,* ceea ce permisese o creștere substanțială și fără riscuri a presiunii aburului, adică, de fapt, a capacității de lucru. Creșterea presiunii, la rîndul ei, a permis o reducere a consumului de combustibil pentru fiecare cal putere produs pe ax.

De la bun început, *Areopagus* fusese destinat să navigheze în apele tropicale și de aceea fusese prevăzut cu o punte deschisă de promenadă (numită puntea de Paradă), spre deosebire de vapoarele de linie care făceau curse în Atlanticul de Nord. Funcționase pînă în 1948 în folosul primilor săi proprietari americani în Marea Caraibilor. Apoi trecuse în Mediterana, sub pavilionul unei companii daneze care îl achiziționase. În 1961 a fost cumpărat de Compania Greco-Austrialiană de Navigație pentru Pasageri și Marfă, înregistrat în Panama, însă, în primul rînd, ca transatlantic grecesc care funcționa între Pireu și porturile australiene și care făcea croaziere în Oceanul Indian „în afara" sezonului.

Tonajul său brut era de 23.191 tone, iar cel net de 12.463. Avea o lungime de aproape două sute de metri și o lățime de peste douăzeci și șase de metri (aproape douăzeci și șapte de metri la avîntare) Pescajul era de nouă metri. Turbinele gemene ale elicei dezvoltau o putere axială totală de 22.000 de cai putere, ceea ce permitea o viteză de 20 de noduri (pe care timpul și uzura o reduseseră întrucîtva). Partea care se afla la suprafața apei era destul de înaltă și vasul avea, ce să mai vorbim, alura timpului său, cu cele două centre de plutire și de greutate (forțele care acționau asupra lui de jos în sus și de sus în jos) oarecum depărtate unul de altul, astfel încît metacentrul se găsea sub centrul de greutate. Aceasta îi dădea tendința de „rigiditate" și de a sălta brusc de pe un val într-o poziție dreaptă.

Cele două coșuri se înălțau mult deasupra carcasei și erau numai foarte puțin înclinate, un alt indiciu al vîrstei sale „mijlocii". Aceste două coșuri erau alcătuite dintr-o structură de aluminiu nituit, avînd doisprezece metri și jumătate înălțime, nouă metri șaptezeci și șase lungime, șase metri șaptezeci și unu lățime și cîntărind fiecare 29 de tone.

Pasagerii aveau cinicul obicei de a enumera ceea ce *Areopagus* nu avea. Nu avea stabilizatoare, distanțiere de probă, intalația radar nu era tranzistorizată și nu avea nici acei indicatori anti-coliziune, atît de folositori pe mările aglomerate... Nu fusese înzestrat nici cu tacîmuri ergonomice sau cu mobilă fixă din mahon african, de culoare

deschisă, pentru cabinele echipajului. Deşi fusese construită în America, nava nu fusese prevăzută cu aer condiţionat pe trei din punţile sale şi chiar şi acum, cînd situaţia fusese remediată, echipajul, precum şi mulţi dintre pasageri, deşi teoretic aveau aer condiţionat, se trezeau într-un lac de sudoare. De asemenea, pentru echipaj nu existau cabine de una sau două cuşete cu lavabouri cu apă caldă sau cu scaune de fag curbat ori cu dulapuri de rufărie din prelate lavabile de plastic sau cu spaţii pentru lipit poze.

În cabinele echipajului nu se găseau nici acele lămpi speciale de aluminiu pentru cuşete sau tuburi cu lumină fluorescentă şi nici cuverturi de pat din acel material ţesut în mod special pentru a rezista la intemperii şi umezeală. Asemenea confort şi multe altele erau destinate vapoarelor comerciale ale ţărilor bogate, unde se ştia foarte bine cît de greu e să ademeneşti pe cineva să vină să lucreze pe mare, la bordul marilor petroliere şi al vaselor cisternă...

Areopagus fusese construit într-o vreme cînd „confortul" era un cuvînt dispreţuit de societate şi chiar de marinari, care erau consideraţi cea mai joasă categorie socială.

Areopagus poseda o cîrmă necompensată dublă cu profil carenat. Mecanismele sale de pilotare erau acţionate de telemotor, dar, de asemenea, după dorinţă, şi de echipamentul pilotului automat. Ancorele şi lanţurile corespundeau cerinţelor americane originare, adică erau trei ancore fără traverse la prova, fiecare cîntărind 13.300 kilograme cu un cablu cu zale de oţel special de 310 stînjeni şi cinci metri diametru.

În timonerie se aflau două aparate radar şi nava poseda şi echipament de sondare mecanic. Un mecanism de sondare acţionat electric era montat pe puntea de comandă. Pe lîngă aceasta, exista şi un dispozitiv echometric. Un aparat de înregistrare a puterii era fixat în camera hărţilor. Acţiona în conexiune cu două proiectoare interne, unul la prova şi celălalt la pupa. La bord se afla şi o busolă giroscopică cu şapte repetitoare, precum şi două busole magnetice.

Cele şaisprezece bărci de salvare, opt din fibră de sticlă şi opt din lemn, aveau o capacitate totală de 1873 de persoane. Şase din ele aveau motor, restul erau acţionate

manual. Majoritatea aveau gruie stricate, înțepenite din cauza ruginii și a excesului de vopsea.

La bord se găsea și o sursă cu dinam pentru cazul de urgență cînd generatorul s-ar fi stricat. Postul radio cuprindea un emițător de medie frecvență și de înaltă frecvență, un emițător pentru caz de pericol, receptoare principale și de urgență și de asemenea instalații radio telefon IF. Se prevăzuse un echipament radio portabil pentru bordul tuturor bărcilor de salvare. Cineva trebuia să învîrtească de un mîner pentru a produce energia... Dacă vasul ar fi fost în pericol sau dacă se scufunda, se transmitea automat un semnal — prezența operatorului nefiind necesară — către toate navele pe o rază de două sute de mile. La același mecanism se aprindea o lumină roșie și începea să sune un claxon dacă se recepționa un semnal de alarmă de la un alt vapor.

Pe diversele punți deschise se găseau 670 de șezlonguri și 104 scaune din lemn de tek. Căci *Areopagus* nu era numai vapor, ci și hotel.

Și problemele ridicate de transportarea unui hotel pe mare dădeau multe dureri de cap proiectanților. Un hotel, pe uscat, e conectat la un vast sistem de drenare subterană, pus la dispoziție și plătit dinainte de alții. Apele reziduale și conductele de canalizare ale unui hotel pe uscat sînt cum nu se poate mai simplu și mai frumos conduse spre un perete exterior, apoi, spre pămînt. Rezerva de apă fiind limitată doar de condițiile vremii, hotelul are nevoie numai de un rezervor pe acoperiș și, pentru a-l umple, de presiunea dată de alimentarea orașului. De asemenea, se poate instala o alimentare electrică nelimitată și complicată, conectată la o conductă principală locală, cu o minimă posibilitate de deconectare.

Pe *Areopagus*, ca pe orice transatlantic, pretențiile pasagerilor puteau fi aceleași cu ale oricărui client de hotel, dar, în ceea ce privește cantitatea de apă care putea fi luată sau distilată, exista o limită. Nava nu avea țevărie elastică și conductele n-aveau cum să alerge în sus și-n jos pe suprafața sa exterioară, căci riscau să fie sfărîmate. Totuși, pentru a evita amplasarea acestor conducte sau a cablurilor electrice la vedere, ar fi fost necesare multe cheltuieli

și s-ar fi îngreuiat inspectarea și repararea lor. Dar defecțiunile nu erau permise, iar atunci cînd pasagerii răsuceau un buton, un robinet sau dușul, ori foloseau toaleta, acestea trebuiau să funcționeze, și să funcționeze pe acest hotel care se balansa, se legăna, se răsucea și tremura și care străbătea în cîteva săptămîni distanța dintre o Europă învăluită în frigul iernii și o Australie toropită de arșița verii. Problema drenării nu era deloc ușoară, deoarece *Areopagus* nu putea beneficia de un număr nelimitat de guri de scurgere, căci fiecare gură de scurgere reprezintă o potențială gură de intrare și, astfel, o posibilă sursă de catastrofă.

Sala mașinilor rezolva multe din aceste probleme. Aici se aflau nu numai cazanele masive, dar relativ simple, și turbinele care antrenau vasul, ci și o serie de mașini auxiliare și pompe pentru acționarea instalațiilor interne. Acestea au stricat numaidecît proiectul simplu al vasului funcțional, transformînd puntea principală și sala mașinilor într-un haos de zgomot și mașinărie. Vasul însuși, încărcătura (dacă exista) și pasagerii aveau nevoie de utilaje: un troliu greu pentru ancoră, tambururi la pupa și pe teugă astfel că marinarii să poată manipula parîmele de amarare, toate acționate mecanic de la distanță, din sala mașinilor aflată la o sută de yarzi depărtare. Rețeaua complicată de țevărie era vitală, căci fundul dublu al navei, pe toată lungimea, era împărțit în compartimente separate și trebuia să se asigure umplerea lor cu combustibil, apă potabilă sau de mare prin niște conducte lungi, apa de mare pentru a menține echilibrul. În fiecare cală, apa care se strîngea din umezeala condensată și prin găurile de la niturile striate era drenată în jos către colector sau santină de unde din nou trebuia pompată în mare prin conducte pe o distanță de cîteva zeci de metri. Pe de altă parte, era nevoie ca același sistem să se dovedească tot atît de eficient în a umple cu apă o anumită cală pentru a potoli focul ce se întețea în ciuda stingătoarelor cu abur și chimice.

Era necesară, de asemenea, și o rețea de conducte pentru răcire, cu ventilatoare montate în cazul cînd vasul transporta o încărcătură congelată, sau o instalație asemănătoare pentru conservarea cărnii și a celorlalte alimente

folosite de pasageri în decursul săptămînilor de călătorie. Căci *Areopagus* nu intenţiona să facă dese escale pentru a cumpăra oale cu smîntînă şi a primi laptele. Asta ar fi însemnat un coşmar menajer şi ar fi implicat opriri frecvente, adică taxe portuare... *Areopagus* avea o capacitate de 1382 de pasageri şi, cu toate că acum transporta numai 550 (şi un echipaj de 452 de oameni), necesităţile erau imense. La fel ca replica sa de pe uscat, hotelul, vasul avea o măcelărie, o brutărie, o secţie de cofetărie, una de spălatul vaselor, o argintărie şi secţia pentru fructe şi salate. De la magaziile uscate şi de la refrigeratoare funcţionau patru transportoare şi în saloanele pasagerilor fuseseră prevăzute lifturi către cămări.

Pentru o călătorie de 12.000 de mile — şi multe din croazierele pe care le făcea *Areopagus* aveau cam această distanţă — dacă nava era plină (şi pe ruta dintre Europa şi Australia erau transportaţi o mulţime de emigranţi), brutarii coceau 300.000 de franzele, 20.000 de chifle şi 400.000 de prăjituri. Măcelarii găteau 58.890 de kilograme de carne de vită şi de pasăre, reprezentînd 1000 de capete şi 4.500 păsări ; iar pasagerii consumau 18.120 de kilograme de peşte. Se foloseau, de asemenea, 100.000 de ouă, 6.795 kilograme de unt, iar îngheţata dispărea cu un ritm de 66,8 kilograme pe zi. Erau folosite o tonă de ceai, 7 tone de cafea, 100 tone de cartofi şi 19 tone de făină ; 2500 de pachete de hîrtie igienică, iar pasagerii puteau consulta 25.000 de liste de bucate, tipărite pe vas.

Îşi ştergeau degetele pe 6 000 de şerveţele şi scăpau mîncare pe 2 000 de feţe de masă. Copiii lor spărgeau o parte din cele 20.000 de pahare de pe Areopagus, 25.000 de vase de faianţă, 12.000 de ceşti şi farfurioare şi 1 150 de ceainice. Foloseau 33.100 tacîmuri, aprindeau şi stingeau 4.600 de instalaţii electrice şi făceau plîngeri la 400 de telefoane dacă ceva nu mergea cum trebuie. Ca să se înveselească dădeau pe gît 15.000 de sticle de vin, 100.000 de cutii de bere şi pufăiau 1.000.000 de ţigări. Din cînd în cînd priveau la unele din cele 30 de ceasuri electrice cu impuls, toate controlate de ceasul principal de pe puntea de comandă care, la rîndul său, era potrivit după un cronometru de opt zile. Dacă pasagerii se simţeau extenuaţi,

își zvîrleau hainele de pe ei (350.000 de articole de îmbrăcăminte treceau pe la spălătorie în fiecare traversare de la vest la est) și se trînteau pe cele 8 000 de cearceafuri existente la bord...

Călătorii erau cazați în cabine și stewarzii aveau grijă de ei. Dar *Areopagus* făcuse atît de multe traversări, fără nici o pauză între ele, încît de problemele minore nu se putuse îngriji nimeni. Covoarele uzate nu fuseseră reparate sau înlocuite. Tapițerii și cusătoresele nu avuseseră timp să repare perdelele, stofele și mobila. În fiecare zi, căpitanul Vafiadis făcea inspecție pe una din punțile de pasageri și el însuși încerca sertarele, ușile de la dulapuri, robinetele și comutatoarele și găsea în fiecare zi invariabil vreo duzină care trebuiau reparate. Erau însă defecțiuni mici, față de altele care nu se puteau repara sau care nici măcar nu erau descoperite pînă cînd *Areopagus* nu rămînea în port mai multă vreme. Uneori nici atunci nu li se dădea de urmă. Scîrțîiturile care se auzeau mereu în timpul călătoriei n-aveau cum să fie identificate pe mare de un maistru asamblor din port.

Areopagus era vechi. În general, lucrurile încep să scîrțîie după treizeci de ani de uzură. Fiecare lambriu în parte fusese proiectat și montat cu mare grijă, astfel ca mișcările sale să fie sincronizate cu cele ale vasului și fiecare îmbinare sau balama a fost permanent protejată cu pîslă înmuiată în grăsime. Altminteri, toată nava ar fi răsunat de scîrțîituri asemănătoare cu zece mii de copii la prima lecție de vioară. Echipamentul folosit pentru imobilizarea accesoriilor și mobilierului — șuruburi, zăvoare, balamale, bolțuri și piulițe — fusese de foarte bună calitate, rezistînd mai bine de treizeci de ani la uzura puternică și la atmosfera sărată. Se întrebuințaseră un milion de șuruburi pentru *Areopagus*. La construirea cabinelor au fost folosite 4 575 metri pătrați de foi de placaj, 5 185 metri cubi de cherestea solidă și 19.825 metri pătrați de panouri pentru tavan. Aproape fiecare piesă de mobilier trebuise lucrată „de comandă" ca să se potrivească cu convexitatea și verticalitatea vasului și pentru a face posibilă instalarea dispozitivelor electrice și a țevilor.

Sistemul de cabluri electrice al navei pornea de la sursa generatoare din sala mașinilor, răspîndindu-se cu infinite ramificații pe tot cuprinsul navei. Nimeni, afară de al treilea electrician, nu cunoștea precis încîlcitele trasee ; acesta era un om extrem de hărțuit pe *Areopagus*. Firele electrice învelite într-o cuirasă de plumb rezistau cam tot atîta vreme ca și echivalentele lor dintr-un hotel pe uscat — douăzeci și cinci de ani nu prea dădeau bătaie de cap nimănui. Dar în multe locuri, firele n-au putut fi protejate și, în orice caz, n-au putut fi îngropate sau trase între scîndurile podelelor. Inevitabil, deși izolate, firele trebuiau să treacă prin spațiile din cală, prin zone de umezeală și coroziune, pe fețele laterale ale cloasoanelor și de-a lungul multor coridoare. Cît de ușor putea cineva care fixa o toaletă, o cușetă, o oglindă sau un dulap să atingă cu șurubul un circuit electric de pe partea cealaltă ! Sau cît de simplu se putea întîmpla ca pe o mare agitată, o ladă, o parte din încărcătură sau chiar o valiză să distrugă prin frecare unul din circuite ! Pe mare, incendiul reprezenta riscul suprem, iar cele mai groaznice se datorau scurt-circuitelor electrice.

Formidabil de multe erau lucrurile de care trebuia să se țină cont pentru mișcarea vasului. În acest sens, *Areopagus* era demodat și sensibil. Pe coridoare și în saloane fuseseră instalate balustrade de mînă, la mese — margini de protecție, scaunele și pianele erau prinse în șuruburi de punte. Căci nimic n-ar fi putut ține piept masivei inerții a unui talaz uriaș sau ruliului și tangajului, iar dimensiunile *Areopagus*-ului ar fi produs, altminteri, o mișcare alarmantă a acestor obiecte, care s-ar fi deplasat.

Ca toate vapoarele, *Areopagus* era în esență o cutie plutitoare cu traverse, împărțită în compartimente impermeabile. Fețele laterale și fundul cutiei erau de fapt părțile laterale și fundul navei, iar capacul era puntea principală (Metaxas), deși pasagerii nu-și dădeau seama de acest lucru, deoarece mai existau 30 de alte punți și o supraetajare încîlcită. „Cutia" trebuia să suporte solicitările tangajului, ruliului, vîrtejurilor, și trebuia să fie destul de solidă ca să stea fără să se răstoarne pe creasta unui val uriaș, cu cele două capete nesprijinite de nimic, pur și simplu suspendate în aer.

Numărul de compartimente impermeabile în care a fost împărţit *Areopagus* a fost determinat de o sumă de reglementări obligatorii, pentru a preveni scufundarea, concepute astfel încît chiar dacă la o ciocnire sau într-un naufragiu puternic se distrugea carcasa, nava continua să plutească. Subdiviziunile *Areopagus*-ului erau de fapt legate de scheletul construcţiei interne şi în acesta urmau să fie montate cabinele. Carcasa era din oţel şi scheletul său alcătuit dintr-o serie de nervuri la distanţă cam de aproape un metru una de cealaltă, formînd părţile laterale; acestea se numeau cadre. Erau îmbinate transversal cu nişte nervuri asemănătoare, numite bare în partea de jos, şi „grinzi" în partea de sus. În exterior, scheletul fusese acoperit cu o cuirasă de plăci de oţel, prinse între ele cu milioane de nituri. În interior, nava avea două funduri, unul fixat de partea de jos a scheletului — acesta fiind adevăratul fund al vasului — şi un al doilea fund fals, aflat în partea de sus. Spaţiul dintre ele era împărţit în compartimente folosite pentru înmagazinarea combustibilului, a apei potabile sau a apei de balast. Capetele în formă conică ale *Areopagus*-ului, ca pe orice vas comercial sau transatlantic modern, fuseseră despărţite în interior în secţiuni impermeabile foarte solid construite, care constituiau cloasoanele anticoliziune, ce asigurau navei o bună şansă de supravieţuire, fără pericol grav de inundare, în caz de ciocnire, la pupa sau la prova.

Toate cloasoanele şi cabinele au fost străpunse, în limitele admise, de ţevi şi cabluri electrice, iar în partea de jos se făcuseră deschizături în cloasoane pentru axul de propulsie; în primul caz, exista posibilitatea protejării cloasoanelor prin închiderea din loc în loc a unor uşi etanşe pe acele punţi care erau socotite în pericol de inundare. Axul de propulsie care trecea prin compartimentele etanşe era protejat de nişte cutii şi de nişte inele de etanşare pentru a se evita contactul cu scurgerile dintr-un compartiment inundat în cel alăturat lui, precum şi stînjenirea activităţii sale.

Toate acestea li se păreau pasagerilor extrem de simple. Arareori se gîndeau ei la aceste aspecte de pe *Are-*

opagus. Îi interesau mai mult barurile, bazinele de înot și porturile de escală. Li se părea că tot ce au de făcut este să cumpere un bilet, și să rezolve problema pașapoartelor, a vizelor și a biletelor la o agenție de voiaj sau direct cu Compania.

Dar, chiar și această operațiune de vînzare-cumpărare, aparent simplă, implica niște calcule și permutări, aproape de competența unui calculator. Căci reținerea unui loc pe un transatlantic se putea compara cu obținerea unui bilet la teatru. Nici nu se putea conta pe vreun funcționar de la vreo agenție de voiaj, deoarece zecile și sutele de agenții trebuiau, la un moment dat, să facă apel la cineva care poseda planul general.

Scrisorile, telegramele și telefoanele, toate se adresau în ultimă instanță Companiei. Unele puneau numai întrebări, altele cereau să li se rețină bilete definitiv — sau provizoriu — iar acestea din urmă dădeau cea mai mare bătaie de cap.

De exemplu, un individ a dorit să rețină o cabină pe *Areopagus*, pentru el și familia sa, de la Singapore în Europa. Avea tot dreptul, și asta a și făcut, încă din timp. Dar acest lucru însemna că respectiva cabină rămînea goală din Noua Zeelandă pînă la Singapore, dacă nu cumva se găsea cineva s-o ia de la Wellington, Hobart, Sydney, Melbourne sau Perth pînă la Singapore ; și nu s-a găsit nimeni.

O doamnă în vîrstă a dorit să facă croaziera în exact aceeași cabină pe care o mai ocupase într-o călătorie anterioară mai scurtă. I s-a repartizat. Dar a scris și un alt călător, cerînd în mod special respectiva cabină, și numai pe aceea. A trebuit să fie refuzat. Mai tîrziu, doamna în vîrstă le-a comunicat că se înșelase asupra datei, și anume pe ea o interesa croaziera din februarie anul viitor... Pasagerul care primise răspuns negativ a fost din nou contactat, dar, de data asta, a refuzat el categoric să mai aibă de-a face cu Compania. Nu i se arătase destulă considerație de la bun început, a declarat.

Cîteva fete singure își reținuseră loc pentru tot voiajul sau pentru o anumită porțiune. Pe *Areopagus* existau cincizeci și șase de cabine de o cușetă, dar nici una din

ele nu avea hublouri sau „confort" — adică dușuri, baie ori toaletă. Și toate aceste persoane singure țineau să aibă confort și, în majoritatea cazurilor, și hublou, chiar pentru cei cîțiva zeci de dolari în plus. Asta însemna că trebuia să li se dea fiecăreia una din cele 248 de cabine duble. Atunci, automat, acestea erau blocate pentru orice pasager masculin, care călătorea singur și care avea aceleași pretenții de confort. Și ar fi fost mult prea mult să speri că un număr echivalent de femei și de bărbați singuri aveau să-ți rețină locuri pentru a se putea completa toate cușetele din cabinele duble.

Adeseori, Compania primea cu întîrziere cereri de la unele persoane care nu-și puteau permite decît puntea A ; dar puntea A era plină — de fapt nu chiar plină, din cauza acestei permutări pe sexe, dar, teoretic, „completă" — așa că acestora li se dădeau locuri pe o punte superioară, dar la prețul punții A.

Pe urmă soseau anulările și reținerile de ultimă oră, scrisori, telegrame și diverse bagaje care trebuiau descurcate chiar cu puțin înainte ca vasul să ridice ancora, iar pentru cîntăreții pop, actrițe și alții asemenea, teancuri de telegrame și buchete de flori.

Compania trebuia, de asemenea, să realizeze un profit atunci cînd pasagerii insistau să se deplaseze în turme sezoniere. Australienilor le plăcea să plece în Europa primăvara și vara și, cînd se înapoiau, vasul gemea de aglomerație — australieni și europeni emigranți sau care fugeau de frigul iernii lor. În mod obișnuit, emigranții se îngrămădeau ca sardelele pe *Areopagus* cînd acesta se îndrepta spre sud-est către Australia, dar atunci cînd traversa oceanul spre Europa, în afara sezonului, era aproape gol. Și asta pe lîngă pierderile înregistrate din cauza permutărilor din cabine.

Pentru a compensa acest efect de sezon și pentru a evita creșterea prețurilor biletelor pînă la nivelul celor de transport aerian, Compania greco-australiană, ca multe altele, trebuia să ademenească lumea să călătorească în străinătate „în afara sezonului" și asta se realiza prin tarifuri reduse în afara sezonului sau prin croaziere spre Europa sau în jurul Asiei. Astfel, pasagerul care

urma să plece oricum în Europa beneficia de un tarif redus, și Compania nu putea să facă deosebire între pasageri și să excludă reducerea nejustificată.

Pentru pasageri, croaziera devenise acum ceva mai confortabilă. Pe *Areopagus*, li se părea lor, totul mergea ca pe roate, și după cîteva zile cam reci și furtunoase, înaintau acum pe un ocean atît de calm, încît prova vasului își croia drumul ca pe un frumos lac albastru.

Și era cald. În sfîrșit, domnișoara Wearne putea să dormiteze ore în șir într-un șezlong. Marion Burston renunță într-o oarecare măsură la atitudinea ei de disperare. Dempsey avu primul caz de atac din cauza căldurii — un om din sala mașinilor al cărui trup încetase să se mai adapteze la temperatură și nu mai transpira. Dempsey îl internă în spital și îl împachetă în gheață... Ofițerii își schimbaseră uniformele de iarnă, închise la culoare, cu cele albe, pentru tropice. Pasagerii se plimbau în costume de baie, în șort și în bluze hawaiene decolorate, cumpărate prin alte croaziere. Pe puntea de Paradă, înspre pupa, se organizau picnicuri, cu pește mai deosebit, cu murături, salate și delicioase prăjituri grecești. Știrile tipărite zilnic în ziarul de la bordul vasului începură să pară absurde, nu tragice.

Areopagus străbătea marea — acea imensă suprafață de 141 000 000 de mile pătrate care ocupă șapte zecimi din suprafața globului, dar care, comparativ, are o adîncime destul de mică față de volumul său de 324.000.000 mile cubice. Marea era calmă și pasagerii recunoscători. Nu se gîndeau însă nici o clipă cît de incredibil era ca această masă colosală de apă — Oceanul Indian — să rămînă calm. Luna acționa asupra mării prin forța de atracție, și la fel soarele. Pămîntul, la rîndul său, își exercita și el atracția, de milioane de ori mai mare ca cea a lunii sau a soarelui. Exista, totuși, o forță suficientă pentru a produce nașterea unui val în largul oceanului care să urmeze, la suprafața unui val în largul oceanului care să urmeze, la suprafața pămîntului, mișcările de rotație ale lunii. Valul avea douăsprezece ore și douăzeci de minute lungime — exact jumătate din timpul necesar lunii pen-

tru a se roti în jurul pămîntului. Înălțimea acestui „talaz" măsura aproape un metru în Oceanul Indian și el înainta cu o viteză de cinci sute de mile pe oră.

Marea era liniștită și inofensivă, valurile — mici și fără putere, rezultatul neglijabil al unei ușoare brize care producea ondulații prin mîngîierea blîndă a suprafeței apei. Briza atingea partea bombată a ondulațiilor, dar nu era destul de puternică pentru a le sparge în vălurele... Ar fi fost necesar un vînt mai tare care să dea naștere unui efect cumulativ și crescînd asupra valurilor și chiar și atunci era necesar spațiul imens al oceanului pentru a obține un impuls.

Valurile Oceanului Indian erau neregulate, alcătuite din foarte multe unduiri mai mici cu originea în sute de locuri, avînd diferite viteze, și care ba se împreunau, ba dispăreau, unele supraviețuind, altele fiind doborîte. Fiecare val se forma din mișcarea milioanelor de particule de apă care se roteau în cerc la suprafața mării și în adîncuri. Un om care se afla într-un birou la mii de mile depărtare putea acum, prin consultarea formulelor și a tabelelor și prin calcule matematice, să informeze asupra condiției mării, dacă i se comunica în prealabil starea locală a vîntului și a caracteristicilor atmosferice pe timp de mai multe ore. Sau putea să facă prevederi meteorologice exacte sau să anticipeze cum *va fi* marea...

Acest gen de informații despre condiția mării nu erau transmise pe *Areopagus*. Dar el recepționa buletine meteorologice, ceea ce reprezenta cam același lucru. Starea vremii, pe toată suprafața globului era urmărită de vreo opt mii de stații terestre, trei mii de avioane și patru mii de vase comerciale. Se înregistra totuși o deficiență, deoarece emisfera sudică, acoperită pe trei sferturi de oceane, nu beneficia de o suficientă proporție din aceste observații. Lucru de înțeles, din moment ce porțiunile mari de uscat de pe glob se găsesc în mare măsură în emisfera nordică, în special în lumea civilizată, într-o perpetuă mișcare și dornică să fie informată despre starea vremii.

Se înregistrau întîrzieri în comunicarea informațiilor către emisfera sudică și știrile despre păturile atmosferice superioare erau foarte reduse. Recent se introdusese în

folosul navigației cercetarea curenților oceanici cu ajutorul diferențelor de temperatură obținute prin observații cu raze infraroșii din sateliți. Calculatoarele erau pregătite să prelucreze date pentru tot globul.

Dar *Areopagus* nu primea astfel de informații complexe. I se transmiteau pur și simplu buletine meteorologice de la Perth, Singapore, Manila sau din alte părți și cele mai recente îi asiguraseră pe ofițeri că Oceanul Indian era scăldat în soare și că practic nu se semnalase pic de vînt. Oricum, *Areopagus* nu intenționa să-și schimbe ruta. Cînd pornise să străbată cele mai bine de două mii de mile între Fremantle, Bali și Singapore, avea douăzeci și două de ore întîrziere.

Partea a doua

ASIA

În a șaptesprezecea zi, ne aflam sub ecuator, care este cel mai fierbinte loc din zona arșiței : unde în toi de februar îndurarăm asemenea fierbințeală, adeseori însoțită de tunete și fulgere, încît nădușeam fără oprire, parcă ne aflam în cuptor sau într-o seră.

JOHN WINTER

Dans și promenadă la pupa de la 7 pînă la 9 seara, cînd toți pasagerii pot să se distreze, dar nu înspre pupa de arborele artimon.

Plimbăreții nu trebuie să întrerupă în nici un fel pe dănțuitori.

Extras din
„REGULAMENTUL VASULUI"
Lightning, Nr. II : 1855

11

Lui Tornetta nu-i trecuse prin minte că în timpul călătoriei la bordul lui *Areopagus*, dat fiind spațiul atît de restrîns în care se găseau, se vor stabili, inevitabil, diverse contacte umane. Era singurul pasager care nu făcea acest voiaj nici pentru distracție, nici pentru spectacol. În starea lui de tensiune nervoasă, aproape de panică, croaziera nu avea nici un efect asupra imaginației, care făcuse un salt rapid de la Hobart și Sydney la San Francisco, unde-l aștepta Ignazio, fratele său. De fapt, însă, între orașe era o „distanță" de cincizeci de zile. De la Hobart la Sydney a fost singurul ocupant al cabinei A 145, pe care nu o părăsise în timpul lungilor ceasuri de încordare, în vreme ce restul pasagerilor coboriseră pe țărm. Nu mînca nimic și nici nu frecventa vreun bar (oricum nu serveau alcool), ci își trecea vremea într-un lac de sudoare, în obscuritatea cabinei, cu perdelele trase.

Emoția plecării fusese pentru el o senzație de ușurare. Înjurase mînios cînd, la căderea întunericului, deși se făcuse vremea ridicării ancorei, vasul grecesc nu se urnise din loc.

A fost luat prin surprindere și iritat atunci cînd intră stewardul — un omuleț liniștit care, dacă observa ceva, nu făcea nici un comentariu — încărcat cu două valize, urmat de un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani care, la rîndul său, căra un aparat de filmat, unul de fotografiat, un trepied și o valiză mai mică.

Individul purta un costum prost croit de tweed maro și o șapcă, și avea un aer ridicol. Clipea miop pe sub sti-

clele groase ale ochelarilor și umbla șchiopătînd : avea ceva la piciorul drept.

Tornetta își manifestă antipatia și dori în sinea lui să-l vadă mutat în altă parte.

Omul avea păr brun-roșcat, rărit în creștetul capului și ochi verzi lipsiți de expresie — privire de nătărău, decise Tornetta.

Ca multe persoane handicapate, era extravertit ; mai tîrziu, deveni cunoscut pe vas sub porecla de „Hîtrul", care-i era însă dată din simpatie. Era greu să-ți inspire milă, dar imposibil să-ți placă, căci avea o francheţe de-a dreptul agresivă. În timpul călătoriei avea să înghită o mulțime de bobîrnace pe tăcute, uneori umilitoare — unele persoane mergeau pînă acolo cu sinceritatea, încît se ridicau de pe șezlonguri și plecau dacă el se așeza cumva alături. Era imposibil de știut dacă avea piele groasă ca de rinocer sau dacă sub francheţea lui se ascundea o ură fără margini la adresa celorlalți oameni.

Oricum, însă, tot încerca să stabilească contacte cu el. Îl salutase pe Tornetta care, cufundat în tăcere, emana indiferență :

— Salut. Pe mine mă cheamă Ron. Ron Squibb... Fac bum bum ! Rîse, dar pe fața lui Tornetta nu apăru nici urmă de zîmbet. O să stăm destul de multișor împreună, ce zici ? Așa că mai bine să-mi spui pe nume. O să mîncăm oare și la aceeași masă ? E plăcut să cunoști lume, nu-i așa ? Afli o mulțime de lucruri, nu crezi ? Am văzut că mîine se ține o prelegere despre istoria și tradițiile grecești. S-ar putea să fie interesant, nu ?

Văzînd că Tornetta nu răspunde la nici una din aceste întrebări, Squibb insistă :

— Cum te cheamă ?

Tornetta, cu părere de rău, spuse cum îl cheamă. Să-mparți cabina cu nebunul ăsta era ca și cum ai fi dat drumul la un difuzor.

— Italian, așa-i ? spuse Squibb. Sper că nu ți s-a făcut lehamite de Australia, eh ? Și eu sînt emigrant, dar îmi place. Poa' să fie interesant, ce zici ? Să vezi lumea și să afli o grămadă de lucruri.

Aceeași tăcere dezaprobatoare din partea lui Tornetta. Squibb încercase din nou.

— O croazieră pe mare nu poate decît să ne priască. Sînt burlac. Mi-ar trebui o văduvă cu o tuse de-aia urîtă.

Chicoti, însă Tornetta începu să caşte.

— Obosit, aşa-i ? Ei, care ţi-e cuşeta ?

— Cea de jos.

— De unde eşti ?

— Din Sydney, îi spuse Tornetta, dar îi veni să-şi muşte limba. O astfel de informaţie în posesia acestui clovn guraliv...

— Dar erai pe vapor, remarcă Squibb, cu un simţ de observaţie prea ascuţit pentru a fi pe gustul lui Tornetta.

— Stau la Hobart de cîteva luni.

— Am fost acolo, afirmă Squibb. Nu-i ca la Sydney, dar merge. Hei, ia te uită, plecăm. Mă duc s-arunc o privire. Hai şi tu !

— Eu rămîn aici.

— De ce ? întrebă Squibb sincer uimit.

— Am o grămadă de lucruri pe cap.

— O grămadă de lucruri pe cap ! rîse Squibb.

Tornetta clocotea de enervare ; o să aibă multă bătaie de cap să scape de idiotul ăsta care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala...

— Lasă-le baltă, îl sfătui Squibb ; evident, era tipul de om care, dacă nu-l calci pe picioare, devine insuportabil de autoritar, la modul pisălog. Eşti doar în vacanţă.

— Afaceri, îl corectă Tornetta.

— Dă-le încolo de afaceri.

— În afacerile mele nu poţi să uiţi de afaceri.

— Şi cu ce te ocupi ?

— Nu te priveşte, stîrpitură, îl repezi Tornetta.

Dar Squibb nu se arătă jignit ; rîse admirativ la jocul de replici şi zise :

— Eu mă duc să arunc o privire, şi ieşi afară din cabină.

În ziua următoare, Tornetta îl ocoli pe Squibb atît cît era posibil pe un vapor de cîţiva zeci de metri lungime şi unde nu existau decît două punţi pe care puteai să te plimbi dacă voiai să iei aer. Îl zări de la distanţă, gălăgios şi bonom, închipuindu-se sufletul şi animatorul croazierei, acostînd străini — asiatici, greci, cupluri de neozeelandezi bătrîni, tineri marinari lustruind balustradele

de alamă — și chiar de la treizeci de metri distanță, Tornetta observă cum aceștia dădeau înapoi, fie din cauza urîțeniei respingătoare a lui Squibb, fie din cauza bunei sale dispoziții zgomotoase. Uneori, oamenii păreau că se opresc să stea de vorbă pentru că era schilod și le era milă de el.

De fiecare dată cînd Tornetta îl vedea de la o distanță suficientă ca să se retragă, se ducea pe o altă punte sau la un bar sau, ca să-l amăgească, înapoi în cabină.

Dar, în mod inevitabil, calculă greșit și aproape că se ciocni nas în nas cu el lîngă bazinul de înot de la pupa.

— Hei, ia uită-te, îl rugă Squibb, și de data asta n-avea cum să scape, căci ce motiv mai putea invoca ?

Squibb se bălăngănea sub greutatea aparatului de filmat și a trepiedului, dar avea cu el și un binoclu.

Privea țintă la un punct de pe mare, își micșoră ochii și se holbă, apoi scoase binoclul din toc. Îl potrivi înspre același punct vreme de un minut.

Tornetta simți că oamenii din jur, cei din picioare și de pe șezlonguri, începeau să se uite și ei în aceeași direcție.

— Ce vezi acolo ? îl întrebă el.

Squibb spuse în șoaptă :

— Nimic, dar ai răbdare.

După cum era și de așteptat, un om de vîrstă mijlocie se interesă :

— Ce-i acolo ? Un pește zburător ?

— Nu-l vedeți ? întrebă Squibb.

— Ce să văd ?

— Hidroglisorul.

— Nu, probabil că-i mult prea departe...

— Uitați-vă cu binoclul, se oferi Squibb.

— O, mulțumesc, spuse bărbatul, și luă binoclul lui Squibb.

— Tot nu-l văd...

— Puțin mai la stînga, îl dirijă Squibb.

— Gata, l-am prins, zise omul. Ce-o fi făcînd, mă întreb ?

Plecă mai departe și o femeie care ședea lungită pe un șezlong se interesă :

— La ce se uită acolo ?

— Un hidroglisor.
— Oh, să mă uit și eu. A aterizat pe mare ?
— Da.
— Mă întreb pentru ce.
— Poate că nu mai are combustibil.

Squibb asculta toate acestea cu mare satisfacție și Tornetta își dădu seama că în felul ăsta se răzbună el pe oameni pentru ofensele și privirile pline de milă... Înțelese, de asemenea, că Squibb era un individ extrem de periculos pentru el.

Din care cauză își înăbuși enervarea cînd îl găsi la prînz la aceeași masă cu el. Tornetta lua masa într-un colț suficient de discret din salonul cel mare. Coloanele și chiar distanța limitau numărul de persoane care ar fi putut să-l spioneze de la șapte-opt metri și, oricum, își dăduse seama că aceste cîteva zeci de persoane erau „inofensive". La fel și cele două bătrîne de la masa lui, a căror discuție se învîrtea în jurul unor subiecte ca sănătatea, vremea, posibilitatea de a avea rău de mare și comportarea stewarzilor.

De acum înainte, însă, însemna că rîsul zgomotos al lui Squibb și întrebările sale iscoditoare — dacă nu răspunsurile cu voce joasă și prevăzătoare ale lui Tornetta — să fie auzite de vreo zece persoane, și, mai rău, să atragă atenția către masa lor.

Înțelesese mobilurile lui Squibb, poate chiar mai bine decît Squibb însuși. Căci Tornetta era receptiv și n-avea cum să scape. Împărțind aceeași cabină, era obligat să petreacă cu Squibb cîteva ceasuri din zi și din noapte. Alții aveau posibilitatea să se eschiveze, să-i dea un răspuns monosilabic și să-i întoarcă spatele sau, totuși, o dată acostați, puteau să-i întoarcă vorba și să-l distrugă, dar Tornetta era ca o rudă cu care trăiești sub același acoperiș : n-ai decît să mergi la lucru, la curse cu prietenii, dar trebuie să te întorci mereu la cei pe care nu poți să-i suferi : trebuie să-ți cari povara. Cu toate acestea, Tornetta deprinse un fel de tehnică, astfel că Squibb cădea adesea în propriile sale curse. Pentru că atunci cînd îl întreba :

— Mergi la jocurile de pe punte ?

Tornetta îi răspundea :

— Dar tu ?

Şi dacă Squibb spunea : „Da", atunci el putea să-i răspundă foarte sincer :

— Eu nu.

Dar ajunsese la o subtilitate şi mai mare. Dacă Squibb zicea :

— Nu participi la întrecerea de inele ?

Tornetta mîrîia dispreţuitor :

— La ce dracu ? (şi caracterul lui Squibb îl făcea pe acesta să ia apărarea jocului).

— Cred că e o metodă foarte nimerită să-ţi petreci timpul şi să te menţii în formă.

La care Tornetta îşi exprima părerea :

— N-ai decît să te duci tu dacă-ţi plac astfel de chestii.

Iar lui Squibb îi plăceau chiar foarte mult astfel de chestii, pentru că lumea era obligată atunci să intre în contact cu el. O parte din firea lui extravertită se manifesta prin încercările de a-i obliga pe ceilalţi să trăiască alături de el...

Cu toată afirmaţia sa că ceea ce îi trebuia era o „văduvă suferind de tuse", Tornetta observă că femeile, chiar fetele de paisprezece ani, nu-i dădeau nici o atenţie lui Squibb. N-avea nimic care să le intereseze ; nu prea părea să fie drăguţe cu dînsul şi Tornetta se distra văzînd cum îşi bat joc de el, căscînd nedumerite ochii la glumele sale, ba întorcîndu-i chiar spatele dacă cumva se oprea şi încerca să intre într-o conversaţie care tocmai se purta pe punte. Doar persoanele în vîrstă îi arătau puţină milă şi îşi mai pierdeau cîteva ceasuri pe zi cu el. Fetele de la administraţie îl făceau să aştepte şi nu se bucura nici măcar de zîmbetele care i se adresau lui Tornetta.

De fapt, femeile se uitau la Tornetta. Chiar adolescentele australiene, de nouăsprezece ani, înalte şi cu picioare lungi, îi descoperiseră calităţile de agresivitate interesantă. Le privea, fără să se ferească, feţele şi picioarele lungi, iar ele, nu rareori, tresăreau sau făceau pe supăratele.

Avea treizeci şi şase de ani, era solid, şi orice femeie care îl vedea şi afla că nu este căsătorit, nu se îndoia că avusese experienţe pasionante cu femeile. Avea şi acea

ușoară paloare a feței și expresia de oboseală care se zice că place atît de mult femeilor.

Știa cum să stea lîngă o femeie, antrenînd-o fără mare efort într-o conversație și, chiar dacă în cele din urmă femeia îl respingea, se simțea flatată, dacă nu chiar ușor coruptă. Squibb n-ar fi fost niciodată în stare să facă așa ceva.

Acum, că plecaseră din Sydney, îl mai părăsise o parte din îngrijorare. Situația începea să țină întrucîtva de domeniul trecutului. În curînd avea să simtă nevoia să caute în jur lucruri care să-l intereseze cît de cît.

Dorea să fie singur, dar asta era imposibil. În jurul lui se aflau sute de persoane, majoritatea guralivi.

Prefera să stea în barul de la prova, chiar pe unul din scaunele de lîngă bar, mai degrabă decît singur, la o masă, unde era ușor de remarcat; peste cîteva clipe se așeză lîngă el o fată tînără. Tornetta era un bărbat care percepea numaidecît efluviile sexuale, așa că își dădu seama, chiar înainte ca fata să deschidă gura, că palpita toată de dorință. Îi întîlni privirea în oglindă și rămase uluit. Era foarte tînără și frumoasă și ardea toată. Nu era o decăzută sau o prostituată sau o tîrîtură drogată, ci o femeie tînără, foindu-se ușor pe scaun, atît era de tulburată. Îl cuprinse o dorință puternică care învinse îngrijorarea din ultimele zile.

— Se aude că vom face escală la Adelaida, spuse el. Ea rise. Degetele i se mișcau pe pahar în jos și în sus. Bea bere.

— Mă lasă rece dacă oprim sau nu la Adelaida, răspunse ea.

Avea accent englezesc.

— Ești imigrantă, constată el.

— O, nu-mi mai aminti. Ai fost vreodată în Surrey?

— Am ajuns o dată pînă pe la Oxford.

— Nu-i rău. Acum unde mergi?

— La San Francisco. Dar dumneata?

— În Canada, cred. Dar și eu cobor la San Francisco.

— Ce mică-i lumea, observă el.

— A'dracului de mică, răspunse ea cu amărăciune.

— De ce-ai spus „Canada, cred"? Nu ești încă sigură?

— Depinde, se mulțumi fata să răspundă.

Îi veni o idee.

— Cauţi cumva de lucru ?

Ar putea să-i găsească tot felul de slujbe, dansatoare, prostituată, *striptease*...

Ea privi în oglindă şi protestă :

— O, la dracu, şi se aplecă spre Tornetta. Te rog, ajută-mă, şopti serioasă. Prefă-te că eşti soţul meu. Am duşmani pe vasul ăsta. Plătesc, îi comunică ea în mod bizar.

— Aha, aici erai, Pauline, i se adresă un bărbat. Am crezut c-ai spus...

Dar fata coborî de pe scaun şi răspunse cu răceală :

— Noi tocmai plecam.

„Noi" îl includea şi pe Tornetta.

— Haide, am întîrziat, intră şi el în joc.

Îşi dădea seama perfect de bine că fata, Pauline, vorbea prostii. Se încurcase, pur şi simplu, prea devreme cu un individ nepotrivit şi acum îl trimitea la plimbare. Tornetta ar fi fost omul potrivit. Era însetată de dragoste. O să aibă el grijă. Făcu planuri pentru viitorul ei, pe distanţa celor o sută cincizeci de metri pînă la cabina fetei : plăceri violente, tainice, în timpul călătoriei, apoi, cînd se va plictisi de ea, o să-i aducă şi cîştiguri, ca angajată... Odată ajunşi în cabină, ea îl respinse cîtăva vreme, uitîndu-se întruna la ceas. Apoi, deodată, începu să se dezbrace.

O cheie scîrţîi în uşa cabinei.

S-ar fi putut să fie un bărbat, soţul chiar, dar nu era. În spate, Tornetta auzi o voce de femeie protestînd, mai mult scîrbită decît şocată :

— Ah, Pauline, cum ai putut ?

— Pleacă de-aici, Reidy. Nu trebuia să te-ntorci încă. Reidy, pe drept cuvînt supărată, spuse :

— Tîrfa naibii de ţicnită, mi-e scîrbă de stîrvul tău spurcat !

Ieşi afară, trîntind uşa de la cabină.

Pauline căscă.

— Îţi mulţumesc. Acum poţi pleca dacă vrei.

— Nu încă, zise Tornetta. Nu mi-am căpătat contravaloarea serviciului.

Tornetta coborî să ia masa de seară. Era foarte simplu să plece înaintea lui Squibb, căci acesta avea o mulţime

de lucruri de făcut. Pentru un „hîtru" era un om extrem de serios. Înghiţea o grămadă de pilule — contra enteritei, a constipaţiei, pentru a anticipa şi a scăpa de răul de mare. Într-o cabină în care te înăbuşeai de căldură, în care aerul condiţionat se simţea atît de puţin încît puteai crede că se stricase instalaţia, Squibb îşi supunea trupul unei sumedenii de ritualuri. Dar duşul şi deodorantele pentru picioare se dovedeau zadarnice, căci umplea cabina de miasme umane şi pe Tornetta de scîrbă. În cabină se amestecau mirosurile amîndorura, imposibil de evitat, de sudoare, flanele de corp, de ciorapi şi de săpun, iar în lavabou rămîneau fire de păr.

Şi în ciuda bonomiei, Squibb era capricios şi plîngăreţ.

— Aş vrea să stingi lumina, spusese noaptea trecută. E trecut de miezul nopţii. Şi cu o seară înainte se văitase : Aş dori să nu mai fumezi în cabină. Riscul de incendiu e foarte mare pe vapor, ştii doar. Şi-aşa e destul de puţin aer aici noaptea...

La aceste obiecţii, Tornetta se mărginise să-i sugereze pur şi simplu :

— De ce nu-ţi schimbi cabina ?

Nu era o simplă aluzie şi pe oricare altul ar fi fost suficient ca să-l trimită la biroul administrativ ; însă Squibb nu făcu decît să clipească din ochi, virtuos şi jignit, dar de neclintit, şi scînci :

— Am plătit pentru jumătatea mea de cabină. E bună şi am tot dreptul să rămîn aici.

Sala de mese se afla pe puntea Metaxas, cu o punte mai sus de cabina lui Tornetta de pe puntea A. Vizavi se afla biroul administrativ, cîteva magazine, o frizerie şi cabinele telefonice. Cînd se apropie, Tornetta văzu foarte multă lume, nu persoane care mergeau la masă — deşi cîţiva se duceau într-adevăr acolo —, ci pasageri furioşi.

Aceştia se certau zgomotos cu administratorul şef. Demetropoulos era un om destul de înalt, zvelt, cu talia accentuată de o curea foarte strînsă. Părea de vreo patruzeci de ani şi avea un cap foarte interesant. Faţa avea o formă clasică, cu ochii mari, înfundaţi în orbite, sprîncene

groase, negre, și păr negru care, probabil, fusese dat cu briantină. Era aproape imposibil să-l scoți din sărite, dar nici să-l înveselești. Uneori schița un zîmbet — dar nu acum — un zîmbet detașat, care n-avea nimic de-a face cu interlocutorul său. De fapt, detașarea era trăsătura dominantă a lui Demetropoulos. Unii pasageri susțineau că e obtuz, alții că e un dobitoc de nepătruns, capabil să vorbească englezește numai cînd făcea curte vreunei femei. Mai avea o caracteristică : privirea îi aluneca puțin pe deasupra și mult dincolo de orice pasager îngrijorat sau (cel mai adesea) furios, ca și cum doar o părticică din capacitatea mentală a acestei ființe superioare se dăruia nimicurilor banale ale pasagerului, în timp ce partea importantă a mașinăriei continua să fie angrenată în meditația asupra marilor probleme din care fusese întreruptă.

Pasagerii supărați nu-și aleseseră un reprezentant prea impresionant. Îl chema Pybus și se zicea că este avocat, dar lucrul părea de necrezut, căci era un tip gras, cu o față roșie din cauza alcoolului, înjura și, după o modă de la antipozi, purta niște pantaloni groși, cenușii, care-i ajungeau pînă la mijlocul pieptului, susținuți de o curea groasă de piele.

Zbiera la administratorul șef.

Cele două fete din personalul administrativ, una din ele fiind Kristina, cealaltă o nemțoaică blondă, priveau în gol, drept în față. În timpul ultimelor două croaziere se obișnuiseră cu aceste conflicte publice.

Pybus striga :

— Am plătit biletele și căpitanul e obligat să îndeplinească clauza din contract care îl privește. Se spune acolo că trebuia să rămînem la Sydney douăzeci și șapte de ore — și cît am stat ? Șapte ore. Vin din Noua Zeelandă și voiam să văd orașul cum trebuie.

— Bravo, bravo ! îl susțineau ceilalți pasageri.

— Și acum ne spuneți că o să stăm la Fremantle și Perth numai trei ore. În pliantele trimise de Companie scrie douăsprezece pînă la șaisprezece ore. N-am venit pe sărăcia asta de vas ca să mă holbez la mare. Am venit...

— Bravo, bravo ! se ridică din nou corul pasagerilor.

— Avem un program, spuse Demetropoulos destul de tare, dar fără să se înfurie.

— Schimbați porcăria aia de program ! tună Pybus.

— Am întîrziat din cauza unei furtuni, argumentă administratorul șef.

— Întotdeauna sînt furtuni în Golf. Ar trebui să știți asta...

Mulțimea aplaudă.

Pybus zise tare, cu o glorie vulgară :

— Am fost foarte sincer cu dumneavoastră și cu toți oamenii ăștia și am dori să ne arătați aceeași sinceritate. Am vrea să știm...

— Ați avut o escală în plus, cîteva ore la Adelaida, le aminti Demetropoulos tuturor.

— Ați făcut escală acolo numai pentru voi, fulgeră Pybus. V-ați încărcat automobilele alea.

— Avem multe escale, rosti imperturbabil administratorul șef. Trebuie să respectăm programul — și o vom face pentru binele vostru și al nostru, căci și alți pasageri așteaptă acest vapor, iar ancorajul depinde de flux. Totul e aranjat. Dacă ne permiteți să plecăm de la Fremantle conform orarului, o să recîștigăm timpul pierdut.

— Bune toate, continuă Pybus, dar mai moale, căci începea să piardă și pasagerii deveneau nerăbdători și doritori să meargă la masă, numai că o să fie întuneric cînd ajungem la Fremantle.

— Au fost organizate excursii, vizitarea orașului noaptea, îl informă Demetropoulos, tot atît de imperturbabil — doar își cumpăraseră biletele : Compania cîștigase în ziua aceea. Toate excursiile anterioare au fost contramandate și pasagerii care nu doresc să vadă orașul Perth noaptea pot primi banii înapoi.

— Nu-i chiar același lucru, îi șopti Squibb la ureche lui Tornetta.

Dar era bine. Exact cum dorea Tornetta. Asudase de frică în cabină, așteptînd scurgerea lentă și nesfîrșită a timpului la Sydney, Melbourne și Adelaida. Cu cît *Areopagus* stătea mai puțin la Fremantle, și cu cît se îndrepta mai repede spre Bali, cu atît mai bine. Căci poate chiar în acest moment, „ei" au bănuieli, și oameni zeloși și vehemenți s-ar putea să traverseze chiar acum Australia cu

avionul pentru a face investigații. Și dacă s-a dovedit că pe vas există corupție într-un sens, s-ar putea să existe și în celălalt, și cine știe cum s-ar materializa neplăcerile. S-ar putea să i se ceară lui Tornetta să părăsească nava. S-ar putea ca niște pasageri să se urce la bord cu singurul scop de a vedea ce-i de făcut cu domnul Tornetta din cabina A 145. S-ar putea telegrafia la Sydney : da, omul de aici răspunde semnalmentelor date sau fotografiei transmise ; și pare teribil de alarmat. Ce instrucțiuni ne dați ? Așadar, cu cît *Areopagus* părăsea mai repede Australia, cu atît mai bine...

Simpatiza cu administratorul șef din toată inima și cu toți nervii ; spera din tot sufletul să nu se raporteze acest incident căpitanului care să fie influențat. „Pleacă, îi striga rațiunea sa. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă, mișcă-te, fugi...“

Ajuns în sala de mese, își turnă un pahar cu apă care, însă, nu avu efectul scontat. Trimise pe steward după o sticlă de bere.

Stewardul aduse berea și era gata să o toarne în paharul lui Tornetta, cînd observă că acesta era pe jumătate plin cu apă. Luă paharul, răsturnă apa înapoi în carafă și apoi îl umplu cu bere.

— Ce murdărie, se plînse Squibb, iar Tornetta simți că explodează atunci cînd cele două bătrîne începură și ele să protesteze : „Da foarte neigienic.“ Persoanele de la alte mese priveau lung, în vreme ce stewardul, surprins, satisfăcu totuși capriciile acestor australieni ciudați, aducîndu-le „o altă“ carafă. De fapt nu făcuse decît să toarne puțină apă peste cea din carafă, dar bătrînele și Squibb n-aveau cum să știe. Nu voiau să bea apă care fusese în contact cu gura-lui Tornetta, dar el, în agitația, sa, nu era de ajuns de atent ca să-și dea seama de așa ceva...

În după amiaza următoare, toată lumea de pe vapor a participat la exercițiile de salvare. Totul se petrecea cu o încetineală penibilă. Pasagerii stăteau aliniați de-a lungul punții de Paradă, cu fața la echipaj, format nu numai din marinari și stewarzi, ci și din bucătari, mecanici, operatori de la telefoane, surori, membrii cabaretului

şi ai orchestrei vasului. O jumătate de oră trecu cu glume, iar echipajul grec îi examina pe pasageri cu aceeaşi curiozitate cu care, la rîndul lor, erau examinaţi. Foarte puţini australieni nutreau faţă de echipaj altceva decît o părere vesel şi cinic critică. Se spunea, pe nedrept, că grecii intră în panică în caz de catastrofă, că bărcile de salvare se răstoarnă sau că sînt aruncate cu susul în jos.

Căpitanul Vafiadis, şeful de echipaj şi primul ofiţer trecură pe acolo, confirmînd, parcă, acest cinism, deoarece păreau că nu sînt preocupaţi de nimic altceva decît de ţinută şi aparenţe. Tocmai ordonară încetarea exerciţiului cînd o duzină de mecanici greci mărunţei reîncepură să rostogolească pe punte cilindri de oxigen. Apoi, cu o supremă neglijenţă, aprinseră aparatele de sudat cu oxiacetilenă direct de la mucurile ţigărilor. Întinseră o prelată pe punte, sub o barcă de salvare pe care începură să o ciocănească şi să o taie la flacără, evident cu scopul de a o elibera din embolia de rugină şi vopsea. Operaţia a continuat timp de două ore după care au lăsat-o neterminată.

La două zile după ce plecaseră din Fremantle, Tornetta încercase să deschidă uşa cabinei, dar nu reuşise. Avea o cheie greşită, de la cabina A 93, pe care o furase mai înainte. Aproape că uitase de ea.

Tornetta cîntări cîteva clipe situaţia în care se afla. Luase banii din buzunarele lui Zito şi ale lui Attolico după ce-i schilodise cu supa opărită. Îşi vînduse maşina. Scosese banii de la bancă şi din propriul safe pînă la ultimul gologan şi o întinsese fără să le plătească pe fete. Suma se ridicase la 4000 de dolari, dar biletul de avion pînă la Canberra şi Hobart şi biletul pe *Areopagus* pînă la Genova (debarca la San Francisco, dar prudent îşi reţinuse loc pînă în Italia) înghiţiseră aproape 1500 de dolari. Restul de 2500 era o sumă bună ca să se pună pe roate la San Francisco, dar Tornetta avea nevoie de mult mai mult dacă voia să se lanseze în afaceri, să-şi cumpere o maşină nouă, să mituiască în dreapta şi-n stînga, să se-mbrace bine, să-şi permită femei...

I se părea cît se poate de logic să folosească cheia ca să intre în cabină şi să fure. Nu sta scris nicăieri în codul său moral preceptul de a nu-i jefui pe cîţiva din

pasageri în timpul călătoriei. Își fabrică la iuțeală o justificare : Pierduse o afacere strașnică. În primii ani ai șederii în Australia i se spusese „Macaronarul". Între timp înghițise și alte insulte.

Cabina A 93 se găsea la numai treizeci de metri de propria sa cabină, A 145, puțin cam prea aproape și asta nu-i plăcea. Pe de altă parte, avea tot dreptul să fie văzut în acea zonă, venind sau plecînd. Spionă cabina respectivă pînă cînd îi identifică pe cei doi ocupanți. Avu un sentiment de ușurare cînd văzu că nu erau decît doi ; agitația cu mesele, schimbarea hainelor, încărcatul aparatelor de fotografiat, spălatul, odihna și așa mai departe a patru persoane ar fi făcut ca intrarea în acea cabină să devină foarte periculoasă. Dar cu două persoane, era mult mai ușor.

Erau soț și soție, amîndoi de vreo șaizeci de ani, și Tornetta începu să spioneze cu atenție, nu cabina ci *pe ei*. Îl amuză să observe că erau guralivi și vioi cînd se plimbau pe puntea Metaxas, dar obosiți și irascibili pe ultimii metri spre cabină, aruncîndu-și unul altuia observații acre.

— O, pentru Dumnezeu, George, parc-ai fi o babă !

— În schimb, tu ești o babă.

— A vrut numai să...

— Ei, bine, ai tărîțe în cap sau ce ai ?

— Ba tu ai — iar Tornetta o auzi pe femeie izbucnind mînioasă : Ce-ai mai făcut cu cheia ? Dumnezeule, George, doar n-ai mai pierdut-o și *pe asta ?*

N-a fost prea greu să le învețe obiceiurile, deși unele păreau a fi măsuri de precauție neintenționată. Dimineața, Tornetta nu îndrăznea să se apropie prea mult de cabină din cauza agitației stewarzilor, iar între unsprezece și douăsprezece căpitanul făcea uneori inspecție pe puntea aceea sau, dacă nu, cîte unul din ei se întorcea în cabină și stătea, tot să fi fost un sfert de ceas. După amiaza dormeau în cabină pînă la patru.

Între patru și patru jumătate după masă părea să fie momentul cel mai prielnic pentru Tornetta, căci cei doi nu ar fi lipsit pentru nimic în lume de la ceașca de ceai și prăjiturile ce se serveau, la acea oră, în sala de mese. Poate o să facă mîine o încercare...

În seara aceea căpitanul oferea primul din seria de cocktailuri pe care obișnuia să le dea. Acesta fusese denumit „Carnavalul căpitanului". Tornetta se duse numai ca să vadă dacă domnul și doamna Bewglass — pasagerii din cabina A 93 — se aflau acolo și în cazul acela ar fi plecat și s-ar fi dus în cabina lor.

Petrecerea avea loc în salonul Egean, o sală mare, confortabilă, cu coloane elegante, cu podeaua bună de dans și, în partea dinspre prova, o estradă pentru orchestră — însă nu membrii orchestrei vasului, ci patru tineri bărboși care făceau parte din echipa cabaretului. Spectacolele de cabaret se dădeau tot în această sală, care se găsea la mijlocul punții de Paradă.

Tornetta reuși să scape de Squibb ducîndu-se mai devreme, dar chiar și așa veniseră alții mai înainte.

În tot salonul se întindea un șir lung de oameni care pornea de la intrarea din față, ușile de la pupa fiind închise. După părerea lui Tornetta, pasagerii se împopoțonaseră prea mult pentru vaporul acesta și chiar pentru căpitan. Bărbații purtau costume închise, gulere tari și cravate de regiment sau de colegiu, dar femeile își puseseră în cap ori să-i dea gata pe căpitan și pe ofițeri, ori una pe cealaltă : nici măcar Tornetta nu era sigur. Purtau fuste lungi, cu mărgele, rochii de lamé și cu fir, mătăsuri și satinuri, altele se îmbrăcaseră în dantelă. Căldura era acum aproape tropicală, dar multe își puseseră etole de blană pe umeri. Mai că zornăiau de atîtea podoabe, coliere masive și cercei de argint, iar degetele erau încărcate de povara inelelor, ca niște boxuri scumpe. Arătau la față foarte diferit de cum arătaseră la prînz, pomădate și rujate ca niște actrițe în antract, iar părul care le încadra chipurile fardate peste măsură se bucurase de la vremea prînzului de ore întregi de îngrijiri, fiind acum pieptănat cu dichis, cu nuanțe de albastru sau de roz, împodobit cu flori și panglicuțe. Degeaba, gîndea Tornetta, el le prefera de o mie de ori pe fiicele lor, acum ținute mai la o parte, dar cu picioare lungi, în minifuste, specimene superbe de femele ale Australiei de mîine.

Tornetta se trezi stînd alături de domnul Pybus. Era singur, şi, evident, necăsătorit. Era foarte beat acum şi, examinîndu-l, Tornetta văzu că e foarte gras şi că transpiră sub ochi. Respira cu dificultate.

Lumea începuse să-l cam evite pe Pybus, cu toată recunoştinţa ce i-o purtau pentru că protestase în numele lor. Chiar şi în acest moment făcea senzaţie, îmbrăcat în şort kaki şi în cămaşă deschisă la gît, şi încălţat cu sandale.

Devenise un pisălog pe chestia programului de pe *Areopagus* şi-l întrebă pe Tornetta :

— Faci pariuri ?

— Da.

— O sută de dolari contra cinci că vom întîrzia în toate afurisitele de porturi de pe ruta asta.

— Ai cîştiga, aşa că nu pot paria.

— Mama lor de greci ! mormăi Pybus.

În timp ce se apropiau de căpitan şi de şeful de echipaj, stewardul şef îl observă pe Pybus în şort. Îl trase la o parte din şirul de oameni :

— Vă rog, domnule, vreţi să aşteptaţi o clipă ?

Pybus protestă. Pasagerii împopoţonaţi erau jenaţi şi se prefăceau că nici nu l-au remarcat. Se uită rugător la ei, de parcă ar fi spus „M-am luptat pentru voi ; luaţi-mi şi voi apărarea acum". Dar nici unul nu scoase o vorbă şi, cînd înaintă, Tornetta îl auzi pe Pybus strigînd furios :

— Îi urăsc pe grecii ăştia păcătoşi ! Îi urăsc.

Tornetta dădu mîna cu căpitanul Vafiadis. Fotograful de pe vapor, un tînăr de nouăsprezece ani, îi făcu o poză cu blitzul. A doua zi după amiază, spre îngrijorarea lui Tornetta, poza urma să fie afişată, alături de multe altele, la avizier. Apoi Tornetta fu aproape îmbrîncit în salonul Egean şi o fată atrăgătoare îi întinse mîna.

I se adresă cu accent englezesc, dar nu cu acea intonaţie de snobi pe care Tornetta o auzise cînd şi cînd.

— Mă cheamă Barbara. Sînt de la cabaret. Bine-ai venit. Vrei ceva de băut ?

O privi ţintă, iar ea îl plasă numaidecît pe scara morală a societăţii, fără să-l dispreţuiască. El îi ghici gîndurile, tot atît de repede cum îi observase vulgaritatea se-

ducătoare și trupul de dansatoare — deși nu era la fel de înaltă ca celelalte fete australience de pe vas.

— Ce mai faci ? i se adresă el după obiceiul australian, iar ea răspunse cu o ușoară grimasă :

— Vai, picioarele !

Două persoane în vîrstă veniră lîngă ei, pur și simplu pentru că stăteau în drum.

Cele două persoane erau domnul și doamna Bewglass, Tornetta savură ironia de a se arăta politicos cu ei, slugarnic față de snobismul lor de mahala. Căci fuseseră în nenumărate croaziere și erau plicticoși cu observațiile lor.

— Unde a fost asta, George, în Pago Pago ?

— Nu, în Suva.

— Imposibil, pentru că... — sau ceva-ceva mai interesant : — Cînd eram pe *Omnifarious* au murit șase persoane. Un bărbat era atît de înalt încît nu încăpea în congelator, așa că l-au pus într-o baie unde, la fiece două-trei ore, turnau cuburi de gheață.

Fata, Barbara, îl trase de mînecă pe un steward cu o tavă și-l întrebă direct, cu poftă neprefăcută :

— Cu noi ce faci ? Vreau gin cu suc de lămîie.

— Nu lua suc de lămîie, dragă, zise doamna Bewglass. E deprimant.

Fără îndoială, pe ea nu o putea deprima, căci ea și bărbatu-său luau băuturi de pe fiecare tavă ce trecea pe lîngă ei. Dădeau pe gît whisky, vin de Xeres, gin și cocktail.

— Dă-o pe gît, își îndemna ea bărbatul. Intră în preț.

Tornetta o întrebă pe fată, fără să-și ascundă interesul :

— Ești din Anglia ?

— Nu chiar. Din Wales. Aberystwyth. Ești italian ? Am fost la Neapole și la Genova. Minunate... Dar pe unde n-am colindat, dansînd pe picioarele-astea pînă la istovire ! Kuwait, Aden, Germania, Irak și Cairo.

— De cînd lucrezi cu Compania greco-australiană ?

— Sînt la prima călătorie, zise fata din Aberystwyth, amărîtă. Și ne-au legat la cap cu un contract pe șase luni.

— Nu-ți place ?

— Glumești. Acum, că i-am descărcat pe toți imigranții ăia, merge, dar cînd ne-am îmbarcat la Southampton, era o înghesuială nemaipomenită. Ni s-au dat paturi

jos de tot, pe puntea B și aerul condiționat era o catastrofă. Se făcea o căldură așa de cumplită, că dormeam în pielea goală, cu ușile deschise și dracu să-l ia...

Doamna Bewglass se porni să-și debiteze opiniile în legătură cu aerul condiționat din cabina A 93.

— Știi, trebuie să circul. Șeful de echipaj se cam uită încoace. Ne vedem mai tîrziu, i se adresă fata lui Tornetta, care se înfierbîntase la ideea unor posibilități.

Iar privirea ei înflăcărată, fără ocolișuri, ațintită pe fața lui Tornetta, promitea că, deși vaporul era plin de bărbați care îi urmăreau picioarele la dans, și deși avea statut de prostituată, — ceva care intra în costul biletului pe care îl plătiseră — în ciuda nenumăratelor mici atenții, pe el, Tornetta nu îl va uita și il va lua în considerație.

— Ce fată vulgară, își dădu cu părerea doamna Bewglass și Tornetta simți că va fi o plăcere să o jefuiască pe snoaba asta răutăcioasă de mahala.

Fără îndoială, Barbara purta un costum cam șocant : o rochie mini de mătase neagră, acoperită cu dantelă neagră. Formația începu să cînte, fără prea multă tragere de inimă, fata dansă cu un băiat de la cabaret, iar rochia i se ridica atît de mult încît era nevoită s-o țină cu mîna.

Femeile în vîrstă se așezară pe lîngă perete, prea obosite ca să stea în picioare, totuși manifestîndu-și activ dezaprobarea față de acest spectacol.

Erau cu toții atenți, chiar agitați, la acest prim cocktail al călătoriei, fiecare repetîndu-și fraza destinată căpitanului, în caz că acesta s-ar fi apropiat de grupul lor. Animatorii se învîrteau de colo-colo și reușeau să înfulece conversația. Își făcură apariția cîțiva ofițeri. Demetropoulos stătea de vorbă cu două femei tinere, destul de mulțumit, neafectat cu nimic de conflictul de acum cîteva zile, dar continuînd să privească la ceva ce se afla la cîțiva centimetri peste capetele pasagerilor și arborînd același surîs detașat.

Inevitabil, apăru și Squibb, care-și luă în primire rolul de „hîtru".

— Cînd căpitanul mi-a strîns mîna, sau eu i-am strîns-o lui, spuse el tare, și-a dat drumul pe grecește. A continuat și după ce mă aflam la vreo treizeci de metri

distanță. Nu știu dacă spunea repede „Tatăl nostru" sau ceva din greaca ortodoxă... Mergi la bar diseară ?

Tornetta îl surprinse, răspunzîndu-i ferm „Da". Voia s-o mai privească pe fata din Aberystwyth, să transpire puțin cu anticipație.

Apăru și căpitanul Vafiadis, trecînd de la un grup la altul, cu un surîs împietrit, împărțind frînturi de dialog bombastic.

Apoi ținu un discurs de bun venit călătorilor, plin și acesta de banalități, dar pronunțat cu o aparentă sinceritate ; deodată, un pasager neozeelandez se sculă în picioare și începu să cînte „Mulți ani trăiască", la care se alăturară cu energie restul pasagerilor. Se putea citi uimirea din mintea căpitanului. Oamenii ăștia acum țin întruniri de protest, iar în clipa următoare își exprimă plăcerea că se găsesc aici. Cum poți să iei în serios astfel de persoane ?

După petrecerea de carnaval a urmat un dineu special, cu crevete, curcan și șampanie. Stewarzii erau îmbrăcați de gală, în livrele roșii, fruntea și părul le erau pline de broboane de sudoare, care mai picurau și în farfurii.

Squibb spuse că trebuie să se întoarcă în salonul Egean cu patruzeci de minute înainte de începerea spectacolului de cabaret, dacă vor să stea în primul rînd. Sosi înarmat pînă-n dinți cu aparatul de fotografiat și blitzul, ceea ce îl stingheri pe Tornetta. Asta însă era ceva obișnuit, observă el. Mai multe persoane erau echipate la fel.

Spectacolul se dovedi mult mai bun decît se așteptase Tornetta ; de fapt, deși prea zgomotos, era de bună calitate. Era condus de un tip de vîrstă mijlocie, solid, pe nume Edgar. Avea ceva de mazochist, glumind în legătură cu propria-i vîrstă, povestindu-le istorioare în care era implicată și maică-sa și presărate cu întrebări de genul „Ați văzut «Îngerul Infernului» ? O țineți minte pe fata aceea, cum o chema ? Știți..." și asta tot atît de inexplicabil ca și simpatia arătată căpitanului în cîntece, care se terminau cu hohote de rîs stridente.

Dar dacă cineva din public era prea îndrăzneț, devenea de-a dreptul feroce. Rămăsese un Cockney impertinent, cu o replică tăioasă ca briciul. Persoanele care întîrziaseră și intrau în vîrful picioarelor se pomeneau întrebate : „A

fost bun dineul ?“ sau „Să o luăm de la-nceput pentru voi ?“ sau chiar „Întindeți-le o mînă caldă că s-au deranjat, totuși, să vină“. Și cei în cauză se făceau mici în fața lui și nu scoteau o vorbă.

Avea un umor mult prea ascuțit pentru unii din pasagerii vîrstnici și mult prea englezesc pentru un public australian sau neozeelandez. Dar știa să se adapteze și făcea glume „la ordinea zilei“.

— Ați reușit să vă scoateți toate petele negre de pe rochii ? Nu e îngrozitor ? Mi s-a spus că mecanicul șef are pojar... Cel mai mare succes îl obținea cînd aluziile erau directe, transparente :

— Dacă aveți vreo dorință în timpul nopții, sunați-l pe steward. Vă va satisface.

În compania lui Edgar mai erau cîțiva tipi care făceau tot posibilul să fie amuzanți ; un ventriloc, evident cherchelit, dar altfel foarte priceput ; un tînăr care cînta balade sentimentale și o pereche de dansatori acrobatici. Ultimii cîștigaseră concursuri la balurile din provincie și din orașele din colonii, dar nu reușiseră, totuși, să devină celebri. Își petreceau acum viața pe vapoare și în colonii de vacanță, aflîndu-se la jumătatea drumului spre bătrînețe. Se considerau oarecum superiori celorlalți actori de cabaret, fără să mai vorbim de pasageri. Dar obișnuiau să se certe violent, iar Compania se răzbuna prin Edgar care, uneori, îi anunța astfel : „Iată-i pe cei doi porumbei îndrăgostiți. Sau, oricum, pe unul din ei, căci celălalt nu-i mai vorbește...“

Pe Tornetta nu l-ar fi interesat cîtuși de puțin toate astea dacă n-ar fi fost acolo fata din Aberystwyth. Era una din cele șase dansatoare, toate pe cît de bune profesioniste, pe atît de bine făcute. Au apărut în primul număr, cu picioarele lor lungi, cu capul sus și au dansat cu o precizie și o energie extraordinară într-o noapte în care era atît de cald că mulți dintre spectatori își plîngeau singuri de milă, obosiți de atîta stat în picioare, stînjeniți din cauza transpirației și cuprinși de o toropeală generală. Fetele priveau publicul drept în față, cu zîmbetul pe buze ; pe fața Barbarei se citea o ușoară vanitate.

Au fost ușor derutate cînd Squibb s-a ghemuit, pur și simplu, sub scenă și le-a orbit cu blitzul.

Edgar, care se găsea undeva în spate, strigă caustic :

— Vrei să faci poze obscene, hai ? Stai să ajungem la Singapore, fiule.

Squibb, imun la bobîrnace, nu se intimidă cîtuși de puțin și se împotmoli într-o explicație :

— Dacă fotograful de pe navă poate să folosească blitzul... dar Edgar avea avantajul microfonului și al unui volum sonor de o sută de ori mai puternic decît al lui Squibb.

— De unde ești tu, scumpule ? Din Sydney ? Mămica a trimis acolo un set de Mecano ca să-și construiască ăia un pod ! spuse el publicului care reacționă cu huiduieli, cu urale și cu strigăte.

— La Melbourne e mai bine...

La sfîrșitul spectacolului toți interpreții au dansat într-un vacarm asurzitor, apoi s-au stins încet luminile și actorii s-au răspîndit în public, dînd mîna cu fiecare înainte de a se retrage. Barbara strînse mîna lui Tornetta, șoptindu-i :

— Bună ! și-i atinse pînă și degetele transpirate ale lui Squibb, dăruindu-i un surîs.

În drum spre ieșire, Tornetta văzu cîteva persoane care așteptau să facă rost de locuri pentru al doilea spectacol și printre aceștia se afla și familia Bewglass.

Pybus zăcea pe un scaun, sforăind, beat criță și Tornetta se gîndi că și ăsta va fi o victimă ușoară, cu altă ocazie...

Îi bătea inima tare, însă știa că acum e momentul să prade cabina A 93. Se pierdu în întunericul de pe puntea de Paradă ca să scape de Squibb și coborî la capătul vaporului dinspre prova. Era liniște și nu se vedea țipenie de om, iar zgomotele de muzică și de conversație din depărtare confirmau faptul că majoritatea călătorilor se aflau la cabaret, la cinema sau în baruri.

Ajunse în coridor, în capătul dinspre babord al punții A și la o distanță bună îl zări pe Squibb, cu aparatul de fotografiat în mînă, intrînd în cabina lor. Cam la aceeași depărtare mai era și un steward, care tocmai dădea colțul în timp ce Tornetta ajungea în intrîndul cu ușile a patru cabine. Peste tot domnea liniște.

Tornetta ciocăni ușurel la ușa de la A 93, apoi introduse cheia cu atenție, ca să nu scoată vreun scîrțiit. Intră repede și închise ușa fără zgomot.

Cabina era cufundată în întuneric. Mirosea neplăcut — o combinație de parfum și respirație de om bătrîn, ulei, săpun și flanele de corp.

Tornetta își plimbă mîna de-a lungul canatului de oțel al ușii pînă dădu de comutator.

Inspectă o comodă, vîrî în buzunar ceva de argint și un ceas de aur de damă. Trase sertarul de jos al comodei cu trei sertare. Haine. Cel din mijloc conținea hărți, bilete, pulovere și cîteva cărți. În sertarul de sus, tot haine. Transpira, cuprins de panică, respirînd încet, dar greoi, pe gură.

Sub cușete erau trei valize. Tornetta tocmai o trăgea pe prima cînd bătu cineva la ușă. Rămase țintuit pe loc. Încă un ciocănit și o voce spuse :

— Să schimb apa ?

Tornetta se repezi în baie și trase apa ; zgomotul îl îngrozi. Dar știa ce dorea stewardul. Cana de metal zăngănea într-un cîrlig chiar deasupra lavaboului.

Stewardul intrase acum în cabină. Tornetta deschise puțin ușa de la baie și scoase o mînă în care ținea cana. Stewardul o luă. Trecură două minute nesfîrșite și apoi, din nou, ciocănitul alarmant. Stewardul strigă :

— Am pus-o aici, domnule. Tornetta nu răspunse și după cîteva clipe de ezitare, stewardul plecă.

Tornetta era vlăguit de spaimă. Îi venea s-o ia la fugă, dar ar fi putut să dea nas în nas cu stewardul. Îl auzi, de fapt, ciocănind la celelalte trei cabine alăturate și, cum nu căpăta nici un răspuns, cheia scîrții în broască.

Cîteva minute se auzi zgomot de uși trîntite, cînd stewardul schimba cănile de apă pentru noapte.

Cuprins de panică, Tornetta cercetă din nou prima valiză. Nu era încuiată, dar nici nu conținea bani.

Nici cea de-a doua valiză nu era încuiată, dar nici aici nu era altceva decît îmbrăcăminte. A treia era mai grea și era încuiată. Tornetta folosi un cuțit. Nu-și pierdu vremea cu încuietoarea, ci scobi în partea din spate a valizei unde balamalele se țineau numai în trei cuie fiecare.

Timpul trecea cu o viteză înspăimîntătoare, dar reuși să o deschidă.

Înăuntru se găseau un aparat de fotografiat, alte haine, două pașapoarte, un carnet de cecuri de călătorie și un teanc de bancnote australiene făcute ghem. Tornetta le băgă în buzunar și împinse valiza la loc, sub cușetă.

Așteptă, respirînd greu și cu inima bătîndu-i atît de puternic încît se îngrijoră : oare cît de repede putea să-i bată inima fără s-o pățească ? Era liniște deplină, dar a trebuit să facă un efort pentru a-și lua inima în dinți ca să deschidă ușa. O închise tot fără zgomot. N-avea cum să știe dacă se află cineva pe coridorul principal. N-avea de ales ; trebuia să meargă pe coridor. O porni, pe jumătate cocîrjat sub povara spaimei, și se întoarse pe unde venise, cel mai scurt drum de acces spre celelalte punți, spre locul unde erau oameni. Înainte de a părăsi coridorul, nu putu rezista ispitei de a întoarce capul să vadă dacă era cineva în spatele lui. Nu era nimeni. Tornetta o luă grăbit în sus pe scări, în bezna de pe puntea de Paradă. Cîțiva îndrăgostiți se îmbrățișau strîns în ungherele cele mai întunecoase, aruncîndu-i priviri încurcate.

Tornetta intră într-o toaletă și-și numără banii. Suma se ridica la două sute șaptezeci de dolari. Se gîndi la ce are de făcut. Cel mai nimerit era să schimbe toți banii pe care ar fi pus mîna în dolari americani. Putea să facă asta fără să dea naștere la suspiciuni, la grămadă, cînd *Areopagus* se apropia de unul din porturile de escală. Știa, de exemplu, că se poate schimba moneda australiană în monedă americană sau singaporeză chiar înainte de a coborî pe țărm la Singapore. La Hong-Kong se putea face orice dacă aveai valută, iar Guam era, oricum, o insulă americană.

Furtul va fi, desigur, descoperit, peste cîteva zile sau chiar peste cîteva ore. Dar la bord nu se aflau ofițeri de poliție și nici posibilități de a lua amprente digitale. Și nu era el singurul cu mîna „lungă" pe vas. Squibb îi povestise despre furtul unui tranzistor.

Dimineața, Tornetta se trezi obosit și se dădu jos din pat tîrziu. Trecuse ora pentru micul dejun și la 10,30 se urcă pe puntea de Paradă ca să lenevească la soare. *Areopagus* nu era deloc ticsit, dar se enervă cînd constată că

pe partea unde bătea soarele aproape toate șezlongurile de pe punte erau ocupate. Era liber un singur scaun lîngă Pybus, dar Tornetta n-avea chef să-l ocupe. Domnul Pybus sforăia, tolănit vulgar în șortul său kaki. Dacă se trezea, ar fi crezut că Tornetta e comunicativ și receptiv, dar Tornetta nu era și nici nu dorea să aibă de-a face cu persoane atît de bătătoare la ochi, cu excepția doar a fetei din corpul de dansatoare.

Se îndreptă spre partea umbrită a punții de Paradă. Căldura era încă agreabilă, ca o toropeală pentru majoritatea pasagerilor. Dar Tornetta era încordat, deosebindu-se de persoanele între două vîrste care veniseră să se relaxéze. Era neliniștit, în așteptare, și nu se putea lăsa în voia unei toropeli somnolente cum făceau ceilalți. De fapt, bătea la ochi mai mult decît își închipuia, ca italian printre australieni și neozeelandezi ; era singur în timp ce marea majoritate erau însoțiți ; purta costum întreg, pe cînd ceilalți bărbați se plimbau în pantaloni de pînză și jachetă tricotată ; și pantaloni de pînză, cînd ceilalți erau în șort și costum de baie ; părea tot timpul încordat. Astfel că nu se pierdea în mulțime așa de ușor cum își imagina.

Cu toate acestea, acum se simțea somnoros și voia să se destindă. Se trînti cît era de lung într-unul din șezlongurile libere și își îndreptă privirile spre mare.

După cîteva minute își dădu seama că îl examinează cineva. Întoarse capul și întîlni privirea fixă, directă și neutră a unei femei înalte, cu înfățișare austeră, trecută puțin de vîrsta mijlocie.

Ceva mai încolo, doi stewarzi împingeau un cărucior încărcat cu o oală de argint, plină cu supă fierbinte.

— Asta e cel mai mare vapor pe care am fost vreodată, începu femeia. Foarte solid. Mîncarea-i mult prea abundentă. Acasă, la micul dejun, mănînc doar terci de tărîțe. Și pe vasele neozeelandeze ni se dădeau băuturi reci pe vreme călduroasă. Știi, eu ador supa. Te superi dacă-ți cer să-mi aduci și mie o ceașcă ? Ești mai tînăr ca mine și sper că ești bun creștin. Eu una fac parte din secta celor șapte principii...

— Ia-ți-o singură, babă nehalită, mîrîi Tornetta ; se ridică și plecă.

Se hotărî să se ducă în barul de la mijloc și să se destindă bînd ceva rece.

Asta însemna să străbată salonul Egean. biblioteca și o sală plină de automate cu jocuri de noroc.

Cîțiva maniaci își și petreceau o parte din zi alimentîndu-i cu piese de cinci cenți pe acești banditi cu un singur braț, dar în clipa aceea se afla acolo doar un băiețel, la un capăt al șirului de opt automate și un tip într-un costum subțire cenușiu. la celălalt capăt.

Amîndoi stăteau cu spatele la Tornetta.

Băiețelul își consumase ultimii cinci cenți și nu se sfii să spună :

— Tare-aș vrea să mai joc o dată.

Bărbatul în costumul cenușiu îl dojeni blînd.

— Tot ai să pierzi pînă la urmă. Dar uite, încearc-o pe-asta.

Îi dădu băiatului o monedă și puștiul. abia ajungînd la mîner, trase vîrtos de el. Zornăiră cîțiva bănuți, iar băiatul strigă :

— Am cîștigat ! Am cîștigat ! Luați-i domnule, sînt ai dumneavoastră.

— Nu, păstrează-i tu !

— Tii, grozav ! Mulțumesc.

Omul se întoarse zîmbind. simțind că are un martor și expresia din ochi i se schimbă brusc. Surîsul îi muri pe buze sau se transformă în rînjet cînd dădu cu ochii de Tornetta.

Rosti pe italienește :

— Drăguț, nu ? Un băiețel bine crescut, eh ? M-am îmbarcat la Fremantle, începu el pe un ton prietenos, dar în același timp nimicitor. Dar mi-a fost rău. Am fost teribil de bolnav. Acum vremea și marea s-au îndreptat și am început să mai ies și eu la o plimbare.

Palmele lui Tornetta transpiraseră. Încerca să nu trădeze groaza fără margini care-l cuprinsese dintr-o dată pînă în rărunchi, făcîndu-l să-i zvîcnească inima și tulburîndu-i mințile.

Individul nu părea deloc să fi fost de curînd bolnav sau sleit de puteri. Era solid și nu părea deloc stingherit.

Îl găsiseră pe Tornetta și acesta era emisarul trimis ca să-l omoare.

12

Elicele lui *Areopagus*, arborele de propulsie, precum și greutatea masivă a accesoriilor de angrenare pierdură din inerție și pînă la urmă se opriră. Se auzi zăngănitul lanțului ancorei de la prova și apoi, deodată, se așternu o tăcere absolută.

Tomazos stabili poziția vasului cu ajutorul unui indicator direct, un fel de echer de navigație, cu care, dacă se cunoșteau două unghiuri orizontale aflate între trei puncte fixe, se putea constata poziția exactă a navei.

Era puțin după revărsatul zorilor și *Areopagus* ancorase într-un estuar al insulei indoneziene Bali. Apa sclipea ca oțelul bine lustruit, iar cerul de un albastru pal părea lenevos și cald cu o urzeală de nori lăptoși. Conurile vulcanilor acoperite de verdeață coborau lin spre apa fumurie și oamenii ieșiseră la lucru pe cîmpul galben și verde al culturilor de orez în terase.

Bărci pescărești mici și ușoare erau trase la țărm lîngă satele care se ascundeau printre tufișurile verzi și dese. Vreo șase din bărcile cele micuțe erau în apă, la un kilometru distanță una de cealaltă.

Nu se vedea nici urmă de chei căci acesta se afla pe fluviu, după o cotitură, la vreo cinci kilometri depărtare.

Domnișoara Wearne, rezemată de balustradă, era tulburată de acest peisaj impresionant de păduri și de munți, de bărci pescărești, de colibe și de bizoni care se vedeau la orizont și de salutul fluturat de un pescar. În numai cîteva secunde văzuse cel puțin treizeci de lucruri demne de tot interesul, de care nu se pomenea în nici un manual de geografie școlară.

Cei în vîrstă aveau tendința de a deveni ușor agresivi cînd erau neliniștiți, voiau să fie primii la tot felul de activități, să insiste să fie de față, să ia parte, să capete cel mai bun loc, o masă bună, un hublou. Era un fel de teamă :

— Sînt încă aici, luați-mă în seamă, n-am surzit și nici nu sînt invalid.

Domnișoară Wearne, fiind și bolnavă, nu făcuse excepție de la regulă, dar astăzi era în picioare și se sim-

ţea în puteri, căci marea era calmă ; ba se simţea de-a dreptul cuprinsă de încîntare.

Majoritatea celorlalţi călători îi împărtăşeau însufleţirea, deşi cei care şedeau la masă cu ea, bombăniseră la cina din seara trecută, cînd un ofiţer steward îi anunţase că micul dejun urma să fie servit la ora şase ; însă acum domnişoarei Wearne îi era foame şi mînca cu poftă.

Uimitor cîtă încurcătură se isca atunci cînd se întrerupea sau se schimba rutina de pe navă. La micul dejun domnise haosul, panica, o manifestare destul de penibilă de grabă, lăcomie şi egoism din partea pasagerilor aşezaţi în jurul unor mese cu care nu erau familiari. (Era ceea ce se chema „o şedinţă deschisă", de care domnişoara Wearne ajunsese să aibă oroare). Apoi, pasagerilor care coborau la ţărm li s-a spus să se adune în salonul Egean şi, la fiecare intersecţie, domnişoara Wearne dădu de membri ai echipajului sau de animatori de la cabaret care o trimiteau acolo. Cu totul inexplicabil, un oblon de metal bloca acum drumul pe care se întorcea ea de obicei în cabină, aşa că trebui să facă un ocol pe la celălalt capăt al punţii Metaxas ca să coboare să-şi aducă aparatul de fotografiat.

Pe urmă, în salonul Egean s-a produs încurcătură pentru că erau mai multe tururi organizate, A, B şi C ; ea nu ştia în care merge ; o mulţime de alţi pasageri nu ştiau nici ei şi trebui să afle că era „cel de trei dolari". I se dădu atunci un fel de placardă verde triunghiulară.

— Parcă-am fi o turmă de oi, îi spuse o femeie.

Şi, într-adevăr, parcă se iscase mai mult haos şi tărăboi pe această insulă de vacanţă decît în oricare alt port important.

Domnişoara Wearne nu dorea să-i cadă şi de data asta pe cap lui Debbie Vertigan. Fata fusese drăguţă. Se plimba cu ea pe puntea de Paradă, îi aducea cărţi de la bibliotecă şi supă. Ori de cîte ori domnişoara Wearne avea chef să ia masa pe punte, Debbie insista să stea ea la coadă, în vreme ce domnişoara Wearne se odihnea într-un şezlong. Îi cumpăra timbre ca să o scutească de aşteptarea obositoare din biroul administrativ şi limonadă ca să o cruţe de groaza de a intra într-un bar, lucru care-i era atît de puţin familiar. Şi nici nu o rugase măcar, iar fata

habar nu avea de boala ei. Debbie era, pur și simplu, atentă și binevoitoare.

— Ce fată încîntătoare e însoțitoarea dumitale, remarcase o doamnă, nu mai departe de ieri și domnișoarei Wearne îi trebuiră cîteva minute pînă să-și dea seama, uluită, că doamna își închipuie că Debbie e însoțitoare angajată.

Și iată că în aglomerația de patru sute de oameni, Debbie îi făcea acum semne cu mîna, strigînd :

— V-am rezervat un loc, și domnișoara Wearne se bucură că o să se odihnească puțin înainte de a se aventura pe țărm.

Observă, ușurată, că și Debbie purta o placardă verde. De fapt, fata nu făcea nici o încercare de a-și găsi o altă companie, iar domnișoara Wearne, deși nu voia să se agațe de Debbie, nu se putu împiedica să stea prin apropiere.

— Știi să încarci aparatul ? întrebă ea.

O preocupase acest lucru încă din ziua în care îl cumpărase. N-avea nici cea mai mică idee despre obiectiv și vizare ; nu avusese în viața ei un aparat de fotografiat. Dar Debbie știa...

Edgar se cățără pe scenă și ceru să se facă liniște.

— O să cîntăm ceva, anunță el.

— Cînd mergem pe țărm ? strigă cineva.

— E o scurtă zicală veche în Indonezia, care spune „să nu cobori niciodată pe țărm pînă n-ai burta complet goală".

Pasagerii bombăniră nemulțumiți.

După multe consultații și du-te vino, Edgar le anunță tuturor :

— Indonezienii au început controlul. Mai avem doar o oră și jumătate. Am pus ceasurile greșit, recunoscu el.

În spate, unul din ceasurile de pe vas se comporta ciudat, începuse să se învîrtă, pînă ajunse să arate șase și cinci.

Pasagerii se porniră să rîdă, dar ofițerul însărcinat cu distracțiile le spuse :

— N-ar fi trebuit să se întîmple, dar s-a întîmplat ! Acum e șase dimineața. Bieții de voi, v-ați sculat la *patru !*

Se așeză la pian. Edgar și cîțiva din echipa de cabaret începură să cînte.

— Ce vreți să mai cînt ? îi întrebă el.

La fel ca englezii în momente dificile, australienii și neozeelandezii renunțau la muzica ușoară modernă și se întorceau la vechile melodii din vremea războiului. Au cîntat *Lily din lagună* și *Uită de necazuri,* de parcă începuse un nou conflict.

Trecură patruzeci de minute, după care li se ceru să se adune la babordul punții Metaxas — cei cu placarda verde urmînd să pornească primii.

Călătorii nu au dat atenție acestei recomandări și o luară la goană în mare debandadă.

Domnișoara Wearne fu strivită și alarmată. Chiar lipite de bordul lui *Areopagus* se aflau două mici canoniere indoneziene, încărcate ochi cu pasageri și cu niște marinari, care arătau jalnic și nedumeriți.

Domnișoara Wearne fu împinsă înainte către prima canonieră și se așeză într-un echilibru precar pe scaunul pivotant al unui tun de 20 mm. Canoniera se umplu vîrf, pînă ce deveni atît de aglomerată încît oamenii puteau să cadă peste bord dacă-și mișcau un picior.

Domnișoara Wearne simți că, de fapt, este mai mult decît foarte cald. Parcă se aflau într-un cuptor și australienii, obișnuiți să trăiască la temperaturi relativ ridicate, se și toropiseră, începînd să transpire cum nu mai transpiraseră niciodată în viața lor. Sudoarea le șiroia pe față, pe urechi și pe gît ; erau uzi la subțioară și pe piept ; le îmbiba părul ; pe cămășile și rochiile curate, care se boțiseră, apăruseră pete mari de transpirație. Era extrem de jenant și de neplăcut, și asta se întîmpla înainte de șapte dimineața, ora locală...

Domnișoara Wearne suferea mai puțin decît ceilalți care erau mai grași și aveau sîngele mai gros. În vreme ce canoniera se îndepărta de *Areopagus*, ea fotografie vaporul și munții vulcanici. Eileen o să fie impresionată. Cît de departe se aflau acum de periferia din Melbourne !

Canoniera își croi drum pufăind în jurul estuarului, către un mic port. O mulțime de oameni veniseră în întîmpinarea pasagerilor, căci în micul orășel Den Passar se dăduse cu această ocazie o zi liberă. Domnișoara

Wearne auzi o muzică metalică, stranie, și glasuri care vorbeau la megafon. Zări o mulțime de copii și de negustori care așteptau, un șir de autobuze mici, și tineri în uniforme militare și para-militare alergînd de colo-colo, mai agitați chiar decît vizitatorii.

I-a fost destul de greu să ajungă pe țărm, trebuind să coboare pe niște scînduri, dar au ajutat-o cîțiva din echipajul vasului și niște indonezieni, care intraseră în apă pînă la genunchi. Își dădea seama, cum stătea așa în picioare, în mijlocul fetelor, al copiilor și al bătrînilor care încercau să-și vîndă coșulețele, baticurile și podoabele, cît de jalnic arătau tovarășii săi de călătorie în comparație cu cei de pe-aici. Albi ca brînza, transpirați și împiedicați, preocupați de pe acum mai mult de căldură. Le văzu pe Muriel, pe Ada, pe Iris și pe soții lor, cu pălării de paie, lac de sudoare la subțiori și pe piept, vulgari, încinși la față, grosolani și comportîndu-se nedelicat cu acești localnici și, pentru o clipă, îi fu rușine de Australia.

În întîmpinare veniseră douăzeci de dansatoare, fete frumoase, îmbrăcate în frunze aurii sclipitoare, purtînd pe cap coroane de flori proaspete de migdal. Se aplecau, făceau piruete și își mișcau mîinile și coatele în ritualul dansului; iar pe chipurile lor drăguțe, lipsite de expresie și cam solemne, nici o broboană de sudoare. Pasagerii rămaseseră în picioare, stingheriți, neștiind ce să facă; le fotografiau și se îndreptau spre autobuze.

Una din oficialitățile care se învîrtea de colo-colo cu un microfon portativ era o tînără indoneziană, mică de statură și atrăgătoare. Purta o uniformă militară verde închis și o pălărie, dar nu părea să îi pese de căldură. Știa să fie energică și descurcăreață cu călătorii.

Nu se îndepărtaseră nici cîțiva kilometri de port, cînd autobuzul se opri brusc. Cei douăzeci de pasageri, cam îndoiți, încercară niște vorbe de încurajare. Domnișoarei Wearne îi era foarte cald și simțea un imbold irezistibil să-și scoată peruca și să se scarpine-n creștet, ca după aceea să-și vîre capul în apă rece. O cuprinsese toropeala și îi pierise cheful de a vizita temple și de a vedea dansuri.

Se dovedi că și ceilalți călători, poate cu excepția lui Debbie, gîndeau la fel. În cinci minute ghida indoneziană

atît de descurcăreaţă făcu rost de alt autobuz şi-şi continuară turul pe la vechile temple, muzee şi galerii de artă de pe ţărm. Dar ordinea priorităţilor se cam modificase. Pe primul loc era acum obţinerea unor băuturi reci, de preferinţă bere. Apoi venea pofta de chilipiruri şi pe ultimul plan dorinţa de a vedea munţi şi clădiri şi de a le fotografia.

Pe măsură ce călătorii beau lichide, acestea ieşeau la suprafaţă, prin toţi porii pielii. Priveau cu interes la sculpturile în lemn, maimuţe sacre, bizoni şi temple ; se tocmeau cu negustori ambulanţi, surprinzător de inofensivi şi nu prea insistenţi.

Au închis ochii cînd şoferul conducea autobuzul cu o nesăbuinţă care depăşea pînă şi normele australiene.

Şedeau în plina dogoare a soarelui dinspre amiază — pasagerii din primele autobuze ocupaseră toată suprafaţa la umbră — şi urmăreau un dans care părea că nu se mai termină. Dansul Legong era interpretat numai de fete, îmbrăcate în aur strălucitor şi în culori vii, acompaniate de o orchestră javaneză care cînta cînd energic, cînd, dintr-o dată, languros. Fetele erau complet absorbite de dans, cu mişcări lente, dar complicate, ale mîinilor, degetelor şi gleznelor, răsucindu-şi capul şi balansîndu-şi trupul, sugerînd giganţi, fidelitate casnică şi eterna luptă dintre bine şi rău. În schimb, muzicanţii nu-şi ascundeau interesul holbîndu-se la turişti, iar cîţiva dintre ei zîmbeau.

Era imposibil să pleci ; s-ar fi simţit jigniţi, aşa că cei douăzeci de călători urmăreau spectacolul cu un entuziasm artistic tot mai scăzut, cu o senzaţie neplăcută şi cu o sete tot mai mare. Vădita lor agitaţie şi năduşeală nu prea era potolită de fluturarea ziarelor şi a evantaielor.

După patruzeci de minute începură să se strecoare fără ruşine spre umbra copacilor din cimitir, incapabili să se mai sinchisească dacă fuseseră sau nu grosolani sau dacă jigniseră un ceremonial ce se voia *divertisment*, pentru care, evident, se repetase ore în şir în onoarea lor. Australienii sînt cei mai slabi partizani din lume ai teoriei bacşişului, însă acum roteau priviri vinovate de jur-împrejur pentru a găsi pe cineva de uns. Surprinzător, dar nu era nimeni.

Tînăra indoneziană anunţă :

— Mergem acum la faimosul hotel — se auziră suspine de ușurare — dar înainte o să vizităm galeria de artă și magazinul.

În galerie era răcoare, iar sculpturile și picturile excelente. Pasagerii se tîrguiră, se distrară bine.

Domnișoara Wearne a colindat tot hotelul mare cu aer condiționat pînă a găsit o baie. Acolo și-a scos peruca și s-a scărpinat fără rușine în creștet, apoi și-a vîrît capul în apă rece, și s-a simțit mai răcorită.

Se așeză la umbra unui copac imens și i se aduse o sticlă cu un lichid portocaliu rece, direct de la frigider.

Nu știa ce este, dar nu rezistă să nu-l dea imediat pe gît. Avea un gust ciudat, cam amărui, însă rece și cu un efect plăcut. Mai apoi simți c-o părăsește și oboseala. Domnișoara Wearne mai luă încă o sticlă din acest lichid grozav care era, de fapt, bere...

Se întoarseră pe *Areopagus* într-o mică barcă cu motor, atît de aglomerată încît au trebuit să stea nemișcați, agățîndu-se de bară. Marea era cam agitată și unora li se făcu rău. Pe alții îi supăra mirosul de la motor și de fum.

Domnișoara Wearne stătea vizavi de Ada, de Muriel, de Iris, de Harry și de ceilalți doi bărbați. Fuseseră într-un alt tur și bombăneau nemulțumiți. Ada era foarte palidă și avea migrenă.

Dacă era să te iei după ei, fuseseră excrocați. Discutau cu aprindere despre sumele cheltuite. Fețele le luceau de sudoare și hainele le erau pătate de propria transpirație.

— Nu vă amuzați ? întrebă tare domnișoara Wearne.

Asta îi exasperă, căci nimic nu era mai umilitor decît să se vadă că nu se distrează.

— Ba cum să nu, zise Iris, încercînd să repare umilința suferită. Dar trebuie să fii mult mai șmecher, totuși, decît cerșetorii ăștia. Ada s-a lăsat fraierită de zece dolari pe porcul ăsta de lemn care e crăpat.

Domnișoara Wearne enunță cu nonșalanță :

— Nu v-a mers prea bine. Eu am luat aparatul ăsta de fotografiat pe cincisprezece dolari.

Costase de fapt patruzeci de dolari la Melbourne.

— Numai *atît ?* întrebă Iris uluită, acoperind remarca lui Harry că „La Hong-Kong trebuie să-ți cumperi aparate de fotografiat".

Domnișoara Wearne avu satisfacția să-l audă pe unul din ei șușotind :

— Nu-i chiar așa-toantă cum pare, și pe altul șuierînd cu invidie „Cinșpe dolari ! Mă-ntreb de unde ?"

Barca ocoli pupa lui *Areopagus*.

— Ia te uită ! exclamă Debbie.

La pupa vasului avea loc un fel de tîrg, iar echipajul plătea în natură, aruncînd alimente pentru bărbații și femeile din ambarcațiunile fragile. Cutii de marmeladă, pui, borcane de murături. Domnișoara Wearne văzu un pescar care se holba la o bucată de brînză învelită în staniol, din care mușcă apoi cu staniol cu tot...

Barca se tot legăna în dreptul pasarelei și pe cîțiva pasageri îi cam speria ideea de a sări peste spațiul gol despărțitor, deși pe pasarelă se aflau doi marinari, gata pregătiți să-i prindă și care zbierau :

— Sari !

Iris sări și căzu pe pasarelă, scoțînd un țipăt strident. Cînd se ridică în picioare îi sîngera gura. Domnișoarei Wearne părea că nu-i pasă.

— Ce aveți de gînd să faceți ? întrebă Debbie îngrijorată.

— Să sar, bineînțeles, răspunse domnișoara Wearne și cînd sări, cei doi marinari o ajutară să nu cadă pe spate.

În mod normal, s-ar fi speriat îngrozitor și ar fi trebuit să fie ridicată pe brațe, dar astăzi, pentru prima oară în viața ei, domnișoara Wearne se simțea în puteri, fără să se facă de rîs.

13

Puțin după opt și jumătate dimineața, Marion Burston se întinsese să se odihnească într-un șezlong. Știa că dacă nu ocupa un scaun imediat după micul dejun, cei ce se duceau în seria a doua ocupau toate scaunele pînă la amiază.

Tot se mai simțea puțin vinovată că lenevește imediat după micul dejun, lăsîndu-i pe copii să zburde care încotro. Ar fi trebuit să spele sau să calce. Dar conștiința

datoriilor ce se cereau îndeplinite nu mai era acum tot atît de puternică cum fusese odată. O copleşise o dulce leneveală, chiar o toropeală, o „uitare" de vacanţă.

— Tot timpul dorm de-a-npicioarelea şi sînt obosită, se plînse unui călător, şi acesta o asigurase :

— Înseamnă că vă prieşte croaziera.

Şi, într-adevăr, Marion uita ore în şir, şi uneori o zi întreagă, de problemele şi de mizeriile familiale. Ieri rîsese chiar din toată inima.

O femeie se aşează în şezlongul alăturat. Era înarmată cu o carte de la bibliotecă, cu ceva de tricotat, cu hîrtie şi plicuri pentru corespondenţă şi cu o geantă încăpătoare, însă Marion îşi dădu seama că era dornică de conversaţie.

Femeia era mai în vîrstă decît ea şi ţinuta ei trăda o uşoară poză gravă, de personaj de vază : nu ţi-ar fi spus cine e — era evident din atitudinea ei — pentru că în acest voiaj dorea să cunoască tot soiul de oameni pe care n-avea cum să-i întîlnească în mod normal.

Avea părul argintiu şi o faţă pe care se putea citi bunătate şi înţelegere şi purta ochelari cu ramă de baga. Era bine îmbrăcată, însă nu ţipător ; numai dacă te uitai atent la ce avea pe ea, vedeai că e scump şi de bun gust.

— E tare cald, observă ea. Cu toate că-i dis-de-dimineaţă, îmi pare bine că-mi pot odihni puţin picioarele.

— Şi mie, răspunse Marion şi se simţi ruşinată de stîngăcia ei.

— Eşti englezoaică, nu-i aşa ? întrebă femeia. Se vede. Copilaşii dumitale sînt atît de drăguţi. Şi politicoşi, am văzut eu. Frumuşei. Ai copii frumuşei, zău. Altceva decît chipurile australienilor. Englezii au o integritate a lor, afirmă ea, folosind o expresie rămasă probabil cu treizeci de ani în urmă, dezgropînd-o însă dinadins. Compatrioţii mei australieni mi se par atît de vulgari ! M-am simţit aşa de prost ieri, la Bali, cînd au vorbit atît de brutal şi de grosolan cu populaţia... de culoare... de parcă ar fi fost în Australia...

— Dansatoarele mi s-au părut minunate, zise Marion, pentru a nu fi antrenată într-o discuţie despre australieni. Un colţişor de lume neprihănit. Şi unii îi spuneau soţului meu că ar trebui să se introducă civilizaţia. Daţi-le pace, zic eu.

— O, sînt perfect de acord, aprobă doamna în vîrstă. Mi-a amintit puţin de India. Zece ani am stat acolo înainte de moartea lui Tom, soţul meu. Noi, femeile, ne retrăgeam în munţi cînd veneau căldurile mari. Bietul Tom trebuia însă să rămînă şi era atît de cald şi de obositor, şi avea un aer atît de bolnav de fiecare dată cînd venea... Ţin minte că ne-am dus o dată călare să vedem răsăritul soarelui la Kanchenjunga. Drumeaguri foarte periculoase şi nişte cai bătrîni şi prăpădiţi. Eram vreo opt şi în jurul nostru numai nori. Şi, deodată, s-au ridicat şi-a apărut Everestul, atît de fantastic şi de frumos, draga mea, că nu-ţi mai doreai nimic pe lumea asta. De fapt, era acolo o placă cu numele celor care se aruncaseră din vîrful stîncii, copleşiţi de asemenea spectacol. Neprihănit, necivilizat, cum bine spuneai... Tovarăşa mea de cabină zicea că în Bali ar trebui să se facă tot felul de *amenajări*...

Doamna în vîrstă începu să rîdă, dojenindu-se cu blîndeţe şi continuă :

— E-aşa de amuzant, zău. Poate că n-ar trebui să bîrfesc. Ştii, n-o prea cunosc — habar n-am de unde vine — dar cînd ne-am cunoscut acum cîteva luni, m-am zbătut teribil să obţin aceeaşi cabină şi să stăm la aceeaşi masă. Şi sînt foarte dezamăgită, căci este atît de grosolană cu personalul şi se tot plînge de cîte ceva ; şi nu văd deloc cum aş putea să scap de ea... Dar e amuzant, nu ? Şi e plăcut să pleci. Trebuie să fii fericită că ai copiii cu dumneata — e atît de educativ pentru ei. Ca să fiu sinceră, am plecat pentru că mi se pare că odraslele mele — desigur, sînt mari acum — mă socotesc ca pe ceva ce e de la sine. Cînd mă voi întoarce, mă vor aprecia mai mult... Şi pe urmă, de ce să capete ei *toţi* banii mei ?

Se lăsă o scurtă tăcere, după care doamna adăugă în chip de concluzie :

— Am primit scrisori aşa de frumoase de cînd am plecat, care îmi dovedesc că nu m-am înşelat, ce zici ? Vorbesc însă prea mult. Hai, povesteşte-mi ceva despre dumneata. Încotro mergi ? Cred că te-ntorci înapoi în Anglia, din păcate. Ei bine, nu te acuz. O ţară atît de frumoasă şi atît de *verde*...

Şi, dintr-o dată, cu glas tremurat, Marion începu să-şi deschidă sufletul, să se mărturisească, să împărtăşească acestei străine cu inima caldă suferinţa sa.

— Ne-ntoarcem acasă. Nu pentru că nu ne-ar fi plăcut Australia, deşi cred că marginea deşertului Nullarbor nu e chiar grădinile Kew! Numai că... cum să spun... Mike... era cît pe-aci să omoare un om. Şi nervii noştri n-au mai rezistat.

— Biata fată, te-nţeleg perfect. Persoanele sensibile suferă cel mai mult. Probabil într-un accident de automobil?

Marion vorbi repede — pînă la urmă nu era chiar aşa greu:

— Cam aşa ceva... a accidentat un copil.

Aşteptă, aţintindu-şi privirea în ochii celeilalte, scrutînd faţa tăbăcită, blîndă şi fără gînduri ascunse, aşteptă condamnarea şi forma pe care o va lua: atitudinea de admiraţie transformată în uluire, schimbîndu-şi expresia, şi o scuză politicoasă pentru a putea pleca: „Cred că biblioteca trebuie să se fi deschis", „Iat-o pe prietena mea care mă caută; scuză-mă, te rog", „S-a deschis magazinul", „Cabina", „Cafeaua".

Dar doamna nu fu cîtuşi de puţin tulburată şi nu îşi pierdu farmecul şi bunăvoinţa.

— Draga mea, ce cumplit pentru dumneata!

— Nu îl mai ţineau nervii, aşa că trebuia să facem ceva. Ne-am hotărît să facem o croazieră în drum spre casă.

Pe obraz i se prelingeau lacrimi. Se simţi ridicolă, însă uşurată, de parcă i s-ar fi luat o povară de pe inimă; cealaltă era atît de înţelegătoare. Nu îndrăznea însă să-i spună şi restul, partea cea mai gravă.

— Bărbaţii conduc îngrozitor, zău aşa, observă doamna. Ştii, ginerele meu a avut trei accidente, fără urmări, în două luni, oftă ea.

Spre marea ei surprindere, Marion îşi dădu seama că ceea ce îi spusese celeilalte femei nu avusese nici un ecou. Femeia n-avea cum să fie surprinsă, căci n-avea deloc sentimente. Simpatia şi farmecul se datorau numai momentului zilei, plăcerii de a iscodi, şi de a face ceea ce avea ea chef. Era doar o simplă conversaţie înainte de supa de la

ora unsprezece, de prînz, de jocul de cărți, de rutina zilnică a vasului. Să mai cunoști-lumea.

— Mike era beat, spuse ea cu dispreț.

Marion nu putea suferi pe o femeie de vreo treizeci de ani, care nu era deloc urîtă. Pe măsură ce creștea căldura tropicală, această femeie era văzută tot mai des. Se plimba pe puntea de Paradă într-un costum de baie mov, din două piese, care părea fosforescent ; avea și un spirit iute, scînteietor și un umor sec. Era din teritoriul de Nord și Marion, care nu-i aflase numele, se referea la ea ca la „femeia aia din Darwin".

Cînd se plimba țanțoșă pe punte, se legăna spre desfătarea bărbaților în vîrstă care urmăreau acest spectacol, însă aerul ei provocator nu era o dovadă de senzualitate. Nici ostentație nu era, ci mai degrabă o manifestare de încredere în sine. Căci, după ce observase ce se petrece în ultimele zile, ajunsese la concluzia că se poate face într-un fel remarcată, devenind un „personaj" de vază. Majoritatea celorlalți, își dăduse ea seama, erau plevușcă neînsemnată, pisălogi sau timizi sau oameni cu care să nu ai de-a face. Dar iată că găsise un anturaj unde putea să facă impresie, să se desfășoare în voie. Nu i se urcase încă la cap, dar, pur și simplu, avea prilejul să se distreze pe față. Dacă se punea la cale vreo poznă gălăgioasă, era prima care-și aducea contribuția. Ținea să nu lipsească de la nici o petrecere. Dacă seara la cabaret Edgar striga :

— Toată lumea se simte bine ? ea zbiera :

— Da.

Cînd i se cerea cuiva să se dea în spectacol, se oferea singură.

Se spunea că soțul ei e vînător de bizoni și putred de bogat. Era un omuleț scund, cu pielea arsă de soare, ce stătea liniștit în colțul lui.

Aveau trei copii, dar pe care femeia din Darwin îi neglija, pentru a-și satisface propriile chefuri. Nu făcea un secret din faptul că are copii, însă atunci cînd participa la vreo competiție organizată pe vapor, cînd juca bingo sau cînd își încerca norocul într-un concurs de frumusețe, îi lăsa singuri pe punte sau lîngă bazin. Acest lucru îi atrăsese atenția lui Marion, trezindu-i antipatia. Trecuseră zile

întregi fără să-şi adreseze una alteia cuvîntul, deşi de zece ori pe zi se priveau, analizîndu-se reciproc, dîndu-şi seama că între ele este o rîcă. Era greu să-ţi închipui că se vor încăiera în faţa unei mulţimi de aproape şase sute de oameni, doar că amîndouă aveau cabinele pe puntea A.

Primul schimb de replici usturătoare l-au avut în călcătoria de pe puntea A. *Areopagus* nu era prevăzut cu maşini de spălat pentru uzul pasagerilor deşi exista o spălătorie, care era însă scumpă şi, de cele mai multe ori, stewarzii scrobeau rufele atît de tare de parcă erau carton presat. Aşa că Marion spăla din cînd în cînd în cabină şi călca în călcătoria care se afla cu vreo cincisprezece metri mai în faţă.

Femeia din Darwin purta un alt costum de baie din două piese. De astă dată era bleumarin, dar părea tot fosforescent cînd se fîţîia ea încolo şi încoace. Era în picioarele goale. Lui Marion, probabil fără nici un motiv, i se păru vulgar să calci într-o asemenea ţinută. Pielea femeii era încinsă de soare şi lui Marion i se păru că simte miros de carne şi de transpiraţie.

Marion nu scoase nici un cuvînt, însă femeia o salută cu „Bună". Marion se apucă să calce într-o tăcere încărcată de reproşuri : copilaşii părăsiţi pe vreo punte sau rătăcind de colo colo, nespălaţi, murdari la gură, amărîţi şi gata să plîngă, palizi de nesomn...

După o vreme, fierul cu care călca Marion făcu scurt-circuit, pocnind şi scoţînd scîntei albastre.

— Nu-l repari ? întrebă femeia din Darwin.

— Nu mă pricep, recunoscu Marion, speriată, şi îi veni să-şi muşte limba că îi oferise un avantaj acestei femei obraznice şi mai tinere, care profită imediat de el.

— Voi, străinii ăştia, sînteţi toţi la fel, îşi dădu ea cu presupusul, fără răutate, însă categorică, afirmînd ceea ce pentru ea însemna adevărul. Sau ţi-o fi frică să nu te electrocutezi ?

De data asta, jignită, Marion ripostă aprinsă la faţă :

— Trebuie să-l repari ca lumea, nu ca în Australia. Femeia avea limbă ascuţită, dar înainte de a şi-o folosi, fierul cu care călca ea făcu scurt circuit.

— Nici un moment de plictiseală, comentă ea veselă.

— Te las să te distrezi cu el, zise Marion cu răceală.

— Pariez că nu ești în stare nici să schimbi un cauciuc, ripostă femeia pe loc.

— Nici n-am de ce, spuse Marion. Bărbatu-meu nu cumpără mașini ieftine, de ocazie.

— Tacă-ți fleanca, zdreanță îngîmfată ! zbieră tare femeia mai tînără. Soțul meu cîștigă douăzeci de mii de dolari pe an. Are șaptezeci de subalterni.

Dar Marion plecase și, cu toate că auzise ultimele cuvinte, femeia din Teritoriul de Nord n-avea cum să știe, așa încît conflictul se sfîrșise cu victoria lui Marion.

Dar știa că avusese noroc, căci, evident, trăsătura dominantă a acestei tinere vulgare era perseverența.

Îi povesti lui Mike toată tărășenia.

— A, tîrfa aia, spuse el înțelegător. Am văzut-o pe punte fițîindu-se și-mi venea să-i trîntesc un picior undeva.

Soțul femeii era un omuleț cu păr blond, sîrmos, ceea ce îi scotea și mai mult în evidență pielea roșie și arsă de soare. Cu greu ți l-ai fi putut imagina ținînd piept unui bizon.

A doua zi de dimineață, Mike îl zări pe punte. Se plimba agale, în pas cu Bumble, ca să-și treacă timpul și văzu că vînătorul participa la un concurs de aruncare a discului. Cîte un bătrîn care-l cunoștea îi mai adresa glumeț două-trei cuvinte. Din cînd în cînd omul din Darwin se bătea peste brațe și peste piept de parcă ar fi fost în plin viscol. Gestul îl enervă pe Mike, căci intenționa să arate acestor bătrîni că individul era obișnuit cu temperaturi mai ridicate. Atunci de ce nu-și pune un pulover, se gîndi Mike enervat, dacă îi este chiar așa de frig ? Mike fusese la Alice Springs și la Darwin și, desigur, era mai cald acolo, însă nu mult mai cald decît azi și, fără îndoială, mai puțin umed. Ca și nevastă-sa, individul era un fanfaron, deși avea o tehnică cu totul specială de a-și da aere, fără să pronunțe un cuvînt. Rareori scotea o vorbă și numai atunci cînd nu putea să exprime același lucru printr-un gest.

Mike trecu pe lîngă el, aproape tîrșîindu-și picioarele ; pasul lui Bumble era atît de încet. I-au trebuit cinci minute să ajungă la celălalt capăt al punții de Paradă.

Aici doi marinari și un ofițer tocmai constatau încurcați imobilitatea unei gruie și a unei bărci de salvare, în ciuda eforturilor ciocanelor și a aparatelor de sudură cu oxi-acetilenă.

Își continuară lucrul pînă ce gruia se mișcă ușor.

— Nu-i prea încurajator pentru noi ! remarcă un bătrîn, adresîndu-i-se lui Mike. V-ați uitat la fundul bărcii ?

Mike nu se uitase. Aruncă o privire și observă că vopsiseră în alb locul unde făcuseră un fel de reparație.

— Nu-i mare diferență, spuse Mike, din moment ce tot n-o pot lansa la apă !

Pe punte venea o copiliță mînjită din cap pînă în picioare, plîngînd. Era unul din cei trei puști ai cuplului din Darwin. Nici urmă de mama lor.

Cei trei marinari își terminaseră treaba aici și legaseră o frînghie în jurul cilindrului de oxigen pe care îl tîrîră pînă la treptele ce urcau spre puntea Soarelui.

Cîteva persoane prudente se dădură cîțiva pași înapoi, ca să nu fie în drumul cilindrului, ceea ce se dovedi lucru înțelept, căci, la jumătatea drumului spre puntea Soarelui, cilindrul scăpă din lațul frînghiei și o porni zdrăngănind înapoi spre puntea de Paradă.

Reacțiile lui Mike erau încete sau cel puțin așa i se păru. O luă în brațe pe Bumble și se dădu repede la o parte cu cîțiva metri.

Cilindrul izbi puntea prăvălindu-se vijelios. Făcu un ocol, rostogolindu-se nebunește și Mike își dădu seama că o va izbi în plin pe fetița care plîngea.

Fugi spre ea, o ridică în brațe (fetița zbiera împotrivindu-se) și făcu un salt în aer cînd cilindrul ajunse în dreptul lui. Sări peste el și aterizâ pierzîndu-și echilibrul, astfel că amîndouă fetițele se treziră brusc pe punte.

Cilindrul, urmărit de marinarii greci care încercau să-l prindă, continua să se rostogolească pe puntea de Paradă spre locul unde jucau bărbații. Fetița o luă la fugă în aceeași direcție, alergînd spre tatăl ei, care însă nici nu o băgă în seamă, concentrat cum era asupra jocului.

Bătrînii rîdeau cînd marinarii ajunseră în fine cilindrul pe care îl luară. Mike le întoarse spatele și, împreună cu Bumble, se îndepărtă încetișor.

— Vrei o limonadă ? o întrebă el.

Mike coborî cu liftul să se schimbe pentru petrecerea de carnaval a căpitanului. Se auzeau tunete la orizont, iar umiditatea era înăbușitoare. În lift se înghesuiseră cel puțin trei persoane în plus față de numărul pentru care fusese prevăzut și parcă erai într-o baie de aburi. Liftierul trebuia, probabil, să respire acest aer umed și stătut de dimineața pînă seara.

Nimeni nu scotea vreo vorbă, afară doar ca să-l informeze pe liftier la care punte doreau să coboare și cei mai mulți își priniseră privirile reprobatoare asupra unui grec înalt, de vreo treizeci de ani.

Era unul din membrii orchestrei de pe vas, de fapt era chiar cel care cînta la pian și pe care Mike îl văzuse o dată giugiulindu-se cu Diane, fata cu părul roșu. Era, fără îndoială, un tip vulgar și vanitos, pămîntiu la obraz, ca acei care stau prea mult în încăperi neaerisite, nu dorm deajuns și, probabil, fac abuz de relații sexuale.

Stătea în liftul acela mic și înghesuit, cîțiva metri pătrați pe care se îngrămădeau opt persoane, și se examina într-o oglindă lungă, crăpată, ce acoperea unul din pereții liftului. Apoi scoase de undeva un pieptene pe care și-l trecu de cîteva ori prin părul negru și lucios, prefăcîndu-se că nu observă sau puțin păsîndu-i de tăcerea dezaprobatoare a celorlalți.

Cînd își croi drum printre ceilalți pasageri, cineva spuse:

— Simpatic, nu?

În cabină, Marion și Stella se luptau să-și tragă rochiile, ciorapii și să-și pună pantofii cu toc înalt. Marion mai purtase aceeași rochie de cîteva ori și Mike știa că din cauza aceasta se simțea puțin umilită în fața celorlalte femei care-și schimbau toată ziua toaletele. Îi spuse acest lucru.

— N-are importanță, răspunse Marion.

Dar el își dădu seama că iar făcuse o gafă. Era o ironie a sorții în familia lor că, deși veniseră în Australia, printre altele, pentru bani, și deși într-o anumită măsură cîștigaseră ceva bani, au fost nevoiți să-și vîndă în pierdere casa, mașina, frigiderul și ceea ce mai cumpăraseră cu bani grei și să plătească și două mii de dolari pentru

această călătorie... Se întorceau în Anglia așa cum plecaseră, adică cu foarte puțini bani.

În salonul Egean se simțeau stînjeniți, neobișnuiți cu cocktailurile, în timp ce Stella și Diane se duseseră înainte ca să stea de vorbă cu membrii formației de la cabaret.

Mike, care nu era la largul lui în costumul închis, pe căldura și în atmosfera încărcată a acestei seri tropicale, stătea de vorbă în picioare cu ofițerul radiotelegrafist de pe *Areopagus*. Ofițerul, un turc de vreo cincizeci de ani, nu părea să fie luat în seamă. Era un om atent și politicos, bucuros să facă conversație cu Mike, ceea ce nu era un lucru prea ușor. O femeie scundă și grasă ce purta niște ochelari mari, care o făceau să semene a bufniță, stătea și ea pe acolo, neglijată, respinsă, neluată în seamă de nimeni.

Ea adusese vorba despre boli și suferințe, căci avea o durere de cap. Refuză să bea și Mike se întrebă de ce mai venise la cocktail. Sorbi și el dintr-un pahar, însă habar n-avea ce e. Orice-ar fi fost n-avea nici un efect, nu alunga necazurile, nu te făcea mai vesel.

— E ceai, explică femeia cu seriozitate, în timp ce se legănau ușor la stînga și la dreapta. Ceaiul îmi face rău pe loc. Și ciocolata. Îmi dă numaidecît dureri de cap. Am neapărată nevoie de niște zahăr candel.

— Foarte ciudat, zise ofițerul radiotelegrafist. Am vorbit cu mulți pasageri care suferă de ceea ce numiți dumneavoastră migrenă și toți mi-au spus același lucru, că ciocolata e cauza.

Marion apăru de undeva, și, apropiindu-se de Mike, îi șuieră furioasă :

— Ai fi putut să-ți arunci un ochi pe alea două. Stella bea. A luat o bere !

— E cald, fetițo. O bere n-o să-i facă nici un rău.

— Mike, dar n-are nici șaisprezece ani.

— Dar e în toată firea. Copiii din zilele de azi sînt maturi.

— Asta-i tot ce ai de spus ?

— Ce-oi fi vrînd să mai spun ? Doar n-o să se învîrtă pe aici fără să bea nimica.

— Puțin îți pasă !

— Te rog, Marion, nu fă din țînțar armăsar.

— O răsfeți.

— Nici gînd.

— Îi iei apărarea ; știe că poate să mă insulte și nu pățește nimic. Mi-a zis să-mi văd de treabă !

— Asta nu-nseamnă nimic.

— Zău, Mike.

Marion se îndepărtă și Mike se simți amărît și nedreptățit.

— Dureri la spate, spunea radiotelegrafistul, tot timpul. Îmi place Australia. Știți de ce ? Vasul meu a făcut escală în portul din Tasmania, cum îi zice ? Hobart. Și acolo am găsit asta, se cheamă oțet de mere.

— Cidru, preciză femeia.

— A, da cidru. Iau în fiecare zi. De doi ani și de atunci nu mai am nici o durere. Ciudat.

— Scuzați-mă, spuse Mike.

Se apropie de locul unde Stella și Diane se prăpădeau de rîs la bancurile unuia din comedianți.

— De parcă ai cînta la morgă ! spuse individul și se porni și el să hohotească.

— Ia-o ușurel, fetițo, interveni Mike. Ce bei tu aici cu atîta poftă ?

— O, tată, nu fi pisălog. A venit și mama, tunînd și fulgerînd. Credeam că vrea să mă omoare !

— Lasă-mă pe mine s-o beau, spuse Mike.

— Prima serie de spectatori e atît de îngrozitoare, continua comediantul, că o considerăm un fel de repetiție pentru seria a doua.

Mike își dădu seama că Diane îl examina pe furiș cu interes, un interes pur feminin. Se simțea cam încurcat sau poate că era el înclinat să tragă astfel de concluzii ? Berea se amestecase cu ceea ce băuse mai înainte și pe Mike îl învălui o căldură plăcută. O privi drept în ochi pe Diane și, cu experiența de viață a unuia ce străbătuse mii de kilometri la volanul camionului, o plasă imediat : o căța în călduri. Gîndul îl alarmă.

— Gata cu băutura, o preveni el pe Stella. De acum, apă chioară !

Fetele izbucniră în rîs. În timp ce se îndepărtă, o auzi pe Diane spunînd :

— Arată bine.

Demetropoulos, șeful contabil, era în centrul atenției unui mic grup de pasageri. Tot plimbîndu-se, Mike se alătură și el grupului, sigur pe sine din cauza băuturii.

— Nu te saturi de o astfel de slujbă ? îl întrebă cineva pe Demetropoulos, care, cu surîsul abia schițat și examinînd, amuzat ca întotdeauna, un obiect ce se afla deasupra capetelor lor, răspunse încremenit :

— Nu, îmi place și asta-i meseria mea.

O femeie mititică și slăbuță, bătrînă, cu o față ridată, însă plină de umor, îl bătu pe Mike pe umăr :

— Nu cumva sînteți tatăl Stellei ?

— Ba da.

— E o fată drăguță.

— Mă bucur.

— Îl ascultă la radio pe doctorul de Haan. E interesant acest de Haan, însă nu știu de ce își închipuie că mai există speranță. Nu-i adevărat, deși nu trebuie să renunțăm la rugăciuni. Nici vorbă de așa ceva. Dar *noi* simțim, — de fapt *știm,* semnele sînt grăitoare, nu ? — că sfîrșitul nu-i prea departe.

— Sfîrșitul cui ? întrebă Mike cu umor.

— Al lumii, desigur. O merităm. Am fost preveniți. Scriptura ne avertizează în capitol și în verset — divorțuri, adultere, războaie, desfrîu, bărbați îmbrăcați ca femeile, ca pe timpul decadenței romane, despre toate scrie acolo...

— Așa că ați plecat în croazieră ? întrebă Mike în glumă.

— Dar nu ca să scap de ce ne-așteaptă.

— Dar africanii și asiaticii ? întrebă Mike.

Era puțin amețit și nu se mai simțea un paria care înghite orice.

— Ignoranța este o scuză, consimți prompt bătrînica. Și, desigur, mila celui de sus e fără margini. Nu spun că Dumnezeu ne disprețuiește, deși asta ar fi de înțeles... Am venit aici pentru că doctorul mi-a recomandat o schimbare radicală. Fiul și nepoțelul meu au fost omorîți cu puțin timp înainte de a pleca eu. În Canada. Nu-i văzusem de trei ani. Îi mergea foarte bine. Un băiat adorabil. M-a dărîmat de tot, așa că a trebuit să plec. N-o să rîdeți

de mine, nu-i așa, domnule Burston, că sînt tristă cînd știu că, oricum, totul se va sfîrși în curînd ?

— Nu, zise Mike. N-am să rîd.

Și cu ochii minții se vedea pe sine la volan, ore în șir. Drumul era plin de hîrtoape, imposibil de evitat, oricît ar fi fost de bine fixat regulatorul. Cangurii traversau șoseaua, sărind în tufișurile de pe partea cealaltă.

La început, animalele moarte de pe șosea îl îngroziseră. Vite, oi, diverse specii de canguri, chiar și cai și, foarte ciudat, o grămadă de coțofene. Pe unele le loviseră vehiculele, altele fuseseră doborîte de secetă. Mike își aminti de grămezile de oase de vite albite. Și de ulii care se roteau deasupra cîte unui animal care stătea nemișcat, în albia unui rîu secat, imobil, zăpăcit, cu coastele ieșindu-i ca o schelărie, cu pielea lăbărțată, atîrnîndu-i.

Și pretutindeni, în interiorul țării, carcase de mașini părăsite, dezintegrîndu-se, unele arse, altele răsturnate, care derapaseră de pe șosea, unele într-o rînă ; toate fuseseră de mult scotocite în căutarea pieselor de schimb. În trei rînduri dăduse peste limuzine care luaseră foc, aparent de la sine, pur și simplu din cauza arșiței. Și într-una din ele, conducătorul fusese blocat înăuntru și urla. Doar mirosul de carne arsă l-a impresionat mai mult.

Furtunile de praf din Teritoriul de Nord erau urmate, spre marea lui uimire, de ploaie. Nori uriași de praf roșu care învăluiau pustietățile vaste erau biciuiți de vînt și apoi se amestecau cu ploaia. Să conduci cu parbrizul spart — și asta de-a lungul unei nesfîrșite panglici de drum, cunoscută sub numele de „autostrada de cristal", din cauza sticlei sparte cu care era acoperită, — cu ploaia biciuindu-ți fața, transformîndu-se apoi în grindină, astfel că îl orbea complet și trebuia să înainteze pe bîjbîite. Era ud pînă la piele. Și ploaia transforma baliga de bivol într-o mîzgă roșiatică. Făgașele roților, adînci și alunecoase ; chiar camionul lui greu patina dintr-o groapă în alta. Derapaje. O dată era cît pe-aci să fie omorît cînd semiremorca a luat-o la vale, însă avusese noroc. Noroiul tare ca cimentul se lipise atunci de camion și a fost nevoit să se oprească la fiecare cîțiva kilometri, pe o distanță de 320 de kilometri, ca să-l dea jos. Cînd a ajuns în orașul următor, ud leoarcă, murdar și extenuat, i se spuse că dacă noroiul

nu este curățat imediat, se întărește și nu-l mai dă jos niciodată. Doi șoferi italieni apăruseră de undeva și-i dăduseră o mînă de ajutor. Ce plăcut a doua zi să vezi soarele strălucitor și cîmpiile de trestie de zahăr de la Queensland, culturile de tutun, bananierii și copacii sterculia.

De-a curmezișul deșertului Nullarbor, drumul prăfuit și fără sfîrșit de la Adelaida la Perth, 2735 de kilometri și temperaturi de 114°F. Parbrizuri transformate în țăndări și pene frecvente de cauciuc, în special la limuzine. Oprește-te să-l ajuți pe călătorul doborît de căldură, cu două pene de cauciuc, un parbriz făcut praf și un motor din ale cărui măruntaie ies aburi.

Cîmpii acoperite de tufișuri prăfuite, sărate, pierzîndu-se în zare, stîne prăpădite, arse de soare, ici și colo cîțiva copaci răsuciți și aplecați la pămînt de vînturile ce suflau dinspre Golf.

Orașe părăsite, îngropate sub dunele mișcătoare de nisip. Un restaurant singuratic, rămas la marginea drumului, cu poze și ziare vechi îngălbenite pe pereți, ca un muzeu abandonat.

Moteluri ieftine și firme pe care scria „hotel". Paturi de fier și pereți subțiri ca hîrtia, lapte praf și dușuri cu apă călduță, atunci cînd existau. Ferestre fără jaluzele (uneori și ferestrele lipseau). Bețe de chibrit folosite pentru a face puțină lumină în toaleta în care îți băgai degetele-n ochi de beznă, dar chiar și această licărire palidă atrăgea toate insectele din jur. Podele de pămînt acoperite cu linoleum și uși fără broaște și fără clanțe. Muște bîzîindu-ți pe la ochi și pe la gură și gîdilîndu-te pe spate.

Societatea australiană fără contraste ! La asta se gîndise cînd plecase din Anglia și aici, în fiecare motel, întîlnise șoferi de pe camioane uriașe încărcate cu oi sau cu vite, cu două rînduri de osii în față și în spate ; masivele Peterbilts cu rulotă și congelatoare pentru carnea de porc, de vacă sau de pasăre, și celelalte, Leyland, Mercedes, Foden, Reo, Dodge, Commer... italieni, nemți, olandezi, englezi, australieni... Toți conducînd vehicule acoperite cu diverse varietăți de praf, ce trădau miile de kilometri parcurși. Discuțiile erau strict profesionale și lui Mike i-a trebuit foarte mult timp pînă să-și dea seama că mare parte dintre aceștia

oameni erau într-un asemenea hal de extenuare, încît se drogau...

Străbătuse țara-n lung și-n lat, de pe autostrada Eyre pînă pe autostrada Stuart — cunoscută, de fapt, sub numele de „Bitumul" — o panglică de vreo treisprezece metri lățime de asfalt roziliu care se întindea pe cei 1.530 de kilometri de pustietăți sălbatice dintre Alice Springs și Darwin. Porțiuni drepte de patruzeci-cincizeci de kilometri. Era simplu să atingi optzeci de kilometri la oră.

Prefera drumurile din interior. În Statele din Est, existau cîteva autostrăzi bune și adeseori a mers cu o sută de kilometri la oră, astfel că limuzinele nu puteau deloc să-l depășească. Nu i-a spus niciodată lui Marion. Existau destui nebuni, în special în apropierea orașelor. Fusese martor la cîteva ciocniri grave.

De pildă, tinerii din cele două mașini care se jucau de-a v-ați-ascunselea pe cîmpiile din statul Victoria : căutau mașina sport care mergea cu optzeci la oră și cu farurile stinse. O mașină cu farurile aprinse se năpustise de-a curmezișul șoselei, în fața semiremorcei lui Mike, și se auzise o bufnitură. Își continuase drumul cîțiva kilometri auzind niște scrîșnete în spate, îndepărtate, însă îngrijorătoare, care-l făcură să se oprească să vadă ce s-a întîmplat. În semiremorcă se afla înfiptă o mașină sport cu trei tineri înăuntru. Toți trei morți. Decapitați. Vomitase, însă nu se zbuciumase prea tare, pentru că nu era cu nimic vinovat. Dacă conduc de-a curmezișul autostradei și fără faruri...

Și limuzina cea mică cu un șofer și un pasager făcută sandviș între camionul lui și un altul ce se afla cu treizeci de metri mai în față. Toată lumea cu o sută la oră. Automobilul a țîșnit nerăbdător, însă șoferul a zărit un camion în viteză venind din direcția opusă, a așteptat pînă ce acesta a trecut și a apăsat pe accelerator pînă la nouăzeci de kilometri pe oră, intrînd drept într-o limuzină ce se găsea imediat în spatele camionului, ascunsă de corpul masiv al acestuia. Pasagerul a fost zvîrlit direct prin parbriz, la cincizeci de metri mai încolo. Conducătorii ambelor mașini au murit, însă ceea ce l-a îmbolnăvit pe Mike a fost fața pasagerului făcută fîșii-fîșii. Șoferul de pe cea-

lalt camion ridicase din umeri. „Timpiții dracului !“ a fost tot ce a spus.

Mike nu lovise niciodată pe cineva și nici nu avusese vreodată vreun accident. Uneori fusese zăpăcit de oboseală și s-ar fi putut foarte ușor întîmpla un accident, însă se descurcase cu ajutorul pilulei luate din cînd în cînd. Nu dădea greș. Și nu-i făcea rău. O dată la două săptămîni poate...

O bere două cu camarazii, rîsete, discuții despre cai, totul în regulă, la un kilometru de casă ; nu era beat, n-avea cum să se întîmple, știa că era puțin încălzit de băutură, dar asta nu era o autostradă. Un kilometru de drum prost — drum de țară cum i-ar fi zis în Anglia — ce-i drept, neluminat. Dacă în oraș fuseseră trei mii de oameni pentru cele două zile de curse de cai, acum, la ora asta, 10,30 seara, două mii din ei erau beți criță sau pe cale de a deveni.

Și a trebuit să i se întîmple tocmai lui, cel prudent, cel serios, și nu tinerilor care conduceau cu cotul afară pe geam, cu sticla la gură și cu fete atîrnate de brațul stîng, sărutîndu-i pe gît. Și a trebuit să i se întîmple tocmai lui, și nu fermierilor beți în rablele alea vechi care nu ar fi trebuit să mai circule pe șosele — chiar și pe o astfel de șosea ; lui Mike Burston, care străbătuse sute de mii de kilometri. Singurul lui gînd era să ajungă acasă și să se culce. Nici gînd de distracții sau de vreo fată care să-i înnebunească mințile și trupul, de ceartă sau de vreo problemă care să-l împiedice să se concentreze.

Un kilometru de condus în propria lui mașină, încet, pe drumul liber. Două cotituri, optsprezece case.

Copilul o zbughise drept în fața lui. Zece și jumătate noaptea și un copil de patru ani care aleargă drept în farurile tale. Piciorul drept fixat pe frînă, dar puștanca și-o făcuse cu mîna ei și Dumnezeu doar putea știi ce se mai întîmplase prin patinarea vehiculului sub frînă.

Nu știuse cu ce viteză mergea, dar era mică, patruzeci probabil, căci pentru a accelera trebuie s-o faci conștient, cu nervii și mușchii încordați.

Dar starea lui fizică ? Într-adevăr, două-trei sticle de bere date pe gît într-o noapte înăbușitoare de căldură.

Dă-te jos, du-te să vezi !

Își dădea seama că un capitol din viața lui se încheiase. Ajunsese la punctul unde se sfîrșea ceva și începea altceva.

Fetița părea neatinsă. Pe față nu se vedea nimic, atît cît își putea da el seama la lumina chioară ; părea doar uluită, zăpăcită, întrebîndu-se, probabil, ce o izbise atît de violent.

Și apoi începuse să țipe.

Se cutremurase pînă în rărunchi, străpuns parcă de un cuțit. Începuse să tremure, să transpire, să se roage și să bolborosească :

— Nu. Stai puțin ! Ascultă, fetițo. O să fie bine. Mă duc eu s-aduc pe cineva. Te implor, nu mai țipa.

O luase la goană, fără țintă, îngrozit și îngrijorat. Dacă efortul fizic, durerea, graba, orice ar fi făcut mai putea schimba ceva.

Primul bungalow. Cinci oameni uluiți, pe care nu-i văzuse în viața lui. Păr creț, fețe zbîrcite și transpirate, mîneci suflecate, veselă ieftină, sticle de bere, fără față de masă, doi țînci pe podea, ar trebui să fie în pat, culcați, Dumnezeule, și dac-o fi *a lor ?*

— Aveți telefon ?

— Ce s-a întîmplat, frate ?

Vorbărie, întîrziere, înțelegînd greu cuvintele și explicațiile. Vorbe aspre, directe cînd s-au lămurit :

— Doctorul Harvey e la club. Cum s-a întîmplat ? Trebuie să fie copilul lui Beryl. Trebuiau s-o bage-n casă. Doamne ferește, asta o să-i scoată din minți. Trecîndu-l toate sudorile în momente interminabile, dialogul absurd la telefon, niște nebuni la celălalt fir și zgomot de voci la club care, oricum, făcea dificilă orice conversație.

— Doctorul Harvey ? Cine-l caută ?

— S-a întîmplat un accident.

Veniseră cu toții să stea și să aștepte, în timp ce copilașul țipa fără încetare.

— Să o chem pe Beryl ?

— Doamne, pentru nimic în lume ; n-ar suporta. Așteaptă pîn-o veni doctorul să-i facă o injecție sau să-i dea un tranchilizant.

Țipetele se transformaseră în suspine și gemete. Doctorul Harvey, deloc mulțumit.

— De ce dracu' n-ați chemat o ambulanță ? Are spinarea ruptă.

Discuții și hotărîri rapide, aspre, în stilul caracteristic locului ; au pus-o pe fetiță în mașina lui Mike care, stors de vlagă, a dus-o la spital.

— Cum s-a întîmplat ?

Doctorul era a doua persoană din cei mulți care aveau să întrebe același lucru.

Explicațiile date unei fete de la spital, agitație, un continuu du-te vino.

„Aș da orice, orice pe lumea asta — sănătate, bani, casa, mașina, auzul, vederea, numai să..."

Au transportat copilul, însă țipetele lui nu vor conteni niciodată să-i răsune în urechi.

Un polițist în cămașă, transpirat, însă calm. Iarăși totul de la capăt. Explicații, din perspectiva și pentru disculparea sa.

— Da, da, înțeleg. O să examinez mașina ziua. Poți s-o lași aici ?

„Sînt atît de frînt de oboseală, încît aș vrea să mor!" Părinții ei, cu fețele răvășite, cum nu mai văzuse niciodată pe nimeni.

— Dau orice pe lume, numai lăsați-mă să plec acum!

L-au lăsat să plece și se împletici ca beat pînă acasă la Marion, care, speriată, nu înțelegea de ce e atît de epuizat. Trebuiau să stea de vorbă, să analizeze situația, iar el nu dorea decît să zacă nemișcat, cu privirea ațintită în gol. Și micile fisuri de aversiune dintre soți se adînciră, devenind prăpăstii și transformîndu-se în răni vizibile. Totul izbucni la suprafață, o altă suferință, grea, durerea lor.

— De ce tocmai tu ? De ce a trebuit să fii tocmai tu ? De ce nu unul dintre acei indivizi tîmpiți, grosolani, stupizi, cretini ? Nu putem rămîne aici, Mike. Îi urăsc. Și ei o să te urască.

— Ce vrei să spui ? o întrebă el.

Era complet amorțit, incapabil să perceapă altceva decît țipete, panică, groază, o rușine cumplită care-l copleșea și mustrări de conștiință. Ce altceva mai conta ?

— Ce-o să se facă ? se văicări ea.

— Cine ? întrebă el, beat de oboseală și de zăpăceală.

— Dacă moare, s-ar putea să te bage și la închisoare.

Nici măcar asta nu-l scoase din amorțeală.

— Mike, erai beat ?

— Nu prea cred.

— Ce-ai *spus* ?

— Nimic special.

— Dumnezeule, Mike, trezește-te. E serios.

— Sînt obosit, zise el.

— Sper să nu pățească nimic. Doamne, sper să nu fie ceva grav.

Nu era chip să adoarmă. Au stat întinși în pat, transpirînd, răsucindu-se, negăsindu-și locul ; din sfert în sfert de ceas, Marion mai descoperea ceva, un alt mijloc prin care *ei* ar putea să-l distrugă. Mike nu pricepea de ce era nevoie să-și pregătească o apărare. Oricum era un om distrus.

Dimineața, sosiră oamenii ; trebuia discutat totul de la început. Nimeni nu putea dovedi nimic, pentru că numai Mike fusese de față ; cum s-ar spune, era unicul martor. Era mult prea tîrziu acum pentru a se determina dacă fusese beat sau nu. Conștiința lui era singura care putea să-l acuze de acest lucru. Urmele de pe automobil nu spuneau mare lucru. Pînă la urmă totul s-a redus la pălăvrăgeală, la vorbărie goală.

Restul rămase pe seama conștiinței și a nervilor săi.

După douăsprezece ore, sosea din nou, poticnindu-se, în bungalowul său. Marion, palidă și cu nervii încordați, stătea de vorbă cu o vecină.

Era mult prea doborît ca să se ascundă sau să-i mai pese de ceva. Doar Marion mai era capabilă să-și păstreze mîndria și oarecare discreție.

Dar nici ea nu rezistă să-l lase să stea acolo cu cine știe ce nouă și grea povară pe suflet. Își dăduse seama că venea de la poliție.

— Ce-au spus ? se interesă ea.

— Are șira spinării ruptă.

— Vai, sărmanul copilaș, suspină vecina cu milă. A murit ?

— Nu, îi spuse Mike. Cred că va trăi.

Își ațintiră cu toții privirile spre el și Marion știu că asta nu era totul.

— O să rămînă paralizată, zise el și Marion se porni să plîngă încetișor.

„Aș da orice, tot ce am..."

— Cred c-ar trebui să vă spun, pentru că Stella e-o fată drăguță, zise bătrîna. E prietenă cu Diane. Mă îngrijorează. Diane e tovarășa mea de cabină. E o fată foarte vulgară, care înjură, vorbește spurcat și citește reviste pornografice. Vin s-o ia tot felul de tineri.

— Am să stau de vorbă cu ea, promise Mike, dar era peste măsură de istovit. Cine era el să aibă dreptul să stea cu cineva de vorbă ?

Stella stătea pe genunchii lui Ken Beltz, în lumina difuză a cabaretului Labirint. Era o fată înaltă și solidă și el se mișcă puțin ca să-și potrivească povara și s-o aducă într-o poziție cît mai comodă. După două sticle de bere, crăiasa asta mai pierduse ceva din rigiditate. Presupunea că, după trei, o să se prăvălească peste el, iar după patru n-o să-i mai opună nici o împotrivire.

Dansaseră, însă era mult prea cald. Fata nu prea rezista.

Berea n-o răcorise și era conștientă de efectul anestezic, de adormirea conștiinței ei. Vorbea repede, cu o impertinență neobișnuită pentru ea și își simțea gura ușor amorțită. Sudoarea îi umezise coapsele, i se prelingea pe stomac, o gîdila între sîni, îmbibîndu-i rochia subțire. Nu era jenant, căci căldura nu cruța pe nimeni și cămașa lui Ken era udă.

Își aranjă și ea puțin poziția corpului, astfel ca să poată să se aplece peste fața lui și să-i ajungă la gură. El o sfătuia să-l ia după gît. Era mult prea cald pentru asta, însă Stella n-avea chef să se oprească. Era o situație de care voia și ea să profite. Exact cum dorise — un fel de dragoste, un fel de plăcere, emoții într-o seară tropicală. Simțea furnicături plăcute în mîini atunci cînd își trecea vîrful degetelor peste fața lui.

Situația în care se afla era ridicolă și poziția ei prea puțin estetică, însă era mulțumită. Părea că-i un băiat liniștit, fără inițiativă... Nu făcea complimente gratuite, dar reacția lui de acum două zile la întrebarea Dianei

„Vrei s-o cunoşti pe Stella ?“ fusese mai mult decît elocventă. O privise cercetător, din creştet pînă-n tălpi, şi remarcase foarte sincer :

— În fine, călătoria asta devine interesantă...

Un sentiment pe care-l împărtăşea şi ea, deşi n-o mărturisea deschis. Pentru că era extrem de timid, în ciuda aparentei sale siguranţe de sine. Rămas singur cu ea, aproape n-avea nimic să-i spună. Trecuseră repede peste întrebările de prisos : „De unde eşti ?“ „Încotro mergi ?“ „Cu cine eşti ?“ Asta îi dădu Stellei mai multă încredere. Ceilalţi tineri o speriau. Erau mult prea zgomotoşi, se îmbătau mult prea tare şi atunci nu-şi mai ascundeau vulgaritatea, acaparînd bazinul de înot şi sala de dans, iar dacă le plăcea vreo fată, o arătau într-o manieră mult prea îndrăzneaţă pentru Stella. Îi era recunoscătoare Dianei pentru că i-l prezentase pe Ken. Diane discuta cu unul dintre acei gură-spartă şi fetei îi mergea mintea de două ori mai repede...

— Facem o plimbare ? propuse Ken.

— În jurul parcului ? întrebă ea moale.

— E mult prea cald aici. Poate găsim pe-afară un loc mai ferit, îi şopti el.

— Eşti subtil ca un marinar american.

— Fac şi eu tot ce fac ei, ba chiar mai bine. Am putea merge în bazin, îşi dădu el cu părerea.

— Dar l-au golit.

— Ei şi ce dacă ?

— Ca să înoţi îţi trebuie apă.

— A spus cineva că o să înotăm ? Haide, vino, insistă el.

Trecuse de faza preliminariilor. Două ore erau prea de ajuns. Ea bănuia că, probabil, se vor mai îmbrăţişa. Începu să-i bată inima de emoţie, dar i se muiară picioarele. Era prima oară că un băiat, un băiat de pe vapor, încerca să fie singur cu ea. Gîndul îi dădea o senzaţie plăcută : că pe ea o dorea cel mai mult de pe tot vasul. Păşea uşor ameţită şi mîndră. Pînă acum se găsiseră tot timpul în mijlocul unui grup — şi îi părea bine.

Ken era un tînăr înalt, subţire, cu păr blond, cîrlionţat. Pe faţa lui, un pic comică, nu se putea citi nimic. O altă fată l-ar fi considerat poate chiar lipsit de expresie,

iar altele ar fi spus că e viclean, trădînd vulgaritate și fanfaronadă. Nu arăta el a băiețel cuminte care stă liniștit, citindu-l pe Spinoza.

— Să mai luăm ceva de băut, îi propuse.

Fata a crezut că cele două sticle de bere fuseseră menite să-i mai dea lui puțin curaj, căci se arăta cam sfios cu ea.

Era o mulțime de lume — bătrîni și oameni de vîrstă mijlocie — care se plimbau încoace și încolo cu perne și pături în brațe.

— O orgie, fu Ken de părere și rîse pe înfundate — un sunet afectat care trezi un clopoțel de alarmă în mintea Stellei.

Puntea de Promenadă arăta, astfel, destul de aglomerată. Oamenii veniseră să doarmă pe punte pentru că era mult prea cald în cabinele lor.

— Ei drăcie, se plînse Ken. Locul ăsta-i ticsit ca o cutie de sardele.

Se duseră spre pupa, unde era o petrecere în toi. Se băuse destul de mult și vacarmul de cîntece și zbierete vulgare o înspăimîntă pe Stella. Nu voia o petrecere zgomotoasă. Voia o idilă, să-și atingă mîinile în tăcere, în lumina lunii care se reflectă în oceanul de culoarea cernelii. Aici, douăzeci de persoane făceau atîta scandal de parcă se luaseră la bătaie. Văzu niște puști așezați pe scaunele de punte, îmbrățișîndu-se, făcînd abstracție de ceilalți. Pozițiile lor arătau că era vorba de acel gen de îmbrățișări de care doctorul de Haan vorbea cu îngrijorare — puștani în costume de baie, zbenguindu-se cu țipete, chicoteli, total indiferenți la cei de față.

Alții dansau după un patefon. Și aceștia erau cuprinși de o frenezie care o făcu pe Stella să înghețe, total inhibată, chiar dezgustată.

Stewarzii alergau într-un du-te vino cu tăvi cu bere. Se auzi zgomot de sticlă spartă, un tînăr rîse și o fată strigă :

— Cretinule, m-am tăiat la picior !

La care tînărul răspunse indiferent :

— Dă-le naibii de picioare ! Nu picioarele mă interesează.

— Hai să dansăm, sugeră Ken.

— Nu prea am chef.

— Ei, hai, vino, Stella. E mai răcoare aici.

— Trebuie să plec repede.

Spusese asta într-o doară ; știa că nu va putea scăpa, intrase în horă. Și era înspăimîntată.

— Vrei o bere ?

Luă cutia, însă nu bău.

În timp ce dansau, Ken dădea pe gît berea direct dintr-o cutie. Alți puști, aruncau cutiile peste umăr după ce le goleau. Erau în picioarele goale, încordați, concentrîndu-se cu toată ființa, țintuiți aici pe vecie parcă, vibrînd de energie.

— Cît e ceasul ? întrebă Stella.

— Ce-ți pasă ?

— O să mă omoare !

— Încă o bere și n-o să-ți mai pese. Ei, n-ai băut-o pe cealaltă !

Muzica încetă și cîțiva băieți și fete se evaporară. Un murmur de nemulțumire venea de la cei ce se instalaseră cu pături cu tot mai încolo pe punte.

— Trebuie să plec, spuse ea hotărîtă.

— Doamne, așa repede ?

— Peste cîtva timp, se corectă ea puțin.

— Așa mai merge.

Ken se tolăni într-un șezlong.

— Vino ! E loc pentru amîndoi.

Se așezară unul lîngă altul și șezlongul începu să scîrțîie, gata să se rupă. Se apucă iar să o sărute, dar mai violent acum, după atîtea cutii de bere și la gîndul că nu prea aveau mult timp.

Dar ea își dădea seama că făcuse o greșeală. Lui Ken îi plăcea cum se zbătea fata, căci făcea parte din joc. A trebuit să se lupte ca să se descotorosească de el.

— Ce te-a apucat ? rosti Ken scîncit.

— E prea multă lume.

Găsise acest pretext, pentru că nu voia să pară o caraghioasă, o demodată. Dar mîinile lui o mîngîiau peste tot, pe picioare, pe brațe, așa că se ridică brusc de pe scaun.

— Trebuie să plec, zise Stella și o luă la fugă.

El n-o urmări.

Avea senzația că visase. Oare existase Ken cu adevărat ?

În cabină, maică-sa o întîmpină izbucnind violent :

— Unde mi-ai fost ?

— La dans.

— Cine ți-a dat voie să umbli hai-hui pînă la miezul nopții ?

— E miezul nopții ? întrebă Stella uluită.

Acolo sus, abia începuseră ; la ce oră or fi sfîrșind ?

— Tot cu individa aia vulgară, Diane, umbli ? o dojeni taică-său mai blînd.

— Nu-i vulgară.

— Doamna care e cu ea spune că este.

— Babornița aia proastă !

— Ești nebună ? zbieră maică-sa. Cine te-oi fi crezînd, mă rog, ca să hotărăști tu dacă cei mai în vîrstă sînt proști sau nu ?

— Păi aia crede că în aprilie va fi sfîrșitul lumii.

— Și ești tu sigură că nu ?

— Vai, mămico, nu fi ridicolă.

— Ai face mai bine să nu-mi mai apari pe la patru dimineața, ca ocalaltă.

— N-o s-o mai fac, e clar, nu ? se plînse Stella, pe care o apăsa virtutea. Nici un pericol cu niște părinți ca voi.

— Nu fi proastă, șuieră mama.

— Unde-i prostia ?

— Și termină cu felul ăsta obraznic de a avea tu ultimul cuvînt. Doar răspundem de tine !

— Cred că data viitoare o să-mi spuneți că mă și *iubiți*, rîse batjocoritor Stella, fără să se gîndească prea mult.

— De ce nu te împrietenești cu americana aia drăguță, care se plimbă tot timpul pe punte ? Este o fată cu bun simț și e singură.

— Drăguță ? întrebă Stella, repetînd o părere de-a Dianei. Drăguță aia ? E o snoabă ! Închipuie-ți ! Americană și snoabă !

— Hai, du-te și te culcă !

. Peste cîteva clipe, Stella începu :

— Uf ! E cald aici. Știați că toți dorm pe punte ?

Se întinse în cușetă, amărîtă ; toate îi ieșiseră prost, nu era mulțumită de nimeni. Și după un timp, începu să se gîndească la mîna băiatului. O dezmierdase, de parcă erau căsătoriți de ani de zile. Nici o mirare că doctorul de Haan nu era de acord cu îmbrățișările. Cu greu se putea imagina ceva mai antipatic, în special cînd era atît de cald și mîinile erau transpirate.

Departe de teama pe care i-o provocase această experiență și de gălăgia celorlalți, adormi cu senzația în gînd, considerînd că poate să fie excitant cînd o faci cu o anumită persoană. În vis, o mîngîia persoana anumită, cu chipul nedefinit, dar cu infinită tandrețe, iar corpul ei primea îmbrățișarea.

— Pari cam obosită, îi spuse maică-sa îngrijorată, a doua zi dimineața.

— Mă simt perfect. Nu mă mai pisa, protestă Stella arțăgoasă.

Marion deschise gura s-o ia la rost, dar se lăsă păgubașă.

Toată dimineața, Stella lenevi într-un șezlong. Nu zări pe nimeni dintre cei care fuseseră seara trecută pe punte sau în cabaretul Labirint. Pînă spre prînz, nu apăru nici unul. Parcă erau într-o mare metropolă — să zicem Paris — unde pe aceleași bulevarde se înghesuie ziua turiști de altă speță decît cei ce mișună noaptea, indivizi cu o altă concepție asupra lumii. Părinții Stellei erau oameni „de zi" — aveau copii mici de care erau legați și de care trebuiau să aibă grijă ziua, iar noaptea trebuiau să stea cu ei, așa că, de regulă, erau bucuroși să meargă la culcare mult înainte de miezul nopții. Stella tînjea după atracția „de noapte", dar fără să iasă din orbita părinților ei.

N-o văzu pe Diane pînă pe la patru după amiază, cînd dădu peste ea ; se plimba într-un bikini pe puntea de Paradă și mînca o banană.

— Bună.

— Bună, salută Stella, stingherită.

— Ei, cum a fost cu Ken ?

— O, foarte bine.

— Într-o croazieră n-ar trebui să plece decît cei care știu să înoate, să danseze, să joace bingo, să bea zdravăn sau să facă dragoste cît mai des, își expuse Diane propria ei filozofie.

— Nu-mi place să fac anumite lucruri în public, își exprimă Stella rezervele.

— Nu le prea faci deloc.

Suna ca o acuzație de lașitate și Stella se simți foarte prost.

— Tu ai făcut vreodată ? o descusu Diane.

— Doamne ferește, nu, n-am nici șai'șpe ani.

— Dar ai vrea.

— Nu știu, mărturisi Stella încurcată, cuvintele doctorului de Haan răsunîndu-i în urechi și cunoscînd perfect mentalitatea părinților ei.

O simplă stare de agitație. Atîta tot. Dac-ar avea și ea un prieten, oricît de plicticos...

— Nici măcar o mîngîiere ? Cînd eram la școală...

Diane îi povesti ce făceau fetele la școala unde fusese ea. Ceva de care Stella habar n-avea. Și nici nu mai auzise. Personalitatea puternică a Dianei îl sfida pe doctorul de Haan, îl ridiculiza, considerîndu-l un nebun.

Instalația de aer condiționat se stricase de tot și acum în cabina Burstonilor era o temperatură de 106° F. Stella făcu un duș, dar era imposibil să se poată răcori. Sudoarea curgea șiroaie. Mama și tatăl ei bodogăneau nemulțumiți, așa că le spuse din nou :

— O grămadă de oameni s-au dus pe punte.

Inima începu să-i bată nebunește numai la gîndul posibilităților ce i s-ar deschide acum...

Dar a mai fost nevoie de încă un sfert de ceas, cu urletele lui Bumble și ale Patriciei, pînă ce întreaga familie să se urnească, pe jumătate adormită, pe punte.

Era aproape miezul nopții și pe puntea de Paradă era o îngrămădeală de oameni adormiți în șezlonguri sau direct pe jos, pe podeaua tare.

Din cînd în cînd, în mod inexplicabil, cîte-o pală de aburi fierbinți se năpustea asupra lor dezmeticindu-i, pînă cînd cineva zise :

— E supapa de siguranță.

Areopagus își croia drum prin noapte cu 19 noduri pe oră.

Stella n-avea somn.

— Mi-e prea cald. Mă duc să fac un tur.

O sută de metri mai încolo, pe partea cealaltă a punții, către pupa, muzica de la un patefon o atrăgea ca un magnet. Era speriată, ardea toată de frică, o puternică tulburare fizică nu-i dădea pace, cerînd imperios împlinirea...

— Să nu te îndepărtezi, comandă Marion.

După o oră, Stella era încă trează, cînd taică-său sforăia, iar cele două fetițe tăceau adormite. Muzica patefonului continua să-i biciuie simțurile și trupul i se zvîrcolea cuprins de fiori. Părul îi era ud de transpirație.

Nu putea să-și dea seama dacă maică-sa doarme sau nu. Își găsi o scuză :

— Trebuie să merg la toaletă...

Și iat-o la capătul înghesuielii de trupuri tolănite pe jos ; n-avea de ales, trebuia să meargă înainte. Speră chiar că o s-o sperie așa de tare, încît o va lua la goană înapoi, vindecată de orice dorințe...

N-aveau cum s-o mai găsească acum, la treizeci de metri depărtare, într-un colț întunecos...

„Singură ?" se întrebă ea alarmată. Toată lumea e de obicei cu cineva. O să pară complet nebună.

Era în picioarele goale dar, în rest, îmbrăcată.

Stewarzii continuau să alerge de colo colo și niște oameni mai în vîrstă petreceau bînd zdravăn. Și singur, într-un colț, cu un pahar de bere, Roy, bărbosul Roy, în a cărui cabină fusese o dată și Diane.

O privi, își dădu seama că e disponibilă, însă ezită.

— Bună, îl salută Stella, îndreptîndu-se spre el.

14

Jucau șah cînd intră John în cabină. Dimitrios nu mai vorbise cu el de zece zile și nu-l văzuse de vreo cinci.

De obicei, Rajaratnam cîştiga aceste partide şi cîştiga şi acum, dar Dimitrios nu se necăjea cîtuşi de puţin, căci Keith îl învăţase recent acest joc; şi, cînd îl corecta, o făcea întotdeauna cu blîndeţe.

Pe Dimitrios îl năpădiră numaidecît presimţirile rele. Din vesel, deveni îmbufnat. Îl cuprinse o emoţie atît de puternică şi atît de inexplicabilă, încît nu reuşi să se stăpînească şi, cu glas tremurat, întrebă :

— Ce vrei ?

John îi răspunse pe englezeşte. Ghinionul lui Dimitrios era că John vorbea englezeşte tot atît de bine, dacă nu chiar mai bine ca el : avusese ocazia să se exerseze vorbind cu pasagerii.

— Aşa mă primeşti tu ! Cum adică ce vreau ? Bună, tinere. Cum îţi merge ?

— Nu-mi merge prea rău, zise Keith, fără să-şi dea seama de maliţiozitatea lui John, pentru că el însuşi nu era în stare de aşa ceva. Cred c-am să cîştig.

— Ia să vedem. A, da. Şah şi mat în trei mutări, nu-i aşa ?

— Joci şah ? întrebă Keith.

— Sigur că da. Trebuie să facem o partidă o dată.

Propunerea pornea dintr-o intenţie sinceră, însă era menită în acelaşi timp să-l necăjească pe Dimitrios. Şi îşi atinse scopul. De enervare şi de teamă, Dimitrios simţea acum un gol în stomac, căci cunoştea puterea farmecului lui John. Acesta înţelese pe dată gelozia lui Dimitrios şi jubilă. „Deci ăsta mi-erai ! Fraierul ! Ţărănoi ignorant şi prost !“ În curînd o să-l facă să plîngă.

— Am făcut rost de-o sticlă de whisky.

— Ai furat-o, traduse Dimitrios.

— Nu chiar, nu chiar. John cel cinstit, aşa mi se spune. Ştiaţi că primul ofiţer bea ? Ştiaţi ? întrebă John, înjghebînd o discuţie. A prins-o pe nevastă-sa cu un australian zdravăn. E-ntors pe dos. Sărmanul ! zise el cu o nepăsare sălbatică.

Blestematul ăla de ofiţer îi făcuse observaţie în faţa unui tîmpit de muncitor englez. Nu putea să i-o ierte. Dar timpul le venea de hac acestor idioţi, aşteptarea era pentru ei un chin. Iar altă dată Tomazos îl oprise în timpul unui exerciţiu cu bărcile de salvare. Nătărăul, cu

aerele lui de măscărici, umflîndu-se în pene ca un păun ! Şi acum suferea din dragoste. Ce cretin, să iei de nevastă o tîrfă australiană !

Pe faţa lui însă nu se citea nimic din această ură ranchiunoasă. Un subiect de bîrfă foarte amuzant : Primul ofiţer s-a pus pe băutură.

— Poate eşuează *Areopagus* undeva pe-o stîncă, prevesti John. Şi pasagerul acela neozeelandez, care se zice că-i avocat, trage la măsea de dimineaţa pînă seara. Trebuie să-i mai subţiez oleacă băutura, altfel i se face rău.

— Noi nu bem, afirmă Dimitrios.

— Noi ? întrebă John.

— Keith e indian.

— Şi ce, ei nu beau ?

Keith rîse cu blîndeţe şi explică :

— La Singapore sînt bun indian. Dar cînd sînt cu creştini sînt bun creştin ! Atuncea beau ! Mă simt cam ridicol, dar ăsta-i adevăratul creştinism, prietenia, depăşirea inhibiţiilor anglo-saxone.

— Doamne, strașnic băiat, zău aşa, îl tachină John.

Prin aceste cuvinte Dimitrios se simţi de prisos. De acum încolo era conversaţia lor, la care putea să participe şi el, dacă se simţea în stare. Dar nu putea, pînă într-atît îl copleşiseră presimţirile ; de furie mocnită, nu era capabil să scoată un cuvînt.

Îşi aminti cum, cu mult timp în urmă, fusese şi *el* fermecat de vorbele astea ale lui John.

— Terminaţi partida, propuse John.

— N-are rost, spuse Dimitrios.

— Nu-ţi place să pierzi ?

— De unde ştii c-am să pierd ? îl întrebă Dimitrios furios.

— Ia să văd.

— Nu pot să mă concentrez.

— N-am să mai scot o vorbă.

— Nu-i deajuns.

— Aha, rîse John batjocoritor, ridicînd din umeri şi zîmbindu-i lui Keith.

Începură să bea în căldura înăbuşitoare din cabina strîmtă. Dimitrios tăcea şi suferea, ascultînd împunsătu-

rile lui John, care mergeau la țintă, aparent inofensive dar, de fapt, dureroase.

— Trebuie să plec, zise John după o jumătate de ceas.

— Ești de serviciu ? întrebă Keith.

— Nu, dar nu vreau să profit prea mult de amabilitatea voastră.

— Nu facem o partidă ?

— Poate vrei să joci cu Dimitrios.

— După aceea.

— Dar el n-are ce face între timp.

— N-are importanță, spuse Dimitrios amar.

În timpul jocului, căută să obțină informații, își manifestă interesul, îi puse întrebări lui Keith în legătură cu diverse întîmplări, cu viața lui la Singapore, cu ucenicia pe șantierul naval de acolo și altele menite să iscodească ușurel problemele rasiale, cu o artă pe care Dimitrios n-ar fi putut-o atinge niciodată.

— Să mai jucăm o partidă, propuse Keith.

— Grozav. Mi-ar face plăcere !

Keith cîștigase, dar cu dificultate, și avea, evident, satisfacția de a fi bătut un jucător de valoare.

— Un meci revanșă, propuse el rîzînd.

John avea ochii injectați. Se schimbase și la față, o expresie pe care Dimitrios nu o mai văzuse pînă acum. „E nebun, gîndi el amărît, dar era profund răscolit. De acum încolo s-a dus fericirea și liniștea !"

— Atunci la mine-n cabină, spuse John. Fac eu rost și de ceva pileală. Dimitrios, tu ce zici ?

— Ce-i cu mine ? întrebă Dimitrios morocănos.

— Vrei să vii să asiști ? Diseară avem meciul revanșă.

Era insuportabil.

— O să văd eu, mormăi Dimitrios, iar John care, cu toată bunăvoința, punea parcă la cale o petrecere între niște prieteni inteligenți, mari jucători de șah, spuse :

— Fac rost și de ceva bun de mîncare.

Dimitrios nu se duse.

Așteptă timp de două ore, cît a fost Keith plecat. Suferea și știa că e absurd ; doar Keith n-o să-i dea *lui* socoteală. Avea tot dreptul să aibă și alți prieteni, să facă o partidă de șah ; ori, stînd în fiecare zi lîngă Dimitrios, s-ar fi plictisit și, probabil, nici n-ar mai fi avut nimic

să-şi spună. Keith îi alinase durerea şi disperarea, îl eliberase pe Dimitrios din acea singurătate de nesuportat. Keith era un om încîntător pentru că era atît de diferit, atît de incoruptibil, aproape naiv: în lungile ore de discuţii, el, un băiat de optsprezece ani, adică de vîrsta lui Dimitrios, nu rostise o singură remarcă grosolană la adresa fetelor sau femeilor. Viziunea lui asupra vieţii era atît de diferită de atmosfera sofisticată europeană, specifică transatlanticelor, încît, după o discuţie cu el, te simţeai purificat, îţi recăpătai inocenţa.

Avea o faţă deschisă, cinstită, veselă, chiar cu un haz paşnic.

Keith se întoarse; avea ochii roşii de băutură, era pornit pe rîs, însă Dimitrios nu putea să suporte. Ştia că o să sufere, că intenţia lui John era să-l facă să sufere şi că tăcerea şi prudenţa ar fi fost singurele metode de a-i dejuca planurile.

— Unde ai fost?

— Am jucat şah.

— Şi altceva?

— Trebuia să fi venit şi tu, Dimitrios. John a adus nişte crevete şi chiftele de carne.

— Fii prudent, Keith.

— Prudent?

— John este un om rău.

— E cinic, e-adevărat, dar e amuzant. Cunoaşte tot felul de oameni ciudaţi.

— Nu. E rău. Ştiu eu.

— Bine, dar o partidă de şah?

— Ascultă. Eşti prietenul meu?

— Da, sînt prietenul tău, Dimitrios.

— Îţi spun cu toată sinceritatea că omul ăsta e un ticălos.

— Nu-nţeleg.

— Nu poţi să crezi fără să înţelegi?

— Sînt un om credincios, aşadar pot să cred fără dovezi matematice.

— E acelaşi lucru.

— Crezi că o să-mi facă vreun rău?

— Da.

— Cum?

— De exemplu, o să te facă să mă dispreţuieşti.
— A vorbit frumos de tine.
— Nu mă crezi ?
— Aş greşi dacă aş dispreţui pe cineva fără motiv.
— Mai bine nu deschideam discuţia.
— N-am să spun nimănui, nici o grijă. Cred că eşti de prea multă vreme pe mare, Dimitrios.
— Se poate, admise Dimitrios.

Areopagus ajunse la Singapore cu numai paisprezece ore întîrziere. Trebui să aştepte pilotinele şi dană liberă, iar pasagerii, în seara din ajunul dinaintea sosirii, au fost informaţi că nava va rămîne în marele port din zori pînă la nouă seara. Asta însemna numai unsprezece ore pe ţărm în loc de cele douăzeci şi cinci promise în prospectele de reclamă.

Domnul Pybus, al cărui piept păros şi transpirat se zărea prin pijamaua deschisă, se mai afla sub influenţa alcoolului din noaptea trecută şi arăta rău ; se ridică în picioare în sala de mese şi se porni să zbiere tot felul de proteste. Dar nu găsi nici un ecou ; pasagerii văzuseră ce-i poate pielea şi-l socoteau un gură-spartă vulgar, mereu pus pe harţă. Pe lîngă asta, găseau că *Areopagus* se comportase mulţumitor. Iar experienţa din Bali le trezise un sentiment de adevărată afecţiune pentru bătrînul vas. Ştiau perfect de bine că, după unsprezece ore de umblat încolo şi încoace prin oraş, vor fi extrem de bucuroşi să revină la bord.

În scurta escală la Singapore, Dimitrios nu avea permisie să coboare la ţărm. I-ar fi părut bine dacă-ar fi putut măcar să iasă din pîntecul întunecos al navei să privească oraşul. Lui Keith i s-a dat totuşi voie să coboare pentru două ore, fiindcă Singapore era oraşul său natal. În asemenea cazuri, Bitsios, mecanicul-şef, un om dur, nu se comporta absurd.

Dimitrios era dezamăgit, căci se gîndea la escala de la Singapore ca la o ocazie de a împlini, de a face şi mai trainică noua prietenie.

Keith se reîntoarse în sala maşinilor voios, refăcut.
— Cum a fost ?

— O, splendid, Dimitrios. M-am bucurat că i-am văzut pe ai mei. Mama mai are un copil de zece luni, un voinic zdravăn. John zicea...

— John ?

Inima îi tresăltă.

— A fost și John. Păcat că n-ai putut să vii și tu, Dimitrios.

— Dar de ce-a venit John ?

— De ce ? Stătea acolo, stingher ; părea foarte singur...

— Tu l-ai chemat ? îl întrebă Dimitrios, cuprins de panică. Îl durea, de parcă fusese trădat.

— De ce nu ? Vroiam ca mama să cunoască măcar pe unul din prietenii mei.

Dimitrios abia mai putea respira, sufocat de suferință. Prietenul lui. John, „marinarul de duminică", cel insolent, dur, stricat, reușise să devină prietenul lui Keith ! În ochii mamei lui Keith era egal cu Dimitrios. Asta îl speria, dar îl și durea. Dacă s-ar fi luat la întrecere — cine ar fi reușit să-l distreze mai bine pe Keith, să joace șah de la egal al egal, să-l admire și să-l sfătuiască, să-i dea informații — știa, în culmea disperării și a geloziei, că întrecerea ar cîștiga-o John.

— Și unde ați fost ?

— Nu prea departe, bineînțeles.

— Ce-ați făcut ?

— O, am stat de vorbă. După ce-am stat o oră cu ai mei, a trebuit să mă grăbesc să mă-ntorc înapoi.

— Aș fi preferat să nu-l fi luat cu tine.

— De ce spui asta ? Nu e și prietenul tău ?

— Mă disprețuiește.

— Sînt convins că nu.

— Dacă ar putea să-mi facă rău...

— Ați avut vreo neînțelegere ?

— Ne-am certat. Nu suportă ideea să am un prieten.

— Dar vorbește foarte frumos de tine, Dimitrios.

— Nu e prost. Are treizeci și doi de ani, e șmecher, se pricepe la oameni.

— Ești supărat. Aș fi vrut să fi venit și tu. Mama mai are un copilaș pe care merita să-l vezi ! John a fost

așa de amuzant. Te-ai fi prăpădit de rîs. E căsătorit? Pare că-i plac copiii.

— Nu e.

— Ce-i cu tine, Dimitrios?

— E un ticălos.

— Îmi pare rău că v-ați certat. Știe să fie așa de amuzant și de vesel! Și n-are importanță. Nimeni nu mă va influența în ceea ce te privește pe tine, prietenul meu.

— Ar putea să-ți facă rău.

— Dar cum ar putea să-mi facă rău? Și de ce să vrea asta?

— E ciudat. Se bucură cînd face lucruri rele.

— Te-a jignit cînd v-ați certat.

— Ești prietenul meu?

— Sigur că sînt.

— Promite-mi că ai să te ferești de el.

— Bine, Dimitrios, dar e absurd.

— Tu n-ai nici o prietenă?

— A, fetele! spuse Keith, cu o vioiciune surprinzătoare. Am să găsesc într-o bună zi o fată și-am să mă însor. Dar aici în sala mașinilor de pe *Areopagus*? Nu prea cred!

Dimitrios trebui să abandoneze subiectul. Dar amărăciunea nu-i dădea pace.

Nu putea să tolereze această nouă situație, în care ceea ce fusese frumos și senin dispăruse. Trebuia cel puțin s-o discute și, din moment ce nu putea s-o discute cu Keith, trebuia s-o facă cu John. Era o nebunie, de acord, să intre în vorbă cu John. John va profita ca să-i adîncească și mai mult suferința, să-l chinuie, să-și bată joc de el cu o prefăcută mirare.

Era foarte agitat gîndindu-se la întîlnirea cu John. Orice ar fi făcut sau ar fi spus, el va fi cel care se va umili și îi va cere o favoare.

Dimitrios intră în barul de la prova, după miezul nopții. Mai ardeau numai cîteva lumini și localul se golea.

— Unde-i John? întrebă el pe fata de la casă.

— Pe puntea de Paradă.

Dimitrios n-avea voie să intre în baruri și nici să se amestece cu pasagerii. Dar nu-i venea să se retragă — acum că își luase inima în dinți.

Pe vas domnea liniște, însă pe puntea de Paradă era mare zăpăceală, căci neașteptat de mulți călători adormiseră în șezlonguri. Și la pupa, lîngă bazinul mare, dansau niște puști. Pentru Dimitrios asta însemna doar că acolo ar fi putut da de John, care servea bere, escrocîndu-i, în întuneric, de mărunțișul de la rest, pe zăpăciții ăștia cercheliți.

Era doar un copil care tremura de emoție și de oboseală. Intra din nou de serviciu peste patru ore.

Iată-l pe John, cuceritor ca întotdeauna, tratîndu-i pe picior de egalitate și cîștigînd prietenia acestor australieni vînjoși pe care zicea că-i disprețuiește. Era și el beat, și îi era foarte cald în noaptea înăbușitoare ; avea fața umedă și lucind de transpirație, în haina albă din pînză de in, pe care o pătase tot aducînd și luînd tăvile pline cu băuturi. Pe Dimitrios îl uimea violența și energia pasagerilor. După unsprezece ore la țărm, tinerii ăștia voinici și fetele astea cu picioare lungi tot se mai zbuciumau frenetic.

Dimitrios îl atinse pe John pe umăr, cînd acesta se apropia de magazia ce ținea loc de bar.

— Doamne, Dumnezeule, chiar tu ! spuse John surprins.

— Cît mai ține treaba asta ?

— Pînă ce cretinii ăștia cad beți morți, sau pînă se termină pileala.

— Vreau să-ți vorbesc.

— Condițiile nu sînt prea prielnice !

Asta așa era. Îl strigau din toate părțile nesinchisindu-se de oboseala lui, de faptul că lucrase ore-n șir.

— John ! John ! Haide-o dată, puturosu' naibii ! Adu dracu' porcăria aia !

— Așteaptă o clipă pînă satur menajeria asta, spuse John. Stați așa, scumpii mei afurisiți de coloniali ! Pregătiți-vă lovelele la-ndemînă !

Se întoarse cu o tavă goală, retrăgîndu-se într-un colț mai la întuneric.

— 's nebuni, îi spuse el lui Dimitrios cu năduf.

— Aș vrea o bere.

— Servește-te !

Dimitrios luă o bere.

— Ce te frămîntă ? întrebă John.

Își clătină capul și broboane de sudoare picurară pe punte.

Dimitrios începu într-o învălmășeală aprinsă de vorbe :

— E prietenul meu. Nu ne strica prietenia.

— Despre cine dracu' vorbești ?

— Știi tu prea bine.

— Habar n-am despre ce bați cîmpii.

— Te urăsc cînd te prefaci că nu știi.

— Dimitrios, sînt atît de ocupat acum cu lepădăturile astea, încît mi se-nvîrte capul.

— I-ai ieșit astăzi în drum ca să te observe.

— A, te referi la băiețelu' ăla !

— Ai o grămadă de prieteni aici în baruri.

— Cine, ăștia ? rîse John sarcastic. Tipii ăștia simpatici, cu mămicile și cu tăticii lor ! Prietenii trecătoare, Dimitrios. Pleacă după douăzeci sau după cincizeci de zile, plini de amabilitate și de intenții bune, dar nu-ți scriu niciodată. Ba uită chiar să-mi dea și bacșiș. Un barman și atîta tot. Trebuie să-mi fac singur partea. Ce înjositor !

— Mai sînt și alți stewarzi.

— Cu ăia nu mă înțeleg. N-avem aceleași gusturi. Eu am gusturi mai deosebite, după cum știi, Dimitrios. Un barman care aspiră la cultură ! Ridicol ! Sigur că mă disprețuiesc. Fiecare călătorie, o nouă experiență dureroasă.

— Asta nu-nseamnă că trebuie să-mi faci mie rău.

— Nici prin gînd nu-mi trece așa ceva.

— Ce reprezintă el pentru tine ?

— Cine ? Băiețelul acela ? Nimic, Dimitrios.

— Atunci lasă-l în pace !

— Sînt un om singur, Dimitrios. Am nevoie de prieteni.

— Toată lumea știe ce ești.

— Și anume ?

— Un stricat.

John izbucni în rîs.

— Mă amuză copios terminologia ta. Dar am să-l îndepărtez de tine. Și fără să te reneg. Am să declar întotdeauna că ești bunul meu prieten.

— Te omor, mîrîi Dimitrios.

— Spectacol ieftin ! îl luă John peste picior.

— Am să-ți fac mutra praf ! zbieră Dimitrios, ieșindu-și complet din fire.

John chicoti.

— Ce vulgar ! Ce promisiuni de golan ! Ești nebun de legat !

Dimitrios își arcui brațul și cutia de bere aproape plină îl izbi pe John peste gură, sfărîmîndu-i cîțiva dinți, crăpîndu-i buzele care rînjeau batjocoritor.

John își reveni rapid. Zvîrli tava din mînă drept între picioarele lui Dimitrios, îi trase un picior și se răsuci cu viteza unui balerin.

Dimitrios își pierduse de tot cumpătul și ar fi fost în stare să-l omoare. Apucă o sticlă de vin și fugi după steward. Sticla se sparse de brațul lui John și vinul alb i se prelinse pe haine. John prinse mîna care mai ținea încă sticla spartă și o răsuci înspre fața lui Dimitrios, căruia îi produse o tăietură în pielea capului și la urechea stîngă, înainte ca acesta, cu un țipăt sălbatic de furie și cu ultimul strop de energie, să-și smulgă brațul, eliberîndu-l, și să înfigă restul de sticlă spartă în beregata lui John. Șîngele începu să-i țîșnească violent, șiroindu-i pe gît. Dimitrios își bălăbăni capul și începu să plîngă cu suspine.

Pasagerii australieni pe care îi interesa scena asta de violență, săriră să-i despartă. Apăru un ofițer foarte supărat, care nu avu încotro și trebui să-i trimită la infirmeria de pe vas.

Doctorul australian îi îngriji pe amîndoi. Înjura într-una, dar fără răutate.

— De ce mama dracului a trebuit să vă luați la harță în singura noapte cînd am decis și eu să mă culc mai devreme ?

Lui John i-au pus douăzeci și șapte de copci, iar lui Dimitrios opt.

Stăteau amîndoi întinși în paturi de spital, la un metru distanță, fără să scoată o vorbă. John, oricum, nu putea să vorbească din cauza rănilor.

Dimitrios suferea și era teribil de obosit. Dar, peste toate, era nefericit. Probabil, reușise să facă ceea ce-și pusese în gînd, adică să pună capăt oricărei legături între John și Keith. Căci zeflemeaua lui John se răsfrînsese

asupra lui și nu mai avea chef să continue. Dar ce se va întîmpla cu prietenia dintre Dimitrios și Keith ? Toată noaptea Dimitrios zăcu treaz în patul lui, gîndindu-se cu tristețe că Keith va afla despre încăierarea lor. Un om mai în vîrstă sau vreun ofițer s-ar putea să-i dea un sfat spre binele lui. Și atunci cum va reacționa ? Vor continua să joace șah ? Să vorbească despre stele ? Să-și zvîrle unul altuia săpunul sub duș ?

A doua zi de dimineață, veni să-l vadă mecanicul șef al echipajului. Nu era așa voinic ca șeful de echipaj, cu care era egal, dar era mai antipatic, pentru că nu venea în contact cu pasagerii, ca să se mai îmblînzească.

— Ce făceai pe puntea de Paradă ?

— Îl căutam pe el.

— De ce ?

— Era ceva urgent.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta ? Treaba ta e în sala mașinilor. Acolo sînt stewarzi ?

— Nu, domnule.

— Îți dai seama ce impresie ai făcut pasagerilor ?

— Îmi pare rău, domnule.

— Îmi vine să te zvîrl din Companie.

— N-o să se mai întîmple, domnule.

— Ar fi bine să nu se mai întîmple. Am să te consemnez. Ți se va reține sigur o lună de plată. Am să mă mai gîndesc dacă vasul și Compania mai au nevoie de tine.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Nu-mi tot mulțumi atîta.

Peste o jumătate de oră, ca în actul al doilea al unei comedii, Dimitrios a trebuit să-l asculte pe șeful de echipaj punîndu-i lui John exact aceleași întrebări.

— Cu mutra asta nu cred că o să te las să-i servești pe pasageri. Poate-ar fi mai bine să treci la spălatul toaletelor.

— N-a fost vina mea, domnule, șuieră John.

— A existat totuși un motiv, presupun.

— Am avut un conflict de păreri.

— Am să te consemnez. Nu te pot retrograda, căci oricum ești pe treapta cea mai de jos, așa că o să-ți rețin din salariu. Încă o ispravă ca asta și te trezești zvîrlit afară fără menajamente.

— Cum doriți dumneavoastră, domnule.

— Și fără obrăznicii cu mine.

— Stăteam pur și simplu acolo cînd m-a atacat vagabondul ăsta agresiv.

Ieși, aruncîndu-i lui Dimitrios o privire lungă și crîncenă în care se putea citi însă și un vag rînjet.

Dimitrios își simți inima mai ușoară. Cel puțin, John n-o să mai îndrăznească să calce în sala mașinilor de pe *Areopagus* !

După treizeci și șase de ore, cînd tot mai era puțin slăbit, se întoarse la datorie. Toți se holbară la el, cîțiva chiar îi rînjiră în nas, iar unul îi spuse :

— Frumoasă cicatrice mai ai, băiete !

Dar Keith nici nu se holbă, nici nu zîmbi și nici nu-i veni în întîmpinare ; nici nu-l întrebă cum se simte... Evita să-l privească pe Dimitrios și, cînd îl privi, în cele din urmă, avea în ochi o altă expresie, neprietenoasă, care zădărnicea orice speranță de reluare sau de continuare a prieteniei lor.

Areopagus străbătuse în lunga-i existență vreo 4 300 000 de mile. Nu era, deci, de mirare că avea o colecție formidabilă de defecțiuni minore cauzate de vîrstă sau de faptul că nu mai putea înainta cu cele 20 de noduri cu care mersese acum treizeci de ani. Se opintea din greu să scoată 17. Aburul fierbinte care ani de-a rîndul trecuse prin paletele rotorului produsese în primele rînduri mici distorsiuni, micșorase puterea și rigiditatea și dăduse naștere unor minuscule defecțiuni de aliniere. Avea o deviere în partea expusă vîntului, cauzată de fricțiunea fluidului cînd roata turbinei și paletele rotorului se învîrteau în aburul din jur și defecte de etanșare a pereților provocate de scurgerile de abur de la un stadiu la altul, prin garniturile diafragmei.

Era un transatlantic foarte vechi, dar, teoretic, ca la locomotivele cu abur de pe vremuri, nu exista un motiv care să-l împiedice să navigheze la infinit. Diferența fundamentală între ele consta poate în faptul că locomotiva nu trebuia să folosească la nesfîrșit aceeași apă pură într-un ciclu de transformare. Putea să se alimenteze din

nou cu apă. În schimb, vaporul nu putea și, în plus, condensarea „reciclată" folosea și apa de mare desalinizată. Doar rugina și spărturile și costul mult prea ridicat al reparațiilor l-ar putea face la un moment dat neeconomic de folosit. Dar cînd toată nava era scăldată într-un lichid coroziv și cînd pînă și aerul era atît de sărat încît un brici uitat pe policioara din cabină se acoperea pînă seara cu rugină, cu toată grija pentru apa ce trecea prin țevi și cazane, aceasta nu putea rămîne mereu în întregime pură. Cazanele de pe *Areopagus* aveau mai bine de treizeci de ani și erau de tip învechit și în fiecare călătorie o mulțime din zecile de tuburi — majoritatea de peste cinci centimetri în diametru — ajungeau la „punctul de uzură", crăpînd înainte de vreme de vechime și de rugină. Ele erau, totuși, foarte ușor de înlocuit.

Fiecare cazan era bine fixat pe vapor cu ajutorul unor brățări și suporturi. Fiecare tambur enorm al cazanului se sprijinea pe țevi care, la rîndul lor, erau sprijinite pe tambururile și pe colectoarele de apă. Bordajul cazanului era susținut de o structură metalică ce se ridica din tamburile și colectoarele de apă. Construcția ramificată de traverse, asamblată prin nituire în diversele ei părți, era consolidată pe o uriașă structură rigidă de grinzi, legate de o anumită parte a scheletului ce forma structura longitudinală a carcasei vasului. Aceste suporturi rigide ale cazanelor erau fixate la pupa și la prova și de-a curmezișul navei.

Dedesubtul tuburilor și al deflectoarelor metalice și de cărămidă se găsea cuptorul. Carcasa de oțel era căptușită cu pereți izolanți pentru temperaturi înalte, cărămizi refractare și materiale plastice refractare. Pereții izolanți erau făcuți din pămînt neare care, la calitatea cea mai bună, era silice pură, albă, ușoară, cu o capacitate de izolare pînă la temperaturi de 1 500°F. Cărămizile refractare (sau „dense") un amestec de silice, alumină și argilă refractară calcinată, puteau rezista la temperaturi de 3000°F și aveau o excelentă rezistență la flacără.

Era, deci, greu de imaginat ca *Areopagus* să nu-și arate vîrsta cu cei peste treizeci de ani de navigație pe mare, căci marea, prin însăși natura ei, exercita o forță de compresiune puțin cunoscută. Capacitatea de deformare a

panourilor supuse la presiuni, tensiunile adiționale și factorii de temperatură tot mai însemnau simple considerații teoretice, fraze pe hîrtie pentru societățile de savanți, ca și presiunile laterale și mișcările în plan axial ale marginilor panourilor, care alunecau cu ușurință în interior, însă zdrăngăneau din toate încheieturile la mișcările de rotație. Caricul trebuia să aibă o anumită toleranță, și să fie expus forțelor exterioare. Prețul, nici el nu trebuia neglijat; constructorii de vapoare comerciale trebuiau să ajungă la o structură simplă și solidă, de șapte ori mai ieftină decît aceea complicată a navelor de război. Caricul extrem de izolat putea provoca spărturi locale sau putea grăbi uzura metalului din cauza anilor petrecuți pe mare. Presiunile exercitate de mare în furtunile prin care trecuse în timpul celor treizeci de ani făcuse ca *Areopagus* să scîrțiie din încheieturi și să scoată sunete ciudate noaptea. Tensiunile datorate vibrațiilor și unor presiuni locale trecătoare, dar foarte puternice, în curbura longitudinală, care apăreau atunci cînd nava era lovită și ridicată pe crestele unor valuri imense, cu greutatea enormă a pupei și a provei în aer, slăbiseră întrucîtva multe părți din interiorul carcasei principale.

Pe un vapor de linie atît de vechi, scurgerile de apă de mare, rugina, scurgerile de carburant, oxigenul lichid, toate își luau tributul lor. *Areopagus* poseda un aparat de desalinizare și Dimitrios lucrase cîteodată la curățirea lui, spărgînd blocuri tari de sare, de mărimea unei stînci. Dar de scurgerile de apă sărată nu puteai scăpa, trebuia să lupți contra lor fără încetare. Transatlanticul scîrțiia și scrișnea; toate lucrurile aveau încheieturile slăbite, iar dacă lupta era abandonată chiar și o clipă, impuritățile se strecurau în cazane.

Se foloseau diverse alte componente ale cazanului pentru a lupta contra acestor procese corozive, iar oxigenul dizolvat din apa de alimentare a cazanului era controlat de o dezaerare mecanică și termică. Dar vechea rețea de țevărie a vasului trebuia să fie îngrijită ca stomacul unui bolnav de ulcer duodenal. Orice impurități, ulei de exemplu, în apa de la cazan produceau spumă și înecări și dădeau naștere unor resturi de umezeală în aburul care circula din tambururile de abur saturat la supraîncălzitor

sau chiar în mecanisme. Noroiul de prăjire micșora atît de mult transferul de căldură, încît apărea o sulfurare și acest noroi era dezintegrat de componentul cazanului. Din cînd în cînd se controla starea exactă a apei de alimentare a cazanului, ca alcalinitate, salinitate, saponificare și oxigen dizolvat, însă se remarca o tendință perfect explicabilă, probabil, a grecilor de a lăsa întîi lucrurile să-și urmeze cursul și de a le repara abia după aceea.

Scopul principal al cazanelor, supraîncălzitoarelor și al celorlalte utilaje era să producă abur — abur uscat supraîncălzit la o temperatură de 900°F la ieșirea din supraîncălzitor și la o presiune de 600 psig — care transmitea energie termică turbinelor ; aburul folosit fiind transformat din nou în apă și retrimis la cazane pentru reînceperea ciclului.

Areopagus era înzestrat cu două cazane mari de modă veche — cîte unul plasat de-a curmezișul în fiecare sală a mașinilor — de tipul numit cazan cu colector secțional, din cauza colectoarelor frontale și posterioare (tuburi cu secțiune pătrată), care erau construite în secțiuni. Nivelul normal al apei în aceste cazane se găsea undeva la mijlocul tamburului de abur — o construcție înaltă situată deasupra cuptorului și a tuburilor — la baza țevilor de reciclare a apei. Apa de alimentare pătrundea prin niște supape de siguranță și era distribuită prin tamburul de abur cu ajutorul unei conducte de alimentare internă, o conductă mai mare, cu găuri pe margini, care făcea ca tamburul să ajungă pînă aproape de fund. Apa relativ rece și mai grea cobora din tambur prin acele mici protuberanțe și prin colectoarele frontale către capătul din față al celor cîtorva zeci de tuburi de cinci centimetri, adică în partea cea mai de jos a înclinației lor de 18°, prin cuva în cruce, și apoi intra în țevi și în sus pe colectoarele din spate. Gazele fierbinți din cuptor, trecînd peste țevi, încălzeau apa din interiorul lor, care în această stare devenea mai ușoară și, în consecință, se ridica pe înclinația acelor zeci de țevi și apoi vertical prin colectoarele din spate. Cînd în apa încălzită se formau vaporii de abur, se ridicau și ei, tinzînd să accelereze circulația. Apa încălzită și aburul se ridicau spre partea superioară a colectoa-

relor din spate şi prin ţevi de circulaţie către tamburul de aburi.

Apa caldă care ieşea din ţevile de circulaţie se amesteca apoi cu apa relativ mai rece din tambur şi recircula, însă aburul era dirijat în jos, peste capetele ţevilor de circulaţie, se ridica prin apă către partea de sus a tamburului şi în conducta uscată (ce se găsea tot în cazanul masiv). De acolo, prin conducte externe se îndrepta către supraîncălzitor. Aburul ce trecea prin ţevile elementului supraîncălzitor îşi ridica temperatura la 900°. Aburul din supraîncălzitor trecea apoi în conducta principală de abur şi acţiona turbinele. La această temperatură era nu numai periculos, dar şi dificil de operat, căci nu se răcea aşa de uşor ca aburul care se afla doar la temperatura de saturaţie.

Era de dorit ca aburul să fie folosit şi pentru diverse operaţiuni generale pe *Areopagus* — acţionarea cabestanelor de ancoră, a troliurilor, pentru instalaţiile de încălzire şi sobele de la bucătării şi pentru îmbunătăţirea vîscozităţii păcurii, folosită drept combustibil, pentru a putea fi pompată — dar era atît de periculos şi de greu de răcit, încît pentru aceste scopuri trebuia să fie „desupraîncălzit".

Era necesară reducerea temperaturii la sursa de alimentare cu abur, acolo unde se găsea derivaţia, pînă la un punct chiar deasupra temperaturii de saturaţie şi la presiunea la care fusese utilajul proiectat să funcţioneze. Aceasta se obţinea injectîndu-se apă relativ rece în abur, aşa încît prin scăderea temperaturii se obţinea o cantitate mai mare de abur la o temperatură mai scăzută. Trebuia să se facă un control foarte atent, altfel începeau să se audă din conducte tot felul de pîrîituri. De fapt, operaţia era dusă la îndeplinire printr-un mecanism care măsura temperatura aburului şi introducea apoi apa cu ajutorul „desupraîncălzitorului". Apa se transforma imediat într-o ceaţă fină, care se amesteca fără dificultate cu aburul, diminuîndu-i temperatura excesivă.

Aburul uscat şi supraîncălzit care intra în turbinele de înaltă presiune ale vasului trecea prin 18 roţi de turbină şi cădea pe 5 132 de palete, iar axul rotorului atingea maximum 5 746 de rotaţii pe minut.

Turbinele trebuiau să acționeze la viteze foarte mari. Pe de altă parte, eficiența elicelor era maximă la viteze mici. Dacă se roteau prea repede — fiecare din cele două elice de pe *Areopagus* cîntărea aproape 20 de tone — băteau apa și se producea o cavitație. Aceasta însemna formarea de cavități în apă, în jurul părților de presiune joasă a lamelelor, din cauză că elicea încerca să elimine apa mai repede decît putea ea ajunge în elice, ceea ce ducea la curbarea paletelor.

Prin urmare, viteza foarte mare de rotație a turbinei trebuia redusă cu ajutorul unor mecanisme de reducere, care, la rîndul lor, cîntăreau tone. *Areopagus* avea niște mecanisme de reducere dublă, care micșorau cele 5 000 de rotații pe minut ale axului rotorului turbinei, la 130 de rotații la elicea din apă. Aceste uriașe mecanisme principale de reducere a rotațiilor — de vreo trei metri în diametru — și pinioanele mai mici erau cu dublă dințare cotită. Teoretic, însemna că erau niște roți dințate elicoidale, care se mișcau extrem de ușor, cu foarte puțin zgomot, presiunea pe toată lungimea dintelui fiind uniform repartizată. Ansamblul mecanismelor de transmisie se găsea instalat într-o carcasă de oțel turnat și într-o construcție de foi metalice.

Mufele flexibile fuseseră proiectate pentru a permite un oarecare joc de reglare la bucșe. Rigiditatea ar fi afectat negativ angrenarea pinioanelor și a roților, care ar fi provocat ruperea dinților. Pe *Areopagus*, în ciuda venerabilei sale vîrste, această condiție nu era încă îndeplinită cum trebuie. Dar între pinioanele de la babord și roțile dințate nu exista o aliniere radială exactă, ceea ce cauza o uzură inegală, din cauză că forța motrice era concentrată doar pe o mică porțiune a fiecărui dinte și nu pe întreaga suprafață de contact a dintelui.

Cele două motoare și camere de ardere de pe *Areopagus* se găseau amplasate una în spatele celeilalte, cea dinspre babord cu vreo 23 de metri în fața celei de la tribord. Astfel, arborele de propulsie de la babord era și el mai lung cu douăzeci și trei de metri decît cel de la tribord. Arborele principal de propulsie transmitea cuplul (pe scurt, puterea necesară pentru a acționa o masă) de la motorul și mecanismele principale de reducere a vite-

zei şi, la rîndul său, transmitea vasului forţa de împingere axială a elicelor pentru a-l pune în mişcare. Nu era numai o singură piesă de oţel, ci mai multe, arborele port-elice propriu-zis avînd un diametru de 56 cm, iar arborele intermediar de 42,5 cm. Arborele de propulsie de la babordul lui *Areopagus* avea 46,2 m lungime şi consta din mai multe secţiuni de oţel simplu forjat, perforate axial de la un cap la altul şi şlefuite în interior.

Din cauza greutăţii şi lungimii sale, arborele de propulsie trebuia prevăzut cu nişte suporturi pentru a-l susţine şi a-i menţine orientarea. Cu anii, arborii se uzaseră încetul cu încetul, suficient însă pentru a-şi pierde din loc în loc orientarea. Aceasta provoca variaţii în jetul de apă al elicelor (în mare), ceea ce, la rîndul său, agrava înclinaţia paletei elicei (unghiul de atac), ducînd la un cuplu şi o forţă de împingere redusă, prost direcţionată de două ori la fiecare rotaţie de 360° a fiecărei elice şi, în special, la arborele port-elice de la babord. Din cauza acestei variaţii a jetului de apă şi a asimetriei curentului respectiv centrul de împingere se găsea, evident, în afara axei originare a arborelui ; asta însemna că, aşa cum era acum, avea o deviere de 30 de centimetri faţă de linia de centru a arborelui. Puternicele forţe ciclice produse în elice determinau oboseala metalului, deşi ar fi fost normal ca elicele de bronz să supravieţuiască vasului... Elicele constituiau, chiar într-o orientare normală, o sursă de vibraţii ale arborilor şi cu atît mai mult după treizeci de ani de uzură, combinată şi cu o schimbare gradată a poziţiei lor...

Paletele elicelor sînt nişte suprafeţe aproximativ elicoidale. Cînd se învîrt în jurul axelor, ele împing apa mării în care se găsesc cufundate, imprimînd în general o mişcare de înainte şi înapoi, dacă, bineînţeles, alinierea arborelui este corectă. Pe *Areopagus* uşoara deviere a acestuia se făcea simţită numai prin efortul pierdut, pierderile formanţele reduse şi vibraţia crescută. Elicele de construcţie solidă — fiecare turnată dintr-o singură bucată şi apoi finisată manual pînă la forma definitivă — se răsuceau „spre interior", adică elicea de la babord se învîrtea în sensul acelor de ceasornic, cînd priveai înainte, iar cea de la tribord, în sens opus acelor de ceasornic.

Proprietarii lui *Areopagus* foloseau combustibilul și lubrifianții cei mai ieftini posibil. Selectarea uleiului pentru sistemul de lubrifiere a turbinei era întotdeauna un soi de compromis, căci ungerea trebuia să fie eficace în condiții foarte diverse. Teoretic, selectarea trebuia să țină seamă de cele mai dificile condiții ce s-ar putea ivi la un moment dat. Dar, de fapt, hotărîtor rămînea prețul, și, astfel, mecanismele de reducere a rotațiilor turbinei, lagărele și mecanismele de viteză sporită, care aveau o presiune puternică pe dinții roților, erau toate unse cu același ulei, iar viscozitatea celui folosit era mai scăzută decît era necesar pentru lagăre.

Conducta de ulei către mecanismele de reducere de la babord făceau parte din sistemul principal de lubrifiere al motorului. Uleiul era împrăștiat prin niște duze pe angrenajul dinților și apoi cădea la fundul carcasei. Nivelul uleiului de acolo era total neglijat. Era tot sub nivelul cel mai de jos al dinților roții principale. Nu fusese prevăzută nici o cavitate de scurgere. Dacă uleiul se ridica ceva mai sus, roțile principale s-ar fi găsit cufundate în el, transformîndu-l, astfel, într-o spumă sau într-o emulsie, ceea ce ar fi făcut ca pompele de ulei să-și piardă forța de aspirație. În continuare, uleiul s-ar fi oxidat, provocînd distrugerea metalului.

Mare parte din uleiul lubrifiant trebuia folosit de mai multe ori și trebuia, deci, să fie curat și să aibă temperatura potrivită. Nu prea erau mari speranțe să se realizeze așa ceva pe *Areopagus*, căci era imposibil să se îndepărteze sărurile de încrustație și nisipul de la suprafața diverselor piese sau să se împiedice pătrunderea prafului în timpul reparațiilor. Uleiul culegea aceste substanțe și, cu toate filtrele și purificatoarele centrifugale și chiar cu magneții fixați în filtre, ele rodeau puțin cîte puțin lagărele și roțile dințate...

Una din îndatoririle lui Keith consta în a privi, prin ferestruicile de control, în interiorul cuptoarelor unde temperatura trebuia să fie de 3 000°F. N-aveai nevoie de cunoștințe tehnice ca să-ți dai seama că ceva nu-i în regulă. Orice pasager de pe vas putea să vadă fumul gros și negru care bufnea pe coșuri. Mai multe femei se plînseră (în zadar) administratorului șef că hainele sau trupul li se

murdăreau de funinginea neagră ori de cîte ori suna sirena la amiază sau pentru exerciţii de alarmă sau cînd se-ntîmpla ca vîntul să abată în jos fumul de la coşuri. Bărbaţii din baruri comentau, ca unii ce se pricep :

— Nu folosesc uleiul potrivit. Sau : O s-o facă piftie pînă la urmă.

Dar fumul gros călătorea şi el în jurul lumii în diverse condiţii şi viteze. Putea fi observat de la zeci de mile depărtare şi chiar din avion şi devenise un subiect de glumă pe celelalte transatlantice .Cînd Keith călca pe muşamalele îmbibate de ulei, se gîndea cîteodată că, într-o bună zi, o să izbucnească un foc pe coş şi, Dumnezeule, ce-o să mai fie atunci aici jos...

Putea să observe prin ferestrele de control dacă flăcările erau portocalii sau de un roşu închis, ceea ce era semn că injectoarele sînt murdare. Din cauza aerului insuficient, păcura se descompunea în constituenţii săi şi carbonul, nears urca în sus pe coş.

Păcura folosită de *Areopagus* era ieftină. Distilarea nu era completă şi nu se făcea la temperaturi înalte. Combustibilul „necracat" avea un punct de turnare mai ridicat şi trebuia să fie încălzit pe vas la 110°F. Cînd nu lucrau la tropice, pomparea lui era foarte dificilă. Procentul redus de cenuşă avea un conţinut de săruri care, cu anii, provocase o descompunere a suprafeţei de cărămidă a cuptorului. Apa şi sedimentele prezente încă în păcură determinau uzura suprafeţelor pompelor şi a arzătoarelor şi aveau tendinţa să blocheze orificiile arzătorului. Cauzau şi o anume emulsifiere, împiedicînd o combustie optimă. Din cauză că păcura trebuia încălzită pentru a facilita pomparea ei din rezervoare prin conducte şi încălzitoare, un anumit grad de carbonizare era inevitabil.

Păcura era, totuşi, destul de stabilă în rezervoarele în care era înmagazinată, căci mişcările vasului nu creau nici un fel de probleme. Era dificil să ia foc în masă şi nu se putea aprinde în mod spontan. Dar vaporii pe care-i elimina formau cu oxigenul din atmosferă un amestec exploziv. Aceşti vapori, fiind mai grei decît aerul, tindeau să se acumuleze la nivele joase, ca, de exemplu, în santine sau în fundul rezervoarelor, unde prezenţa lor putea

nici să nu fie detectată pînă nu-i aprindea o scînteie. Tot timpul patrula pe acolo un marinar (de pe punte, nu din sala mașinilor). Trebuia să facă turul vasului la fiecare patruzeci de minute și să răsucească niște chei în 39 de poziții pentru a dovedi că trecuse pe acolo. Dar, în cazul unui incendiu cu păcură, chiar și această patrulă ar fi fost neputincioasă.

Metalele în contact cu apa mării fuseseră supuse de foarte multă vreme efectelor ei galvanice și de presiune. Coroziunea, fisurarea și grafitizarea acționau pretutindeni la exteriorul vasului.

Mai mult decît atît, chiar vopseaua care era turnată la repezeală de cîte ori se întîmpla ca vasul să stea în radă cîteva zile nu asigura nici o protecție, cum ar fi trebuit. Și de data aceasta graba, considerațiile bănești, și poate dorința de a menține un anume prestigiu, cu o carcasă întotdeauna albă și strălucitoare, pentru ca pasagerii s-o admire și s-o fotografieze, constituiau tot atîtea cauze care duceau la corodarea navei. Era îndepărtată coroziunea localizată și ieșeau la iveală găuri în metal și o suprafață aspră ce trebuia acoperită. Vopseaua se aplica într-un strat aparent gros, dar puncte izolate de coroziune ieșeau în afara planului mediu al profilului, devenind imediat surse potențiale pentru o coroziune viitoare și mai puternică. Vopseaua propriu-zisă nu prea proteja carcasa de oțel, căci fosfații de sodiu se găseau depozitați dedesubtul ei. Sodiul venea din apa de mare, iar fosfații din acidul fosforic de la mecanismul de spălare. Fosfații solubili în apă constituiau, astfel, o sursă de defecțiuni încorporată de la bun început în structura navei, facilitînd lipsa de aderiune datorată unui proces osmotic.

Dar toate aceste defecte erau răspîndite în diverse locuri ale unui vapor foarte mare, care avea și un echipaj menit să le țină sub observație. *Areopagus* era ca un hotel de lux, care se cam dărăpănase, și care satisfăcea acum exigențele unor indivizi dintr-o altă clasă socială decît a celor care, cu treizeci de ani în urmă, dansaseră și făcuseră chefuri la bord. Noii clienți nu erau atît de cîrtitori și de aroganți ca cei dinainte. Se împăcau cu neajunsurile hotelului, pentru că nu-l cunoscuseră niciodată într-o stare mai bună. Și cum personalul grec se arăta în-

totdeauna vesel și îndatoritor, ce rost ar avea să bodogănească ? Defecțiunile bătrînului transatlantic erau răspîndite în toate colțurile sale și majoritatea pasagerilor nici nu-și dădeau seama dè ele. Și, pe urmă, de îndată ce erau descoperite se și trecea la repararea lor. Ar fi trebuit un dezastru de proporții inimaginabile pentru a scoate deodată la iveală toate slăbiciunile navei.

15

Tomazos intră în tură la ora patru și, după zece minute, un grup de vizitatori au fost conduși de un marinar pe puntea de comandă.

Grupul era tipic. Directorul unei firme (care reuși să-și etaleze poziția încă de la prima întrebare) și soția lui, o femeie mică și durdulie, copleșită de veneraţie (credea că Tomazos e căpitanul). Cu ei era și un crescător de oi neozeelandez, un om mic, vînjos, ars de soare, care făcuse patru călătorii în Anglia și care monopolizase acum conversația, spre exasperarea celorlalți pasageri. Pe urmă era imbecilul miop și neîndemînatic, încărcat cu aparate de filmat și gata să facă observații răutăcioase, care se străduia să dovedească faptul că meseria de ofițer de marină nu e, de fapt, nici o scofală ; orice prost, inclusiv el însuși, poate s-o facă. (Asta era Squibb, la gradul său maxim de *grossièreté* [1].) Mai era și inevitabilul tip care tot vîna motive de nemulțumire și care, pur și simplu, urmărea conversația pînă cînd prindea niște fraze ce puteau fi exploatate în acest scop. Asta era Pybus, beat criță și agresiv, aproape neștiind pe ce lume se află, clipind iute, ud de o sudoare ce mirosea a alcool pur. De necrezut, își pusese o cămașă, o cravată și o haină cu un ecuson țipător pe piept. Respira atît de greu, de parcă era o locomotivă, iar fața îi era răvășită de bere și de căldură... Mai era și o familie cu un băiețel căruia i se dădu voie să stea la timonă, însă, după aceea, a trebuit să fie ținut sub observație, pentru că manifesta tendința de

[1] Grosolănie (fr.).

a apăsa pe butoane, de a lăsa manetele în jos, de a vorbi în microfoane la cabina radiotelegrafistului și a căpitanului... Și mai erau și două fete singure, simpatice, sigure de ele în soarele după-amiezii. Tomazos o recunoscu pe una din ele : Debbie Vertigan.

La începutul acestor vizite purta întotdeauna ochelari negri ; asta pentru a păstra anonimatul și pentru a depăși ușoara nervozitate ce-l stăpînea pînă ce se stabilea un contact cu vizitatorii. După aceea îi scotea și se ștergea la ochi, gata să-i privească mai atent și să se lase examinat. Dar chiar și cu ochelarii negri văzu că cealaltă fată, mai în vîrstă decît Debbie, fremăta, conștientă de propria-i senzualitate.

Yannopoulos se afla la timonă și zîmbea îndatoritor cînd se făceau fotografii.

Tomazos era îmbrăcat în alb, fără haină, și atmosfera era în general neprotocolară. Nu-i zorea ; n-aveau decît să stea și o oră dacă aveau chef. Răspundea la întrebările lor, încerca să le evite snobismul și se arăta foarte sincer în ce privește vîrsta vasului.

— Cît credeți că o să mai dureze ? întrebă cineva.

— Încă cinci ani, prezise Tomazos. Știți, oamenilor le plac lucrurile noi și viteza.

— Am impresia că vapoarele noi iau foc sau eșuează pe vreo stîncă sau au probleme cu turbinele, spuse amabil directorul de firmă. Le prefer pe cele vechi.

— Are stabilitate, așa mi se pare, confirmă fermierul neozeelandez cu un aer protector.

— Dar de ce scoate fumul ăsta negru ? se interesă Squibb.

Cineva începu pe neașteptate să rîdă, de parcă spusese și el, o dată, ceva cu adevărat amuzant.

— Se folosește, probabil, prea multă păcură sau are un arzător înfundat, răspunse Tomazos.

— Atunci de ce nu e curățat ? insistă Squibb, dar de data asta nu mai avu nici un efect.

— Păi, știți, e cam bătrîn, zise Tomazos. Sau poate șefului mecanic nu-i place să irosească aburul.

Le explică rosturile punții de comandă, care reprezenta inima și creierul vasului. Le arătă instalațiile radar și busola automată ; trase busola periscopică magnetică

pentru ca să poată privi înăuntru. Le arătă unde se afla înclinometrul care indica poziţia navei în ruliu. Instrumentul merge pînă la maximum 30° la babord şi la tribord. Dar n-avem cum s-o oprim dacă nava are un tangaj şi mai mare, încheie el zîmbind.

— Nu are stabilizatoare, spuse Squibb cu un aer acuzator.

— E-adevărat.

— Are stabilitate, repetă încă o dată fermierul neozeelandez. O dată, cînd ieşeam din portul Sydney, vasul *Opalescent*, care are 34.000 de tone şi *de toate*, avea un ruliu de parcă eram într-o barcă cu vîsle.

— Aţi traversat vreodată o furtună puternică ? se interesă o femeie.

— Pe *Areopagus ?*

— Da, sigur.

— Îmi place nava pe vreme rea, mărturisi Tomazos. Atunci am şi eu ce face.

— Să presupunem că nimerim într-un uragan, spuse Pybus. Se duce la fund ca un bolovan.

— O, nu, îl contrazise Tomazos. În război, căpitanul a servit pe un adevărat vas american. În marea Caraibilor a trecut printr-un uragan şi a rezistat foarte bine.

— Dar dumneata ai trecut vreodată prin aşa ceva ?

— Bineînţeles.

— Şi cum a fost ?

— Cel mai îngrozitor a fost în largul coastelor Americii de Sud, îşi aminti Tomazos. Eram în partea unui ţărm expus la vînt, iar marea era atît de agitată, încît nava nici nu putea fi întoarsă în direcţie bună pentru a ţine piept talazurilor.

— Şi ce s-a întîmplat ?

— Timp de paisprezece ore ne-am răsucit în mare cu motoarele date invers.

— Dumnezeule !

— În centrul uraganului însă era calm, îşi reaminti Tomazos. Pe o altă navă a acestei Companii m-am nimerit o dată chiar în centrul unui uragan. Marea nu era prea agitată, însă tulbure. Atmosfera era calmă, dar noi ne sufocam. Deasupra noastră se roteau păsări. Apoi s-a năpustit asupra noastră cealaltă jumătate — de fapt un

sfert — de furtună. Ne-au trebuit treisprezece ore ca să scăpăm de acolo. A fost neplăcut, însă nu chiar atît de periculos.

— Pariez că nava asta amărîtă nu sosește la timp la Singapore, îl întrerupse domnul Pybus. Pariez pe o sută de dolari că nu sosește.

Tomazos vedea că ceilalți vizitatori erau jenați, stingheriți de această acuzație ; veniseră aici din interes și în semn de prietenie.

— Nu prea ne-am ținut de orar, recunoscu el, dar veți avea acolo, fără-ndoială, o zi de plimbare la țărm.

Debbie Vertigan schimbă conversația, interesîndu-se de radar și de ciocniri și de ce nu merge radarul acum.

— Ei bine, *priviți !* îi invită Tomazos, făcînd un gest către mare, către cer și orizont pe care, pe o rază de cincisprezece mile, nu se vedea absolut nimic. Cred că înțelegeți : deși ciocnirile țin astăzi de extremul hazard, n-au nimic de-a face cu radarul. Este o chestiune de viteză. În vremea vapoarelor cu pînze nu existau ciocniri... Ne apropiem acum de Singapore, o zonă foarte aglomerată, dar nu e pic de ceață. Pe ceață sau în întuneric două nave care au aceeași rută se pot „vedea" prin radar. Dar nici una nu poate ști dimensiunea, aspectul sau viteza celeilalte și nici nu pot să-și dea seama cîtva timp de schimbările de rută. Așa că se poate ca amîndouă să și-o schimbe. Trec cîteva minute pînă au din nou date despre direcția celuilalt vas. Ruta lor e din nou similară. Unul schimbă din nou, dar și celălalt procedează la fel. Și, dintr-o dată, nu mai sînt la zece sau la cinci mile, depărtare unul de celălalt, ci mult prea aproape.. Nici un pericol pe vreme de vizibilitate, cînd îl poți vedea pe celălalt, dar în ceață, cînd se păstrează o viteză destul de mare, pentru că nici unui căpitan nu-i convine *să oprească* de fapt, sînt în mare pericol, căci nu există o acțiune coordonată. Așa, în ultimul moment, unul cîrmește la tribord — și asta e corect — iar celălalt la babord, căci e, teoretic, mai prudent, dacă ține cont de informațiile primite. Dar informațiile sînt cu un pas în urmă. Așa că își deviază direcția și chiar și acum pot să nu se atingă. Dar știți care este lungimea unui petrolier ? Trei sute treizeci

de metri ! Ce bine-ar fi fost dacă nu ar fi cîrmit într-o parte, dacă nu și-ar fi expus cei trei sute treizeci de metri ! Căci unghiul de poziție, cum este numit, e în poziție frontală — la un milimetru de vas, în loc să fie la aproape opt. Așa că petrolierul e pocnit în coastă, ceea ce-i foarte grav...

Rîseră nervos la implicațiile cuvintelor lui.

— Dar radarul e, totuși, în asemenea situații mai bun decît ochiul liber, insistă Debbie.

Tomazos se gîndi puțin, apoi spuse :

— Nu. Radarul nu e mai bun decît ochiul. Da, poate, pe ceață sau în întuneric, dacă toată lumea respectă aceleași reguli. Deși nu se înregistrează nici un semnal pe ecran, e totuși posibil ca în drumul nostru să se găsească o bărcuță de lemn care nu e semnalată. Și vremea poate influența rezultatele. Condițiile atmosferice — de obicei tocmai cînd avem nevoie de o mai mare precizie — afectează propagarea undelor radio... Apoi, după cum vedeți, există un sector în umbră, de obicei la pupa. Dar ochii ni-i putem mișca, deplasîndu-ne personal ca să aruncăm o privire. Pe cîtă vreme radarul stă fix, așa că, dacă sîntem îngrijorați, e necesar să înaintăm în zig-zag și asta, poate, într-o zonă în care n-ar trebui... Trebuie, totodată, să trecem de la o anumită gradație de distanță la alta, pe cînd ochiul vede toate aceste gradații simultan...

— Dar tot nu-nțeleg de ce, dacă poți vedea acum un vapor venind spre tine în ceață, trebuie neapărat să aibă loc o ciocnire, observă Debbie uluită.

— Îl vezi numai ca pe un punct, îi spuse Tomazos. La început nici nu știi dacă vine spre tine sau dacă se îndepărtează... Pe ceață și folosind radarul, îți trebuie cel puțin douăzeci de minute ca să fii sigur de ceea ce face celălalt și ca să manevrezi, deci, în consecință... Bijbii puțin, la început, căci în cincisprezece secunde celălalt poate să-și schimbe ruta cu numai 4°. Asta nici nu se observă cu radarul, dar deviația poate plasa celălalt vas dintr-o poziție de babord într-una de tribord. Chiar și o schimbare de 30° poate să se observe numai la cîteva minute după executarea ei...

— Doamne ! spuse Debbie. Poate că părinții mei aveau dreptate să călătorească numai cu avionul !

Pasagerii și Tomazos făcură haz.

— Ei bine, spuse Tomazos, ne aflăm într-o regiune a globului puțin expusă ceții. Și anotimpul uraganelor tocmai s-a sfîrșit. Poate vom supraviețui!

— Marea asta e cea mai periculoasă?

— O, nu, rosti Tomazos hotărît. Atlanticul de Nord e cel mai periculos. Și pe deasupra ceață și ghețari. Nici gînd de șezlonguri într-o asemenea călătorie! Mările din aceste părți ale lumii sînt, de obicei, foarte calme. Tocmai de asta se și numește Oceanul Pacific.

Femeia atrăgătoare vorbi și ea, creînd tensiune evidentă chiar și prin această întrebare inofensivă:

— Și căpitanul ce face?

Ca să-i răspundă, Tomazos trebui s-o privească, iar ea, conștientă de propriile-i capacități de a-l tulbura, îl privi cu sclipiri batjocoritoare. Știa să-l facă să se simtă puțin stînjenit.

— Căpitanul e întotdeauna la datorie și întotdeauna răspunzător, fie că doarme, fie că e treaz, spuse el. Chiar și cînd e în permisie sau coboară la țărm. Sau cînd un pilot local se află pe puntea de comandă...

— Bine, bine, dar ce *face* el? insistă ea.

— Are prerogative de magistrat, deși nu e adevărat că poate oficia căsătorii.

— Din fericire!

Începură și ceilalți să rîdă.

— Proprietarul poate să anunțe o schimbare de port pentru a lua mărfuri sau pasageri de undeva, dar căpitanul e singurul care decide cum și dacă se poate face acest lucru...

— Asta nu-i mare autoritate, își dădu cu părerea femeia. Tot nu știm ce *face* el.

Tomazos nu se dădu bătut.

— Ședințe cu echipajul, inspecții pe vas, discuții cu șefii diverselor compartimente, rezolvarea corespondenței de la direcția centrală și de la oficialitățile din porturile de escală, o informă el. Lui îi revine răspunderea finală pentru navigație și știe că e chemat pe puntea de comandă în timp de ceață sau furtună sau în împrejurări mai dificile. În fiecare călătorie se întreține cu un număr de călători în cabina sa de zi și ia legătura cu toți pasagerii

cu prilejul unor cocktailuri și petreceri. Stabilește cîștigătorul în diverse concursuri și acordă premii. Apar și probleme ocazionale — pasageri clandestini, furturi, încălcări de regulament și cazuri de urgență. După cum ați observat, uneori face el cartul de duminică dimineață, cînd tura este voluntară.

— O, ce patetic ! zise femeia. Ați citit asta într-un pliant ! Lăsînd gluma la o parte, ce face el de fapt ? Acum, de pildă, ce face ?

Tomazos bănuia că Vafiadis se afla în cabina de zi citind vreo carte în ediție ieftină, dar o asigură loial :

— Lucrează, mai mult ca sigur, la formalitățile legate de sosirea la Singapore sau la vreo scrisoare oficială adresată Companiei, ce urmează să fie expediată de acolo.

Ea o lăsă moartă, dar zîmbi imperceptibil, conștientă că îl făcuse să se simtă puțin stînjenit și că ar fi putut, dacă insista, să-l facă să-și mai piardă din gravitate.

— Ce căldură e azi, se pomeni cineva comentînd pe un ton ușor obosit și Pybus nu scăpă ocazia. Încercă să-i stoarcă lui Tomazos o mărturisire, întrebîndu-l :

— Ce temperatură credeți că e pe vas ?

Tomazos era nedumerit.

— Temperatura ? În acest moment temperatura aerului este de 93°F și a apei de 86. Vă referiți la cuptoare ? Temperatura de ardere este de 3 000°F.

— Nu. Pe vas, spuse Pybus. Trase aer în piept, fără să se grăbească, apoi spuse brusc : Cabinele, ce temperatură e în cabine ?

— În a mea e teribil de cald, rise Tomazos, o bate soarele toată ziua.

— Porcăria aia de aer condiționat e defectă, se plînse Pybus. Oamenii au fost nevoiți să vină sus pe punte să doarmă.

— Cele mai răcoroase locuri de pe vapor sînt saloanele, îi sfătui Tomazos, și sala de mese. Habar n-am ce temperatură ar trebui să fie în cabine.

— Nici că le pasă cumva, bombăni Pybus.

Se îndepărtă clătinîndu-se, fornăind pe nas, aspirînd aerul umed.

Directorul de firmă rosti, cerîndu-și parcă scuze :

— Un tip grosolan. Foarte jenant. Veșnic beat. Din nefericire e de-al *nostru*. Sîntem în aceeași Lojă.

Vizitatorii începuseră să plece. Cîțiva dintre cei care nu reușiseră să pună vreo întrebare se apropiară pentru o scurtă conversație cu Tomazos. Dar nu după mult timp plecară și ei, iar el se duse să-l vadă o clipă pe Yannopoulos.

Se întoarse apoi în camera hărților pentru a continua trasarea pe hartă, operație întreruptă de vizitatori, și o găsi pe tînăra senzuală rezemată de masa de hărți. Era puțin contrariat, dar întrebă politicos :

— Pot să vă ajut cu ceva ?

— Ce sînt astea ?

Știa că, de fapt, n-o interesează. Se referea la două planuri generale ale vasului *Areopagus*, în care erau înfipte niște indicatoare colorate ce puteau fi mutate de colo colo.

— Acestea servesc să arate situația apei și a păcurii. Sînt indicate în tone, după cum vedeți — cele albastre indică apa, cele roșii păcura. Unele sînt goale, altele au balast ; doar cîteva sînt acum pe jumătate pline. Trebuie să cunosc datele astea nu numai așa, ci și pentru a echilibra încărcătura navei.

— Ești un profesor desăvîrșit !

— *Asta* nu mai știu !

— Ba știi foarte bine. Ești fericit cu munca pe care o faci.

— Trebuie să fii fericit de ceva, răspunse Tomazos, înroșindu-se ușor.

— Deci sînt lucruri de care nu ești fericit. Ce interesant ! Pari atît de calm, de impenetrabil !

— Vă rog să mă scuzați, spuse Tomazos, dar trebuie să stabilesc poziția următoare a vasului.

Femeia zîmbi, văzîndu-i tulburarea.

— Nu trebuie să te alarmezi. Și eu sînt nefericită. Singura fericire o găsesc în amor.

— Merită osteneala ? întrebă Tomazos fără înconjur.

— Ce vrei să spui ? se zbîrli ea brusc.

— Să-ți bați joc de un ofițer care știi că nu-ți poate răspunde.

— Ești un tip încăpățînat. Dar m-ai înțeles greșit. Mă fascinezi.

Îi atinse degetele care urmăreau pe hartă rutele spre Singapore, și îl mîngîie încet pe mînă. Contactul degetelor ei îi produse o senzație surprinzător de plăcută.

— Hai, îl îndemnă ea. Nu mai fi nefericit. Unde ți-e cabina aia sufocantă ?

Era, fără îndoială, mult mai îndrăzneață decît predecesoarele ei care urmăriseră același scop.

— Nu sînt chiar atît de nefericit încît să simt nevoia să mă înjosesc, spuse el cu răceală.

Nu păru supărată, dar îi spuse pufnind :

— Doamne, dragul meu, dar ai pus punctul pe i !

Rămase surprins ; era rîndul lui să întrebe repede :

— Ce vrei să spui ?

— Respirația ta, puișorule. Din gurița ta ies aburi de whisky curat !

Era extraordinar de senzuală, însă, inevitabil, se gîndi la Elaine care era la fel de ieftină.

— Trebuie să te rog să părăsești numaidecît puntea de comandă îi spuse el. N-ar fi trebuit să vii aici. Sînt destui pasageri cu care poți să-ți faci de cap cît vrei.

— Patetic, ripostă ea. Pitic grăsun, ridicol și patetic ! Ți-aș fi oferit ce nici nu visai... Ia mai termină cu astea ! strigă ea deodată și plecă iute, astfel că gestul ei îl ului în aceeași măsură ca și vocea ridicată.

Yannopoulos nu era undeva la vedere și, dacă cumva auzise ceva, chiar strigătul, nu i-ar fi spus mare lucru, căci abia înțelegea două vorbe englezești.

Cînd, o oră mai tîrziu, șeful de echipaj, veni să-l vadă pe Tomazos, avu și explicația tonului ei ridicat.

Șeful de echipaj avea un rang superior lui Tomazos, dar numai într-o anumită măsură. Îi plăcea să-și impună autoritatea și nu era simpatizat nici măcar de colegii săi ofițeri. Inevitabil, poate, din moment ce singura lui răspundere era disciplina.

Cu toate acestea, i se adresă prietenos lui Tomazos, probabil ca să-l prindă dacă era vinovat.

— Cineva nu te mai iubește, zise el intrînd în camera hărților.

Pentru Tomazos asta nu însemna nimic.

— Am primit o reclamație la adresa ta, continuă șeful de echipaj. O doamnă pe nume Pauline Triffett. Spune că aici pe punte, în exercițiul funcțiunii, i-ai făcut anumite aluzii, i-ai spus cuvinte vulgare, ai ciupit-o de fund. Spune că erai beat și că n-ar trebui să ți se lase vasul pe mînă.

— Cine dracu'i doamna Pauline Triffett ? întrebă Tomazos furios.

— Lasă, lasă, Nikolaos. Asta nu ține.

— Descrieți-mi-o !

Șeful de echipaj o descrise, adăugînd :

— O tînără doamnă care nu trece neobservată.

— A venit cu vizitatorii pe puntea de comandă ?

— Nu te mai preface, Nikolaos. Bineînțeles că a venit cu ei.

— Deci ei vă pot confirma că n-am făcut aluzii vulgare.

— Zice că după ce-au plecat ceilalți.

— Nimeni nu i-a cerut să mai rămînă. Yannopoulos poate să vă spună că m-am dus direct la el după plecarea vizitatorilor. *Apoi,* după ce m-am întors aici, femeiușca asta stătea rezemată unde vă aflați dumneavoastră acum.

— Asta așa e, și Yannopoulos o poate confirma, încuviință șeful de echipaj. Dacă te aștepta ea, accept ipoteza de răsturnare a intențiilor... O tînără doamnă teribil de plină de viață. De ce n-ai acceptat oferta ei ?

— Am și așa necazurile mele.

— Se pare că și ea le are pe ale ei. Am fost informat că acum cîtva timp a încercat să se sinucidă.

— N-am știut.

— Te-ai fi purtat altfel ?

— Nu. Nu sînt eu vinovatul. Vinovată e *ea însăși.*

— Dar cum stăm cu băutura ?

— Contest faptul că eram beat.

Șeful de echipaj îi aruncă lui Tomazos o privire cinică, dar se abținu de la comentarii.

— Ce-aveți de gînd să faceți cu reclamația ei ? se interesă Tomazos.

— Nimic, dacă Yannopoulos confirmă ceea ce mi-ai spus... Am să-i pun cătușe dacă se-apucă să facă pe tîrfa cu cei din echipaj...

A fost puțin enervat văzînd-o pe femeia asta apărînd la o petrecere dată de ofițerul secund.

Disensiunea dintre el și Tom Mollon nu durase mai mult de cîteva ore. Mollon înțelesese mult prea bine cauza suferinței lui Tomazos, așa încît legăturile lor prietenești fuseseră reînnodate. Și Tomazos se duse pentru că nu era Mollon omul care să se încrunte cînd beai prea mult. El însuși era în stare să dea pe gît o cantitate bunicică de bere.

Era acolo și doctorul Dempsey și americana Debbie, pe fața căreia se putea citi o ușoară dezaprobare. Sora Eleni și o infirmieră stăteau jos pe un covoraș. Kristina se așeză lîngă Tomazos, însă între ei se așternu o lungă tăcere. Era și Eleftheriadis, adjunctul administratorului, un tînăr care se străduia să devină tot atît de impenetrabil ca Demetropoulos.

Discuția era în toi cînd intră, după ce bătu la ușă, femeia aceea tînără, doamna Pauline Triffett.

— O, Doamne, asta nu ! protestă Dempsey pe loc. Nu te duci să bolești în altă parte ?

— Nu sînt bolnavă, Daniel, scumpule. Sînt sănătoasă tun, răspunse ea voioasă și vioaie.

— Atunci ce dracu' cauți aici ? întrebă Dempsey fără ocolișuri.

— Nu m-ai chemat... ?

— Nu, tună Dempsey.

Mollon, care nu știa nimic despre Pauline, dar își dăduse imediat seama că era vorba de o fată drăguță, zise :

— Facem o petrecere. Nu vreți să veniți ?

— Splendid, acceptă Pauline.

Se făcură prezentările. Sora Eleni nu-și ascunse răceala : Dempsey îi spuse în față :

— Te vîri peste tot.

Cînd dădu cu ochii de Tomazos, Pauline tresări, sau, se întrebă Tomazos, nu era decît prefăcătorie ? Kristina, care era în spate, nici măcar nu o băgă în seamă.

— Îmi pare rău că te-am acuzat, zise Pauline potolită, și fără nici o remușcare. Nu mi-am dat seama că ai, într-adevăr, necazuri.

Se scuză atît de calmă și întreaga ei personalitate trăda atîta nesăbuință, încît o iertă numaidecît. Era un om mult prea blînd din fire ca să fie ranchiunos.

Zîmbi pentru prima oară în mai bine de o săptămînă și spuse :

— Nu te mai gîndi la asta. Bei ceva ? Cel puțin aici ne înțelegem ! Cum ți se pare călătoria ?

Relația dintre ei se schimbă grație acelei posibilități de adaptare pe moment care reprezintă unul din puținele progrese aduse în comportamentul personal și social de secolul al douăzecilea.

Tomazos avu impresia că șeful de echipaj trebuie să-i fi făcut vreo confidență acestei tinere. S-ar putea să-i fi făcut și o aluzie în legătură cu petrecerea, căci se vedea că se îmbrăcase special pentru această ocazie.

— Ce *face* de fapt căpitanul ? întrebă ea.

— Dumnezeu știe. Tomazos pufni în rîs. N-am îndrăznit niciodată să-l întreb.

— E cam galben. Nu face destulă mișcare, își dădu Dempsey cu părerea.

Mai tîrziu, un pic beat, Tomazos o întrebă pe Pauline :

— Și ce ai făcut cu domnul Triffett ?

— A, s-a săturat de mine și a fugit cu o intelectuală. M-a lăsat cu un copil în brațe, de fapt cu doi. Dar ce-i cu soția primului ofițer ?

— S-a îndrăgostit de altcineva.

— A fost o proastă.

— Mulțumesc. M-ai făcut fericit pe ziua de azi.

Tomazos își dădea seama că Kristina ascultase conversația cu toată atenția.

O ciupi ușor de ceafă și o informă pe doamna Triffett :

— Iată o domnișoară care se mărită mîine cu o companie aeriană. Sau poimîine parcă ?

— Asta nu înseamnă că divorțez de vapor, Nikolaos. Știi doar. De fapt nu vreau să-l părăsesc.

— Atunci de ce-o faci ? întrebă Pauline.

— E bine să pleci de pe vapor cînd ești fericit, spuse Kristina. Dacă aștepți pînă cînd ajungi nefericit...

— E prea profund pentru mine, mărturisi Tomazos.

— Așa-i, încuviință Kristina calmă.

Peste două ore, Pauline îl strigă pe Dempsey :

— Haide ! E timpul să mă conduci acasă !

— Du-te singură, tună Dempsey. Nu sînt pe post de paznic, dă-o naibii !

Părea destul de supărat, își zise Tomazos. Se îndreptă spre cabină, pentru prima oară mai liniștit de cînd părăsise Adelaida. Reconstituise noapte de noapte un întreg dosar în minte, examinîndu-l din toate unghiurile, stînd treaz ore în șir. Căci își amintise cine e „Peter" și, amintindu-și unde îl mai văzuse pe individ, începu să se zvîrcolească, să se simtă ridicol, să se înăbușe sufocat de umilință și să fie sigur că ar fi trebuit să fi fost violent în acea zi, să-l fi nenorocit pe derbedeu, să-i fi tras un picior într-un anumit loc. Căci cumpărase de la Peter o barcă, iar Elaine își cumpărase două mașini sport de la agenții care lucrau la o întreprindere unde Peter era director comercial. Tomazos își aminti că-l mai văzuse pe individ o dată în casă, la o oră normală, și că Elaine se arătase entuziasmată de „demonstrație" — prea entuziasmată, își dădu acum Tomazos seama.

Dar în seara asta nu-l mai durea așa tare. Întîlnirile ridicole cu doamna Triffett o făcuseră și pe Elaine să pară la fel de ridicolă. „Poate, gîndi Tomazos cu obișnuita lui blîndețe, Pauline a fost mult mai aproape de adevăr decît își închipuie ea. Se prea poate ca el să fie, de fapt, un tip senzual, dar ipocritul blajin din el se prefăcea că nu e. Oare se căsătorise cu Elaine din iubire și din cauza unor pasiuni pe care le împărtășeau în comun — iachting, înot, preferința pentru anumite feluri de mîncare, speranța de a avea copii ? Sau o făcuse cu încîntarea grăsunului atunci cînd admirația lui găsește ecou la o străină tînără, înaltă, voluptuoasă ? Oare se însurase numai pentru că așa putea să se bucure de acel trup sau fusese realmente *îndrăgostit* ? De ce nu luase o fată drăguță, o grecoaică — cum era Kristina, de exemplu ? Apropo, de ce nu s-o fi mărîtat Kristina ? Și ea era înaltă, dar mai curînd grațioasă decît senzuală, subțire în șolduri și fără fundul acel obraznic ; avea un gît subțire, grațios arcuit și o figură clasică, sobră. Ar fi fost cinstită cu cel pe care l-ar fi iubit — cinstea era una din trăsăturile ei...

Dormi buștean și nimeni nu-și mai bătu joc de el; trupul Elainei nu se mai încolăcea, transpirat de efort, în brațele altuia...

Marinarul de gardă îl trezi înainte de patru dimineața și în cîteva minute se afla pe puntea de comandă.

Areopagus intra în Straat Durian, cam la optzeci de mile la sud de Singapore. La orizont, la treizeci de mile depărtare, scăpărau fulgere. La vreo opt-nouă mile în față, se aprinse o lumină.

Era înfiorător de cald, ca într-o baie de abur. Marea era complet calmă.

Se circula foarte intens în apropiere de Singapore și erau și o grămadă de insulițe și promontorii. Dar Tomazos nu trebuia încă să reducă viteza. În curînd va trebui să o facă, cu extremă precauție, pentru că s-ar putea întîmpla ca pînă și cele mai prudente manevre să nu fie posibile.

Puse în funcțiune ambele instalații radar, primul pe o rază mică și celălalt pe raza maximă. Cu toate acestea, nu le consulta prea des, căci dorea să-și păstreze vederea de noapte.

Radarul permitea viteze mari în larg, cînd era spațiu de manevră cît voiai și cînd traficul nu era atît de intens. Pe cele mai aglomerate căi maritime din lume există destul spațiu de manevră; vapoarele nu se încrucișează la o distanță mai mică de cîteva sute de metri. Dar, de la un moment dat, dacă nu reduceai viteza, însemna să-ți asumi un risc imens, și Tomazos, avînd de ales între o întîrziere și siguranță, trebuia să aleagă repede una din cele două alternative. Scuzele după o ciocnire, adresate unor pasageri morți ar fi fost de prisos. Un jurnal de bord care arăta că ofițerul de cart variase viteza putea să influențeze o anchetă în favoarea lui, dar nu aveau efect și în fața propriei sale conștiințe.

În momentele cînd te apropii de un port mare, riscul e inevitabil, dar cel mai mare e în punctul în care converg toate rutele, cînd trebuie traversată o rută directă între două localități sau cînd cauți o șalupă de pilotare sau un loc pentru a arunca ancora. Acum Tomazos se afla aproape de țărm și, din cînd în cînd, vedea luminile celorlalte vapoare.

Pe timp frumos urmărea luminile altor nave care se apropiau. Întrînd în ceață groasă, se baza pe radar pentru a observa următorul vas care venea în această direcție. De fapt, radarul îi indica numai mărimea, nu și aspectul vasului. Combinînd timpul, relevmentul și această mărime, îi afla viteza și traseul și trăgea concluzia că nu exista nici un risc, afară de cazul cînd vasul își schimba brusc ruta. Urmărea foarte atent viteza relativă, care îi trebuia nu numai pentru rezolvarea acestui triunghi de viteze, dar era și de importanță fundamentală în caz că o acțiune de manevră era necesară. Pe o asemenea mare, comunicarea prin radio între nave ar fi putut părea o idee înțeleaptă, însă ar fi fost zădărnicită de congestionarea comunicațiilor pe lungimea de undă, deși unele vapoare aparținînd aceleiași companii foloseau, pe rute care se intersectau, radio telefoane de punte. Tomazos știa că și așa două vase se ciocniseră. Aceeași poveste veche a contradicției — nevoia de viteză și aceea de siguranță și optimismul înrădăcinat în subconștientul fiecărui marinar : „asta li se întîmplă altora, nu mie".

La unii navigatori și căpitani mai intervenea și un alt factor de psihologie și de șiretenie totodată, care consta în a-ți asuma riscul și a manevra în consecință. Dar apăreau și aci contradicții. Preferința ca într-o ciocnire să ai rolul activ și nu cel pasiv — pentru că cel activ se alegea întotdeauna cu stricăciuni mai puține — era contracarată de cunoașterea faptului că, de cele mai multe ori, în cadrul anchetei ulterioare și chiar al companiei de asigurare, nava izbită era considerată victimă și, în consecință, cea căreia trebuia să i se acorde despăgubirile. Căpitanii cu state vechi în funcție, versați, tindeau să manevreze astfel încît, în caz de ciocnire, aceasta să aibă loc la babord, pe considerentul că celălalt vas va purta vina principală, căci o navă nu era obligată să-și schimbe ruta pentru a evita pe alta care se află la babord. Dar această semilegalitate se aplica numai pe vreme frumoasă și la o distanță considerabilă între cele două nave. Tomazos nu-și putea permite nici un fel de filozofii riscante. Datoria lui era în primul rînd față de securitatea pasagerilor.

Acum, de exemplu, ocolea un promontoriu. Asta se putea face în siguranță la o distanță de trei mile și va-

poarele se apropiau din diverse direcţii la un unghi de 30°. Rutele diverselor nave se găseau la o distanţă cuprinsă între cinci-şase şi aproximativ douăzeci de kilometri. Majoritatea „tăiau colţul" şi concentrarea în zona mai apropiată era chiar mai mare decît indicau calculele. Tomazos păstră o distanţă de douăzeci de kilometri. Dacă se ivea vreo dificultate, nu numai că traficul ar fi fost mai redus, dar şi marea deschisă i-ar fi stat la dispoziţie...

Nu după mult timp, după ce ieşi din ceaţă, pilotă nava printr-un canal strîmt în care vapoarele nu respectau disciplina celor care urmau „benzile de navigaţie" între nişte tărmuri paralele, să zicem strîmtoarea Gibraltar. Aici era un trafic intens şi pînă şi navele ce se îndreptau în aceeaşi direcţie reprezentau un pericol. Lăţimea canalului nu limita traficul în cele două direcţii şi nu exista nici o „zonă neutră" şi, în consecinţă, riscul era foarte mare.

Cu toate acestea, Tomazos nu era atît de îngrijorat ca atunci cînd trecea cu vasul prin Canalul Mînecii pe ceaţă sau pe întuneric. Densitatea traficului în acel canal era cea mai fantastică din lume — cu zeci de ciocniri anual. Cea mai mare parte a traficului trecea între Dover şi Varne, unde lărgimea canalului era puţin mai mare de cinci mile. Tomazos folosea ruta mai puţin aglomerată dintre Colbart şi Cape Gris-Nez, cu lăţimea de şapte mile şi navigaţia nu prea dificilă. În acest canal mai exista şi hazardul întîlnirii feriboturilor rapide care traversau între Anglia şi Franţa, tăind ruta principală de navigaţie. Această reţea de transport dădea informaţii prin staţia de radio de la North Foreland despre sosirile şi plecările feriboturilor, iar celelalte nave, ascultînd aceste transmisiuni, puteau să-şi calculeze şansele de întîlnire... Un ofiţer de cart care privea radarul în Canalul Mînecii putea să-şi piardă capul văzînd cincizeci de nave pe ecran...

Zorile sosiră cu o explozie de lumină trandafirie. Se vedea un număr impresionant de vase mici, şampane şi jonci. O joncă cu două catarge trecu pe-aproape, cu pînzele umflate de vînt. Avea o formă foarte frumoasă, dar complicată. Pînzele de pe paletul principal erau întărite orizontal, pe toată lăţimea, cu nişte şipci flexibile de bambus. Avea o velatură atît de simplă, încît un singur om

putea să-i scoată pînzele în cîteva secunde, dacă s-ar fi pornit din senin o furtună.

Pe *Areopagus* marinarii spălau puntea cu furtunul ; își făcuseră apariția cîțiva pasageri matinali. Făceau semne cu mîna către joncă.

Transatlanticul se apropia de Singapore cu toate steagurile de semnalizare filfîind acolo unde puteau fi văzute fără dificultate, pe catarge și straiuri.

Steagurile erau făcute din bunting, o pînză tare de lînă țesută în Yorkshire. *Areopagus* avea steagul marinei comerciale la pupa. Pe catargul principal flutura steagul companiei greco-australiene și la prova fusese înălțat steagul de curtoazie, în acest caz al Singaporelui. Mai avea patru steaguri care reprezentau cartea sa de identitate ca vapor și un semnal prin care cerea navă-pilot. Cum n-o să rămînă mult în port, Tomazos socotea că nu merită să împodobească nava ceremonios. Putea să mai aștepte pînă ajung la Hong-Kong. Atunci o „s-o îmbrace de sărbătoare" — cu steaguri în vîrful catargelor, cu insigne și pavilioane și cu șiruri decorative de steguleţe de semnalizare de la pupa și prova pînă în vîrful catargelor și în „moda curcubeului", între catarge și de la catarge la punte. Noaptea, vor aprinde șiruri de beculeţe electrice.

Au trebuit să aștepte o oră o șalupă pilot, timp în care sute de pasageri care își terminaseră micul dejun, se strînseseră de-a lungul parapetelor făcînd comentarii sarcastice despre sosirile și plecările bărcilor mici.

Dar pînă la urmă *Areopagus* își croi drum, strecurîndu-se prin canale și, pentru a cincizeci și treia oară, Tomazos scrută Orașul Leilor, care avea o densitate a populației de peste opt mii de locuitori pe kilometru pătrat și care era martorul plecării și sosirii vaselor ce totalizau treizeci de milioane de tone anual.

Peisajul lui Somerset Maugham, alcătuit din spațiile verzi pentru cricket, clădirile de piatră cenușie ale portului și bungalowurile cu țiglă roșie, se afla tot acolo, dar acum era întrerupt din loc în loc și dominat de hoteluri înalte, mînjite de fumul orașului, de clădiri cu birouri, de supermagazine și de blocuri de locuit.

În radă se găseau ancorate vapoare comerciale de pe tot globul și în jurul portului goneau, supraîncărcate

tong-kong-uri chinezești transportînd la țărm mărfurile de pe vase, bărci indoneziene care se ocupau cu trocul, jonci chinezești cu pînze, pirogi de apă dulce singaporene, făcute din bambus, cu ochi magici, de mărimea unei farfurii, pictați pe prore pentru a îndepărta duhurile rele. De la țărm veneau mirosuri iuți de mirodenii și de pește imputit.

Căpitanul Vafiadis și alți ofițeri se găseau acum pe puntea de comandă, împreună cu o duzină de reprezentanți ai oficialităților singaporene, bine dispuși.

Și în acest moment apăru Kristina în goană

— Ei, o întîmpină Tomazos. Îmi pare bine că ai venit, pentru că sînt cîteva ceasuri bune pînă ce...

— Ai niște scrisori ! Vezi, ți-am spus eu că o să primești !

Tomazos era tulburat, inima începu să-i bată mai tare cînd văzu ștampila unei scrisori care venea din Adelaida.

Kristina rămăsese nemișcată.

— Scuză-mă, mormăi Tomazos și se-apucă să citească scrisoarea din Adelaida.

Nu era de la Elaine. Nu știa de la cine venea. N-avea nici adresă, nici semnătură. Începea cu cuvintele : „Cineva trebuie să vă informeze că soția dumneavoastră se poartă ca o tîrfă"... Cuvintele îi jucară puțin în fața ochilor. „Dezgustător... Știu că voi, grecii, nu credeți în morală... dar nici nu se gîndește la copii...

— Ceva rău ? întrebă Kristina în mod absurd.

— Ceva la care nu mă așteptam. Citește...

Ea citi fără să se simtă stingherită.

— Dumnezeule ! Ce sordid ! Ce josnic !

— Toată povestea e sordidă.

— Dar tu n-ai nici o vină, Nikolaos, sînt sigură.

— A, mă simt ceva mai bine. Totul este atît de oribil încît mi se pare că nu-i decît un coșmar. Ascultă ! Sînt bucuros că ai venit, deși căpitanul Vafiadis îmi va face mai încolo cîteva observații dure ! Pentru că am să mă mai învîrtesc pe-aici și voiam neapărat să-ți urez bun rămas.

— Foarte drăguț din partea ta.

— E un oraș interesant. Ai să fii fericită.

— Sper că ai să fii și tu, Nikolaos.

— Am o mulțime de treabă, asta-i salvarea mea.

— Caută-mă data viitoare cînd treci pe aici.
— O, bineînțeles, Kristina ! Te mai întorci în Grecia ?
— Acum nu știu. Cînd o să mă simt singură...
— N-o să fii singură prea multă vreme.
— Trebuie să plec acum, Nikolaos. Văd că a venit mașina de la compania aeriană.
— Îmi pare rău. Aș vrea să rămîi. Noi o să-ți ducem dorul
— Noi ? întrebă ea.
— Eu.
Își strînseră mîinile. I se păru că atît nu e deajuns după trei ani de zile de cînd o cunoștea. O luă de bărbie.
— Capul sus. Pari puțin descurajată.
Era tot atît de stînjenită ca și el și spuse :
— Nici vorbă de așa ceva.
Se întoarse și plecă.
— La revedere, Kristina, strigă el, dar ea nu păru că-l aude.
După cîteva clipe se duse la capătul punții, cuprins de o ciudată îngrijorare și se întîmplă s-o vadă la capătul pasarelei cu valizele în mînă. Ea își întoarse capul și privi în sus. Tomazos se simți vinovat într-un mod foarte ciudat și observă, plin de îngrijorare, că fata plînge.
Îl cuprinse mila și înțelese în cele din urmă.
Îi făcu semn, dar mașina companiei aeriene îi blocase vederea și iată că mașina porni. Kristina plecase.

16

„Dragul meu, scria Debbie Vertigan. Iată că-ți scriu în drum spre Hong-Kong cu speranța că te voi vedea peste o săptămînă. Mă întreb dacă scrisoarea va ajunge la Hong-Kong înaintea mea ?"
Era mult prea cald și cuvintele sunau fals. Salonul de corespondență de pe *Areopagus* era pur și simplu o cameră aglomerată, la o întretăiere a punții Metaxas, și consta din cîteva mese și scaune. Toate scaunele fuseseră ocupate și o doamnă avea încă destulă energie ca să bată la mașină. Masa lui Debbie era lîngă un hublou și soarele

o prăjea cu o încetineală sălbatică. Gîtul îi era ud de sudoare și rochia i se lipise de talie și de pielea scaunului. Era imposibil să te concentrezi.

Se uită la ceas. Zece dimineața, dar n-avea chef să se mai miște acum. Era mult prea timidă ca să zacă într-un șezlong și să aștepte să treacă timpul ; ar fi însemnat că recunoaște că n-are nimic de făcut. Uneori stătea și o oră în salonul Egean, cînd era aproape gol, cu nasul într-o carte, dar fără să întoarcă o pagină. Dar pînă la urmă un tînăr încrezut și plicticos se apropia, încercînd s-o convingă că numai *el* lipsește existenței ei.

Ora zece și o căldură toridă care o toropea. Ei bine, reflectă ea, mai bine aici decît acolo, la școală — cu Alfie care ne spune adevărurile lui Gîgă. El e atît de *muncitor*. Ei, dacă Daniel ar fi profesor, ar fi extraordinar ! E atît de viu în comparație cu ceilalți. Vorbește fără perdea, însă nu e niciodată vulgar. Un zîmbet imperceptibil îi lumina fața în timp ce visa cu ochii deschiși. Îmi place mirosul de tutun. Nu pot spune același lucru despre whisky. De ce oare beau doctorii whisky ? Știu doar că face rău. Tare-aș vrea să nu mai fumeze nimeni. Mă simt atît de ridicolă cînd încep să tușesc. Oricum mă simt caraghioasă, inhibată, ca un copil ; tot mai sînt considerată copil, pînă și *el* tot așa mă consideră și nu interpretează mesajul, chiar dacă-l interceptează. I se pare amuzant cînd beau vin de Xeres și mă strîmb. Ce să fac să-i sară în ochi și să înțeleagă ? Nu îl miră niciodată nimic. Așa ajung probabil toți doctorii. Ar trebui să mă port cum se face la traversarea ecuatorului — s-arunc cu cîrnați în el, să-i torn suc de roșii în păr, să azvîrl în el cu bucăți de ficat vîscos. Sau poate ar trebui să-l șochez, spunîndu-i : „Ești un monstru amuzant și mi-ai monopolizat speranțele, visurile și dorințele. Fii, te rog, atît de amabil și fă ceva ! Trage-mi un picior, trage-mă de păr, plesnește-mă, sărută-mă, dar ieși din orbita aceea empiree în care te învîrți și astîmpără-mi slăbiciunea de adolescentă prostuță pentru doctorii de vîrstă mijlocie de origine irlandeză..."

Oricum, am scris destul la scrisoarea asta, deci să mergem s-o punem la cutie.

Debbie scria regulat la șase „prieteni prin corespondență". Era pasiunea ei și, chiar de la bordul vasului, îi ținuse la curent în legătură cu itinerarul acestuia ; și în fiecare port, ridica un mic maldăr de scrisori ce-i erau destinate. Dar ceva îi mai tăiase interesul, făcînd-o mai rezervată ; *el* spusese că numai proștii întreține prietenii prin corespondență. La Hong-Kong urma să se întîlnească cu un prieten. Era amuzant pentru că Debbie nu știa dacă corespondentul ei e băiat sau fată.

La ora unsprezece, Draco îi punea pe cei șase să repete aceiași pași pe care îi exersaseră și ieri și alaltăieri și acum trei zile. Folosea același disc în fiecare zi. Dar, încetul cu încetul, învățau dansul grecesc. Mai devreme sau mai tîrziu, se gîndea Debbie anticipînd îngrijorată, grupul va putea oferi un spectacol public. Totuși, era mult prea tîrziu ca să mai dea înapoi acum.

La ora douăsprezece se duse la dejun. Un ofițer tînăr o tachina. întruna. Tema era : ‚Trebuie să te hrănim !".

Era o legătură de prietenie care nu avea să se transforme niciodată în altceva. Știa că el n-are altă intenție decît să o tachineze ușor. Ce grosolani și fără pic de farmec păreau, în comparație, băieții tolăniți în jurul bazinului sau pe șezlonguri, de unde căscau ochii, iscodind fără rușine !

Dar astăzi, șeful de sală se apropie de masa ei.

— Domnișoara Vertigan ? întrebă el. Sînteți domnișoara Vertigan ?

Ea încuviință și el îi întinse un plic. Înăuntru era o invitație la un dineu la căpitan. Stewardul-șef aștepta un răspuns și Debbie spuse :

— Bine, vă mulțumesc. Ce să fac ?

Ceilalți pasageri de la masă o priviră cu o oarecare invidie și o considerară cu alți ochi : se vede că fata era cineva important. Ea bănui că invitația se datora faptului că era fiica tatălui ei. Sau poate că *el* aranjase lucrurile.

Ofițerul cel tînăr o tachină iarăși :

— Vai, ce-o să te mai îndoape ! Ai să gemi de-atîta mîncare !

Debbie avea obiceiul să se plimbe pe puntea de Paradă. Era momentul cînd multă lume se ducea să bea un ceai

și, după aceea, se îndreptau spre salonul Ionic pentru a juca o partidă de bingo timp de o oră.

Astăzi, marea și cerul erau atît de limpezi, încît Debbie nu înțelegea cum pot unii să stea în turmă într-un salon cu aer înăbușitor și să joace cine știe ce idiot joc de noroc.

Pe partea dinspre babord și tribord a punții de Paradă se aflau doar cîteva zeci de persoane. În anumite momente din cursul zilei, majoritatea oamenilor făceau mișcare plimbîndu-se pe punte. Unii după micul dejun, alții mai tîrziu, seara. Mulți dintre ei nu se plimbau singuri. Simțeau, și aveau dreptate, că toți o să se uite la ei, așa că făceau un tur cu soțul sau cu prietenul. Debbie trebuia să se plimbe singură. Cîteodată, dimineața, pornea alături de domnișoara Wearne, la pasul ei de melc, de trei-patru ori în sus și în jos, pînă ce domnișoara Wearne nu mai putea și cădea frîntă într-un șezlong. Debbie însă era tînără și avea energie de cheltuit așa că făcea turul punții de două ori, de trei ori — de șaisprezece sau de douăzeci de ori. De fiecare dată trei bătrîni care stăteau împreună o tachinau ușor și cîteva femei în vîrstă, solitare, dădeau semne că o recunosc. Le zîmbea sfios în semn de răspuns.

Mai era și o altă femeie care se plimba și ea, o dată cu Debbie. Avea vreo treizeci de ani și o față ascuțită ca o lamă de cuțit, lipsită de feminitate, încruntată, mereu în aceeași rochie portocalie, astfel că doamnele chicoteau răutăcioase și făceau bancuri pe socoteala garderobei ei sărăcăcioase. Nici măcar nu se uita la bătrînii așezați la soare și aceștia, pentru că fuseseră mai de mult puși la punct, făceau comentarii usturătoare cu voce tare, de fiecare dată cînd își făcea ea apariția. Dacă le auzea, le ignora cu desăvîrșire. Umbla zvonul că era în drum spre San Francisco pentru a-și lua în primire o importantă slujbă științifică. Dar acest lucru nu se potrivea cu informația de mîna a zecea, cum că cineva care se afla la bord (nimeni nu știa cine) lucrase împreună cu ea în același serviciu guvernamental și că acolo o detestau toți și că, pînă la urmă, fusese dată afară pentru furt. Femeia înota zilnic în bazin, dînd ocolul de cincisprezece ori, într-un exercițiu îndîrjit, în direcția acelor de ceasornic, purtînd un costum de baie de culoare mohorîtă, ca o cîrpă de vase.

Debbie îi zîmbise și-i spusese „Bună“ acum zece zile, cînd o văzuse pentru prima oară făcîndu-și mișcarea obișnuită de la ora patru, însă femeia se holbase la ea prin sticlele ochelarilor, ignorîndu-i salutul. Acum era puțin cam jenant să o întîlnească și îi trebuia destulă voință ca să nu lase definitiv baltă toată mișcarea.

Pe undeva mieuna o pisică. Debbie se opri din mersul ei nervos, cu pași mari, atenți. Îi plăceau pisicile și se miră că e una pe bord. Dar n-o vedea. Un steward făcea zgomot, așezînd în stivă scaunele de punte, trîntindu-le violent unul peste celălalt. Debbie ezită și porni mai departe. Cînd se întoarse, auzi din nou pisica. De data asta era îngrijorată, gîndindu-se că poate a rămas prinsă undeva, neputînd să iasă, așa că începu să o caute.

— E o pisică pe undeva, strigă ea stewardului.

Era stewardul care servea dimineața supa, și care strîngea scaunele spre seară. Asta-i tot ce știa despre el ea și oricare alt pasager. Avea vreo treizeci de ani și era de înălțime mijlocie. Pe fața lui arătoasă de țăran jovial șiroia sudoarea.

— Vă rog, don'șoară, o pisică ? Ați pierdut o pisică ?

— Am auzit-o.

— A, stați puțin. Vă plac pisicile ?

— Le ador.

— Ei nu-i plac pisicile. Nu-i place nimic.

Se referea la femeia care dădea ocolul bazinului de la pupa pentru a paisprezecea oară.

— Știți, repetă stewardul. Sînt grec, nu-i așa ? Sînt un simplu marinar. Spuneți-mi, vă rog, de ce pleacă în croazieră o femeie ca asta ?

— Habar n-am, spuse Debbie sinceră.

— Are rotițe în loc de creier, observă stewardul.

Debbie chicoti și el zîmbi.

— Știați că noaptea se duce să se uite în lăzile cu gunoi ? Asta-i nebună. Dă sfaturi echipajului cum să conducă vasul. Strigă la bibliotecară : „Cum de îndrăznești să închizi biblioteca la cinci și jumătate ?“ Ascultați. Dumneavoastră de ce călătoriți pe *Areopagus* ?

— Mă duc la Washington.

— Aha, nu sînteți australiană ?

— Sînt americană.

— Ce frumos ! Toată lumea vrea să fie american și bogat. Dar ce contează ! Pisicile-s fericite și n-au naționalitate.

Pisica scoase un mieunat.

— O ai în buzunar ! spuse Debbie uluită. O pisicuță !

Stewardul zîmbi.

— Ascultați ! E tare vioi pisicuțul ăsta. Zgîrie.

— Arată-mi-l.

— Vă plac pisicile ?

— Ți-am mai spus.

— Stewardul scoase din buzunar un obiect mititel care semăna cu o concertină. Îl strînse între degete și se auzi un sunet ca un mieunat.

Debbie oftă, dezamăgită.

— Știți domnișoară. Nu mă spuneți la nimeni, da ? Uneori le fac pe domnișoarele bătrîne teribil de nervoase. Tot caută și caută pisica. Sînteți căsătorită ?

— La vîrsta mea ? Nu.

— Ascultați. Eu sînt — cum se zice ? — nu căsătorit, ci...

— Logodit ?

— Asta-i. Cu o englezoaică. O fată foarte frumoasă. Vine la Atena în vacanțe. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Îmi trimite scrisori și cărți poștale. În fiecare port. În aprilie viitor ne căsătorim. E din Wycombe. Nu știe prea bine grecește, dar vorbesc eu un pic englezește.

— Ce romantic ! comentă Debbie.

— Într-adevăr, e romantic. Dar dumneavoastră sînteți o fată drăguță. O să faceți la fel. O să vă măritați cu un american, care va fi avocat sau mare aviator sau doctor.

— Aha, roșiți !

— Am să rămîn fată bătrînă și am să deschid un cămin de pisici, spuse Debbie fermă.

La ora opt seara tot mai era cald. Căpitanul nimerise o seară cu zăpușeală ca să-și primească musafirii. Debbie avea senzația că e cea mai călduroasă noapte pe care o trăise vreodată ; termometrul arăta numai 93° F, însă era umed ca într-o seră. Bărbații se simțeau teribil de prost în costumele lor închise și, în timp ce beau și mîncau, transpirau din plin și își tamponau fețele roșii, congestionate.

Stewardul-şef, care avea o fantastică memorie a numelor — chiar şi a numelor străine — făcu prezentările între toţi cei zece invitaţi mai înainte de a intra în salon, dar Debbie uită imediat numele şi se prezentă din nou singură celor doi bărbaţi între care fusese aşezată. Unul din ei era englez, îl chema domnul Burston şi părea foarte timid.

— Nu ştiu de ce m-o fi invitat *pe mine,* îi mărturisi el. Sînt un simplu şofer de camion.

Nervozitatea lui ciudată îl făcea simpatic, uman.

Celălalt vecin al lui Debbie era italian, un tip cu aere de crai, la vreo treizeci de ani, care nu era în apele lui, pe nume Tornetta. O măsură pe Debbie fără să-şi ascundă interesul sexual şi o iscodi cu tot felul de întrebări, de parcă ar fi vrut să-i facă o propunere, şi chiar cu interes de proprietar.

— Aş putea să-ţi fac rost de o slujbă. Bani buni ! Mă ocup de spectacole şi de distracţii.

— Dar n-am fost încă la universitate.

— Nu-i nevoie să-nveţi la universitate. Eşti drăguţă.

— Dar nu ştiu nici să cînt, nici să dansez.

— Ce contează ?

Asta o puse în încurcătură. Mai tîrziu, individul o întrebă de valută.

— Ai cumva dolari americani ?

Întrebarea o alarmă pe Debbie mai mult decît inexplicabila propunere în legătură cu slujba, aşa încît răspunse în doi peri :

— Foarte puţini. Folosesc valută australiană.

La cel mai îndepărtat capăt al mesei, vocea lui Dempsey era urmată de hohote puternice de rîs, iar căpitanul Vafiadis privea ţinta într-acolo, aparent dezaprobator. Şeful mecanic schiţa un zîmbet. Între feluri, era posac şi tăcut şi se scobea în dinţi cu o scobitoare. Debbie folosi acest prilej ca să-l privească pe Dempsey, să-l examineze plină de afecţiune, să strîngă detalii pentru imaginaţia ei.

Nu credea că o observase, însă, cînd erau la friptură, el strigă, deodată, cu voce tare :

— Mi-am amintit de unchiul dumitale, Debbie. Îl chema Toogood. Ce nume caraghios ? A murit şi el ?

Debbie era foarte stingherită, pentru că toți își ațintiseră privirile asupra ei, dar încîntată, totuși, că Dempsey o băgase în seamă, deși între ei se aflau încă patru persoane dintre care una era căpitanul. Clătină capul. De partea cealaltă a mesei, un vlăjgan, un australian zgomotos, bătea darabana cu degetele pe masă.

— Mă numesc Ballantyne, însă spuneți-mi Henry, le propusese el cînd fusese prezentat.

Dar nimeni n-a făcut-o. Femeile din dreapta și din stînga lui, prea timide pentru asemenea individ, preferau să vorbească cu ceilalți vecini de masă, iar domnul Ballantyne, ranchiunos, se înverșunase, gata să izbucnească, vărsîndu-și furia asupra cuiva înainte de sfîrșitul serii...

Căpitanul refuză supa și apoi vinul roșu. Domnul Burston, observînd acest lucru, îi șopti lui Debbie :

— Mă întreb de ce-o fi făcut asta ? Mie mi s-au părut foarte bune. Credeți că face înadins ca să-l enerveze pe stewardul-șef ?

— Poate din snobism.

— Mare plăcere, observă o dată domnul Burston, să fii servit cum trebuie și să mănînci cu niște tacîmuri frumoase !

Cineva făcuse greșeala să-l întrebe pe căpitan dacă *Areopagus* va ajunge cu întîrziere la Singapore. Căpitanul Vafiadis răspunse rigid, cum îi era felul, și răspicat din cauza traducerii :

— În ceea ce mă privește, nava va respecta orarul. Dar dorințele Companiei și ale mele personal nu pot coincide *întotdeauna,* producînd aburul necesar.

O pasageră, o doamnă de vîrstă mijlocie, care îl socotea pe căpitan un om greoi la minte, fu mulțumită de acest răspuns dibaci.

Dar cuvintele căpitanului ajunseseră la urechile domnului Bitsios, șeful mecanic, care se adresă doamnei, pe un ton calm, parcă amuzîndu-se :

— Temperatura și presiunea aburului sînt factori bine cunoscuți cu care se poate obține un anumit număr de rotații ale elicei. Orarul ar putea fi conceput ținîndu-se cont de aceste date. Dar rareori se întîmplă așa. Îl fac unii care ar trebui să știe și altceva decît că *Areopagus* poate

întotdeauna să-şi menţină viteza maximă şi că marea va fi mereu calmă. Ei nu-şi dau poate seama că pămîntul e rotund...

— Ofiţerii mei de navigaţie, o informă căpitanul pe doamnă, pot îndrepta nava *Areopagus* exact în interiorul unui careu de o sută de metri pătraţi din Oceanul Pacific. Pot face acest lucru la un moment stabilit dinainte, bineînţeles, dacă modestele lor instrucţiuni date prin telegraful de pe punte sînt duse la îndeplinire.

— Lucrez pe acest vas de cînd a fost cumpărat, continuă Bitsios adresîndu-se doamnei în vîrstă, care acum se înroşise la faţă şi se simţea din ce în ce mai prost. Am avut trei căpitani şi este cît se poate de merituos faptul că, în primii cinci ani, aveam reputaţia că ajungem la destinaţie cu maximum un sfert de ceas întîrziere faţă de ora stabilită. Desigur, majoritatea căpitanilor au deţinut această funcţie nu graţie relaţiilor şi considerentelor financiare, ci datorită experienţei şi meritului lor personal.

Domnul Bitsios, evident, consideră subiectul închis şi-şi reluă activitatea cu scobitoarea.

— Dacă am conduce noi o afacere în felul cum conduc ei nava asta, am da faliment într-o săptămînă, se plînse domnul Ballantyne cu o acreală dușmănoasă.

Dar nimeni nu-l luă în seamă ; aceeaşi soartă avu, dealtfel, şi remarca lui ulterioară :

— Oare nu-ntîrzie spectacolul de cabaret din cauza noastră ?

Chiar aşa era — căpitanul avea obiceiul să-şi invite oaspeţii de la cină la ultimul spectacol de cabaret, dar nu se grăbea niciodată. Peste douăzeci şi cinci de minute, îi conduse în salonul Egean. Publicul adunat începuse să-şi manifeste nervozitatea. Actorii erau furioşi.

Debbie se aşează lîngă domnul Burston, într-o parte a scenei, unde fuseseră plasate vreo zece scaune pentru căpitan şi oaspeţii săi. Dacă dincolo fusese cald, aici era înăbuşitor, cu cei trei-patru sute de oameni care se îngrămădeau la cel de-al doilea spectacol, cu perdelele trase, reflectoarele aprinse, fumul gros de ţigară în jurul becurilor colorate. Debbie vedea zeci de feţe pe care şiroia

sudoarea. Cele șase fete își executară dansul cu precizia și vioiciunea lor obișnuită și, apoi, în fața publicului, își făcu apariția Edgar.

— Vă e cald ? întrebă el. Se auziră rîsete înfundate. V-ați scos pantofii ? Și cămășile... și altceva ? E bine ! Toți izbucniră în rîs. Foarte bine. Simțiți-vă ca acasă. Obosiți ? Vă simțiți cam lipicioși ? Ați mîncat bine astă seară ? De căpitan sînt sigur ! Trei feluri în plus. De data asta chicotiră înveseliți. Edgar continuă. Sînteți nerăbdători să ajungeți la Singapore ? Credeți că ni se va da drumul la țărm ? Credeți că vom ajunge vreodată acolo ?

Se auziră cîteva strigăte :

— Nu !

— Nu-i nimic. *Ei încearcă.* Știți, ca să fie siguri că ajungem la timp, au închiriat o sută de remorchere care să aducă insula Singapore la noi ! Nu-i drăguț din partea lor ? Desigur, ni se va percepe o mică taxă în plus pentru asta...

Căpitanul și șeful mecanic erau obișnuiți să fie ținta ironiilor în diverse spectacole și reprezentații. Asta intra în meserie. Și adevărul adevărat era că, mai devreme sau mai tîrziu, așa vechi cum era, pasagerii își aminteau cu plăcere de *Areopagus*. Asta poate pentru că atît nava, cît și echipajul, nu erau fără cusur. Mai călătoreau cu el și a doua oară sau îl vizitau ca pe un vechi prieten cînd se afla în port.

Edgar și celălalt actor, acompaniați de dansatori, se porniră să cînte :

Doamne, binecuvîntează acest vapor
Fă-l să navigheze mai cu spor.
Zi și noapte, turbine și radar
Fă-le mai bune decît par !

Publicului i-a plăcut cîntecul și a început să aplaude și să aclame. Unii erau beți și în jur se rostogoleau cutii goale de bere. Stewarzii transpirați se strecurau grăbiți cu tăvile. Unul puse în fața lui Debbie un pahar mic cu un lichid verde, dar ea nici nu-l atinse.

Edgar cînta acum :

Binecuvîntat fie căpitanul cel mîndru și-nțelept
Ieșit cu totul din comun, ce-i drept,
Noi în el ne încredem
Nu pentru că trebuie, ci pentru că vrem.

Bitsios zîmbi reținut, cu satisfacție, auzind asta, și-și aprinse un trabuc. Căpitanul Vafiadis privea țintă, în gol, încremenit.

Celălalt actor cînta usturător :

Binecuvîntate fie coșurile care scot fum
Murdărîndu-i pe cei ce neatenți le stau în drum.
Luați și niște specialiști la îmbarcat
Să meargă aerul condiționat.

Domnul Ballantyne se ridică în picioare și strigă :

— Ia ascultați ! Asta nu-i un vas grecesc ! E baie turcească !

Lumea rîse, se porniră să aplaude, iar el fu satisfăcut.

Douăzeci și patru de ore mai tîrziu, domnișoara Wearne o iscodi pe Debbie :

— Mergi la vreo recepție mai simandicoasă ? Ești grozav de elegantă.

— Nu știu, răspunse ea, șezînd lîngă telefonul pe care îl ura.

Telefonul sună și Debbie sări în picioare. Apucă nervoasă receptorul.

— Eric, spuse o voce, ascultă, ne vedem la mijlocul vasului peste zece minute. De acord ?

Pentru *ea* n-o să sune ; vedea după ceas. O invitație vagă de acum cinci zile și promisiunea *lui* : „Te anunț eu", neîndeplinite. Știa că are o mulțime de treburi pe cap ; îl ierta, dar nu-i prea venea să dea buzna la o petrecere la care fusese invitată doar cu formula : „Vii și tu, da ?" Nici măcar nu știa unde-i cabina domnului Mollon sau cum să ajungă la ea. Totuși, ofițerul telegrafist pe care-l întîlni o îndrumă.

O acceptară cu plăcere, Daniel chiar comentînd :

— Mă-ntrebam ce-o fi cu tine. Vino să iei o bere.

Asta părea destul de promițător și reuși chiar să dea pe gît lichidul care pentru ea avea gust de apă de vase rece. Dar serata se strică repede.

— Ce aveți de gînd să faceți la Singapore ? se interesă prudentă, iar el răspunse căscînd, cu o enormă indiferență :

— Dumnezeu știe.

Asta o dumiri, căci dovedea o totală nepăsare. Poate era un moment nepotrivit și, de fapt, el înțelesese aluzia. Își alese cu grijă cuvintele :

— N-am fost niciodată acolo.

La care el răspunse, cum era de așteptat :

— Pute și șoferii de taxiuri sînt escroci.

Mollon, care auzise, comentă și el :

— Toți sînt niște escroci, dar fetele sînt minunate.

— Nu-i adevărat că sînt escroci, interveni sora Eleni. Guvernul de acum luptă din răsputeri împotriva corupției. Cer șase semnături acolo unde alții se mulțumesc cu una singură...

— Sper că nu, Eleni ! oftă domnul Tomazos.

Apoi iluziile pe care și le făcuse fură zădărnicite ; plăcerea dispăru. Femeia aceea, Pauline, dădu năvală peste ei. Daniel zbieră la ea, dar cu o notă de familiaritate. Siguranța vulgară a femeii o depășea pe Debbie. Niciodată nu se simțea la largul ei la petrecerile unde ceilalți deveneau gălăgioși din cauza băuturii. Chiar și fumul o deranja. Dac-ar fi măcar o fereastră deschisă !

Era foarte greu de suportat. Se simțea atît de încordată, neînțelegînd prea bine ce legătură era între ei, și nici schimbul aprins de replici. După o vreme se simți de-a dreptul nefericită, aștepta să treacă timpul ca să poată să plece fără să le arate că nu se distrează sau fără să le sugereze că este un copil.

La ora unsprezece, începu să caște, fără să se prefacă, iar Dempsey, care observase, o luă la rost :

— Sper că nu te plictisești.

— Vreau să mă duc la culcare, răspunse ea înțepată.

Ofițerii și femeile zîmbiră.

— Te conduc acasă, îi propuse Dempsey.

Dar era supărată pe el pentru că nu-i dăduse nici o atenție.

— Nu-i nevoie, răspunse țîfnoasă. Nu cred că am să mă rătăcesc pe vapor.

Se grăbi să plece și i-a fost greu să nu înceapă să plîngă, la adăpostul întunericului.

Dimineața, o însoți pe domnișoara Wearne prin centrul comercial al orașului Singapore, și dădu o raită prin Grădina Botanică. Fără ajutorul ei, domnișoara Wearne ar fi fost pierdută fără speranță. Se uitau la maimuțe cînd, deodată, a început să plouă. În apropiere se găsea un adăpost cu acoperiș de tablă unde se vindeau orhidee. Era cea mai puternică ploaie pe care o văzuse sau o auzise Debbie vreodată. Bătea atît de tare în tabla acoperișului, încît făcea imposibilă orice conversație, și ricoșa cu zgomot pe suprafețele tari. Debbie fu cuprinsă de deznădejde și de durere. Oricine o va întreba de-aici încolo despre Singapore va redeschide o mică rană. Peste zece ani, cînd oamenii și călătoria aceasta i se vor fi șters din minte, iar orașul Leilor va fi menționat într-o conversație, la mii de kilometri depărtare, ea va întreba :

— Mi se pare mie sau plouă ? Și o va învălui o senzație imperceptibilă de căldură și tristețe, ca o nostalgie, redeschizîndu-i rana...

17

Între timp o parte din pasageri căzuseră la pat cu o formă specială de gripă. O diagnosticară imediat ca fiind gripă asiatică, dar Edgar veni cu ideea că este „gripă de aer condiționat". Cîțiva bătrîni se îmbujoraseră sau deveniseră foarte palizi și pentru ei plăcerea se terminase, transformîndu-se în suferință.

Într-o bună zi, la masa de prînz, îl lovi și pe Squibb. Păru că se prăvălește adormit în farfurie, apoi își reveni, și asta se repetă de mai multe ori pînă cînd, în cele din urmă, căzu peste masă cu fața proptită în prăjitura cu frișcă pe care o mînca.

Lui Tornetta asta îi plăcu foarte mult și rîse batjocoritor către ceilalți doi de la masă :

— Se preface, desigur.

Dar Squibb nu se prefăcea deloc. Își reveni puțin și se îndepărtă, clătinîndu-se pe picioare.

— N-ar fi bine să-l ajutați ? îi spuse una din doamnele în vîrstă cu reproș. Tornetta își exprimă disprețul :

— S-ar simți umilit, găsi el o scuză.

Tornetta nu se apropie de cabină vreme îndelungată. Squibb nu apăru la masa de seară.

— Cum se simte prietenul dumitale ? întrebă aceeași doamnă.

— Habar n-am. Nu e prietenul meu. E un cretin, mîrîi Tornetta.

Atîta franchețe, oricît adevăr s-ar fi ascuns la mijloc, era, totuși, prea din cale afară pentru doamna și tovarășele ei ; în continuare nu mai scoaseră nici un cuvînt, în semn de dezaprobare.

Cît se poate de plăcut — un Squibb țintuit la pat. Îi permitea o libertate de acțiune de care nu putuse să se bucure pînă acum. Tornetta îl găsi pe Squibb palid și sfîrșit de puteri în cușeta lui. Cabina mirosea a bolnav. Și era distractiv să-l auzi pe Squibb care-și pierduse aerele de extravertit și devenise plîngăreț, tînjind după o vorbă bună :

— Am fost foarte bolnav. Nu m-a examinat deloc. Numai pilule. De unde știe ? Poate ar trebui să fiu internat în spital.

— Ține-ți firea, îl batjocori Tornetta. Du-te să faci o partidă de tenis pe punte. Taie-ți unghiile de la picioare ! Dă-ți cu deodorant !

Squibb îl urmări jalnic cu o privire în care se citea neputința de a răspunde la zeflemea.

— Am vomitat. De cinci ori.

Dar dacă se aștepta ca Tornetta să-i arate o fărîmă de simpatie sau să se ofere să-i aducă un pahar cu apă sau o farfurie cu pîine prăjită, Squibb a fost dezamăgit. Căci Tornetta n-avea pic de milă. Era dur. Nu tolera boala. Nu fusese niciodată bolnav, pur și simplu ; în mediul în care trăise pînă acum, n-avea voie să se îmbolnăvească.

Squibb era un prost, unul din cei mulți de pe vapor. Merita să fie bolnav. Și ceilalți — ce ușor era să-i disprețuiești și să-i furi ! Bărbați și femei în vîrstă, a căror piele, sub soarele tropical, parcă se crăpase ca scoarța unui copac

cu rădăcinile putrezite. Femei care-și expuneau picioarele bătrîne și mari cu degete groase și noduroase, cînd se lăfăiau în șezlonguri, așteptînd un nou pretext ca să-și umple burțile. Tineri mușchiuloși cu pieptul gol, care făceau coadă pentru picnicurile de prînz, duhnind a transpirație de la gimnastica de dimineață. Femei cu brațe imense, scabroase, cu mîini pătate și fețele uscate și crăpate de anii petrecuți sub soarele Antipozilor, cu multă vreme înainte de a sosi aici. Purtau pălării vulgare de pai, albastre sau negre, mult prea lucioase, în vîrful cărora își trîntiseră păsările ridicole sau fructe sau mesaje idioate de fericire. Bărbați în vîrstă, care, chiar și în arșița sufocantă asiatică, purtau pantaloni groși cenușii, ridicați sus pe piept și își plimbau stomacurile umflate. Transpirau în cămășile viu colorate. Numai australienii și americanii pot să fie așa urîți, se gîndea Tornetta și îi disprețuia, deși erau bine dispuși, oameni de înțeles și adesea politicoși. Niște tîmpiți de provinciali vulgari, care puseseră bani de-o parte, ani de zile, ca să se holbeze acum la mare. Umbla printre ei, mai bătător la ochi decît își închipuia, și îi venea ușor să le fure gologanii. Să meargă în urma lor cînd se duceau la dejun, să-i vadă cum își pun cheia de la cabină în cutie — cheia a cincea, rîndul al doilea să zicem — să dea colțul la prima intersecție și să ocolească celelalte trei laturi ale pătratului, ca să ia cheia. Să intre direct și să iasă. Bineînțeles, dacă uitau ceva și se întorceau — dar pînă acum așa ceva nu se întîmplase.

Se lăsau ușor intimidați de etichetă, de surle și trîmbițe.

Era pe partea dreaptă a unei cozi pe două rînduri, de vreo opt persoane, care așteptau să se deschidă ghișeul de pe vas al unei bănci australiene. Avea de schimbat ceva valută singaporeză. Domnul Pybus se găsea în celălalt rînd al cozii, cu respirația lui hîrîită, mustind de nemulțumire :

— E trecut de zece. Ce tot se fîțîie atîta ?

Nimeni nu-i răspunse. Tornetta își aminti că Pybus ar fi o pradă ușoară, deoarece era în cea mai mare parte a timpului pe jumătate sau complet beat și, pe deasupra, dezordonat, zvîrlindu-și hainele în toate colțurile și, mai mult ca sigur, tot atît de neglijent cu banii și cu portofelul.

Banca se deschise și cei doi tineri casieri își începură treaba. Lucrau după tipic, cu o încetineală exasperantă pentru indivizi ca domnul Pybus. Fiecare tranzacție se desfășura întîi sub formă de dialog, întrebări și răspunsuri în legătură cu suma de bani și primele două lucruri pe care voiau să le știe casierii erau numele și numărul cabinei pasagerului. Aproape invariabil urma întrebarea directă : „Cît doriți ?" și Tornetta putea s-audă foarte bine. Era imposibil să țină minte pe dinafară toate aceste cifre, dar n-avea nevoie. Numărul cabinei și un nume erau de-ajuns și puteau fi controlate pe lista pasagerilor.

În dimineața asta, un tip din șirul alăturat, domnul Ballantyne, făcea gălăgie multă ca să-și dea importanță.

— Care-i cea mai bună valută pentru Hong-Kong ?

— O, toate sînt bune, domnule, îi spuse casierul băncii. Banii dumneavoastră australieni merg perfect.

— Buun. Puteți să-mi schimbați aceste cecuri de călătorie în valoare de cinci sute de dolari ?

Dacă-și închipuia că astfel îl impresiona pe casier, domnul Ballantyne făcea o greșeală, în schimb Tornetta își ciuli urechile. Era destul de monoton în regiunea asta a punții Metaxas, așa că, după ce primi banii, domnul Ballantyne o luă la stînga și nu la dreapta, în direcția celeilalte cozi, deci, nu-l văzu de loc pe Tornetta. Acesta așteptă o clipă, apoi, ca și cum s-ar fi răzgîndit sau și-ar fi amintit că are ceva mai urgent de făcut, o luă la dreapta și străbătu puntea în toată lungimea ei înainte de a se urca pe puntea de Paradă. După zece minute coborî să ia liftul spre cabina lui de pe puntea A.

Squibb nu era acolo, ceea ce îl miră.

Tornetta examină lista pasagerilor, care îi confirmă informația pe care domnul Ballantyne se grăbise să o dea cu voce tare casierului, și anume că locuiește în cabina 37 de pe puntea Attica.

Acest lucru îl descumpăni puțin, deoarece puntea Attica era considerată de o clasă superioară, aproape de categoria de lux ; și pe astfel de punți — puntea Delphi era chiar mai grandioasă — stewarzii se învîrteau ca mușchii, iar ofițerii stewarzi se îngrămădeau cu mutre slugarnice. Pe lista pasagerilor nu exista nici o doamnă

Ballantyne și Tornetta își dădea seama că trebuie să acționeze foarte rapid sau să renunțe cu totul, așa că, fiind mult prea presat de timp, nu mai stătu să parcurgă cele cinci sute cincizeci de nume și de numere ca să afle dacă domnul Ballantyne împărțea sau nu cabina cu cineva.

„Ridică receptorul, grăbește-te, toantă împiedicată!" se ruga în mintea lui.

Un glas de fată întrebă cu o intonație europeană:

— Cu ce pot să v-ajut?

— Cabina 37, Attica.

— Un moment.

— Da, răspunse vocea domnului Ballantyne.

Cineva trase lanțul, zdrăngănind la doi metri de Tornetta, în spatele paravanului, iar acesta încremeni, auzindu-l pe Squibb cu mîna pe clanță. Inima începu să-i bată cuprinsă de panică.

— Sînteți chemat la biroul financiar, spuse el în grabă.

— Pentru ce? întrebă Ballantyne, tărăgănînd enervant discuția.

— Nu știu, atît îi trecu lui Tornetta prin minte.

— Bine, aflați.

— Cine e? se interesă Squibb.

— Numaidecît, vă rog, imploră Tornetta furios în receptor. „Puturos, dobitoc, arogant cu gura spartă, de ce nu făcea ce făcuseră ceilalți doi dinaintea lui, adică să se repeadă imediat, să traverseze punțile (în cazul acesta o punte)?"

— Mi s-a spus că e urgent, adăugă el. Vă rog să veniți imediat!

— La dracu! Cînd o să fiu gata, ripostă domnul Ballantyne și-i închise telefonul.

— Cine era? repetă Squibb. Pari îngrijorat.

— Mi-a dat papucii, zise Tornetta.

— Mie mi-a coborît temperatura, îl informă Squibb. Vai, dar mă simt atît de slăbit!

— Bagă-te înapoi în pat, îl îndemnă Tornetta, ieșind val-vîrtej din cabină.

Se duse în grabă pe puntea Metaxas și-și aruncă privirile pe geamul biroului. O grămadă de lume încerca să-și rezolve problemele la biroul financiar, care semăna cu un ghișeu de poștă și unde le stăteau la dispoziție nu-

mai nemţoaica şi adjunctul administratorului. Şi nu dădeau în brînci. Dacă apărea acum, Ballantyne va pretinde să fie primit imediat, însă ceilalţi, australieni arţăgoşi, nu îi vor lăsa pînă ce nu vor fi terminat ei întîi. Chiar dacă tupeul lui nerușinat îi va convinge să-l lase să treacă înainte, puteai pe drept cuvînt presupune că, nemţoaica şi Eleftheriadis fiind atît de adormiţi, va trece o vreme pînă să se convingă ei şi pînă să-l convingă şi pe domnul Ballantyne, că, de fapt, nimeni de la biroul financiar nu ceruse să-l vadă. Lucru pe care el n-are să-l creadă pînă ce nu se va întoarce în cabină...

Şi iată-l pe Ballantyne sosind în grabă, în ciuda mormăielilor lui morocănoase de la telefon. Îşi lăsase în cabină haina pe care o purta la coadă la bancă. Ezită, evident enervat de perspectiva de a aştepta minute în şir, cît Eleftheriadis şi fata blondă vindeau timbre sau rezolvau probleme legate de paşapoarte şi de biletele de excursii pe ţărm.

Tornetta nu mai zăbovi nici o secundă. O luă la goană prin spatele lui Ballantyne, ignorînd liftul gol, şi urcă în zbor treptele către puntea Attica. În faţa lui se deschidea un coridor lung şi pustiu. N-avea timp de ezitări. Zări un steward venind agale cînd se apropie de locul unde trebuia să fie cabina lui Ballantyne. Deschise cutia mică şi cu degete tremurătoare, desprinse din cui cheia cu numărul 37. Fără îndoială, prezenţa cheii aici era cea mai bună dovadă că în cabină nu se afla nimeni...

Trecu pe lîngă steward şi, ros de neliniște, tremurînd şi trecîndu-l toate sudorile, cu picioarele cîrpă, o luă din coridorul principal pe unul mai mic, de-a curmezişul vasului. Îşi pregătise cuvintele pe buzele uscate de emoţie :

— Vai, ce rău îmi pare, credeam că-i 137. O, scuzaţi-mă. Caut pe domnul Croxley. Oamenii aveau reacţii întîrziate. Le va trebui cîteva minute pînă să întrebe „Cine v-a dat cheia ?"

I se mai potoli frica atunci cînd intră, împingînd uşa. Zarurile fuseseră aruncate, trebuia să acţioneze, glandele îl ajutau să-şi stăpînească emoţiile.

În cabină era întuneric. Simţul auditiv şi nările îi transmiseseră semnalul înainte ca retina să poată recu-

noaște ceva. Altfel ar fi luat-o la goană ; așa, în schimb, închise ușa.

Îl izbi brusc un miros puternic de alcool, dar și de altceva — medicamente, antiseptice.

Și atunci auzi un uruit, care nu era marea și nu venea nici de la robinetul stricat sau din altă parte.

Un trup masiv zăcea grămadă pe covor, gîfîind și zvîrcolindu-se, mare și fleșcăit, astfel că Tornetta, îngrozit, crezînd că-i un animal, se dădu brusc înapoi. Apoi văzu că era domnul Pybus, care avea un fel de criză...

Zăcea cu fața și cu burta în jos, cu o mînă îndoită și alta întinsă cu degetele chircite. În pumnul brațului îndoit ținea niște bancnote. Celelalte hîrtii se risipiseră pe covor.

Tornetta era paralizat de groază, așteptînd ca acest animal, clocotind de propria lui suferință, să se întoarcă și să-l vadă. Nu încerca nici un sentiment de milă. Dacă murea sau își pierdea cunoștința, cu atît mai bine...

Respiră pe gură ca să nu facă zgomot, dar domnul Pybus trecuse de punctul în care mai putea auzi. Apoi Tornetta își roti privirile, căutînd o cale de scăpare, și văzu haina lui Ballantyne trîntită pe cușeta de sus.

Făcu doi, trei pași și ajunse la ea, întinzîndu-și brațul. Haina căzu pe jos, cu zgomot, pe porțiunea fără covor a podelei. Zdrăngănit de chei sau de monede. Pybus scoase niște horcăieli răgușite, o hîrîială ca un strigăt de ajutor. Dar era evident că nu se putea mișca și, dacă nu se putea mișca, atunci nu putea nici să vadă. Cu repeziciunea dată de panică, Tornetta deșertă conținutul buzunarelor hainei care căzuse. Asta nu-l prea mulțumi ; cei cinci sute de dolari fuseseră puși bine undeva și nu era timp...

Smulse ghemotocul de bancnote din mîna lui Pybus și-i dădu un picior în cap ca să-l amețească de durere pînă se retrăgea el, înainte de a fi recunoscut. Înghesui toate hîrtiile în buzunarul de la pantaloni și o zbughi afară, fără să-i pese dacă îl vede sau nu vreun steward.

În această stare de teroare paralizantă fugi de pe puntea Attica, sus spre puntea de Paradă și, cu toate că acolo se afla multă lume, nu reuși să se calmeze și să se piardă în mulțime. Se urcă mai sus, pe puntea Soarelui, aproape goală. Fumul care ieșea pe coșul de la prora că-

deci imediat ce era scuipat afară pe coș, pentru că nu era pic de briză sau de curent ca să-l ridice sau să-l abată. Doar mișcarea de înaintare a vasului îl împiedica să se așternă în straturi pe puntea Soarelui. Abia în urma vaporului, la pupa, se lăsa pe o mare nemișcată, într-o perdea de fum unsuros.

Tornetta se opri între două bărci de salvare ; în jur nu era țipenie de om. Scoase bancnotele și începu să le numere. Două sute cinci dolari australieni.

Privi în sus și sări cu un aer vinovat. Oameni de pe un alt vas se uitau la el.

Vasul acesta părea primejdios de aproape și Tornetta își dădu seama uluit că avea o direcție care l-ar fi putut face să se ciocnească cu *Areopagus*. Se alătură altor pasageri, fascinați și ei de acest spectacol.

Vasul era o navă comercială, foarte modernă și se afla la babordul lui *Areopagus*. Cu direcțiile evident convergente, însemna că vaportul comercial era obligat să lase cale liberă și să cirmească într-o parte. În schimb, părea că-și menține direcția, încercînd să treacă înaintea transatlanticului grecesc.

Bătrînul *Areopagus* avea un avantaj de viteză și își menținea și el direcția. Încet, depăși vasul comercial care trecu în urma lui, la nici măcar o lungime de navă.

În cursul după amiezii, Tornetta se duse la cinema pentru că tot mai era agitat și nu voia să se întîlnească cu nimeni.

Cinematograful de pe *Areopagus* era o treabă de amatori, cu un proiector plasat pe o masă din salonul Ionic și cu scaune de lemn aranjate pe mai multe rînduri. Scaunele serveau și duminica, la slujba religioasă.

Veniseră foarte puțini spectatori. Filmul prezentat era despre Hong-Kong, următorul port de escală.

Singur, Tornetta simți cum îl cuprind din nou temerile. Toți ceilalți stăteau de vorbă cu prietenii sau cu rudele, în așteptarea spectacolului. Se simțea izolat și, deci, ușor de remarcat și-l înjură pe operator care, ca de obicei, întîrzia.

Privind cu coada ochiului, văzu o fată care căuta un loc. Era Barbara, dansatoarea, singură. Se întoarse cu

fața la ea, ca s-o examineze mai bine. Iar fata îl recunoscu și veni să se așeze pe scaunul de alături.

— Îmi dai voie ? îl întrebă, dar se și așezase, convinsă fiind că el nu are nimic împotrivă.

— Unde te-ai ascuns ? o întrebă Tornetta fără ocolișuri. Nu te-am văzut de zile întregi.

— M-a încercat gripa.

— Mi-ai lipsit.

— Ești drăguț.

— Voiam să-ți vorbesc.

— Doar să-mi vorbești ? chicoti ea pe-nfundate, șoptit.

Tornetta își recăpătase siguranța și instinctele îi dădeau ghes. Fata purta o rochie vulgar de scurtă. Fusta i se ridicase cînd se așezase și el putea să-i simtă genunchii în întuneric. Fata nu făcu nici o mișcare ca să-l oprească. Totala lipsă de pudoare a englezoaicelor îl uluia pe Tornetta. Își amintea că, numai cu cîțiva ani în urmă, englezoaicele care vizitau Italia fuseseră mai mult decît înfrozite. Acum, aproape că ți se ofereau singure.

Fata din Aberystwyth îi șopti :

— Ne vedem deseară ? După spectacol ?

Dar a trebuit să o aștepte cîteva ceasuri bune, chinuitoare, și nici măcar nu era sigur că vor putea găsi un loc mai ferit.

Îi urmări trupul legănîndu-se impertinent în diversele costumații pe care le schimba la spectacolul de noapte de la cabaret. Ea știa că e acolo și adăuga un dram în plus de lascivitate la fiecare dintre cele trei dansuri din programul serii. Se întreba dacă cineva din public fusese șocat sau capabil să recunoască lubricitatea acelui dans, de obicei viguros și frumos.

Se întîlniră în barul de la mijlocul vasului și Barbara bău mult și repede. Sub ochi avea cearcăne interesante. Se dansa, dar ea refuză să danseze.

— Mă dor picioarele, protestă. Căldura asta înăbușitoare e mortală. Oricum, e mai bună decît o furtună. Era cît pe ce să-mi rup piciorul la plecarea din Anglia.

— Ești prea frumoasă pentru genul ăsta de spectacol. Ar trebui să apari la televiziune sau într-o revistă de vază la Londra, o asigură Tornetta.

— Glumești. Dansatoare sînt pe toate drumurile si trebuie să fie formidabile ca să reușească...

— Ți-ar place să lucrezi pentru mine ? Să zicem pentru început la San Francisco, mai tîrziu Las Vegas sau New York.

— Îmi vinzi gogoși ca să te culci cu mine, puse ea fără nici o jenă.

— Nu, sînt foarte sincer.

— Și unde ?

— Jocuri de noroc. În stil mare. Bani grași. Ai avea mașina ta, toale cu duiumul, un apartament luxos .

Propunerea nu o tulbură.

— Știu și eu ? În chestia asta cu dansul ești *cineva*, chiar și la bordul lui *Areopagus*. Am fost în garnizoane la armată și la marină — Aden, Malta, Germania... Tot soiul de tipi m-au cerut în căsătorie, sublinie ea, de parcă asta îi dădea un anume rang.

— Îți depun banii la bancă ? întrebă el.

— Nu le-am cerut.

— Ai bani ?

— Ei, ia dracu, Bartolomeo. Îi cheltuiesc.

— Ai face bani cu grămada, mai repede decît ai putea să-i cheltuiești. Fără impozit. Fără probleme.

— Poate o să mă intereseze, recunoscu ea. E o muncă a dracu' de grea. Repetăm cîte trei ore, în vreme ce toți ceilalți își fac siesta. Apoi două spectacole pe seară. Și, din cînd în cînd, te mai lovește și cîte o enterită sau o gripă...

— Ai deveni o persoană respectabilă, spuse el în mod ridicol, și chiar așa gîndea.

Erau amîndoi ușor amețiți, încălziți și înfierbîntați și nu se puteau împiedica să nu se atingă. Contactul fizic devenise o necesitate violentă. Se duseră în cabina lui. Era destul de beată ca să nu-i pese de Squibb. Acesta se trezise și îl deranjau rîsetele înfundate și chicotelile din cușeta de jos.

— Sînteți nebuni ? cîrîi el. Ce dracu' faceți acolo ?

— Nu-i da atenție, o îndemnă Tornetta. E un papălapte. Are gripă asiatică. Nu e-n stare să facă ce fac eu ! se lăudă el.

Era enervant să fii conștient că domnul Ballantyne avea mai multe sute de dolari de care nu puteai să-l ușurezi ; și umilitor pentru Tornetta să-și dea seama că teama îl oprea de la o a doua încercare de furt.

De data aceasta, totuși, împrejurările păreau a-i fi favorabile, dîndu-i posibilitatea să jecmănească în mod legal pe această namilă arogantă.

Cu o săptămînă în urmă, Tornetta citise anunțul din orarul zilnic de activități la bord, care spunea că „Doamna Carter dă lecții de bridge, ora 11 dimineața, clubul Labirint."

Anunțul se putea citi aproape zilnic la rubrica de știri și probabil că doamna în cauză nu vedea niciodată marea, dacă juca cărți și dădea lecții aproape toată ziua.

Tornetta era un fel de as al jocului de cărți, dar la alte jocuri, nu la bridge-ul ăsta de mahala. Se duse și el să învețe să joace, ca să-i treacă mai repede timpul, care părea că se tîrăște cu o încetineală de melc. (Căci, deși acum ajunsese intim cu Barbara, ea lucra toată ziua, fiind ocupată, cu mici excepții, pînă la unsprezece noaptea).

În ziua asta nu mai venise nimeni să învețe bridge. Adevărul era că pasagerii ori știau să joace cărți, ori, cei care nu știau, se cam jenau să învețe la bordul vasului. Doamna Carter nu avea prea mult de lucru.

Era o femeie de statură mijlocie, din burghezia australiană, la vreo patruzeci de ani, cu un fizic nu prea atrăgător, cu o față tăbăcită și cu părul foarte scurt și cîrlionțat. În cîteva zile și cu ajutorul celorlalți, îl învăță pe Tornetta să joace bridge, și era foarte conștiincioasă și serioasă. Tornetta înadins învăța încet, căci nu voia să-i sperie pe ceilalți cu talentul lui la cărți. Undeva, într-un colțișor ascuns, nutrea gîndul că poate va juca la un moment dat nu numai pentru distracție, ci și pentru bani, dînd astfel lovitura...

În curînd deveni un jucător obișnuit — unul dintre cei vreo șaisprezece ce veneau zilnic la Labirint și-și petreceau cîteva ore care se scurgeau pe negîndite. Tornetta urmări cu atenție tehnica și metodele acestui grup de indivizi — femei vulgare și corpolente din mahalalele Sydney-ului, tineri care își închipuiau că sînt foarte abili, oameni de afaceri pentru care bridge-ul devenise un viciu.

Tornetta își dădea seama, într-o oarecare măsură, că și el avea mutră de șmecher, așa că juca foarte calm, fără pasiune, neagresiv, se comporta și făcea conversație într-un mod exemplar, imitîndu-i de minune pe cei care de-abia învățaseră să joace și erau atenți să nu facă vreo greșeală.

Mai tîrziu, începură să joace pe bani și, după cîteva ceasuri, soarta i-l dădu ca partener pe domnul Ballantyne.

Întreaga atitudine a domnului Ballantyne era agresivă ; nu ezita nici o secundă să le spună celorlalți cît sînt de proști. Și, cum era înalt de peste doi metri și părea să aibă o bună condiție fizică, în ciuda celor patruzeci de ani ai săi, ceilalți bărbați nu îndrăzneau să se împotrivească unuia căruia îi sărea ușor țandăra. Cîteva femei corpolente nu-i înghițeau observațiile critice și se luau la harță destul de zgomotos, însă, în general, nu prea i se dădea replica.

După cîteva ceasuri, îi explica înciudat lui Tornetta ce prost fusese într-o anume fază a jocului. Tornetta era imperturbabil. Venise momentul să-l atragă în cursă pe domnul Ballantyne.

— Luați jocul prea în serios, spuse el.

— Am pierdut cinci dolari, îi argumentă domnul Ballantyne.

— Vax ! rosti Tornetta. Un joc pentru popi, babe și reprezentanți de fabrici de săpun.

Domnul Ballantyne ridică din umeri. Îl măsură pe Tornetta cu mare atenție, își zicea el, iar acesta aproape că putu să citească concluziile pe fața lui : un tip ieftin, proprietar de cafenea, poate gigolo sau escroc de mîna a zecea.

— Vrei să jucăm și altceva ?

— Poate, altădată, se prefăcu Tornetta că șovăie.

— Hai acum.

— Păi...

— Și asta-i vax ? Spui că asta-i fleac. Citi bani pui jos ca să-mi arăți că nu ești doar un fanfaron ?

Era o insultă, dar Tornetta trebui să o înghită, căci nu se putea pune cu forța fizică a domnului Ballantyne. Ceilalți doi de la masă au rămas uluiți.

— De ce vorbești așa, Charles ? zise unul.

— De ce nu ? întrebă domnul Ballantyne cu brutalitate. Mă face să-mi pierd banii, pentru că nu ia jocul ăsta în serios.

— Joc pe o mie de dolari ,spuse Tornetta.

Rămaseră cu gura căscată. Chiar și Ballantyne șovăia. Apoi acceptă :

— De acord. Ce joc ?

— Ce doriți.

— Le știi pe toate, da ? întrebă Ballantyne. Atunci ne întîlnim aici la patru, azi după masă, cu banii.

Cînd Tornetta apăru în aceeași după amiază, fu puțin surprins de numărul celor care veniseră.

Vreo douăzeci, toți plini de înfumurare arțăgoasă. Se așeză la masă și se apucară să joace și, în nouăzeci de minute, Tornetta cîștigase șase sute de dolari de la domnul Ballantyne. Tipul era un lăudăros de duzină care-și umplea burta cu bere și care, în curînd, avea să caute un pretext ca să izbucnească violent. Tornetta nu prea știa cum ar fi putut scăpa, dacă individul și-ar fi găsit un motiv îndreptățit...

— Domnule Tornetta, spuse o voce, iar lui Tornetta îi pieri toată siguranța și îndemînarea. V-am căutat peste tot. Așa, deci ! Asta faceți ?

Era italianul care-i dăduse puștiului cinci cenți ; vorbea domol, de data aceasta pe englezește ; „fusese bolnav", dar arăta și avea o poftă de mîncare la masă, după cum observase înspăimîntat Tornetta, ca un om sănătos tun. Avea aspect de pară — o pară încă verde, necoaptă. Și o față lividă șiș netedă, cu ochi mari și inocenți, dar ceea ce te frapa cînd îl priveai erau mîinile, care căpătaseră aspectul aspectul lemnului proaspăt tăiat.

— Mă căutați pe mine ? întrebă Tornetta, și mîinile îi transpirară de i se umeziră cărțile, devenind alunecoașe.

— Simțeam că o să ne întîlnim, spuse domnul Rossi expansiv, apoi continuă în italienește : Sîntem singurii italieni la bord, știați asta ?

— Vreți să jucați ? întrebă Ballantyne nerăbdător.

— Sigur că da. Ce jucați ?

Îi spuseră.

Domnul Rossi se așeză grijuliu, legănîndu-și ușor greutatea sa considerabilă pe marginea scaunului de lemn.

Tornetta începu să piardă, iar Ballantyne să-și recîștige ceva din ce pierduse. Domnul Rossi cîștigă și el fără prea mare efort. Amesteca și dădea cărțile ca o mașină. Numai plecarea celorlalți la masă îl salvă pe Tornetta. Ieși clătinîndu-se pe punte, buimac, cu privirea rătăcită, alături de domnul Rossi, afabil, satisfăcut, după cîte se părea, de victoria ce-i adusese un cîștig de zece dolari. Era foarte guraliv.

— Am cîștigat azi și la loteria de pe vapor ! îi spuse el, ușor cherchelit, lui Tornetta. Patru dolari și optzeci și doi de cenți. Am parcurs 790 de kilometri în douăzeci și patru de ore. După socotelile mele 794 — marea e calmă, desigur. Așa, va să zică, astăzi sînt în cîștig ! Mergi acum la masă ? Hai să bem ceva mai întîi !

În barul de la mijlocul punții, domnul Rossi continua să fie extrem de limbut. Nu părea să observe că Tornetta nu scotea aproape nici o vorbă.

— Cu cît l-ai ușurat pe matahala aia ?

— Vreo trei sute și cincizeci, cînd am întrerupt.

— Dolari ? Dumnezeule, n-o să-i prea placă. Un tip încrezut și cu gura mare, așa-i ? Dar trei sute cincizeci de bătrîne ! Și la sfîrșit ai pierdut întruna. Ești tare bun la afaceri, domnule Tornetta ! Dar trebuie să te ferești de un tip ca ăsta ! Cred că *te ocupi* de afaceri, nu ? La fel și eu, am o tipografie, știi. Dar nu pe scară mare. E foarte plăcut să faci asemenea afaceri. O oră, numai de atît aș avea nevoie la Hong-Kong și, nu la multă vreme după aia, m-aș putea îmbogăți cu cîteva mii de dolari. La San Francisco o să fie altceva, mai dificil. S-ar putea să am ceva necazuri acolo... Cu ce afaceri ziceai că te ocupi ?

— Distracții, îi spuse Tornetta în silă.

— A, nu-i rău deloc. Australienii sînt mari petrecăreți. Și ies ceva parale ?

— Iese ceva.

— Acum ești cu treburi ?

— În vacanță.

— Nevasta nu-i cu tine ?

— Nu sînt căsătorit.

— Aha ! Nevesti-mi nu-i place marea, spuse domnul Rossi. Nici avionul. Păcat, în fond de ce să te sperii ? Astăzi e la fel de sigur ca și în mașină. Mergi departe ?

— În Italia, zise Tornetta, răvășit.

Va coborî la San Francisco, asta fără discuție acum. Frate-său o să-l aștepte acolo, Barbara venea și ea. O să stea în umbră cîteva luni, apoi o să cerceteze situația.

— Trebuie să ne vedem mai des, propuse domnul Rossi. Amîndoi italieni, de aceeași vîrstă. Ar trebui să facem și niște afaceri, ce zici ? Tipărituri și distracții. Trebuie să pot face eu ceva pentru dumneata și dumneata pentru mine. Îl cunoști pe domnul Osborne ?

— Nu.

— E o figură importantă în lumea spectacolului. Mă mir că nu l-ai cunoscut... Trebuie să te prezint cîtorva oameni de pe aici... Ești sicilian, domnule Tornetta ? se încumetă el șiret.

— Din Palermo, recunoscu Tornetta.

— Aha ! m-am gîndit eu. Un loc din care să fugi. Deși, după cîte înțeleg, lucrurile s-au mai schimbat... Sînt în Australia de doisprezece ani. Foarte greu începutul. Chiar și englezii ne tratau ca pe niște vite pe vapor. Îmi amintesc că nu ni s-a dat voie să debarcăm la Aden de frica unei probabile epidemii ! Au trecut vremurile alea, dar au fost tare grele. Am lucrat doi ani într-un restaurant, chelner ! Am făcut economii peste economii. Banul contează în Australia, ca și-n Statele Unite. Acum cinci ani am pornit o afacere pe cont propriu. Ești frate, domnule Tornetta ?

— Frate ?

— A ! văd că nu ești. Am intrat într-o lojă masonică și asta înseamnă frăție în afaceri. Trebuie să intri și dumneata, așa cred. Totdeauna ai nevoie de ajutor, domnule Tornetta și de prieteni... Ia ascultă. Vrei să fii invitatul meu ? Se ține o întrunire peste cîteva zile.

— Ești amabil, dar...

— Nu te scuza. Ești, fără îndoială, cam neîncrezător; tot felul de ceremonii și de mistere. Dar asta e o întrunire socială, cîteva discursuri, băuturi, prezentări și puțin dans.

Se despărțiră, îndreptîndu-se fiecare spre masa lui. Teama îi mai tăiase lui Tornetta pofta de mîncare. Trebuia să se gîndească, dar nu putea. Individul insistase cu tot dinadinsul să-l prezinte pe Tornetta la o mulțime de masoni — afaceriști australieni, între două vîrste, cu ne-

veste. De ce ? Asta îi așeza pe amîndoi în centrul atenției. Ar fi urmat, inevitabil, și alte invitații și întrevederi mondene. Ar fi fost scoși din anonimat, puși amîndoi sub lumina unui mic reflector. Din niște pasageri oarecare, cunoscuți doar de cîțiva oameni, ar fi devenit cineva, recunoscuți zilnic de sute de persoane și salutați de fiecare dată cînd se întîlneau cu cineva. Dacă era o stratagemă menită să-l umilească, Tornetta nu-i vedea deloc subtilitatea. Mafia nu lucra așa. Călăul nu-și plimba victima de jur împrejurul vasului. Oare era domnul Rossi într-adevăr instrumentul de pedeapsă ? Dacă nu era el, atunci nu era nimeni altcineva de la bordul lui *Areopagus* și Tornetta se afla în siguranță.

Dar era neliniștit. Mai trecuse prin pericol și înainte, zilele de așteptare dinaintea apariției indivizilor ălora, cînd presimțise loviturile pumnilor sau usturimea bîtelor. De asta plecase și din Italia. Și acum avea nervii la fel de încordați. Dar de data aceasta, nu se afla într-o societate care acceptă răzbunarea ca pe ceva inevitabil. Chiar și la bordul navei *Areopagus* existau niște reguli ; în caz de nevoie, legea și ordinea puteau fi menținute.

După două zile sosi invitația pe o bucățică de carton. Ce i se putea întîmpla dacă se ducea ? N-aveau să-i facă nici un rău acolo, va fi doar prima mișcare în stratagema menită să-l distrugă. Putea să se ducă și, cine știe, dacă recunoștea prima mișcare, putea să o pareze poate pe a doua.

— Unde mergi așa împopoțonat în toiul după-amiezii ? se interesă Squibb din cușeta lui. Era tot acolo, slăbit și de data aceasta obraznic.

Era cinci și jumătate.

— Sînt invitatul masonilor, îl informă Tornetta.

— Nu te parfumezi și cu puțină colonie ? îl întrebă Squibb sarcastic.

— Tacă-ți fleanca, i-o reteză Tornetta furios.

Avea, într-adevăr, obiceiul să dea cu puțin parfum. Femeilor le plăcea. Dar acum ieși din cabină fără să se mai parfumeze.

Și avu mare noroc că, de data asta, își neglijase obiceiul. Căci printre cei patruzeci de masoni cu nevestele

lor şi printre invitaţi se găsea şi domnul Pybus. Respira cu vădit efort, dar era destul de treaz şi purta un costum închis la culoare. Într-o parte a capului avea lipit un plasture şi se ţinea scai de cei cinci-şase fraţi şi de invitaţii lor care aveau ghinionul să se afle în preajmă.

— Şi porcul ăla nu numai că m-a jefuit cînd mi-era foarte rău, dar m-a lovit şi cu piciorul cînd zăceam la pămînt. Dar l-aş cunoaşte, spuse Pybus. Nu l-am văzut, dar, dacă l-aş întîlni, l-aş recunoaşte după miros. Pentru că duhnea a parfum ca împuţiţii ăia de italieni.

Alarmat, Tornetta se înroşi tot şi-şi întoarse faţa, ca nu cumva să îi observe cineva îngrijorarea.

Domnul Rossi îl prezentă mai multor persoane care îl salutară politicoşi. Numai domnul Ballantyne se arătă ofensat.

— Bine-ţi şade să vii aici printre noi, oameni cinstiţi, îi spuse el lui Tornetta cu umor posac.

Domnul Rossi îl conduse mai departe pe Tornetta, comentînd cu tristeţe :

— Oh, ăsta-şi ia paguba în tragic !

Tornetta era încordat, în expectativă, dar toată povestea se dovedea destul de plicticoasă, obositoare chiar.

În cele din urmă, se aşezară. În salonul Ionic, scaunele fuseseră din nou aranjate, microfoanele instalate, măsuţe răspîndite jur împrejur, iar stewarzii se învîrteau de colocolo cu tăvile de băuturi. Tornetta bău ceva repede, dar nici o schimbare : era speriat.

Se porni o lungă serie de toasturi, care lui i se păreau ridicole — toasturi în cinstea reginei Angliei, a regelui Greciei, a masonilor, a căpitanului şi a doamnelor. Şi fiecare vorbitor nu uita să amintească, printre alte platitudini şi osanale, că „petrecem de minune“ — cînd, de fapt, nu se întîmplase nimic şi, corectîndu-se puţin, „Nu voi mai continua, deoarece şi aşa e destul de tîrziu...“

De ce e tîrziu ? se întreba Tornetta, transpirat de nelinişte, încurcat de această trăncăneală prostească — şi individul acela livid, obosit şi gîrbov cu aere marţiale — care repeta întruna : „Fraţilor, doamnelor, dragi invitaţi, umpleţi-vă paharele pentru toastul următor !“ Iar o femeie grasă, în taior, cu părul nisipiu, rărit, şi gura rujată prea tare, ca o rană : „Voi vorbi foarte scurt, căci...“.

Cum se va sfîrşi oare ? O iniţiere secretă ? O ofertă de împrumut ? Se vor depune jurăminte ? Tornetta regreta că venise ; asta va atrage atenţia asupra lui, putînd, deci, să fie tras la răspundere pînă ce va ajunge la San Francisco. Oare asta era intenţia lui Rossi ?

Chiar şi comedia care se desfăşura sub ochii săi nu reuşea să-i alunge proasta dispoziţie.

— Fraţilor, doamnelor, scumpi invitaţi, iată acum următorul toast... Căpitanul ! Dar un alt frate strigă : „Nu se respectă ordinea !“ şi căpitanul Vafiadis îl privi stingherit.

Cîţiva voluntari de la cabaret executară cîteva numere — un monolog de osanale jenant, apoi nişte dansuri acrobatice, cu un cuplu de profesionişti. În continuare, două cîntece.

Demetropoulos stătea lîngă Tornetta, în uniformă albă, puţin transpirat în jurul gîtului strîns în cravată. Era evident că ignora bărbăţia masonilor, căci îşi închipuia că femeia frumuşică de lîngă el putea să-i accepte propunerile, şi o descosea ca să-i afle punctele slabe :

— Călătoriţi singură ?

Faţa lui strălucea de surîsul acela misterios, iar ochii, ca de obicei, priveau fix, ciudat, la un punct situat la cîţiva centimetri deasupra căpitanului, atunci cînd acesta se îndreptă spre microfon şi îşi pronunţă poticnit discursul.

— Sînt foarte fericit. Mă simt întotdeauna fericit în mijlocul pasagerilor mei, se adresă celor de faţă căpitanul Vafiadis cu un entuziasm funebru. Îmi place munca mea...

O spunea cu ipocrizie, dar fără prea mare efort, căci făcea parte din datoria lui. Îi înmînară un cadou şi, din nou, rosti nişte fraze solemne, gata pregătite.

Tornetta era complet pierdut. Ce se ascundea aici ? Cînd se va termina cu discursurile astea ridicole, ce se va mai întîmpla ?

Dar nu se întîmplă nimic. Maestrul de ceremonii, gălbejit, ghebos şi cam milităros, le spuse mai funebru chiar decît căpitanul :

— Fraţilor, doamnelor şi dragi invitaţi, umpleţi-vă paharele. La nord-sud, est, vest, toate-s pline ? Grăbiţi-vă, vă rog, microfonul ăsta e greu. Toastul final e, desigur : „Miini, inimă şi buzunare“.

Își atinse pieptul și buzunarele pentru a demonstra invitaților ritualul și, brusc, totul se termină ; lumea pălăvrăgea, în picioare, toți fiind nerăbdători să plece.

Și Tornetta, într-o străfulgerare, își dădu seama ce se întîmpla și care erau, de fapt, intențiile ascunse.

Un subterfugiu de mare viclenie. Căci prezentările și dialogurile plicticoase, pline de bunăvoință și de ipocrizie nu-i erau destinate lui Tornetta, ci lui Rossi. De asta era sigur. Erau menite să-i stabilească *lui* un alibi. Cînd Tornetta va cădea rostogolindu-se pe douăzeci de trepte de oțel sau peste parapet, cînd se va îneca în bazin sau va muri electrocutat, dintr-un accident, el, prietenul lui, domnul Rossi, va fi consternat. Va plînge, literalmente, și își va lua toate măsurile de rigoare pentru a i se acorda toată considerația. Va strînge cu rîvnă bani de la pasageri pentru o coroană. Va achita telegramele. Se va depune o coroană foarte frumoasă din partea masonilor de pe vapor, poate se va ține și o slujbă de pomenire („Nu devenise încă membru, dar în inimă și în intenții era unul de-al nostru, un frate").

Recunoștea aici toată subtilitatea intrigilor celeilalte frății, mafia, cînd această organizație se complăcea în mașinațiuni sardonice și ingenioase. Pe Tornetta îl treceau sudorile și tremura, cuprins de o adevărată spaimă de moarte, care nu îl părăsi nici cînd se duse la culcare. Îi tremurau picioarele cînd se culcă în cușetă, căci se simțea cuprins de o brutală certitudine ; n-avea nici o îndoială că așa o puseseră ei la cale.

Dar îi mai dăduseră puțin timp — cîteva zile, poate chiar vreo două săptămîni, căci dovezile trebuiau să fie clare, să nu dea naștere la nici un fel de suspiciuni ; refrenul scăldat în lacrimi : „Era prietenul meu, scumpul și dragul meu prieten", și trebuia să-l crezi, vărsînd alte lacrimi și șoapte de consolare. Cum se va-ntîmpla ? Arsuri ? Electricitate ? Trebuia să pară accident și *Areopagus* avea, bineînțeles, tot felul de coltișoare unde puteai fi foarte ușor omorît. Tornetta, însă, nu putea să-și imagineze cum se va petrece. Oare era mai ferit în mulțime ?

Peste două zile vor ajunge la Hong-Kong. Îl vor omorî la țărm ? Nu. Nu, dacă îl evită pe domnul Rossi și se duce undeva cu Barbara. Chiar și așa, nu era sigur că n-or să

dea de el și că treaba nu va fi executată de cineva care, cu o clipă mai înainte, citea o telegramă aparent inocentă.

Nu vor avea nimic împotriva unui accident în care să fie inclusă și Barbara ; s-ar putea chiar să fie mai convingător.

Dar, mai mult ca sigur, se va întîmpla pe mare ; în lungul interval între Hong-Kong și Guam sau în călătoria ce va urma de la Guam la San Francisco ? Departe de posibilitățile de anchetă. A, da, era foarte posibil.

Asta îi dădea timp să-și adune curajul, dar și mînia. Să rămînă la Hong-Kong ? Nu. Bătea prea mult la ochi și, oricum, n-avea unde să fugă, și chiar dacă ar fi avut, asta i-ar înghiți suma mare de bani pe care pusese acum mîna ; iar printr-o anchetă cît de simplă i s-ar fi aflat imediat destinația. Nu putea reține un bilet de avion peste ocean fără pașaport și, în acest caz, și-ar avea numele trecut corect pe lista unei agenții.

Se îmbarcase pe acest transatlantic presupunînd că va da aici peste un oarecare grad de corupție și de neglijență. Nu exista însă în măsura în care sperase el. Și acum, deodată, încordîndu-și nervii într-un ultim efort, satisfăcut însă, găsi soluția ; își dădu seama ce are de făcut. Există un moment de mare zăpăceală și anume de fiecare dată cînd *Areopagus* se află într-un port.

Avea timp de gîndire în următoarele patruzeci și opt de ore pentru a se hotărî asupra detaliilor și a diverselor alternative și pentru a le pune la punct.

Exista o cale de a le dejuca planurile.

Îl va ucide pe domnul Rossi la Hong-Kong.

18

Era jenant să urmărești cît de îngîmfat era individul. Mike Burston își aștepta rîndul în micul salon de frizerie de pe puntea Metaxas, frunzărind paginile unei reviste australiene semipornografice, însă, fără să vrea, auzea ce spunea omul de pe scaun.

Era pianistul acela vanitos, a cărui îngîmfare o remarcase Mike acum o săptămînă, în lift. De data aceasta era

greu să-l mulţumeşti pe tip. Frizerul, un tînăr subţirel dintr-un oraş industrial din Anglia, se învîrtea slugarnic în jurul lui, ţăcănind din foarfece, mai potrivind pe aici, mai netezind cu pieptenele dincolo.

Pianistul se ridică şi se examină atent într-o oglindă lunguiaţă. Îşi lăsă capul pe-o parte, îşi pipăi tîmplele, ceru o perie şi o trecu prin păr netezindu-l. Nu se grăbea deloc şi nici nu-i păsa, chiar dacă vedea că Mike îl priveşte reprobator, iar tînărul aştepta plata. Trebuia să-şi analizeze cu multă grijă ţinuta.

În sfîrşit, plecă şi, după o lungă tăcere, Mike nu se putu stăpîni să nu spună :

— Astuia îi place să se admire.

Tînărul îl invită pe Mike pe scaun şi-l măsură dintr-o ochire.

— Potrivit ? întrebă el ; un verdict în sine : dacă unii sînt prea vanitoşi, alţii nu sînt deajuns de respectabili şi era o plictiseală să-i serveşti, însă trebuia pentru bani... Cred că trebuie să aibă grijă cum arată, îl informă el pe Mike.

— Ca să cînte la pian ?

— Şi pentru asta.

— Şi pentru mai ce ?

— N-aţi remarcat ? se miră tînărul, de parcă ar fi spus : N-ai pic de spirit de observaţie.

— Nu, nu cred că am observat.

— Are succes la femei. Dumnezeu ştie de ce, se plînse tînărul, nu fără oarecare invidie. E destul de bătrîn, cel puţin treizeci de ani.

Mike avea treizeci şi nouă, surise şi zise :

— Da, e aproape matusalemic.

— I se spune cuceritorul de inimi, zise tînărul, dar nu după inimi umblă el.

Rise pe înfundate, dar Mike tăcea. Tînărul simţi în asta dezaprobarea şi schimbă subiectul.

— Coborîţi pe uscat la Hong-Kong?

Mike se duse sus pe puntea de Paradă s-o caute pe Marion, dar nu reuşi s-o găsească. Deşi îşi tăiase părul, îi era, totuşi, foarte cald. Se aşeză puţin într-un şezlong, dar simţea nevoia să bea ceva. Străbătu din nou partea dinspre babord şi tribord a punţii căutîndu-şi nevasta, dar

Marion nu se afla nicăieri pe punte. Renunță și se duse să caute ceva rece de băut.

Nu mai fusese în barul de la prora din seara aceea cînd primul ofițer îl mustruluise pe un steward din cauza lui și asta se întîmplase în ziua în care părăsiseră Adelaida. Marion îi făcuse reproșuri *lui* pentru că nu știuse că *Areopagus* va face escală la Adelaida. Călătoriseră cu trenul pînă la Melbourne, dînd banii pe bilete, cînd ar fi putut să parcurgă un drum mult mai scurt pînă la Port Adelaida. Nici măcar ziarul de pe vas, care anunța „o escală în plus", n-o mulțumise.

— Tîmpiți, bombăni ea.

Barul de la prora era aproape gol în mijlocul după amiezii, dar asta nu o împiedică pe casierița nemțoaică să-l ignore cu desăvîrșire pe Mike. Ca de obicei, citea.

Așteptă un minut, simțind cum îi crește furia și apoi se aplecă înainte cît putu de mult și o întrebă :

— E bun romanul ?

Rămase impasibilă.

— Filozofie, îi spuse ea.

— De ce te mai omori cu filozofia cînd ai învățat așa bine tehnica indiferenței ?

— Ce-ați spus ?

— O limonadă mare, te rog.

— Cinsprezece cenți.

Mike îi dădu banii și se mută spre dreapta să-i poată face semn unui barman. Văzu că era nevoit să apeleze la același tip dubios, însă n-avea încotro, doar dacă nu voia să plece pur și simplu și să piardă cincisprezece cenți.

Stewardul, John, era palid și obosit. Avea un plasture, de la colțul din stînga al gurii pînă aproape de ureche. Totuși, la fel ca pianistul, credea că merită să se examineze îndelung în oglindă. Se pieptănă și apoi plecă de lîngă oglindă.

Ar fi dispărut de tot, dacă nemțoaica, regretînd poate, nu l-ar fi strigat :

— John, o limonadă.

Stewardul îl servi pe Mike cît putu mai în scîrbă. Examină bonul ridicol.

— Nu se vede cerneala, îi spuse el fetei.

— Ei și ? zise ea țîfnoasă. Ce, e treaba ta ?

— O limonadă mare, cînd ai timp, spuse Mike.

Stewardul se prefăcu a nu auzi. Plecă să aducă un pahar. Era murdar, așa că-l limpezi repede la robinet. Apoi pescui cu degetele niște cuburi de gheață dintr-un recipient și turnă limonada gazoasă.

Mike era negru de furie.

— Fă-o din nou, dar cu cleștele. N-am chef de aroma degetelor tale murdare, zise Mike,

— Bravo, bravo, strigă cineva de la o masă ce se afla la cîțiva metri mai încolo.

— Mîinile mele sînt foarte curate, pretinse stewardul.

— Le-ai vîrît în părul tău murdar.

Pe neașteptate, nemțoaica îi luă apărarea lui Mike.

— De ce nu faci ce-ți spune ? E-a treia oară că cineva...

Stewardul își pierdu controlul și zbieră :

— Cine dracu' ești tu să te bagi ?

— Să nu țipi la mine !

— O tîrfă ieftină care știe să citească !

— Ia băutura asta afurisită de aici și fă-ți datoria cum trebuie, tună Mike.

— Nu sînt obligat să procur echipamentul vasului. Mîinile mele-s foarte bune pentru cei de teapa ta.

Mike îi zvîrli conținutul paharului în obraz. Doar spațiul din bar îl opri să nu-i dea cîțiva pumni.

Stewardul ripostă foarte rapid, dar cu cuvinte, nu cu gesturi. Era mare specialist în vorbe răutăcioase și de ocară și avea și o limbă ascuțită, de individ care fusese luat peste picior de nenumărate ori.

— Ce melodramă ! Ce aroganță din partea neprihănitului ! Puritanul face ocolul lumii, uitîndu-se lung la noi ceilalți, persoane vulgare și murdare, nu ca el ! Dar ce-ai de zis de minunea de fie-ta ? Cum își păstrează virtutea în călătorie ? Unde-o fi *ea* acum ?

Certitudinea cu care stewardul își vărsase disprețul era de aceeași monedă cu răutatea lui și Mike fu zdruncinat. Fața chelnerului era acum murdară și răvășită, dar era clar că e convins de ceea ce spune. Un adevăr menit să rănească.

Lui Mike parcă i s-ar fi turnat o găleată cu apă rece în cap. Furia i se potoli. Individul era un zero, chiar demn de milă — un tip care nu putea să fie decît chelner pe

vas — însă invectiva despre „minunea de fie-ta" îl speriase foarte tare. Stella, îi urla în minte, alarmîndu-l. De Stella vorbea ? Cum de o cunoaşte omul ăsta pe Stella şi cum poate vorbi atît de sigur despre ea ?

— Ce tot spui acolo ? întrebă el, şi schimbarea în voce era evidentă : acum cerea lămuriri.

Stewardul voia acum să dea înapoi, să pună capăt la ceea ce se putea transforma în scandal.

— Ei bine, nu-i treaba mea...

— Nu poate fi vorba de copilul meu. Are doar cincisprezece ani.

— Ştii cum sînt cele de cincisprezece ani astăzi, rîse John batjocoritor. Zdravene, cu tot laptele pe care-l înghit şi cu supraalimentarea.

Mike se întoarse şi ieşi. Ştia că nu va obţine informaţii de la *el*. Stewardul îl văzuse doar o singură dată înainte, deci de unde putea să ştie care sînt copiii lui ?

Totuşi, vrînd parcă să se asigure, se duse s-o caute.

— Linişte ! Bumble doarme, insistă Marion în cabină.

— Ai văzut-o pe Stella ?

— N-am mai văzut-o de o oră. De ce ? Ce s-a întîmplat ?

— Nimic.

— Atunci, ce atîta grabă ? întrebă ea, dar Mike ieşise închizînd uşa după el.

Căută prin toate saloanele, se duse şi în sala de cinema, însă nu rula nici un film. N-avea nici un motiv logic să pornească în această urmărire, însă îl călăuzea un instinct mai puternic. Nu se temea nici să se facă de rîs.

Obişnuita gaşcă de cincisprezece-douăzeci de fete şi băieţi erau tolăniţi în jurul bazinului, prăjindu-se la soarele tropical. Diane era cu doi vlăjgani. Se fîţîia de colo-colo, mişcîndu-se leneşă, parcă cu încetinitorul.

— Ai văzut-o pe Stella ? întrebă Mike brusc.

Îi licăriră ochii gata să înceapă, apoi deveni evazivă. Ştia, dar n-avea de gînd să-i spună.

— Habar n-am.

— Haide, haide ! E ceva important.

— Pur şi simplu nu ştiu.

Tinerii se foiau neliniştiţi şi zîmbeau cu superioritate.

Mike se îndepărtă, cu mintea tulburată. Continuară să discute după plecarea lui. Poate că se vor hotărî să spună pînă la urmă. Dar o lăsară baltă. Oriunde s-o fi ascuns Stella, lui nu-i era dat să afle.

Fusese peste tot unde puteau să intre sau să se plimbe pasagerii. Nu putea să-ntrebe chiar pe toată lumea şi se întoarse să mai discute cu Marion şi să aştepte.

Lîngă cabină, rezemat de un cloason, dădu peste stewardul lor, obosit, măcinat încetul cu încetul de tuberculoză ; îi cădea scrumul de ţigară pe haină.

— Ambros ! zise Mike, şovăind.

Între ei se stabilise o relaţie circumspectă ; ezitarea stewardului se datora, probabil, felului în care zbierase Mike la vizitatorii din cabină, atunci, în prima zi, la Melbourne. Cît despre Mike, nu se aşteptase nici o clipă la supunere şi ascultare din partea lui. Îl compătimea pe bietul băiat şi nu voia nimic de la el afară de ceaiul de dimineaţă, prosoape curate, un zîmbet. Dar, de data aceasta, dacă ştia cineva ce voia Mike să afle, numai stewardul putea fi acela.

— Domnule ?

— Ambros, o cunoşti pe fata mea ? Cea mare ?

— A, desigur, Stella.

— Ai văzut-o ?

— Nu, de o oră-ncoace.

— Cred c-a păţit ceva.

Stewardul îl privi îngrijorat.

— Ce putea să păţească ?

— Unde s-au dus ? Unde se-ascund porumbeii aici pe vas ?

— Vai, domnule, sînt sigur că...

— Eu nu sînt. Deci unde e ?

— E o cabină în capătul dinspre pupa al punţii B, lîngă spălătorie.

— Mulţumesc.

Coborî, alergînd, o punte mai jos, căci trecuse mult timp şi, dacă era adevărat...

De-a lungul punţii B alunecau valuri de căldură de parcă erau pompate de nişte foale de cuptor. Mike era nădăjduit şi începuse să obosească, dar asta nu conta...

Dintr-o încăpere în care era lumina aprinsă venea miros de rufe puse la fiert și se-auzeau rîsete și voci de bărbați care sporovăiau pe grecește.

Se simți dintr-o dată ridicol. Toate aceste uși erau numerotate și puteau fi cabine de-ale pasagerilor.

„Dacă nu găsesc nimic, renunț. Singurele mele dovezi sînt răutățile afurisitului ăluia. E vorba, probabil, de fata altcuiva".

Încăperea de lîngă spălătorie.

Deschise ușa și intră. Dădu cu ochii de fata lui, nu a altuia.

Era întinsă pe un pat. Fără cearceafuri. Era cu pianistul acela vulgar. Alături, lîngă ea. Rochia Stellei era desfăcută pînă la talie și mîna stîngă mare și butucănoasă care, de obicei, lovea clapele cîntînd muzică sentimentală, o dezmierda. Nici unul nu scotea o vorbă, însă spectacolul era al unei fete relaxate, care nu se împotrivea cîtuși de puțin ; evident, nu se afla la prima experiență.

Tipul întoarse capul și zbieră :

— Cum îndrăznești să intri în cabina mea ?

Și în clipele următoare, pline de tulburare; Stella putu să-și arunce privirea peste capul lui. Scoase un țipăt, sărind din pat și o zbughi pe lîngă taică-său, hohotind — o lamentație curioasă, de parcă el se făcuse vinovat de vulgaritate, nu ea ; el era cel demn de dispreț și între ei se rupsese ceva.

Mike alergase aproape toată după-masa în căutarea propriei sale nenorociri.

Era foarte dureros, de nesuportat, ca acest găgăuță înfumurat, pe care nu dădeai nici două parale, umflat în pene ca un păun, să o atingă pe ea, ba chiar să fie în stare să o convingă să facă ceva, orice, și mai cu seamă *asta*...

O lovi cînd fata o luă la fugă, cu rochia inexplicabil de aranjată și o zgîrie cu unghia pe față, lăsîndu-i o dîră de sînge pe obraz. Stella hohoti și mai tare, tot mai îndreptățită acum, și fugi suspinînd, de parcă toată amărăciunea lumii se strînsese pe umerii ei.

Mike se năpusti asupra individului. Era solid, dar nici Mike nu era mai prejos. În plus, acumulase atîta mînie,

pe care i-o sporise atunci, la bar, disprețul casieriței nemțoaice și răutățile stewardului. Individul era și el alarmat, simțindu-se vinovat și temîndu-se de posibilele urmări și reclamații la administrație. O să dea de bucluc. E-adevărat, nu o sedusese pe puștoaică. Asta l-ar fi costat cinci ani de închisoare grecească.

— A fost de acord, explică el cu respirația tăiată. A fost o tîmpenie, dar și-a dat asentimentul. Nu i-am făcut nici un rău, absolut nimic.

Dar tatăl fetei n-avea chef să stea să cîntărească dovezile pro și contra, dialogul prostesc care avusese loc. Tînărul îi spunea că fata era o toantă, ca toate celelalte, dealtfel, tînjind după dragoste, după satisfacție, fără bătaie de cap și fără răspundere : toate astea se puteau dovedi și cel mai important lucru pentru ea a fost că se înșelase singură, nu că îl prostise pe el. Toate veneau la el spunînd că sînt altfel, de altă condiție. Dar toate astea porneau doar din teamă, o teamă pe care el o mai potolea cu vorbe blînde, fără sens, și apoi le-o îndepărta cu totul prin pipăieli și dezmierdări ; astfel că ajungeau niște cățele în călduri, fără minte, indiferente la ce le făcea, dîndu-și seama că nu sînt primele, dar nepăsîndu-le nici de asta. Totul putea fi explicat, dacă ar fi avut timp. Se putea dovedi, fără drept de apel, că puștoaica — cum o chema ? — Stella — îl căutase, ea făcuse toate avansurile ; el n-a trebuit decît să-și înfrîngă reținerile.

Dar tatăl n-avea de gînd să lungească prea mult vorba prin discuții. Ca și fie-sa, în adîncul sufletului avea simț moral. Simțea nevoia să-i provoace durere.

Mike se porni să-i care la pumni individului pînă cînd acesta se prăvăli în genunchi implorînd parcă iertare, acoperindu-și nasul și gura însîngerate cu degetele cu care își exercita și meseria și talentele de cuceritor.

Mike se îndreptă apoi grăbit spre cabină. Răsufla greu și nu mai rămăsese nimic din energia care-l stăpînise toată după amiaza. Era la pămînt.

Marion se mai afla încă în cabină. Nu trecuseră, poate, mai mult de cîteva minute. Lui i se păruseră ore fără sfîrșit.

— Unde-i ? întrebă el cu asprime.

— Mike, ce-ai făcut ?

— Eu ?
— Are fața însîngerată.
— A, da, o zgîrietură.
— A făcut o criză de isterie.
— Unde-i ?
— În baie.
— Ieși afară de acolo ! Nu te mai ascunde ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic, strigă Mike.
— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot urli așa ? protestă Marion.
Îi povesti pe scurt și grosolan cele întîmplate în limbajul șoferilor de pe camioane.
Marion păli, dar ea, care întotdeauna o mustruluia pe Stella, și încă foarte aspru, de data asta îi luă apărarea.
— Nu te mai supăra atîta ! O să cunoască doar și ea viața.
— Dar îi place.
— Nu-ți mai vărsa disperarea pe copil.
— Nici gînd de asta, Marion. N-ai dreptate, nu sînt cu omul. Ție nu-ți pasă deloc ?
— Sigur că-mi pasă, consimți Marion, dar nu mai continuă.
Stella ieși din baie, tăcută, speriată, dar sfidătoare.
— De cîte ori ai mai făcut-o ? o chestionă Mike.
— N-are importanță. Nu-i cu nimic mai rău ca tine, spuse fata crispată.
Marion se zbîrli, dar îi explică cu răbdare :
— Ascultă : Sîntem datori să te-ntrebăm ce se petrece.
— Mă iubește, asta-i tot. Dar nu cred că voi înțelegeți asta.
Mike făcu un semn disprețuitor cu mîna. Stella se feri, țipînd.
— Să nu dai în mine, bestie scîrboasă !
— Ești o proastă, îi spuse el. Chiar azi după-amiază m-am dus la frizer. Și era și el acolo. Puștiul care mi-a tăiat părul mi-a spus că pînă acum a și avut de-a face cu vreo cinci femei de pe vasul ăsta. Dragoste ! O afurisită de maimuță găunoasă cocoțată într-un copac ! Nu mă crezi ? Crezi că ești singura ? Știi tu mai bine ? Întreab-o pe Diane, scumpa ta prietenă. A făcut și cu ea tot ce-a vrut. Proastă și neghioabă ce ești ! Asculți predicile ti-

pului ăla — cum îi zice ? doctorul de Haan — crezi ce spune, dar primul tîmpit de golan care-ţi îndrugă verzi şi uscate poate să-ţi ridice şi fustele.

— Bîrfă, îl contrazise Stella, dar tremura toată.

— Bîrfă ? tună Mike. Ei bine află că tîrfa aia mi-a făcut şi mie ochi dulci.

— Te lauzi.

— Nu fi obraznică. Crezi că nu ştiu ?

— Mike, linişteşte-te, îl imploră Marion. Cu cine altcineva ai mai făcut-o ? o interogă ea.

— Cu nimeni, spuse Stella, dar cu sfidare.

— Nu minţi, insistă Marion. Ai dispărut în noaptea aia cînd am dormit pe punte.

— Ba nu.

— Ba da.

— La toaletă.

— Trei ore ?

— De unde ştii ?

— Mi-a spus Patricia.

— E o javră, o mincinoasă.

— Atunci n-am crezut-o, zise Marion. Continuă să întrebe : Şi cu mai cine ? Şi ce s-a întîmplat ?

— Nimic.

— Trebuie să te duc la doctor ca să aflu ?

— N-ai să ai curajul.

— Nu mă pune la încercare. Ce s-a întîmplat ?

— Nimic.

— Dar au fost şi alţii ?

— Un băiat. Era drăguţ.

— Cum îl cheamă ?

— De ce vrei să ştii ?

— Cum îl cheamă ?

— Roy.

— Ăla cu barbă ?

— Da. Şi e bărbat, nu băiat. Are douăzeci şi unu de ani.

— Ce l-ai lăsat să-ţi facă ?

— Nimic. Era drăguţ. Nu voia...

— S-a săturat de tine ?

— Nu ştiu ce tot baţi cîmpii.

— Tu, Stella, fiica în care am avut toată încrederea!

— N-am vrut... să merg așa departe.

— Cu un tip de treizeci de ani, pe vapor? Credeai că o să se mulțumească să te țină de mînă? V-ați retras cumva în vreo cabină ca să *stați de vorbă?* Mă crezi chiar atît de proastă?

— O, nu! Ești foarte deșteaptă.

— Termină naibii cu obrăznicia asta, strigă Mike.

Marion insistă, căutînd dovezi, ca un ritual de inchiziție, dovedind vinovăția, sperînd să obțină căință și regrete:

— Deci băiatul ăsta, Roy, a fost prea drăguț ca să profite de tine. Și atunci tu ți-ai căutat un altul, pe care ți l-a propus Diane.

— Nu-i așa. El m-a găsit la bar.

— Așteptînd, presupuse Marion.

— Sînteți așa de pisălogi, țipă strident Stella, isterică, sfidătoare și acum. Nu am voie să fac nimic. Ce-am făcut la Singapore? Am mers la un acvarium, am făcut turul magazinelor. Puteam să facem asta și la Adelaida.

— N-ai să-l mai vezi nici pe el și nici pe tîrfa aia din cabina de vizavi, o anunță Mike, mînios. Doamna aceea în vîrstă mă avertizase în privința ei.

— Hoașca aia tîmpită!

Mike o scutură pe fată pînă ce îi căzu părul pe față și începură să-i clănțăne dinții.

— I-a murit fiul, strigă el, dar nu se văicărește pe vapor ca tine. Dacă nu termini cu obrăznicia asta idioată, îți frîng oasele. Știi ce e bine și ce e rău și alegi răul. Asta nu te face mai grozavă și nici mai matură.

— Te urăsc, spuse Stella printre suspine. Șofer de camion mare și prost... Idiot și mulțumit de sine... Ai omorît un om! strigă ea. Ai sfîrtecat o fetiță în două și crezi că ești mai bun ca *mine.*

Se opri împietrit, lovitura era mult prea dureroasă.

În după-amiaza asta îngrozitoare, descoperise că fiica lui preferată e o tîrfă și că puțin îi pasă de ce crede el despre ea: nu împărtășea nici unul din sentimentele sale, era cufundată pînă la gît în mocirlă, pînă acum bine

păzită de tăcere. Era în culmea disperării şi nu găsea nici un cuvînt de spus.

— A fost un accident, n-a omorît-o el, replică Marion pe loc, furioasă. Îţi închipui că taică-tău a făcut-o înadins, cum faci tu cînd te porţi cum te porţi ? Fată vicioasă şi scîrboasă, ieftină ce eşti ! Să piei din ochii mei !

Stella se căţără în cuşeta ei şi se trînti cu faţa în jos, smiorcăindu-se înduioşată de propria-i persoană.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Unde-i Patricia ? întrebă Mike.

— În camera de joacă.

Peste două ore se duseră la cină : obiceiul era mai puternic decît durerea.

Se apropiară de masă. Stewarzii, ca de obicei, îi întîmpinară zîmbitori. Oare au şi ei fete ? Stewarzii nu observară tăcerea mormîntală şi feţele lor palide.

— Nu vreau să stau alături de scroafa asta, spuse Mike cu năduf. Să stea mai bine de cealaltă parte a mesei.

Stella izbucni deodată în plîns şi o zbughi afară.

— Ah, Mike, îl dojeni Marion. Nu trebuia !

Domnişoara Wearne îi anunţă triumfătoare :

— Se spune că bîntuie gripa asiatică şi că se ia foarte repede.

Schiţară un zîmbet şi se aşezară.

Mai tîrziu, în timp ce traversau puntea de Paradă în întuneric, discutară.

— Ce ne facem ? întrebă Mike deschis, prăpădit.

— Nu ştiu.

— Am pierdut-o ?

— Sigur că nu, Mike.

— N-am vrut să mă-nfurii.

— Ştiu că nu eşti indiferent, Mike.

— Am impresia că s-a dus dracului plăcerea călătoriei.

— O să-i treacă.

— Să-i treacă ? Puţin îi pasă ! Asta mă doare. E dură.

— Nu. E speriată, aşa că sfidează, ca un cîine care-şi arată colţii.

— Nu ştiu ce să fac. Generaţia asta păcătoasă !

— Nu, Mike. Nu e o noutate.

— Ştia totul despre accidentul meu.
— Nu eu i-am spus.
— Probabil copiii la şcoală.
— Înainte n-a mai pomenit de asta.
— A spus-o ca să mă rănească, adăugă Mike trist, ca şi cum n-ar fi făcut destule într-o singură zi.
— Creşte.
— Ca să devină ce ?
— Nu poţi s-o cîştigi dacă zbieri la ea sau dacă eşti violent.
— Orice-ar fi, n-o s-o mai las să hoinărească de colo-colo pe vapor. Mai sînt patru săptămîni. O să vină cu noi.
— Cred că-i mai bine, într-adevăr.
— O să se-ntîmple ceva, prevesti Mike.
Privi în gol la imensitatea cerului fără pic de nor şi la stelele care licăreau batjocoritoare. „Oare o să fiu veşnic pedepsit ?“ se întrebă el.
Marion avu o nouă ciocnire cu femeia din Darwin — o neînţelegere minoră dar, din nefericire, tocmai la balul costumat pentru copii. Acesta s-a ţinut în sala de joacă, din spatele biroului administratorului şi a salonului de coafură.
Era destinat copiilor foarte mici, însă erau prezenţi şi puştani pînă la zece ani, care veniseră în speranţa că se vor distra, vor primi ciocolată şi cadouri, şi astfel, va fi bine.
Patricia se pregătise pentru această ocazie cu emoţie, repetînd în continuu în cabină, la masă sau stînd întinsă în cuşetă, aşa că era foarte greu să nu te strîmbi şi să nu mîrîi cînd se-apuca să recite, a mia oară, „Datoria mea de soră e să nu-ţi mai fie rău“. Nimic n-ar fi putut s-o convingă de aiureala acestei fraze. Se îmbrăca în alb de cîteva ori pe zi şi îşi punea pe cap o bonetă pe care i-o făcuse Marion. Ai fi putut crede că s-a costumat în călugăriţă, aşa că Marion scotoci prin toate ungherele să găsească o bucată de material roşu din care să facă o cruce pe care i-o cusu pe poala rochiei.
Camera de joacă era o încăpere plăcută, plină de jucării şi de cărţi, cu o rachetă cu două locuri şi cu o dili-

genţă în miniatură, în care se puteau înghesui patru copilaşi. Îşi făcură apariţia douăzeci de copii şi o mînă de părinţi grijulii, în special mame. Era acolo şi fotograful vasului, iar Ricky, ofiţerul cu distracţiile, îi ghida pe copii împreună cu Pamela, englezoaica tînără care răspundea de obicei de această cameră.

Ricky avea o pronunţie foarte clară şi îl puteai auzi, cu toate zbieretele. Era un tînăr care punea multă rîvnă în ceea ce făcea, fie că dirija partidele de bingo din ziua aceea, fie că dădea îndrumări în privinţa excursiilor la ţărm. Se purta foarte deschis acum, aşa că şi copiii erau tot atît de degajaţi. Avea darul de a folosi un limbaj perfect echilibrat pentru a obţine răspunsuri amuzante de la copii, ispirîndu-le, în acelaşi timp, încredere şi, pe de altă parte, distrîndu-i şi pe ceilalţi prezenţi, fără să-i jignească pe copii. Mamele îl priveau agresive, dar Ricky se amuza cu copiii fără a stîrni nici cea mai mică urmă de nemulţumire.

Au jucat jocuri — „scaunele muzicale", „dă-mi pachetul", „Simon spune" — apoi fiecare îşi prezentă numărul. Unii erau aşa de speriaţi şi de emoţionaţi că abia se auzeau, alţii zîmbeau şi se răsfăţau fără jenă.

Bumble, o îndrăzneaţă de doi ani şi jumătate, ar fi continuat aşa toată dimineaţa.

— Elefantul meu e drăguţ, dar să nu-i daţi pîine, recita ea. În fiecare zi, îl duceam la plimbare legat cu o sfoară, iar sfoara e legată de o motocicletă.

Patricia ieşi în faţă hotărîtă şi încăpăţînată.

— Cum te cheamă ? o întrebă Ricky.

— Patricia.

— Ce nume drăguţ !

— Nu-mi place.

— Nu-ţi place ? De ce ?

— Vreau să mă cheme Ruth.

— De unde vii ?

Patricia îi spuse.

— Unde-i asta ?

— Australia de Sud.

— În deşert ?

— Aveam o broască ţestoasă.

— Ce vrei să ne spui, Patricia ?

Patricia luă asta ca un semnal de plecare și recită cam repejor :

Dacă ți-e rău,
Îți dau un hap,
Datoria mea de soră
E să nu-ți fie mai rău.

Publicul izbucni în rîs.

— Nu e de rîs, le spuse Patricia.

— Acum o să mîncăm cu toții prăjituri și o să bem limonadă, zise Ricky puțin după aceea, și ghici cine vine pe la noi ? Moș Neptun în persoană.

Apăru Neptun care se vedea clar că e Harry, ventrilocul. Adulții își dădură seama că e puțin beat, dar copiii țipau de încîntare cînd îi luă la joacă.

Le dădu la toți daruri din sipetul său de la fundul mării și apoi Ricky, care vedea că se făcuse tîrziu și avea treburi și în alte părți, organiză parada.

— Lăsați-vă jucăriile, le propuse el. Veniți să le luați după paradă.

Copiii se tîrîră prin saloane și pe punți și la întoarcere îi întîmpină, conform programului, căpitanul în fața biroului administrației. Au făcut fotografii și apoi petrecerea s-a spart. Înainte de a pleca, copiii se întoarseră în camera de joacă să-și ia darurile...

— Scuzați-mă, vă rog, spuse Marion, ca o adevărată englezoaică, femeii din Darwin. Păpușa aparține fetiței mele.

— Vă înșelați, o contrazise prompt femeia. I-a fost dăruită lui Phoebe.

— Nu, ea a primit cartea, argumentă Marion. Am văzut-o cînd a aruncat-o. Păpușa-i a lui Bumble.

— Vreau păpușa, adăugă și Phoebe. E a mea !

— Adevărul e, spuse Marion începînd să se înfurie, că i-a fost dată fetiței mele.

— Ce-i cu dumneata ? întrebă cealaltă femeie. Mereu boscorodești și te plîngi.

— Ce-ar fi să-l întrebăm pe Harry ? propuse Marion.

— A plecat, zise femeia din Darwin. Şi plec şi eu. Nu permit să fiu învinuită de furtişag de către o emigrantă smiorcăită.

Marion făcu apel la Ricky, care era pe punctul de a pleca.

— Aţi observat cine a primit păpuşica asta ?

Ricky văzu imediat mînia din privirea ei şi în atitudinea celeilalte femei.

— Îmi pare foarte rău. Nu vă pot fi de folos. Erau toate împachetate.

— E păpuşa mea, se jelui Bumble.

— Nu, nu, e a mea, pretinse cealaltă fetiţă.

— Nenea Harry nu ţi-a dat o carte ? o întrebă Marion.

— N-o vreau, vreau păpuşa !

— Da, foarte bine, o ai, şuieră maică-sa. Vino acum !

— Mi-a luat păpuşa, ţipă Bumble.

— Da, e o fetiţă rea, prost crescută, încuviinţă Marion. Femeia din Darwin se întoarse furioasă.

Smulse păpuşa din mîna copilului şi o zvîrli spre Marion. N-o nimeri şi capul păpuşii se sfărîmă de un dulap.

Phoebe se porni să urle.

— Taci din gură, dobitoaco ! strigă femeia furioasă şi plecă, lăsînd copilul să zbiere singur.

Marion ridică păpuşa şi i-o dădu. Dar copilul era neconsolat şi protestă :

— E spartă şi n-o mai vreau.

19

Domnul Pybus respira greoi. Transpira tot timpul, cu un soi de perseverenţă furioasă, şi sudoarea i se prelingea pe piept prin părul des şi încîlcit ca o junglă. Era un tip foarte solid, cu gîtul gros, torsul masiv şi degetele ca nişte cîrnaţi cruzi. Din nări îi ieşeau smocuri de păr. Figura lui ar fi putut constitui un studiu interesant despre eşecul în viaţă. Respira acum pe gură, printre dinţi, şi ei murdari şi neregulaţi şi cu gingii purulente.

Dempsey întrebă — şi întrebarea aproape că suna ca o glumă :

— Cu ce vă pot ajuta ?

— Cu nimic, spuse Pybus amărît, aparent dispreţuitor. O să mor.

— Asta ne aşteaptă pe toţi, nu ? rosti Dempsey obosit.

— O să mor înainte de sfîrşitul acestei călătorii, declară domnul Pybus.

— Nu însă dacă am să te ajut eu.

— Pariez pe-o mie de dolari că mă curăţ.

— Nu fi ridicol, se răsti Dempsey. Şi nu-mi răpi timpul. Repet, ce pot face pentru dumneata ? Ce se întîmplă ?

— Am avut o durere în coşul pieptului. S-a coborît în braţul stîng şi apoi s-a urcat pînă la gît. M-a durut al dracului, aşa să ştii. Dempsey ştia că dureri în spatele sternului care se prelungeau apoi în braţul stîng erau simptomele unui atac de inimă.

— Cît de jos au ajuns în braţ ? întrebă el.

— Am simţit furnicături în degete.

— În toate ?

— În astea.

Pybus indică al patrulea şi al cincilea deget.

— Să-ţi iau pulsul !

Dempsey constată că avea un puls slab ca un fir de aţă.

— Şi un nemernic m-a jefuit cînd zăceam la podea, suferind al naibii.

— Ce porcărie, îl compătimi Dempsey. Ţi-a luat mult ?

— Destul.

— I-ai comunicat ofiţerului de poliţie ?

— Unde ? Pe afurisitul ăsta de vapor ? Credeţi că grecii fac ceva ?

— Nu văd de ce nu. Doar pentru asta-i la bord. Acum aş vrea să-ţi ascult puţin muzica din piept.

— Dumnezeule, e cald, se plînse Pybus. Îmi pare rău că-s în halul ăsta de transpirat.

— Nu face nimic.

Dempsey îl ascultă şi nu mai avu nici o îndoială. Inima omului avea un ritm triplu. La baza plămînului se auzeau clar nişte hîrîieli umede.

Domnul Pybus era cardiac, fără discuţie, dar asta nu însemna neapărat că o să moară.

— Fumezi ?
— Treizeci pe zi.
— Prea mult.
— Da, știu.
— Și bei destul de multișor pe vapor ?
— E-așa de cald, se scuză domnul Pybus.
— Dar nici asta nu prieste oamenilor grași, remarcă Dempsey. Să văd ce tensiune ai.

Credea că e foarte ridicată, dar, de fapt, era scăzută. Ceea ce însemna că Pybus trebuie să fi avut un atac extrem de puternic.

— Ai mai avut durerile astea și înainte ?
— Nu.
— Perfect ! Ei bine, atunci nu-i chiar așa de grav.
— Atac de cord, nu ?
— Da, dar asta nu înseamnă că o să se repete.
— Lasă, lasă, doctore. Am să mor înainte de sfîrșitul acestei călătorii.
— Prostii ! Oricum, băutura zdravănă nu ajută și ești și destul de corpolent. Fără să mai vorbim de fumat — mai mult de treizeci pe zi, știu.
— Nu le-am numărat niciodată, dă-le naibii ! Pun pariu că mă curăț, susținu Pybus.
— Nu în călătoria asta. Ai să trăiești o veșnicie dacă te lași de băutură. Ce bei, alcool pur ?
— O mie de dolari, propuse Pybus. Pariez cu dumneata pe-o mie că mor înainte de a ne întoarce la Wellington.
— Și cui o să-i dau banii, din moment ce n-o să mai fii printre noi ?
— Am o fiică.
— S-ar putea să bei dinadins pînă te cureți... Fac pariul pe o sută, zise Dempsey, bine dispus. Și pun și eu pariu cu dumneata pe zece dolari că, dacă reduci la jumătate pileala și fumatul, n-o să mai ai dureri în călătoria asta.
— De acord, declară Pybus.

Era încîntat și Dempsey se temu să nu se-apuce să pălăvrăgească numai despre asta, bineînțeles, în cazul în care găsea pe cineva să-l asculte.

— Aveţi bani de aruncat ? îl întrebă sora Eleni cînd Pybus plecă. Ăsta-i aşa de păcătos că o să moară numai ca să vă jefuiască. Şi are figură de om care a depus armele, ştie că e dispreţuit şi nu mai vede nici o raţiune de-a trăi.

— Am impresia că nava asta geme de filozofi, o informă Dempsey... Mai e cineva sau mergem să ne facem praf ficaţii cu whisky ?

— Sigur că mai e cineva ! afirmă Sora Eleni. Insistenta dumitale prietenă !

— O, nu ! Nu tot *ea* !

— Ba da, chiar ea. Şi vă las singuri !

Pe Dempsey îl deranja, dar avea obligaţia să vadă pe toţi care veneau şi pretindeau că sînt bolnavi.

Doamna Triffett intră în cabinet. Arăta foarte bine într-o rochie albastru deschis. Avea o expresie calmă şi rezonabilă.

— Ia loc, o invită Dempsey. Sora a fugit speriată din cauza ta ! Ce te supără ?

— Daniel, nu ştiu să înot.

— Nu e neapărată nevoie să ştii să înoţi cînd pleci într-o croazieră.

— O, nu-ţi bate joc de mine. Ştiam să înot, dar acum nu mai ştiu.

— Ei şi ? întrebă Dempsey enervat.

— Vreau să zic că eram foarte *bună*...

— Doamnă Triffett, de ce mă baţi la cap cu tîmpeniile astea ?

— Pauline ; nu-mi aminti de *el*... Am fost împreună la o petrecere şi trebuie să-mi spui Pauline...

— Ascultă, răspunse Dempsey, sincer. Au mai fost doi chiar în dimineaţa asta : „Nu mai sînt în formă, se pare că nu mai joc tenis pe punte cum jucam săptămîna trecută". La Sydney apăreau cîte unii : „Am început să joc prost golf. Ce dracu trebuie să fac ?" Eu vreau să-i ajut pe bolnavi, nu pe nevrozaţii care cu o seară înainte beau prea mult, mănîncă prea mult sau se culcă prea tîrziu şi cu prea mulţi...

— Iartă-mă, Daniel, eram speriată.

— Ce contează dacă poţi sau nu să înoţi ?

— M-am alarmat, pentru că m-am dus la fund în bazinul de opt metri.

— Și de data asta era cît pe-aci să te sinucizi ?

Dempsey începu să rîdă și Pauline zîmbi și ea și încuviință.

— Cred că ai o doză de umor macabru.

— Atunci, data trecută, a fost o înscenare...

— Daniel, sîntem cu toții vîrîți în treaba asta pînă peste cap. La fel noaptea trecută, n-am prea fost în formă : era serios de data asta. Crezi că am în subconștient o tendință morbidă sau cam așa ceva ?

— Nu, spuse Dempsey categoric. Ai un foarte dezvoltat simț al melodramei care te induce și pe tine în eroare.

— Sînt al dracului de deprimată astăzi, îi zise ea. Dar nu te-am mințit. Cît pe-aci să mă înec. Oribil gust are apa aia ! M-am gîndit că poate mușchii au primit un impuls de la creier.

— Ce-i cu tine, Pauline ? Știi foarte bine că ești într-o condiție fizică excelentă.

— Nu știu. Ba da. Vreau pe cineva căruia să nu-i fiu *indiferentă.*

— Să nu-i fi indiferentă sau pur și simplu să-ți dea atenție ? Unii dintre noi nu sînt chiar așa de indiferenți.

— Da, dar superficial, cînd trebuie sau cînd le convine, cînd face parte din datorie sau din program. Nu cred că există cineva căruia să-i pese într-adevăr de mine. Așa că vreau să-i șochez ca să-i fac să-și mai piardă din nepăsare.

— Asta o fac doar studenții sau anarhiștii. Șochezi, dar provoci și indignare... Așa n-ai să reușești.

— Atunci cum, Daniel ?

— Doamne, Pauline, am avut o zi grea, iar noaptea trecută un caz urgent de hernie... Dar așa se-ntîmplă. Sîntem cu toții mult prea absorbiți de propria noastră persoană și ne analizăm pînă nu mai putem. Ne-am pierdut simplitatea. Știm cu toții că motivul nu e chiar așa simplu, provine din necesitatea de a obține sau de a face altceva. Îi invidiem pe africanii așa-zis simpli, care au rămas credincioși, precum copiii, jocului primar. Gelozia pentru ei e gelozie ; curajul e curaj și așa mai departe. Noi știm prea multe. Eroul e nebun sau delincvent. Puritanul, introvertit sau impotent sexual. Sîntem al naibii de deștepți. Sîntem nefericiți. Așa ne trebuie !

— Cu ce-am greșit, Daniel, cînd am făcut prima încercare ? Doamne, n-am decît douăzeci și trei de ani.

— Ai căutat, probabil, fericirea ca unul care-și alege o haină. E absurd să cauți fericirea cu orice preț și lucrul ăsta ar trebui șters din Cartea Drepturilor Americane. Uite unde-*au* ajuns ! Încerci o rochie, încerci alta. Nu-ți dă mai multă fericire decît un whisky dublu care-ți încălzește stomacul...

— Tot ce vreau e o dragoste simplă.

— O, nu Pauline ! Tu nu ești o ființă simplă. Ești Eva și Dalila și Scarlett O' Hara. Mobilurile tale sînt ca fisiunea nucleară. Îți *place* zăpăceala și dezlănțuirile pasionale, un anume grad de haos...

— Da, e-adevărat, Daniel. Tot ce-mi doresc e o plăcere simplă, dragoste... Îmi arăți Hong-Kongul ? Cunoști orașul, nu ? Mi-e cam frică să-l colind singură și Reidy nu face decît tururile consacrate...

— M-am anagajat, sau cel puțin pe jumătate...

— Știu. Pușloaica aia, Debbie. E frumușică, nu ?

— Uite, asta ești tu. Felină, gata să explodezi. Crezi că am vreo intenție cu o fetiță care n-are nici șaisprezece ani ?

— Nu știi că ține foarte mult la tine ?

— Prostii.

— Nu sînt tigroaică. E-adevărat și mi se pare înduioșător. Simplitate, cum zici tu. Și tu îi calci în picioare sentimentele, ca un elefant.

— Doamne sfinte ! Ce absurd !

— A făcut o aluzie — foarte subtilă pentru cineva așa simplu ! — că ar vrea să meargă cu tine să-i arăți Singapore. Da. La petrecerea lui Mollon.

— Nu încerca să complici o relație inocentă. E o fată drăguță. Asta-i tot. Cineva m-a rugat să am grijă de ea...

— De ce nu te-ai însurat, Daniel ?

— De unde dracu' să știu ?

— Să-ți spun eu ?

— Pot să te opresc ?

— Pentru că ești foarte timid. Erai speriat. La fel ești și acum.

— De ce ?

— Stăm la Hong-Kong două zile. Foarte bine, deci vrei să te ocupi de Debbie într-una din zile. Minunat și pentru unul și pentru celălalt. Dar a doua zi ? De ce nu cu mine ? Pentru că ceva te neliniștește.

— De ce te-au dat afară de la Middle Hospital ?

— Cine-a zis asta ?

— Ce s-a întîmplat ? Prea amabilă cu pacienții bărbați ?

— Te iubesc, Daniel. Știi asta, nu-i așa ?

— Nu-i adevărat. Pui ceva la cale.

— Nu. Sînt o senzuală, dar pe tine te *respect*... Și asta e o nebunie din partea mea.

— M-ai amenințat.

— Eu ?

— În legătură cu Middle Hospital.

— A, asta.

— Da, asta.

— Am vrut să te ating, să te șochez, să-ți trezesc interesul pentru mine.

— N-ai decît douăzeci și trei de ani. Erai un copil cînd am fost eu acolo.

— Da, dar eram un copil neascultător. Șterpeleam tot felul de lucruri, medicamente, hîrtii.

Sună telefonul.

Dempsey ridică receptorul.

— Vin îndată. Apoi, adresîndu-se Paulinei : Un copil accidentat. Vom petrece o zi împreună la Hong-Kong, doamnă Triffett.

— O, Daniel, rămîi cu bine ! Ce drăguț ! Ce-o să ne mai distrăm !

— Plictiseală, zise el.

Dempsey își luă grăbit geanta de piele și se îndreptă spre o cabină de pe puntea A, unde un copil de doi ani căzuse de la doi metri din cușeta de sus.

Un bărbat tocmai ieșea din cabină cînd Dempsey se apropia, un individ blond, de vreo treizeci de ani cu fața arsă de soare încă dinainte de a veni în această călătorie.

— Sînt doctorul, îi spuse Dempsey.

— E înăuntru, îi spuse bărbatul indiferent.

— Dar unde vă duceți ? întrebă Dempsey sincer uluit.

— E o întîlnire a ordonatorilor de toasturi.

— Mi se pare că fetița dumneavoastră s-a accidentat ?

— V-am spus — nevastă-mea e înăuntru.

— Nu vă interesează deloc soarta copilului ? întrebă Dempsey fățiș.

Bărbatul se gîndi puțin, mai curînd uimit decît jignit.

— Ascultă. Te plătesc ca să-mi vezi copilul, nu ?

— Sfinte Dumnezeule ! explodă Dempsey și intră în cabină.

Mama, într-un costum de baie bikini, era și ea cam tot atît de nepăsătoare, evident nerăbdătoare să se ducă în altă parte.

Fetița zăcea pe podea. Mama nu o ridicase. Copila era foarte palidă la față și gemea încetișor de durere.

— Ce s-a întîmplat ?

— A, a căzut din cușetă. Parcă s-a cam cocoșat.

— S-a lovit și și-a pierdut cunoștința ?

— Exact.

Dempsey examină copilul.

— Nu și-a rupt nimic, îi spuse el femeii... Se face bine dacă stă liniștită două trei zile.

— Nici un medicament, nimic ?

— Nu. Probabil că un timp n-o să aibă poftă de mîncare.

— Cît vă datorez, doctore ?

Dempsey îi spuse și plecă la treburile lui.

Mai tîrziu, în cursul aceleiași zile, Marion Burston o văzu pe fetiță zăcînd în soarele tropical pe puntea de Paradă lîngă bazinul de înot de la pupa. Fetița dormea cînd Marion luă loc alături de domnișoara Wearne. În curînd soarele se ridică la amiază, descriind un arc măreț și aruncîndu-și sulițele dogoritoare drept pe capul copilului.

Fetița era foarte palidă și i se prelingea un lichid din gură. Marion era îngrijorată.

Domnișoara Wearne o învăța să tricoteze pe sora mai mare a fetiței bolnave. Fata avea vreo șase ani și părea fericită că se bucură de atenția domnișoarei Wearne.

Peste un timp, Marion nu mai putu să suporte.

Nu știa de căzătura fetiței, dar se gîndea că e periculos să stea ore în șir în soarele dogoritor. Oamenii o ocoleau sau o priveau și plecau mai departe. Apoi apăru și

Debbie care-şi făcea plimbarea zilnică pe punte şi care se opri să se uite la fetiţă. Şovăi puţin, apoi o porni mai departe. Femeia cu „rotiţe în loc de creier" nu păru să remarce copilul, ci îşi urmă drumul, cu o privire fixă.

— Fetiţa asta stă în soare de mai bine de o oră, începu Marion, adresîndu-se domnişoarei Wearne.

— Se pare că-şi cam neglijează copiii indivizii ăştia doi, îşi exprimă domnişoara Wearne părerea.

— Parc-ar fi pui de haimanale.

— Unde sînt mama şi tata ? o întrebă domnişoara Wearne pe cealaltă fetiţă.

— Mama s-a dus la parada modei.

— Şi tăticul ?

— A plecat şi el la o petrecere.

— De ce nu te-ai dus şi tu ?

— Trebuie să am grijă de ea.

— E foarte palidă.

— A venit doctorul azi dimineaţă.

— De ce ?

— A căzut din cuşetă.

— Din care ?

— Din cea de sus. Şi-a pierdut cunoştinţa şi i-a fost rău.

Marion nu-şi ascunse îngrijorarea.

— Ce-şi închipuie de o lasă aşa în soare ? zise ea mînioasă. Mă duc să-i chem.

— N-o să-ţi mulţumească, o preveni domnişoara Wearne.

— Copilul ăsta e bolnav. Îi e rău.

Fetiţa se trezi şi începu să plîngă jalnic, dar parcă se forţa.

Marion era neliniştită, deoarece copilul era Phoebe, iar mama, femeia din Darwin, care, sigur, o să-şi închipuie că ea doreşte să o umilească. Pe de altă parte, era supărată pe femeie şi ardea de nerăbdare să-şi exprime dispreţul pentru atîta nepăsare din partea unei mame.

Parada modei avea loc în salonul Egean.

Cîteva călătoare şi două dansatoare prezentau diverse modele pe care şi le cumpăraseră la Singapore. Se descurcau surprinzător de bine şi Marion, intrînd prin

spatele unui public de vreo trei sute de persoane, se simți puțin intimidată. Ricky, ofițerul cu distracțiile făcea la microfon un comentariu vioi și, departe de-a fi neserios, era chiar foarte competent, dovedind că se pricepe la țesături și la stiluri cel puțin tot atît de bine ca Marion.

Marion cercetă cu privirea rîndurile de pasageri așezați în fotolii, dar n-o zări nici pe femeia din Darwin, nici pe soțul ei. Vocea lui Ricky, amplificată de microfon, bubuia ca un tunet în toate colțurile salonului.

— Următoarea, pe bună dreptate bucuroasă că nu-i vede atît de cald, June, care ne prezintă un costum de baie dintr-un batic. Nu sînt convins că baticul era făcut să fie ciopîrțit într-un bikini. Dar tot admirînd chinezoaice cu ochi de porumbiță și senzuale frumuseți malaieze, îmbrăcate ca păsările paradisului în kebaya, cheongsam și sari și în acele karonguri baju drapate în falduri, îi înțeleg perfect pe australieni care preferă femeile goale... Ești gata, June ? Nu pot să prelungesc prea mult acest cuvînt introductiv.

— Nu-mi găsesc pantofii, se auzi o voce feminină din culise și publicul izbucni în rîs.

Era vocea femeii pe care o căuta Marion.

— Nu-i nimic dacă n-ai pantofi, o tachină Ricky. Vino cum ești. Cum te duci de obicei la masă.

Din nou rîsete în public.

Femeia din Darwin își făcu apariția. Marion n-o recunoscu la început, căci purta o perucă care-i schimba culoarea părului din castaniu închis în blond platinat. Păși cu siguranță, dînd din fund, exact cum făcea cînd se fîțîia pe puntea de Paradă. Făcu o piruetă, cîțiva pași înainte și înapoi, și zîmbi publicului. Cîțiva bărbați fluierară.

Marion era acum foarte intimidată, pentru că era singura care stătea în picioare. Era tentată să bată în retragere, dar se gîndi la copil.

Se duse în spatele cortinei unde dădu peste o învălmășeală de costume, peruci, un morman de pantofi și oglinzi ațîrnate sau rezemate. Vreo cincisprezece femei, majoritatea tinere, se dezbrăcau sau se îmbrăcau aferate.

Femeia aceea, June, fusese răsplătită cu aplauze şi se întorsese în culise, în timp ce Ricky anunţa următorul model. În ciuda siguranţei de sine, femeia era puţin emoţionată, astfel că pentru o clipă uită de dușmănia cu care o privea în mod obişnuit pe Marion şi întrebă :

— Prezinţi şi tu ceva ?

— Copilaşul dumitale e bolnav, zise Marion.

— Da, ştiu. A căzut din cuşetă.

— Se simte rău.

— A mîncat îngheţată de ciocolată. Aşa-i trebuie !

Femeia începea să-şi revină şi îşi dădu seama că Marion venise special ca să-i spună de copil.

— Ascultă, porunci ea. Drăguţ din partea ta să-mi spui, dar fetiţa e pe mîna doctorului, aşa că de ce nu te duci să-ţi vezi de treabă ?

— Ce fel de mamă eşti ? întrebă Marion mînioasă. Copilul zace în soare de mai bine de o oră. Acum se simte rău.

— Asta nu ştiam.

— Ei bine, acum ai aflat, aşa că de ce nu laşi baltă fiţiielile astea şi nu vii să vezi ce-i cu ea ?

Femeia o privea cu dispreţ.

— Imigrantă nenorocită şi pisăloagă ! Rose are grijă de ea. De ce nu încerci să te relaxezi jumătate de oră şi să-ţi găseşti altă distracţie ?

— Nu pot, cînd copilul e atît de grav bolnav.

— Hai, las-o baltă ! E copilul meu, nu al tău. N-ai copii să vezi de ei ?

— Ba am trei şi, dacă ar fi bolnavi, nu m-aş zbengui ca o ţicnită cu o perucă-n creştet.

— Eşti o zdreanţă nemernică ! Nu-i de mirare că te-n-torci înapoi în Anglia. Acum vrei să fii bună să te cari ? Trebuie să-mi schimb ţoalele să apar din nou...

— Cealaltă fată a dumitale nu e destul de mare ca să aibă grijă de Phoebe.

— Acolo de unde sîntem noi, toată lumea se pricepe —

— Mă duc să-l aduc pe doctor.

— Fă tu asta, imigranto, şi dai de bucluc !

— Atunci, unde ţi-e bărbatul ? Am să vorbesc cu el.

— Neapărat. E foarte bun de gură, spuse femeia.

Şi-i întoarse spatele lui Marion.

Dar bărbatul nu era de găsit nicăieri. Marion fu nevoită să renunțe și, pe cînd se retrăgea, Ricky apăru în fața publicului cu bărbatul pe care-l căuta ea. Amîndoi purtău fuste vegetale și începură să se miște într-o parodie de dans de salon. Publicul scotea țipete de încîntare.

Pe puntea de Paradă, stewardul cu jucăria care mieuna ca o pisică o mutase pe fetiță, pe Phoebe, la umbră și îi dăduse să bea niște apă.

După o vreme, cîțiva din cei ce asistaseră la parada modei apărură pe punte.

Femeia din Darwin, prefăcîndu-se că n-o observă pe Marion, se apropie de copil. Stewardul zîmbi cu obișnuita lui bună dispoziție și zise :

— I-a fost tare rău mititicăi. Tare rău. Nu-i prieste căldura.

— Da. E cam prăpădită, pentru că a căzut și s-a lovit. Cum te simți, Phoebe ?

— Mi-a fost rău.

— Unde dracu' e Rose ?

— Îmi cumperi o limonadă ?

— Sigur. De ce nu ? Doar pentru asta ești aici, ca să te distrezi. Hai, fetițo ! Mai avem puțin și mergem la cinema.

Stella Burston zăcea în cușetă culcată pe burtă.

În mînă ținea o carte, chiar sub bărbie, ca lumina care pătrundea prin hublou să-i cadă pe pagini. Era o carte pornografică pe care i-o împrumutase Diane. O citea sub influența șocului fizic care îi provoca furnicături pe față, revenind asupra paginilor care descriau scenele de viol și dragoste senzuală. Fremăta din creștet pînă-n tălpi. Se aprinsese la față.

Maică-sa intră în cabină și Stella vîrî repede cartea sub pernă, luîndu-și un aer îmbufnat.

— Nu mai sta toată ziua bosumflată, o rugă Marion.

— Nu sînt bosumflată.

Marion se apropie de ea cu blîndețe. Pentru Stella era un lucru nou, atît de deosebit. „I-am pus pe jăratec", deduse ea și experiența, fascinantă, o făcea să se simtă puternică, lucru care merita să fie exploatat cu grijă.

— Vino să iei puțin aer.

— N-am voie să merg nicăieri.

— Cred că-i normal ca tata să nu-ți dea voie să umbli hai-hui pe vapor, șopti Marion.

— Îl urăsc !

— Asta-i o prostie.

— Nu e. E neomenos.

— Din contră, e omenos și îngrozitor de dezamăgit.

— N-am să mai vorbesc niciodată cu el, declară Stella.

— Crezi c-ar fi așa de îndurerat și de necăjit dacă nu i-ar păsa ?

— Să-i pese ? Puțin îi pasă ! Puțin îi pasă de mine. A fost o reacție automată. Îi pasă doar de propria lui persoană, face pe șeful, nu vrea să fie făcut de rîs. Am citit asta într-o carte de psihiatrie — oamenii nu cunosc mobilurile acțiunilor lor.

— Care au fost mobilurile tale ? întrebă Marion.

Stella tăcu milc.

— Ce-ai făcut ?

— Nimic, mămico. Doar ce-a văzut el.

— E destul.

— Au rîs de mine, o informă Stella pe maică-sa.

Era adevărat, dar ea fusese aceea care, cu bună știință, se ținuse după pianist ; știuse foarte bine ce-o așteaptă. Chiar și acum, în timp ce citea cartea, simțise imboldul acela nesăbuit care îi moleșea picioarele, astfel că i-ar fi fost greu să se ridice.

— Cine-a rîs de tine ?

— Oamenii aceia, prietenii *lui,* la bar. Știi de cine vorbesc, oamenii mari. M-au făcut să mă simt prost că eu nu fac nimic.

— Stella, ești destul de mare ca să știi și tu foarte bine. Există și oameni de felul ăsta — pe vapoare, în birouri, precis că erau și la tine la școală ?

— Da, Betty Bugg.

— A fost violată.

— Asta a scris în ziare, afirmă Stella. Era ciudată. Avea obiceiul să fure și se ducea cu cinci, șase băieți la prînz și lua...

— Nu mă interesează, zise maică-sa. Așa ai vrea și tu să ajungi ?

— Nu, mămico, știi bine că nu.

— Nu-mi mai cunosc fiica, sublinie Marion. Credeam că pot să am încredere în tine.

— Eram speriată, declară Stella.

Și asta era adevărat, dar fusese o teamă pe care ardea de nerăbdare să o depășească, să o stăpînească, pentru ca să poată semăna cu Diane. Iar el se dovedise foarte drăguț, astfel că în cîteva secunde se îmbrățișaseră fără rețineri, violent, cu efort fizic, cu răsuflarea tăiată, agresiv și atunci cînd mîinile lui i-au desfăcut rochia, tremurase nu de frică, ci de nerăbdare. Iar cînd degetele lui o atinseseră o trecuse un fior și i se spulberaseră definitiv orice rețineri și teamă. Fusese mîndră văzînd cum i se schimbase expresia feței, sub impulsul dorinței pe care i-o stîrnise. Dar acum dispăruse orice șansă de a avea din nou o astfel de experiență, de a o duce la împlinire ; parcă suferise o puternică lovitură fizică. La ora actuală nu mai simțea nici cea mai mică spaimă ; zăcea noaptea în cușeta ei, transpirată din cauza neîmplinirii, știind că va fi păzită, că vor trebui să treacă luni de zile pînă să mai apară iarăși o situație prielnică...

— Și cu alți băieți ? insistă maică-sa.

— Nu mai cunosc pe nimeni.

— Știi la ce mă refer ?

— A mai fost unul, Ken, care și-a încercat norocul. L-am oprit categoric.

— Și Roy ?

— A fost drăguț.

— N-a fost nimic altceva între voi ?

— Nu, mămico, zău că nu.

— Știi la ce mă refer ?

— Cred că da.

— Vreau să spun...

Dar nu era în stare să-i spună.

— Vrei să spui dacă am fost vreodată sedusă de un băiat ?

— Da.

— N-am fost.

— N-am să înțeleg niciodată cum și de ce i-ai permis unui pianist vulgar să meargă atît de departe...

— Ți-am spus. Eram speriată.

Stella dorea foarte mult să o convingă, să-i cîştige încrederea. Simţea că mama ei *voia* să aibă încredere în ea.

— Tremuram aşa de tare că nu mai eram în stare să scot un cuvînt. Dar *el* nu mă crede, sfîrşi ea amărîtă.

— Crede că, dacă n-ar fi intrat în cabină, ar fi fost mult mai rău. Zice că nu opuneai nici o rezistenţă.

— Eram speriată, mămico. Îmi tremurau picioarele. Şi mă sărutasem cu el. Asta a fost plăcut, dar ce-a urmat după aia m-a luat prin surprindere. Am crezut că vrea să mă omoare. Nu chiar aşa, înţelegi, ci să mă ameţească cu pumnii. Cred că grecii ăştia sînt cam ciudaţi...

— Nu se deosebesc de englezi sau de australieni. A fost o porcărie, Stella, nu poţi nega asta... Dar nu mai fi bosumflată fetiţo, şi nu te mai purta de parcă taică-tău n-ar avea dreptul să fie supărat...

— Ce să fac, mamă ? întrebă Stella, fascinată de ceea ce, evident, erau propuneri de pace.

— Cere-ţi scuze.

— De ce ? se aprinse Stella. M-a lovit. A fost brutal şi grosolan.

— N-o să-ţi pice nasu' dacă-ţi ceri iertare. Toţi greşim cîteodată.

— După părerea lui, nu.

— Bine, bine, ceda Marion. Nu trebuie neapărat s-o *spui*. Termină o dată cu mutrele astea.

— Nimeni nu mă iubeşte ! strigă Stella, şi dintr-odată îi veni să plîngă, să verse şiroaie de lacrimi.

Marion o mîngîie pe păr şi pe obraz.

— Hai, fetiţo ! Fii sinceră. I-ai trîntit în faţă lucruri foarte nedrepte şi crude... Ascultă. Ne-apropiem de Hong-Kong. Vino pe punte. Nu se ştie cînd o să mai vezi asemenea privelişte.

— O, mămico, mi-e prea ruşine. O să se holbeze lumea la mine.

— Prostii. Nu ştie nimeni.

— O să-i spună el Dianei.

— Nu cred. Se face de rîs cu cîţiva dinţi lipsă.

— A făcut tata asta ?

— Da. Hai, fetiţo. Să mergem să vedem ce se mai întîmplă.

— Stai să mă spăl puţin pe faţă.

Pe puntea de Paradă, sute de călători stăteau ciorchine la parapet, agitîndu-se, surescitați, de colo-colo. Aparatele de fotografiat intraseră în funcțiune.

Areopagus trecea între insula Hong-Kong și Tung Lung cu un cap de 314°. Lumina începuse să scadă puțin, iar claritatea strălucitoare și arșița din timpul zilei se mai potolise. Era răcoare. În canalul Tathong sclipeau luminile. Spre constelația Dragonului, la stînga, cerul se împurpurase pe măsură ce soarele asfințea în mare.

Stella fu cuprinsă de emoție și uită pe loc de mîhnirea ei. Imposibil să mai fie posomorîtă, fie că se prefăcea, fie că era sinceră. Spectacolul măreț care li se oferea pasagerilor apropiindu-se de Hong-Kong — insule stîncoase și scăpărări de lumină și Boeinguri care zburau pe deasupra, clipind luminițe roșii, una pe minut — toate astea păreau să transmită o stare de puternică emoție.

Areopagus încetini puțin în dreptul insulei Junk pentru a-și lua o navă pilot și apoi își urmă drumul cu infinită prudență. Se vedeau nave comerciale, jonci ca niște roiuri de fluturi, bărci chinezești, vapoare de război americane. Cînd vasul cîrmi la babord, îndreptîndu-se spre zona vestică a portului Victoria, Stella văzu niște clădiri uriașe profilîndu-se pe cer : zgîrie-nori presărați pe dealuri ca un șir de cutii de chibrituri puse în picioare. Cum naiba le-or fi construit pe asemenea pante ? Drept în față se profila un promontoriu cu totul deosebit care reprezenta pista de decolare a aeroportului din Hong-Kong. Avioane zburau atît de jos pe deasupra vaporului, încît oamenii tresăreau speriați. Apoi se înălțau zumzăind printre zgîrie-nori, lăsînd dîre groase de fum negru care părea că se așază imediat pe vîrful munților.

Și din nou *Areopagus* aproape că își opri motoarele cînd autoritățile portuare veniră în întîmpinare și se urcară la bord. Soarele asfințea acum în spatele insulei Lantau și universul era alcătuit din siluete de insule, sclipiri de lumină, reală sau reflectată, și zgomote — Boeinguri aterizînd și decolînd de pe acea incredibilă platformă care ieșea ca un promontoriu direct din port ; zgomotul surd de circulație, clipocitul joncilor cerînd cale liberă, sirene; clopote ; muzică și vocea răsunînd la megafon : „Aten-

ţiune, vă rog ! Atenţiune, vă rog !“ Dar puţini erau pasagerii care catadicseau să-şi mute privirile şi atenţia de la traficul de pe canalul navigabil Hung Hom, de la port-avionul ancorat în radă, de la zecile de alte vapoare de linie — italieneşti, englezeşti şi americane — sau de la puzderia de feriboturi, încărcate, evident, pînă la refuz, care traversau dus şi întors între cheiurile Kowloon şi Victoria. *Areopagus* îşi croia drum în continuare în apele care aveau nouă sau zece stînjeni adîncime, trecu apoi deasupra conductelor de gaz şi apă aflate la fundul mării şi cîrmi spre nord să mai zăbovească puţin pînă ce putea să acosteze la dană.

Trecură ore în şir, foarte chinuitoare pentru Stella, pînă ce pasagerii agitaţi dădură năvală la ţărm. Strîngea din dinţi de ciudă în cabină în timp ce o culcau pe Bumble şi furia îi creşcu şi mai mult cînd părinţii ei aşteptară să adoarmă fetiţa.

— Haideţi odată ! imploră Stella, pierzîndu-şi răbdarea şi prudenţa. N-are ce să i se-ntîmple !

Dar maică-sa nu voi să plece pînă ce nu se asigură că Bumble adormise.

Chiar şi atunci hotărîră să facă doar o plimbare.

— O oră numai, fu de părere mama.

— O *plimbare* ! se plînse Stella.

— Unde-oi fi vrînd să mergi ? mîrîi taică-său pe loc. La un bar cu *striptease* sau la discotecă ?

Nu îndrăzni să-i răspundă, de frică să nu fie lăsată pe vapor.

Dar chiar şi o plimbare prin Hong-Kong îi tăie răsuflarea. Numai în zona portului se găseau o sumedenie de magazine, curate, încărcate de mărfuri. Iar cei ce vindeau aceste mărfuri erau inteligenţi şi prevenitori, iar fetele adesea extrem de frumoase.

Părinţii ei clătinau din cap, refuzînd cu stîngăcie să se tocmească cu aceşti indivizi şi Stella îi dispreţuia. „Ţărănoi pisălogi care habar n-au să se distreze !“ Străbătură de la un cap la altul Nathan Road, o arteră colorată şi plină de viaţă, fără să cumpere nimic, părînd descumpăniţi, speriaţi chiar. Apoi Patricia a cerut să se ducă la toaletă, dar n-a reuşit. Se întoarse înapoi şi, cum nu putea să se mai ţină, începu să urle şi făcu o scenă cînd i se pro-

puse să se ducă într-o ulicioară mai dosnică. Îi era prea frică. Stellei îi venea să fugă de ei, se simțea atît de umilită. S-au dus la culcare la ora zece. Stella fierbea de mînie, dîndu-și perfect de bine seama că nu era nici țipenie de om pe vasul cufundat în tăcere, sute de pasageri întorcîndu-se înapoi abia pe la trei dimineața.

Aceeași oribilă plictiseală a doua zi. Își rezervaseră bilete pentru turul Kowloonului și al Noilor Teritorii. Își făcură o mulțime de probleme cu căruciorul lui Bumble și arătau obosiți chiar mai înainte ca micul autobuz să pornească. Probabil că maică-sa va sfîrși ziua cu o durere de cap. Să se învețe minte să-și mai facă atîtea probleme din niște prostii !

Și de data aceasta Stella uită de suferință, sub impresia locurilor atît de ciudate și a emoției de care se simțea cuprinsă. Poate că Diane făcea niște lucruri formidabile cu Keith și cu ceilalți, dar și *asta* avea o fascinație aparte, deși era un tur plicticos. Cine știe, poate mîine vor traversa pînă la insula Hong-Kong să petreacă o zi acolo. Dar era, totuși, exasperant să te-nvîrți prin cartiere de blocuri mohorîte, de teren plat, de fabrici și piețe aglomerate, cînd ar fi putut face ceva splendid — să meargă la opera chinezească, să mănînce în restaurante ciudate, să se plimbe cu o barcă chinezească în timp ce muzicanții le-ar fi cîntat serenade ; să arunce petarde la carnaval ; să ia un hidrobuz și să se ducă la Macao să joace la ruletă. În schimb, o aveau pe cap pe Bumble, și niște principii corecte și întotdeauna făceau numai ce-i cuminte, adică *asta*. Și era atît de cald, iar vocea amplificată la microfon a ghidei era mult prea puternică pentru micul autobuz. Tresăreau la toate zgomotele și, ca deobicei, se plîngeau de orice, sau erau triști, uitîndu-se pe fereastră la mulțimea care mișuna ca albinele într-un stup...

Ghida, solidă, blondă, drăguță, și cam trecută i se părea Stellei, vorbea despre niște incendii care prefăceau în cenușă zone întregi de locuințe din lemn, carton gudronat și pînză de sac, și despre noile cartiere. Parcă asculta o lecție la școală și Stellei nu-i plăcea deloc, în timp ce părinții ei arătau posomorîți și plini de răspundere.

Ochii ei înregistrau totul, fără milă, iar creierul primea aceste date ca pe ceva total neinteresant. Transpirase,

pentru că era iarăși groaznic de cald. Ghida vorbea fără oprire, povestindu-le despre imigranți și refugiați, despre mizeria mahalalelor de cocioabe sordide, construite din deșeuri, care se răspîndeau ca o erupție de-a lungul făgașelor bolovănoase și pe pantele colinelor.

— Și acum, priviți ! continuă ea să spună. Ploile torențiale au spălat la vale mahalalele ; taifunurile au doborît tot ce le ieșea în cale ; și, în fine, incendiile au omorît mii de oameni ; numai la Shek Kip Mei, 50.000 de locuitori au rămas fără adăpost.

Autobuzul urma acum un drum șerpuit, prin munți. Stella privea la bizoni și la rațe, la terenurile fabricilor, la oamenii care munceau pe cîmp, la pietrele de mormînt. La graniță a stat împreună cu o mulțime de japonezi agitați, care se fotografiau unul pe altul.

Stella căscă, plictisită. Se simțea și ea obosită și gata s-o apuce durerea de cap. Cîțiva pasageri care se tot foiau transmiseră cerința de a lua răcoritoare și, după un timp, autobuzul făcu o haltă în fața unei case care adăpostea o ceainărie plutitoare.

Ca să ajungă la ea au fost nevoiți să traverseze un podeț fragil de lemn. Înăuntru, o bătrînă oferea batiste de șters pe față ; Stella a băut o coca-cola.

Peste zece minute, cînd trecu înapoi podețul, fu asaltată din toate părțile de voci rugătoare. O babă cerșea dintr-o barcă. De fapt, erau vreo douăzeci de asemenea bărci, pline de cutii și de gunoaie și Stella aruncă un bănuț în apă. Bătrîna cu fața brăzdată ca un balon dezumflat nu reuși să prindă bănuțul și Stella, uluită, o văzu că începe să plîngă. Plîngea în hohote.

Alte chipuri se uitau la ea, implorînd-o, și bătrîna în zdrențe negre intră în apă pînă la brîu și începu să caute.

Pe Stella o trecu un fior și se înroși la față. N-avea nici un sens. Sărăcia și zecile de chipuri care se holbau la ea, nu cu pizmă, ci cu speranță. Ea era bogată, ei săraci. Un bănuț conta. Pe săraci îi avem mereu cu noi. Doctorul de Haan o spusese adeseori. Probabil că el avea un venit de două ori mai mare ca al tatălui ei. Avea doar studii. Era în relații de prietenie cu oameni importanți. Vocea lui vorbea cu siguranță și dispreț, dar venea dintr-un stomac plin. Și, totuși, el avea dreptate. Pe săraci îi avem mereu

cu noi, cum cita el. Nimic de-a face însă cu amărăciunea de care fusese cuprinsă. Nimic ! Părinții ei obosiți și triști, atît de provinciali și de plicticoși. Și cartea aceea care o făcea să se aprindă la față. De ce erau toate atît de legate, ca împletiturile de nuiele ? De ce nu-i era milă de oamenii aștia, de ce nu avea nici un regret pentru degetele care-o pipăiseră în cabină ?

Știa de ce și îi era ciudă că știe. Nu exista o deosebire. Părinții ei aveau dreptate. Ori totul ori nimic !

Îi era rușine.

Era anotimpul cînd, teoretic, umiditatea apăsătoare a verii lua sfîrșit și musonul puternic de nord-est începea să bată. Dar ziua era călduroasă și plăcută. Flote de jonci pescărești gigantice alunecau ușor, venind și plecînd spre Macao și Marea Chinei. În jurul Vîrfului, ulii de mare se scufundau după pește și apoi se înălțau rapid. Copii chinezi înălțau în briză zmee colorate. Pe terenurile de cricket ale Clubului se antrenau cîțiva bărbați. În strada Des Voeux, sikhi bărboși, înarmați, stăteau de pază la colțurile străzii, urmărindu-i pe banditii care-i atacau pe pietoni. Strada era ca un coridor al bogăției : bănci ale diferitelor țări, magazine care vindeau aur și jad, atît de numeroase de parcă ar fi vîndut legume. Obișnuiții acestor locuri se întîlneau de două ori zilnic în saloanele luxoase ale cafenelelor și barurilor, ca să facă afaceri de milioane, fumînd țigări de foi. Acești magnați își petreceau poate o după-amiază a acestui sezon urmărind plimbarea cailor favoriți la cursele de la Happy Valley.

— Unde ai vrea să mergi ? întrebă Dempsey.

— Cum trebuie să vă numesc ? întrebă Debbie Vertigan la rîndul ei, o problemă cu mult mai importantă pentru ea.

— Cum îmi spui de obicei, propuse el în maniera sa directă.

— Nu vă spun în nici un fel, răspunse ea sinceră și chicoti.

— A, nu ? Se gîndi o clipă. Mi-ai spus că toți unchii dumitale au murit ! Deci n-am chef să-mi spui „Unchiule".

— Nici nu intenționez.

— Și nici doctore sau domnule. Mai bine spune-mi pe nume. Pare destul de logic, deși am un nume stupid. Daniel. Nu-i mai rău ca Debbie, își dădu el cu părerea.

— Nu, sigur că nu, Daniel, încuviință ea pripit.

— Hai să dăm o raită, îi propuse el, știind tot atît de puțin ca și ea ce s-ar putea face la Hong-Kong.

În orice caz, Debbie era mai conștientă de faptul că se găsește cu *el*, era atentă la fața lui arsă de soare ; prevăzătoare cu felul lui contradictoriu de a fi, care ieșea în evidență în umorul irlandez get-beget, care uneori devenea umor negru, datorită grăuntelui de aparentă malițiozitate, ce se dovedea inofensivă dacă-i priveai licărirea din priviri. Debbie aprecia felul în care se îmbrăcase : un costum ușor și un papion. Oare se gîndise la ea cînd se îmbrăcase astfel ? Și dacă era așa, ce imagine avusese în fața ochilor? În ceea ce o privea, se socotea modestă : o fată înaltă și slabă, cu brațele prea lungi. Era, cel mult, conștientă că are ochi frumoși.

La început, inevitabil, au discutat despre vapor și despre cei ce se găseau la bord, deoarece, pentru moment, era singurul subiect comun.

— E adevărat că domnul Tomazos bea cam mult ? întrebă ea îngrijorată.

— Da. Cînd s-a dus la țărm la Adelaida, a aflat că nevastă-sa îl înșală.

— Vai ! oftă ea, îndurerată pentru ofițerul atît de drăguț, care o tachinase amabil în legătură cu orașul ăsta. Ce trist și dureros ! E un om așa de drăguț. Eu n-am să fiu niciodată necredincioasă, declară ea și așa și gîndea.

— Nici măcar cu gîndul ?

— Deloc.

— Întotdeauna mai există și alții care merită admirație.

— Da, dar...

— Deci, pînă unde ai merge ?

— Cîinele meu mi-e credincios, afirmă Debbie. Dacă nu pot...

— Credința cîinelui tău e legată de păpică, o întrerupse Dempsey cu sinceritatea sa obișnuită. Nu include și posibila lui legătură cu vreo cățea !

Ea chicoti din nou și spuse :

— Știi ce vreau să spun !

— Știu, dar cîinele tău probabil nu știe... Totuși, a fost al naibii de greu pentru Tomazos.

— Cine e individa aceea, Pauline ? îndrăzni ea curioasă, puțin mai tîrziu.

— Doamna Triffett ? O pasageră. Și o pacientă de-a mea...

— Pare cam isterică.

— E nevrozată.

— Și cam... vulgară.

— Are anumite probleme. Știai că a încercat să se sinucidă ? Doar de banc, dar ar fi putut să reușească.

Debbie rămase cu gura căscată.

— Dar pare așa de... degajată. Și capabilă să se distreze... Probabil că cunoști oameni foarte bizari în meseria ta, Daniel.

Îi făcea plăcere să-i pronunțe numele.

— Problemele Paulinei sînt strict pentru televiziune.

Îi veni să facă o observație dezaprobatoare, dar nu îndrăzni. Se temea să nu rîdă de ea.

S-au plimbat pe străzile principale din Kowloon și ei i s-a părut mai ușor să-i vorbească. Erau o mulțime de lucruri minunate de care puteai să te amuzi, să faci comentarii vesele, din perspectiva unui străin — un om cărînd un colț de elefant ; o dugheană cu sicrie ; tarabe cu flori de toate culorile ; haine ; fructe tropicale exotice... Au refuzat trestia de zahăr oferită de un negustor ambulant, dar au luat castane coapte de la altul. Mirosul de lemn aromat ars le gîdilă nările.

Urcară pe străzile în trepte și dădură ocol prăvălioarelor cocoțate pe coline. Pretutindeni viermuiau oameni, activi, grăbiți, vorbăreți, sub pavilioane, stindarde, steaguri umbrare și firme.

— E tot așa de slab ca și mine.

— Cine ?

Arătă către un bătrîn dintr-o dugheană care număra pe un abac.

— E probabil milionar, își dădu Dempsey cu presupusul. Ești obosită ?

— Absolut deloc. E atît de interesant totul. Stai acolo puțin. Am să-ți fac o poză.

— O, Doamne ! protestă Dempsey. Dar rămase pe loc bine dispus, lîngă o reclamă colorată. Știi ce scrie pe ea? întrebă el după ce se auzi țăcănitul declanșatorului.

Debbie îi făcu semn că nu știe.

— Face reclamă pentru calitățile cartierului Suzie Wong, spuse el cu convingere.

— Nu cred.

— Nimeni n-are să știe vreodată.

— Vorbești serios ?

— Sigur că nu.

— Poate că o să-l înțeleagă tata cînd o vedea diapozitivul.

Au luat prînzul într-un restaurant chinezesc.

Debbie se simțea cam stingherită, căci toată lumea se uita la ei. Și era o gălăgie infernală, grupuri de oameni care zbierau unii la alții peste mese. Îi era, totuși, foame, așa că înghiți în mare grabă supă de aripioare de rechin, moluște prăjite cu sos de ardei roșu, cubușoarele de pui cu nuci, carne de porc dulce-acrișoară, crevete rumenite cu orez și varză Tien-Tsin cu smîntînă.

— Vrei să mergi la patinaj ? o întrebă apoi Dempsey.

— Dumnezeule, nu !

— Să faci baie ?

— Nu, Daniel, asta nu.

— Ca doctor, sfatul meu e să alegem o mișcare violentă. Dar ca prieten, aș prefera o plimbare cu walla-walla.

— Doamne, ce mai e și asta ? Sună foarte australian.

— Nu. E un soi de barcă taxi. Pe aici prin împrejurimi sînt o grămadă de insule, cu peșteri și vederi formidabile. Încarcă-ți din nou aparatul de fotografiat.

Închiriară o mică barcă cu motor care porni pufăind să despice apele Golfului Kowloon. Spectacolul care li se deschidea în fața ochilor era impresionant — zgîrie-norii de piatră albă, avioanele Boeing zburînd deasupra capetelor lor, îndreptîndu-se spre promontoriul de beton de doi kilometri lungime, danele, o înghesuială de nave comerciale și adăpostul contra taifunurilor, alături de care se

aflau sute de bărci chinezești. De partea cealaltă a golfului se deschidea un alt orizont grandios — Victoria, mai popular numit Hong-Kong.

După cîtva timp lăsară în urmă portavionul, transatlanticele albe și feriboturile într-un continuu du-te vino și se pomeniră în larg, legănați de valuri ceva mai mari.

— Unde mergem ? întrebă Debbie.

— Nu știu exact. Cred că spre insulele Peng Chan.

Chiar în acel moment, în fața lor apărură patru jonci. Cei doi tineri care conduceau walla-walla se întoarseră zimbind surescitați :

— Serbare ! strigă unul. Mergem după ei ?

— Desigur, consimți Dempsey. Pregătește-ți aparatul de fotografiat, Debbie.

Observară acum că joncile erau remorcate de bărci cu motor. La megafoanele fixate de vîrful catargelor a trei dintre ele urla muzică chinezească. La capătul de la pupa al punții se găseau niște altare decorate cu hîrtie, cu luminări care ardeau și cu niște bețe groase de mirodenii. Cea mai apropiată joncă era împodobită de sus pînă jos cu o puzderie de steguleţe de semnalizare. Cînd se apropiară, Debbie văzu pe punte o mulțime pestriță, bărbați și femei care făceau cît puteau mai multă gălăgie, lovind două surcele de mahjong. Copii se jucau de-a prinselea, ieșind buzna din niște cabine de dimensiunea unor dulapuri și apoi încurcîndu-se într-un labirint de vergi și de odgoane.

S-au lansat petarde și orchestra angajată de cea de-a patra joncă se străduia să facă un zgomot infernal cu ajutorul clarinetelor, gongurilor și cimbalelor. Niște tineri începură să țopăie și să facă salturi în jurul copastiilor.

— Dacă drăciile astea nu iau foc, or să cadă oricum peste bord, spuse Dempsey... De unde sînt ? întrebă el pe cei doi tineri.

— Ce-a spus ? vru și Debbie să știe.

— De la debarcaderele Yaumati și de la adăposturile contra taifunurilor din golful cheiului. E un fel de pelerinaj.

Zeci de ambarcațiuni pescărești și alte jonci se alăturau acum procesiunii.

Se apropiau de o insulă, dar părea imposibil să ancoreze acolo din cauza stîncilor. Dar tinerii din vreo zece bărci se repeziră, intrară în apă și începură să strige și să facă semne și iată că în curînd apărură cîteva pasarele de vreo patruzeci de metri lungime, care făceau legătura cu o plajă de pe țărm.

Pasarelele constau din scînduri rezemate de niște postamente în formă de capră și de niște stînci.

Femeile și copiii dădură năvală la țărm, cărînd porci întregi fripți, pe năsălii ornamentate, împodobite cu lampioane de hîrtie. Cîțiva pesimiști își luară și umbrelele. Cei mai expeditivi amenajaseră tejghelele unde vindeau obiecte de iarmaroc.

Explodau petarde, copiii scoteau țipete, femei în vîrstă cărau la țărm zeci, chiar sute de ouă fierte, vopsite în roșu, pui, flamuri și niște paravane de onoare. Orchestra se organiza și ea la țărm.

Șalupele desprinseră odgoanele de remorcare și cele patru jonci veniră cu prora înainte, suprasolicitîndu-și ancorele, pentru a ușura tragerea la parîme. Și din șalupe au fost lăsate scînduri lungi, pe care au fost coborîte la țărm altarele votive, urmate de porci, fiecare dus pe cîte o năsălie.

Sute de oameni se aflau acum pe insulă, viermuind pe o plajă de șindrilă. Barca lor walla-walla trase și ea la mal alături de un pod improvizat din scînduri.

Nu era ușor să ajungi pe țărm. După ce se urcă pe podeț, Debbie își dădu seama că scîndurile aveau un balans destul de puternic, din cauza repetatei lăsări sub greutate. Deveniseră astfel extrem de elastice și era amuzant să vezi familii întregi care se dădeau huța, și cu atît mai amuzant a fost cînd Dempsey a căzut în apă. După prima surpriză, și, ușurată că se udase numai pînă la coapse, Debbie pufni în rîs. O mulțime de oameni îl ajutară să se urce înapoi pe platformă, plini de voie bună, rîzînd fără răutate.

— O să mă usuce soarele, s-a mărginit Dempsey să spună.

Admirația ei crescu, văzîndu-l că nu se plînge deloc.

Ajungînd la țărm, tresări speriată cînd explodară șiruri de cîte șase metri de petarde, scoțînd un fum albastru.

O mare parte dintre tinerii care veniseră cu joncile împodobite se costumaseră acum în „piei de leu" — niște combinații bizare și țipătoare din mătase și din hîrtie, cu un cap fioros (mai degrabă de dragon decît de leu) și multe „labe la spate", în stilul costumelor de pantomimă. Executară un dans ritual, cu mișcări sinuoase, înconjurați de alți tineri, cu tichii albe și pantaloni de un roșu aprins, de femei cu pălării mari de pai și de copii răgușiți de-atîtea țipete de încîntare.

Tinerii și femeile cu ofrandele de sute de ouă și cu porcii pe năsălii se cățărară apoi pe stînci, urmați de alte sute de persoane.

— Dacă n-au reușit să ne înece, o să ne frîngă naibii gîtul, mormăi Dempsey, dar, alături de Debbie, făcu dificila ascensiune.

Dansurile s-au repetat în fața altarului unui templu, ce se afla pe o platformă nivelată, tăiată în coasta dealului, în fața căreia se întindea o curte pătrată, cu un parapet înalt ce dădea spre mare. Ca să ajungi la altar, trebuia să urci foarte multe trepte și femeile asudate, gîfîind sub povara ofrandelor, intrau și prezentau merindele. Altele căraseră bocceluțe de veșminte de hîrtie și apărură cu niște șomoioage aprinse pe care le puseră în vasele cu mangal, din care ieșea un fum negru. Se lansau petarde în continuare, care fumegau și ele, răspîndind un miros de sulf.

Echipe de dansatori de cîte doi tineri îmbrăcați în „piei de leu" își urmau dansurile pe echipe, în fața templului și în același timp se porniră și alte distracții.

Trecuseră două ore și spre vest cerul începuse să capete nuanțe roșiatice.

Pe o culme din apropiere, după ce s-au terminat dansurile și după ce ultima joncă își prezentă porcul fript, tineri din fiecare *tong,* al cărui nume se găsea înscris cu litere de-o șchioapă pe stindardul care flutura în vîrful catargului joncii, îndepliniră și ultimele ritualuri.

Făcură cerc în jurul unei mese încărcate cu rachete care se auto-lansau ; pe fiecare era o bucățică de hîrtie cu un anumit număr.

Debbie se dădu speriată înapoi cînd aceste obiecte se ridicară, cu un fîșîit, la zece metri înălțime în aerul serii

și explodară, împrăștiind rămășițe aprinse peste capetele spectatorilor.

Mulțimea începu să scormonească căutînd bucățelele de hîrtie. Fuseseră lansate în ordinea importanței. Cea de a doua căzuse la picioarele lui Debbie care o ridică, deși nu ținea deloc să și-o însușească. O ceda bucuroasă unui tînăr din *tong*, întrebîndu-l numai :

— Ce înseamnă ?

— Aduce noroc.

— De categoria a doua, explică Dempsey. Ai a doua șansă. Teoretic, ai putea pretinde un trofeu.

— Mi-ajunge norocul, zise ea.

Noaptea avea farmecul ei straniu. Deasupra plajei se porni să bată un clopot, cu un sunet grav, și zeci de voci înălțau imnuri religioase și cîntece de proslăvire. Pe țărm începuse carnavalul ; zgomot, strigăte și îmbulzeală. Debbie era plină de praf din cap pînă-n picioare ; venea un miros puternic de sare de undeva de pe insulă, unde se aflau niște tigăi încinse. Era încă teribil de cald. Noi stocuri de rachete lansate aduseseră noroc de diverse grade.

În cele din urmă, mulți începură să se îmbarce. Cele patru jonci de carnaval își desfășurară odgoanele, astfel ca șalupa cu motor să înainteze rapid alături. Se auzeau multe țipete și rîsete. Debbie se miră că nu cădea nimeni în apă.

Joncile, înainte de a se îndrepta spre Hong-Kong, făcură două cercuri largi și lansară petarde în semn de salut. Cînd barca lor walla-walla depăși joncile, Debbie văzu că fuseseră deschise sticle de vin și că începea o petrecere.

— Mi-e foame, declară Dempsey.

— Ți s-au uscat hainele ?

— Hainele s-au uscat, dar pantofii nu. Mustesc de apă.

Era mulțumită și i-ar fi plăcut să sfîrșească astfel ziua. Dar el o duse la un restaurant plutitor să ia cina.

Acesta era plin pînă la refuz și fascinant. De fapt, nu era decît un restaurant obișnuit unde masa se servea cît mai rapid posibil, ceea ce le aducea un cîștig bunișor, însă pentru Debbie era neobișnuit. Gălăgia infernală îl deosebea foarte mult de restaurantele europene. Erau și cîțiva europeni, nemți, credea ea, care strigau și urlau, dar în cea mai mare parte a timpului înfulecau cu un fel de furie.

Chinezii, însă, formau grosul clienților — marinari de pe vasele comerciale, copii, afaceriști care rîgîiau și se scobeau în dinți. Dar întreaga ambianță era neobișnuită. Mesele erau toate rotunde. Pe pereți atîrnau tot felul de afișe și de reclame, care, culmea ciudățeniei, erau opere de artă. Oalele, cănile, farfuriile, paharele aveau toate niște forme bizare. Singura notă europeană era igiena : bețișoarele de os, cu secțiunea pătrată, erau învelite în celofan. Atmosfera era încărcată de aburi și de mirosuri străine : sosuri și supe fierbinți, iasomie, ghimber, pește gătit în vin. La fiecare masă se aflau scuipători pentru bărbați, și pocale cu scobitori pentru toată lumea.

Din cînd în cînd circulau niște tăvi cu cîrpe umezite în apă caldă și Dempsey se folosi de cleștele de pe tavă ca să ia cîrpa și să-și șteargă transpirația de pe față. Lui Debbie îi era foarte cald, dar nu transpirase încă.

Au sorbit ceai cu aromă de iasomie din cupe, au savurat deem-sum : niște scoici mici muiate în sos, crevete și bucăți de ghimber și alte lucruri greu de identificat, însă delicioase. A urmat pui cu semințe de lotus. Îl lăsă pe Dempsey să comande, căci părea că se pricepe. Apoi sosiră perișoare de carne, frăgezite în aluat.

Debbie se săturase, dar Dempsey atacă și un purceluș de lapte, cu șoriciul prăjit și îi zîmbi fetei, în timp ce se ștergea la gură cu șervetul.

Se descurcase binișor cu bețișoarele și aveai voie, îi spusese el, să folosești o linguriță mică de porțelan pentru mazăre. Urmă supa.

— Trebuie să guști puțin, insistă el, altfel se vor simți jigniți. Zîmbi din nou, tipic irlandez, și o informă : După asta urmează numai peștele și ștersul pe față !

Supa era de cuiburi de rîndunică și i-a plăcut foarte mult, pînă cînd Dempsey o informă vesel :

— Se prepară prin fierberea secreției salivare cu care rîndunelele își lipesc cuiburile lor de noroi.

În farfuria lui Dempsey se găsea un morman bunicel de orez ca niște nămeți pe viscol.

O convinse să guste și din pește, o garsupă galbenă. Peștele se uita la ea din farfurie și i se păru cam grețos, dar fusese fiert în vin și avea un gust delicios.

Acceptase să bea cîteva cupe din ceea ce își închipuise că este o specialitate inofensivă de ceai, dar drăcia asta, numită *shan-shing*, era vin distilat din orez ; pentru că era dulce și chiar sățios, crezuse că nu e primejdios. Acum era puțin amețită și, cu toate că își dădea seama de asta, deveni, după părerea ei, cam gălăgioasă.

— Daniel, m-ai îmbătat !

El se ridică în picioare și închină pentru ea :

— Yam seng !

— Ce-nseamnă asta ?

— Pînă la fund ! Unde-o fi individul ăla cu cîrpele lui de față ? Vrei un lichior ?

— Pentru nimic în lume. O să am rău de mare. Ce faci mîine ? întrebă ea, dezvăluind pe jumătate ce o rodea în fundul sufletului.

Dar el deveni evaziv.

— Treabă, probabil. Dar tu ?

— Trebuie să mă întîlnesc cu prietenul acela prin corespondență.

— Sper că tipul n-o să te dezamăgească.

— Nici măcar nu știu dacă e fată sau băiat ! mărturisi Debbie. Oricum, povestea asta mă interesează tot mai puțin.

Era o aluzie, dar el, ca de obicei, n-o pricepu, se gîndi ea și-l iertă.

— A, ia te uită ! strigă ea încîntată. Uite-l pe domnul Tomazos !

Primul ofițer era cu Mollon, cu încă un bărbat și cu două chinezoaice foarte drăguțe, îmbrăcate în *cheong-sam* multicolore.

Au stat puțin de vorbă cu ei, apoi s-au ridicat să plece. Era evident că cele două fete erau cu Mollon și cu cel în civil, însă Tomazos părea destul de vesel.

Îi salută cu o plăcere neprefăcută, astfel că Debbie, care-și abandonase inhibiția o dată cu cele cîteva pahare de vin, îi răspunse cu aceeași căldură. Părea de necrezut că pe omul ăsta atît de vesel și de solid să-l fi înșelat nevasta.

— Uite cine-i aici ! strigă el.

Mollon o examină pe Debbie din cap pînă-n picioare, cu o sinceră admirație și cel de al treilea bărbat se ridică pentru scurte prezentări.

— Ce sărbătoriți ? întrebă Tomazos.

— Păi, nimic în mod special. Te referi la ceva ?

— Păreți foarte fericiți.

— Și voi ? Ce sărbătoriți ?

— A, noi sărbătorim taifunul care ne așteaptă sigur.

— Sînt sigură că n-ați face așa ceva, spuse Debbie, amabilă. Și chiar dacă ar fi așa, aș fi fericită să știu că dumneavoastră, dintre toți, răspundeți de *Areopagus*.

Tomazos o privi și-și dădu seama că intenția ei era să spună un cuvînt drăguț și de simpatie, că aflase ce i s-a întîmplat și era necăjită, suferind pentru el.

— E un compliment pe care o să mi-l amintesc cu plăcere și am să încerc să fiu demn de el.

— Petrecere frumoasă, le ură ea.

— Și vouă.

— Mulțumesc.

Fetele zîmbiră rezervat, iar Mollon spuse :

— Grozav !

Restaurantul se afla pe o punte superioară. Pe o punte mai jos, era lumea și vulgaritatea occidentală stricase farmecul ciudat. În seara asta, Debbie n-avea cum să remarce acest amestec — rafturile tejghelei pline vîrf cu băuturi răcoritoare americane, cărți poștale, filme, diapozitive color, reprezentînd ceea ce puteai să-ți închipui că e o experiență unică, dar era, de fapt, o simplă atracție turistică. Și mai jos, intrai în imperiul sărăciei, bărcile chinezești strîngîndu-se roată, în speranța că cineva milos le va arunca un bănuț.

Trecuse de miezul nopții cînd s-au întors pe *Areopagus*, dar pe puntea de Paradă era o îmbulzeală de negustori ambulanți, pasageri și membri ai echipajului.

Debbie n-avea nici un chef să meargă la culcare și nici Dempsey, căruia îi venea greu să se desprindă, să închidă butonul.

Se plimbară puțin, examinînd pînzeturile și diversele *objets d'art* ieftine.

— Am să-ți cumpăr o pereche de pantofi, zise Debbie, căci perechea pe care-o purta Dempsey plescăia încă de apă.

— Nu-i vina ta că am căzut.

— Da, dar am rîs, așa că vreau să-mi ispășesc vina.

— Dacă toți care-au rîs —

Se auzi un mieunat de pisică.

— Nu mă mai păcălești și-a doua oară, zise Debbie întorcînd capul.

— Ce-ați cumpărat, eh ? V-ați distrat bine ? întrebă stewardul zîmbind.

— Minunat, îi spuse ea prompt.

— Individul ăsta pretinde că are un vas de jad, o informă Dempsey.

— Vai, ce frumos e ! strigă Debbie încîntată, privindu-l, fără să ia seama că lumina era chioară.

Negustorul își dădu imediat seama de situație.

— *Yu din,* explică el.Vapor cu trei picioare. Din timpul împăratului Chien Lung. Și asta o miniatură *Yu Shiang Lu* — un vas de ars esențe aromate. Asta *Hwa Shuen* — vas de flori. Inele multe.

— Steatit, îl puse Dempsey la încercare.

— Nu, seu de berbec, alb curat. Asta Celadon, căruia îi ziceți verde măsliniu, vapor verde ca iarba, încercați, zgîriați și vedeți că nu-i steatit.

— Vrei un bibelou de-ăsta ? întrebă Dempsey încurcat.

— Mi-ar plăcea vaporul cu trei picioare, dar costă probabil o avere, șopti Debbie.

— Ce spui, *aici ?*

— Cît costă vaporul ? întrebă el.

— O sută dolari australieni.

— Sînt doctor, nu gangster.

Stewardul îi șușoti lui Debbie la ureche, în vreme ce Dempsey se tocmea de zor.

— Îl aranjez eu pe tip, da ?

Suflă dintr-un fluier și strigă :

— Toți negustorii, debarcarea !

Dempsey știa că asta îl făcea mînă de fier.

— Nici o centimă peste zece dolari.

— E *Yu Din* veritabil de la împăratul Chien Lung. Sculptat și lustruit acum două sute de ani. Valorează o mie de dolari — vi-l dau pe cinzeci. Ani de trudă, roți pedalate de meșteșugari...

Negustorii erau împinși spre pasarelă și stewardul puse mîna pe umărul celui cu jadurile.

— Toată lumea la țărm. Aveți destul timp mîine!

— Patruzeci, propuse negustorul.

Stewardul se băgă și el în discuție :

— Din ce palat l-ai luat pe ăsta ? întrebă el.

— Minunate impurități chimice și oxizi au produs această perfecțiune.

— Zece, spuse Dempsey categoric.

— Să vă aducă viață lungă, mulți copii și să vă ferească de suferință, le ură negustorul, cedînd cu eleganță.

Își adună diversele tăvi și cutiuțe, le băgă într-un sac și dispăru la țărm.

Debbie examină miniatura la lumina mai bună din salonul Egean. Părea incredibil de frumoasă.

— O s-o păstrez ca pe-o comoară, zise ea sinceră.

— Și să aibă toate calitățile pe care le-a enumerat el.

Își dădeau seama că trebuie să se despartă și că mai erau lucruri nerostite și sentimente neexprimate.

— Vrei să bei ceva ? întrebă Dempsey.

— Nu. Ar strica totul. Dar îți mulțumesc.

O luară de-a lungul punții A. Cabina ei se găsea la mijlocul vasului, spre pupa, la cinzeci de metri de infirmerie.

Voia să-i împărtășească într-un fel sentimentele care o stăpîneau și să-și exprime recunoștința pentru această zi de neuitat. Era imposibil să-i spună cuvinte de afecțiune ; chiar și acum era mult prea distant. Știa că va trebui să-i scrie o scrisoare ca să-i arate ce-a însemnat ziua asta pentru ea. Sau să-i dea un telefon. Poate mai bine o scrisoare, i-ar permite să-și aleagă cuvintele, să le cîntărească bine. Dar, în acest moment, se afla încă sub impresia emoțiilor zilei, iar el nu va face un gest necugetat, ea trebuia să decidă. Vedea că Dempsey se simte puțin stingherit, că ezită, negăsind modul potrivit de a se despărți, fără să o întristeze.

Într-un impuls plin de îndrăzneală, aprinsă la față de rușine, — avînd să se gîndească mai tîrziu ore în șir la gestul ei — Debbie, care era tot atît de înaltă ca el, îi luă capul în mîini și, foarte repede, îl sărută undeva lîngă ochiul stîng și-i spuse cu respirația tăiată :

— Să te răsplătească Domnul, Daniel, pentru ziua asta ; apoi o luă la fugă, ca numai la doi metri mai încolo, să se oprească, nevoită să-și caute cheia.

— Noapte bună, draga mea, îi spuse el și plecă.

Debbie simțea că momentul culminant trecuse și-și dădu seama că tremură. Dar stringea în mînă splendida piesă de jad — dovada palpabilă că totul nu era o închipuire.

Lin Yuen, prietenul cu care purta corespondență de optsprezece luni, se dovedi a fi un tînăr. Dar și o mare dezamăgire, inevitabil, probabil, în comparație cu ziua precedentă.

Nu pentru că Lin Yuen n-ar fi fost o apariție interesantă. Era un tînăr destul de arătos, de nouăsprezece ani, student, nu era cîtuși de puțin vulgar. Dar își explica acum că neutralitatea din scrisorile lui, se datora sferei de preocupări și interese, bazate pe idei preconcepute duse pînă la fanatism.

Nu se preocupa nici de problemele sociale, nici de cele sexuale. Debbie a fost intimidată la început de părerile lui categorice, exprimate cu multă tărie, dar, treptat, văzu că avea o viziune foarte amară asupra lumii, în speță asupra Hong-Kongului, viziune care nu putea fi alterată de argumente sau de adevăruri minore. În scrisori îi pusese o mulțime de întrebări despre America și Australia și acum o întreba cu viu grai, tot atît de deschis ; rostite, însă, cu glas tare, cuvintele își pierdeau tot caracterul de pitoresc și tot farmecul pe care îl bănuise din scrisori. O considera pe Debbie ca părtașă la o mare vină de care trebuia să-i dea socoteală. Nu voia de fapt să afle lucruri noi, ci să adapteze faptele la concepția sa bazată pe idei preconcepute. La nouăsprezece ani, setea lui de cunoaștere era potolită, înghețată, și tot ce venea din exterior nu însemna pentru el decît dovezi în plus, care îl ajutau să

acuze mai ușor, și nicidecum premise pentru noi opinii sau pentru a și le modera pe cele vechi cu înțelegere.

Debbie se întrebă foarte curînd dacă tînărul va mai continua corespondența, acum cînd aflase că e fiică de diplomat, ceea ce fusese o mare dezamăgire pentru el. Era foarte versat în problemele de politică. Pentru ea, politica nu însemna nimic, antagonismul sistemelor fiind o noțiune fără sens ; oamenii contau. La început n-a vrut s-o creadă, apoi a devenit batjocoritor și, la urmă, de-a dreptul disprețuitor.

Se găseau în marele parc de distracții numit Lai Chi Kek, în zona Kowloonului. Erau acolo o mulțime de distracții neobișnuite care ar fi interesat-o — povestitori, ghicitori, menestreli orbi, negustori ambulanți, o copie a unui vechi palat chinezesc, unde-ar fi putut să mănînce, nave pe role, operă chinezească... El nu făcea decît să se plimbe de colo-colo în soarele arzător, disprețuind totul, chiar și pe ea.

Era aproape imposibil pînă și să-ți exprimi o apreciere.

— E așa de frumos și de interesant, rostise ea la începutul conversației.

Lin Yuen făcuse un semn disprețuitor cu mîna :

— Pentru americani, da. Banii deschid toate drumurile. Găsești ce-i mai bun. Dar noi ne dăm seama de sărăcia de aici și de exploatarea cinică. E o societate în care stau cot la cot bogăția vulgară și sărăcia. Dar tu nu vezi decît bogăția și pojghița strălucitoare.

— Sînt aici numai de o zi și jumătate. Da tu mai faci și altceva pentru asta decît să te plîngi ? întrebă ea, înțepată.

— Bineînțeles, spuse el zîmbitor, deloc jignit. Britanicii n-au decît să-și țină la Londra rezervele lor de sute de milioane de lire. Ei și alți cîțiva exploatatori importă de aici mărfuri japoneze și orientale sau produc mărunțișuri ieftine aici în fabrici, dar zilele lor sînt numărate...

Începu să se uite în jur, în timp ce se plimbau fără nici o țintă. La început se simțise umilită, ignorantă, vinovată, așa cum o făcea el să se simtă, o ignorantă în probleme de politică. Dar, după două ore petrecute astfel, era doar plictisită și atît. Și, pînă la urmă, chiar supărată, așteptînd cu nerăbdare să scape, spărgîndu-și creierii să

găsească o scuză ca să o șteargă, o scuză cu care să-l convingă și pe el, atît de greu de convins. N-o să-i mai scrie niciodată.

Dar tînărul îi dădea înainte, o șfichiuia cu logica lui ciudată, și credea că o să găsească la ea un ecou, copleșind-o cu argumentele sale. Ea se limita să-i răspundă numai prin „da" și „nu" sau să tacă, ceea ce ar fi trebuit să-i arate că e un pisălog care nu se poartă frumos cu oaspetele său.

Deodată, la vreo sută de metri mai încolo, văzu, uluită, doi europeni urcîndu-se într-un taxi și pulsul i se acceleră brusc, astfel că își simți bătăile inimii în urechi. Căci i se păruse că era Dempsey și femeia aceea, Pauline. Dar senzația de șoc, de leșin chiar, dispăru, conștientă fiind că imaginația îi juca renghiuri, făcînd-o să-l vadă pe Dempsey pretutindeni, din cauză că el îi ocupa acum toate gîndurile. Își îndreptă din nou atenția către opiniile tăioase care ieșeau din gura aceea cu buze subțiri, cu o repeziciune fantastică, de parcă avea de pompat tot materialul într-un timp limitat; din cauza aceasta trebuia să se grăbească, căci cuvintele puteau fi digerate și mai tîrziu, cînd ea se va convinge...

În mai multe rînduri, Debbie își luă inima-n dinți, gata să rostească scuzele acelea mincinoase și manierate, și să-l părăsească.

Își va da seama că e vorba doar de o simplă politețe și o va disprețui, dar nu conta, căci, oricum, o disprețuia de pe acum.

Politețea era însă atît de adînc înrădăcinată în conștiința ei, încît nu putea să treacă la acțiune dacă nu se înfuria. Dar, deodată, tînărul spuse ceva din care ea prinse ultimele cuvinte :

— Jumătate din Asia moare de foame, în timp ce barbarii ăia de americani umblă țanțoși, zîmbind, ucigînd și storcînd profituri maxime.

— Dacă îmi vorbești de asemenea lucruri, ești un pisălog, spuse Debbie furioasă.

Era nerăbdător să discute problema.

— Iar tu ești o proastă, pentru că...

— Și deci nu dorești să-mi ții companie. La revedere.

Traversă imprudent strada, dorind să-şi arate hotărîrea categorică. El o insultă, strigîndu-i în urmă :

— Eşti, din punct de vedere moral şi spiritual, o laşă care nu e în stare să-şi privească în faţă propria vinovăţie...

Dar Debbie avea pasul mare şi dăduse trei colţuri pînă ce densitatea circulaţiei să-i fi permis şi lui să traverseze strada ca să o urmărească, dacă, bineînţeles, ar fi avut această intenţie. Speriată, făcu semn unui taxi şi se întoarse îndărăt la Canton Road.

Cînd ajunse în port, o văzu pe domnişoara Wearne singură, simţindu-se poate părăsită, privind la o vitrină. În trei ore ajunsese doar pînă aici ? — la cîteva sute de metri de *Areopagus ?* Lîngă o sală de expoziţie pentru maşini, domnul Pybus se tolănise pe un scaun, beat mort, sforăind, vulgar îmbrăcat.

— Vă căutam, o salută Debbie.

— Draga mea, am crezut că ai plecat pe toată ziua, zise domnişoara Wearne.

— Doar pentru cîteva ore. M-am gîndit că poate aţi vrea să mergem împreună să vedem opera chinezească la primărie.

— Ce drăguţ din partea dumitale ! E departe ?

— Traversăm doar cu feribotul.

— Aş fi încîntată, spuse domnişoara Wearne cu toată sinceritatea.

Era obosită, dar dornică să vadă mai mult din acest oraş. Singură, îi fusese frică să nu se rătăcească. Aşa se întîmplase ieri. Luară loc în feribot şi ii povesti lui Debbie cum se întîmplase.

— Am greşit trenul şi am mers prea departe. A fost foarte interesant. Am nimerit în acelaşi compartiment cu nişte băieţi care beau din nişte farfurii şi mîncau un fel de peşte, iar femeile căutau de zor prin părul copiilor. Un ofiţer mi-a spus că am greşit trenul, dar eu nu l-am crezut. Trenul a oprit pînă la urmă într-un cătun neînsemnat, cu o piaţă micuţă, cu zeci de umbrele colorate. Tot felul de oficialităţi nu s-au lăsat pînă nu m-au urcat în trenul de întoarcere, iar alţi zece mă aşteptau în gară la Kowloon. Foarte drăguţ din partea lor.

Debbie rîse și-i povesti despre Dempsey care căzuse în apă de pe o podișcă...

Au așteptat un ceas pe o bancă în grădina memorială, apoi s-au dus să vadă spectacolul. Opera nu era chinezească, ci de Gilbert și Sullivan, însă domnișoara Wearne nu văzuse în viața ei așa ceva și era încîntată. Afară de asta, fotoliile erau foarte comode și a putut să-și odihnească picioarele și să-și scoată puțin pantofii.

Era o experiență extraordinară pentru domnișoara Wearne care, dacă n-ar fi aflat de la Debbie și din program că opera nu e chinezească, n-ar fi știut niciodată.

Apoi insistă să meargă împreună la cină. Domnișoara Wearne era impresionată de siguranța lui Debbie. Aceasta o conduse într-un restaurant în care domnișoara Wearne n-ar fi intrat niciodată dacă ar fi fost singură, pentru că i se părea prea elegant.

Era plin pînă la refuz cu europeni intimidați, veniți, ca și ele, cu un vapor, cu copii neastîmpărați în grija *amahs-ilor* oameni de afaceri și grupuri de fete gălăgioase. În jur numai larmă, culoare și mirosuri neobișnuite.

A fost imposibil să găsească o masă la care să stea singure, așa că s-au așezat la o masă rotundă alături de alte șase persoane, din care patru erau americani.

Domnișoara Wearne studie lista de bucate. Nu era numai o listă de denumiri ciudate, ci și o operă grafică foarte frumoasă. Murea de poftă să o ia cu ea. Ce dovadă mai bună putea să găsească pentru a i-o trimite lui Eileen Boyd, ca o confirmare a faptului că petrece de minune, cu distracții rafinate ? Habar n-avea din ce constau felurile de mîncare, dar aveau ceva romantic, tipărite astfel pe o bucată de carton colorat...

Își dădu seama că poate manevra foarte bine bețișoarele, ajutîndu-se din cînd în cînd și de linguriță de porțelan. Apăru un om cu servețele de șters pe față, dar în acest restaurant nu erau muiate în apă de trandafiri, ci erau igienice, occidentale, adică date cu dezinfectant.

— Unde-i lista ? întrebă unul din americani.

Domnișoara Wearne o ascunsese sub farfurie.

O frămîntă în mîini, prefăcîndu-se că-i căzuse în poală și-l privi pe om neliniștită, temîndu-se să nu lase cumva o urmă de deget unsuros.

— Cît te mai uiți la drăcia aia ? îl interpelă nevastă-sa.

— Nu mă dumiresc deloc, recunoscu el. Parcă supa vine la mijloc.

Peste cîtva timp, domnișoara Wearne reuși să capete iarăși lista. O lăsă să-i cadă în poală și o acoperi cu un șervețel de hîrtie, prefăcîndu-se că n-aude cînd cineva întreba ce mai urmează. Roșie la față și încurcată, o împături sub șervețel. Dar căzu pe jos. Domnișoarei Wearne îi veni puțin amețeală cînd se aplecă să o ridice, dar de data aceasta o vîrî hotărîtă în geanta ei mare.

Era prima oară din copilărie că fura ceva, dar n-avea pic de remușcări. Trebuia s-o uluiască pe Eileen Boyd și, dacă șterpelirea unei liste chinezești de bucate o ajuta să-și atingă scopul, n-avea de stat pe gînduri.

Așteptă, totuși, neliniștită, s-o întrebe cineva :

— Ce-ați făcut cu lista ? sau chelnerul să spună :

— Puteți să ne-o restituiți, vă rog ?

A mîncat bine, dar a fost ușurată cînd Debbie a spus că e cazul să plece. Americanii și-au luat rămas bun, chelnerii chinezi se întreceau în zîmbete și în plecăciuni și oamenii de la celelalte mese le priveau, neascunzîndu-și interesul pentru această fată străină atît de frumoasă și de înaltă față de bunica ei.

Chiar lîngă ușă, le opri un tînăr. Domnișoara Wearne se sperie foarte tare : au prins-o.

— Nu doriți să luați și lista de bucate cu dumneavoastră ? întrebă tînărul politicos și luă două dintr-un teanc voluminos, oferindu-le.

Tînăra femeie era foarte vorbăreață. Pauline avea impresia că i se ia un interviu de către un ziarist. Și cînd colo i se ghicea viitorul într-o bucată de bambus în giganticul parc de distracții Lai Chi Kok.

— Nu e ușor cu europenii, le spuse tînăra chinezoaică, cerîndu-și parcă scuze. La noi totul stă scris pe față.

— N-aș fi zis, spuse Dempsey.

Femeia aranjă cărțile pe masa din fața ei.

— Ce cărți frumoase ! exclamă Pauline.

Femeia zîmbi.

— Nemțești, zise ea dînd din umeri. Credeați că sînt chinezești ? Pot să vă văd mîinile ? Da, amîndouă, ceru ea,

rîzînd. Prețuiți banii, nu? Frumoase mîini, dacă-mi îngăduiți.

— N-au muncit niciodată, își dădu Dempsey cu presupusul, dar era de acord cu părerea femeii.

În ciuda observației întîmplătoare pe care o făcuse, era foarte serioasă, de parcă aștepta o acuzație de neseriozitate fiind sigură că-i va dovedi netemeinicia.

De undeva venea un miros de bucătărie, subminîndu-i priceperea, iar de afară năvăleau zgomote de pe hectarele parcului de distracții.

Scoase o cutie cu niște mici podoabe, care semănau mai curînd a piese de șah, dar erau de jad, perle și argint.

— Vă rog, să alegeți aceste figurine în ordinea în care doriți și să le așezați deasupra cărților, unde vreți, dădu ea instrucțiuni.

Pauline făcu întocmai. Nu era chiar lipsit de sens, căci puse un cal peste un rege, un turn peste un valet.

— Scuzați-mă, îi rugă ghicitoarea și-și propti capul în mîini, cufundată într-o adîncă meditație. La un moment dat, înălță capul ca să verifice felul în care erau aranjate piesele.

— Văd lume multă îmbrăcată în alb, o informă pe Pauline. Soarele dogorește. Apare regele. Sînt lacrimi. Simt miros de vopsea arsă. Se pare că se văd călătorii fără sfîrșit. Ai primit multă dragoste, dar ești disperată. Nu fi speriată. Ești foarte frumoasă, zîmbești și rîzi, dar fericirea te ocolește, pentru că alergi după ea. Stai liniștită și va veni ea la tine. Mușcă din fructul ce-ți pare amar... N-ai să uiți niciodată Hong-Kong-ul... Îmi pare rău, sfîrși ea. A dispărut.

— N-a fost rău, își dădu Pauline cu părerea.

— Cam puțin.

— Mai mult ca sigur că nu voi uita Hong-Kong-ul.

— Ești mulțumită?

— Mai mult decît atîta; sînt impresionată.

— Mulțumesc.

Cînd au ieșit, Dempsey rîse și rosti:

— Mirosul de ars nu era de vopsea, ci de la afurisita de mîncare uitată pe plită!

— Dar s-a descurcat foarte bine, obiectă Pauline. Toate treburile-alea despre dragoste.

— Oricine poate vedea că eşti frumoasă, îi spuse el sincer. De aici se poate deduce logic că ai probleme sentimentale mai degrabă decît financiare sau de sănătate.

— Cred că doctorii sînt prea practici. Ce facem acum ?

— Ce-ai zice de o oră la opera chinezească ?

Au avut noroc, căci opera începea chiar peste un sfert de ceas. Era în stilul tradiţional, cu o mulţime de bătăi de gong şi cimbale lovite unul de altul. Vocile ciudate şi felul exagerat de interpretare al unor oameni costumaţi în culori vii şi cu machiaje ţipătoare s-au dovedit fascinante la început, dar, după o oră, stilul acesta ceremonios începu să-i plictisească şi Pauline deveni nerăbdătoare.

— Vreau să mergem cu şalupa de coastă, îi şopti ea. Şalupa de coastă nu-ţi biciuia doar nervii, dar te răsplătea şi cu nişte superbe panorame ale portului.

— Cînd mi se-ntoarce stomacul la loc aş vrea să mănînc, declară Pauline. Şi pe urmă urcăm cu trenuleţul pînă în Vîrf ? Ador să fac trăsnăi. . .

Se purta ca un copil scos la plimbare, dar Dempsey nu se lăsă amăgit. O făcea deliberat, farmecul ingenuu era intenţionat. Iar el se simţea înclinat să nu i se împotrivească. De ce nu ? Era foarte frumoasă, într-o rochie albastru deschis. Nici o podoabă, nici urmă de machiaj ; n-avea nevoie de ele. Lumea o examina, nesocotind căutătura lui (sau a ei) încruntată şi Dempsey remarcă admiraţie chiar şi la tinerii chinezi. Emana unde provocatoare, intenţionate sau nu, care se transmiteau celui care o privea, tulburîndu-l.

Îi era foarte greu să-şi stăpînească pornirea de a o atinge, deşi îşi dădea seama perfect de calităţile ei fizice. Era încărcată de electricitate, mîinile i se agitau întruna, avea o faţă foarte expresivă, ochii ca de jivină, tot timpul în mişcare. Nu-şi făcea nici un fel de probleme dacă să-l atingă sau nu, îl lua de braţ, se apleca peste el în taxi şi în feribot şi se agăţa de el fără ruşine în micul trenuleţ care făcea o ascensiune aproape verticală deasupra Victoriei.

Aici găsiră singurul loc mai liniştit din Hong-Kong. O luară în sus pe o cărare şi, la fiecare cotitură, li se

dezvăluia o nouă și splendidă privelişte. Era foarte cald și se așezară puțin să se odihnească.

— Eu mă culc, spuse Pauline.

Se întinse pe burtă, complet relaxată, senzuală și caldă, și Dempsey se simți tulburat de conturul provocator al picioarelor ei. Îi studie părul și gîtul și grația trupului. Era minunată, perfectă, din punct de vedere fizic. Dar era nevrozată, șireată și periculoasă.

— La ce te gîndești ? întrebă ea.

— La tine, recunoscu el.

— Drăguț. Îmi place.

— Mă gîndeam că ești un cameleon.

— Nu-mi pasă.

— Te adaptezi situațiilor.

— Și tu nu ?

— Puțină ipocrizie pentru muribunzi, da. Aș vrea să știu cum arată adevărata Pauline Triffett ?

— Nici eu nu știu, recunoscu ea.

— Aș vrea s-o cunosc.

— Cred că acum mă cunoști, Daniel.

— Aș vrea.

— Îmi pare bine că nu-ți sînt indiferentă. Ai auzit ce-a spus femeia : Mușcă din fructul amar.

— Se referea la tine.

— Poate sînt un fruct putred. Mușcă și ai să vezi.

— Am treizeci și cinci de ani.

— Sărăcuțul. Și ce dacă ?

— Iau lucrurile în serios, cu prudență.

— La început n-aș fi crezut asta, Daniel, dar acum te cred. Nu-mi place implicația.

— Care presupui că este...

— Că sînt o flușturatică, nevrozată, că nu iau lucrurile în serios.

— Ce s-a întîmplat cu domnul Triffett ?

— Ce ți-am spus.

— Cam vag.

— Vrei negru pe alb ?

— Doctorilor nu le place să aibă legături cu nevestele altora, pentru că pacienții lor ar putea să ridice obiecții.

— La dracu cu pacienții tăi ! E vorba de *mine* ! Sîntem în călătorie. Lucrurile trebuie judecate altfel.

— Nu știu *cum* să te judec pe tine, Pauline.

— Și eu n-am cum să te ajut. La un moment dat, va trebui să te încrezi în propria-ți judecată.

Îi era frică. Asta era adevărul. Nu voia s-o jignească, dar era sensibil și la posibilitatea că va suferi și poate că asta și era intenția ei. Îi plăceau senzațiile tari, scandalurile, complicațiile; își închipuia că haosul psihic îl depășise pe domnul Triffett. Ațițarea dorințelor, zeflemeaua, violența emoțiilor, precedînd sau urmînd unor elanuri erotice pătimașe, l-au putut foarte bine determina să-și caute în altă parte niște ocazii sentimentale ceva mai pașnice. Dar poate că Triffett nu era decît unul din porcii aceia tineri care pusese mîna pe o bucățică după care rîvnise mai mult, iar sensibilitatea psihică a Paulinei era un rezultat, nu o cauză.

— Simțurile mele-mi spun că ești o femeie foarte frumoasă.

— Bravo pentru simțurile tale.

— Dar isterică, senzuală și în multe privințe egoistă.

— Mesajul ăsta ți-l transmite afurisita ta de prudență bătrînicioasă.

— După cum ți-am spus, am treizeci și cinci de ani și sînt doctor.

— Nu sînt bolnavă, nu-i așa, Daniel? întrebă ea aparent îngrijorată.

— Nu. Nimic mai mult decît o febră morală foarte ridicată. Hai să mergem să mai încercăm și alte atracții ale Hong-Kong-ului.

— Un film chinezesc?

Dar asta, deduse el, nu era decît un mijloc de a-și odihni și trupurile și de a-și trece timpul. Mai tîrziu s-au dus împreună la un bar, apoi să ia masa. Se înfruptă cu poftă de lup, cu o lăcomie neprefăcută, din nouă sau zece feluri delicioase. S-au dus apoi să vadă un spectacol de bar. Era amuzant și cam afectat, dansatoare băștinașe luînd tot felul de poziții spre beneficiul europenilor; la Londra era mult mai frapant.

Și, mai tîrziu, au găsit un parchet de dans care se potrivea cu dispoziția lor: un fel de hambar, aproape în întuneric, unde sute de tineri, fete isterice și marinari

americani, dansau cu frenezie, sau lipiți unul de celălalt. O fată dansa într-o cușcă iluminată, o asiatică voluptuoasă, probabil o corcitură, senzuală, insolentă și neobosită, cu sudoarea șiroindu-i pe coapse și pe brațe.

Pauline se lipi complet de Dempsey, erotică și excitantă, unduindu-și corpul lipit de al său, sărutîndu-l pe gît, mîngîindu-l.

Trupul îi era fierbinte, aprins ; mișcările lente, înainte și înapoi, în ritmul muzicii, îl electrizau.

Continuară așa vreun ceas, pînă cînd transpiră de încordare ; respirau din greu aerul fierbinte și plin de fum.

Apoi, ca și cum amînaseră această problemă cît putuseră de mult, se întoarseră înapoi pe *Areopagus*. Noaptea era rece și amîndoi începură să tremure. Dempsey îngheță puțin, și redeveni prudent mai repede decît ea, dacă se putea vorbi de prudență la Pauline.

Se făcuse două noaptea și era de serviciu a doua zi dimineața la opt. Nu avea să vină nici un pacient, dar era obligat să se ducă. Era precaut ca omul de meserie care se gîndește la datoria zilei de mîine și renunță la plăcerea de azi.

Dar Pauline, simțind scăderea de temperatură, i se agăță de gît în fața cabinei.

— Nu poți să pui punct aici, afirmă ea. Daniel, ascultă-ți simțurile.

El ezită și ea îi văzu nehotărîrea, datoria profesională în luptă cu dorințele omului.

— Îmi pare rău. Cred că înțeleg, ceda ea.

Ardea tot, simțind că-și pierde orice reținere. Nu mai avea argumente verbale și era confruntat cu propria-i dorință, negăsind nici un cuvînt pentru a i se împotrivi. Doar dacă o refuza de-a dreptul. În starea emoțională frustă în care se afla acum, ea nu s-ar fi mulțumit cu o ipocrizie. Va trebui să-i spună că n-o dorește.

Era nevrozată, subtilă, plină de cruzime feminină. Știa că o să-i aducă întotdeauna necazuri. S-ar putea să fie și bolnavă, doar era atît de neglijentă. Agățase bărbați, ducîndu-i în cabină. Toate acestea îi repugnau.

Dar, în același timp, simțurile îi spuneau că fata ține la el. Și era sensibilă, suferise o lovitură din partea cuiva, probabil din partea lui Triffett. Nu suporta ideea de a o

face să sufere. Ținea foarte mult la ea, era probabil îndrăgostit, deși se temea de acest lucru.

— Vino, atunci ! îi porunci el ursuz.

— O, Daniel, ce bun ești !

— Bun ? Prostuțo ! Te iubesc — cu unele rezerve !

— Eu n-am rezerve, îi spuse ea.

Măsură dintr-o privire cabina.

Era mai mare decît cea dublă pe care o împărțea cu Reidy. Avea pat, nu cușetă. Se uită la Dempsey și rîse cu satisfacție neprefăcută.

— Acum iar mă disprețuiești, spuse Pauline după un timp.

— Nu. N-am să te disprețuiesc niciodată.

— O, Daniel, ce zi minunată mi-ai dăruit ! suspină ea și adormi pe loc.

Adormi și el, prea obosit ca să-i mai pese de ceva și stewardul i-a trezit pe amîndoi la șase și jumătate, a doua zi dimineața.

Stewardul n-a părut deloc uluit, doar puțin surprins. După o pauză de trei secunde, se interesă :

— Să mai aduc o ceașcă de ceai ?

— Da, șopti Pauline.

— Aveți o scrisoare pe podea.

I-o dădu lui Dempsey. Cineva o vîrîse pe sub ușă și era puțin boțită. Dempsey recunoscu scrisul de pe plic ; nu-l mai văzuse niciodată pînă acum, dar caracterele rotunde, îngrijite, erau ale unei fete de cincisprezece ani.

O citi mai tîrziu. Începea cu „Dragă Daniel", și, în continuare, în fraze îndelung căutate își exprima recunoștința pentru o zi deosebită și minunată. Se sfîrșea cu „Buna dumitale prietenă, Debbie". Știa ce înseamnă asta, își dădea seama de echilibrul frazelor și al cuvintelor cîntărite cu grijă pe care le așternuse de patru cinci ori la rînd... Ziua aceea încîntătoare cînd priviseră joncile chinezești și dragonii, mîngîierea mîinilor reci pe obrazul lui și gura copilărească care-i atinsese colțul ochiului — toate astea nu reprezentau mare lucru pentru el.

Dar se simțea copleșit de povara responsabilității, parcă ar fi fost vinovat față de fată și era îngrijorat.

20

După multă gîndire, Tornetta se decise să folosească un cuțit. Îl cumpără la Kowloon în drum spre debarcaderul de hidrobuze Macao. Era o piesă foarte frumoasă, din oțel japonez, care o să pătrundă cu ușurință prin orice îmbrăcăminte va purta domnul Rossi în acea zi călduroasă. I-a fost cam greu să se hotărască unde și cum să-l ascundă ca să nu fie observat.

Pînă la urmă îi fixă tocul de piele undeva pe coapsa stîngă. La un moment dat va fi nevoit să-și scoată haina sau să scotocească clipe în șir după el. Ideea îl înspăimînta, oricum nu se hotărîse încă definitv. Dacă împrejurările nu erau favorabile, va amîna pe altă dată asasinarea lui Rossi.

Domnul Rossi îi sugerase singur împrejurarea pentru propria-i moarte. Discutaseră cu o zi în urmă după micul dejun.

— Unde mergeți astăzi ? se interesase Tornetta.

— Afaceri, îi spuse Rossi. Am multă treabă azi. Dar ziua de mîine o rezerv plăcerii. Zîmbi cu șiretenie, apropiindu-și capul de Tornetta. Rînjetul acesta îi metamorfoza complet trăsăturile, transformîndu-l, pe neașteptate, dintr-un pios om de afaceri și un bun frate mason ortodox, conservator în cadrul societății australiene în care se integrase atît de bine, într-un individ viclean și periculos. Ca și cum o înaltă față bisericească ar fi făcut aluzii la desfrîul în care se complăcuse sau ca și cum el, Rossi, i-ar fi spus lui Tornetta, prin mimica feței : „Te cunosc eu. În afacerile tale cu distracțiile ești un mare șmecher și lacom la profituri ușoare. Și eu am trebușoara mea, dar una ceva mai bănoasă". Mîine îmbin afacerile cu plăcerea. De ce nu vii și tu ? îi propuse el.

— Unde ?

— La Macao, orașul portughez de dincolo de gurile rîului Pearl. Se pot juca jocuri de noroc, lucru nepermis aici și se pot face afaceri de o anume natură, interzise oriunde altundeva. Sau, oricum, nu în același stil, nu ?

Șiretenia lui era de-a dreptul vulgară acum, și-i dădu ghes lui Tornetta :

— Aur, Bartolomeo. Am un săculeț plin, de vînzare.

— A ! oftă Tornetta.

— E o șalupă care vine numai în anumite zile, neanunțate dinainte. Nu că oficial portughezilor le-ar păsa cine știe ce la o adică, dar, dacă nu se cunoaște din timp ziua, nu se pot organiza spargeri. Eu am aflat, am oamenii mei. Mîine pleacă la Macao. Jumătate de oră de discuție și sînt de zece ori mai bogat. De ce nu vii și tu ? Desigur, nu pot să te iau și pe tine unde mă duc eu, dar, după aia, ce-ai zice de un tur de ruletă, de o fetiță surîzătoare sau de o plimbare prin împrejurimi ?

Faptul că Rossi se ocupa cu contrabandă de aur confirma presupunerea că era omul mafiei. Tornetta simțea crampe de frică în stomac, dar, oricum, pornise la acțiune.

S-ar putea chiar ca ăsta să fie locul ales de Rossi ca să îl lichideze. Făcînd un efort de gîndire, „cîntărise" și această alternativă timp de două trei secunde. Macao prezenta un avantaj : se găsea la 60 de kilometri de Hong-Kong. Ca să ajungi acolo, era ceva bătaie de cap : o vizită la ambasada portugheză din Hong-Kong pentru viză ; deci cîteva ore bune pierdute din timpul, și-așa scurt, de numai două zile de escală. Mai mult ca sigur, pasagerii de pe *Areopagus* nu-și vor bate capul cu așa ceva, cînd n-aveau decît să coboare de pe navă pentru a nimeri în inima distracțiilor Kowloonului sau pentru a lua feribotul care-i ducea în cinci minute direct la Victoria.

Portughezii îl făcură să aștepte, fierbînd de mînie și asudat de spaimă. Dar, lîngă hidrobuz, îl aștepta Rossi înconjurat de zeci de cetățeni gălăgioși, porniți să-și petreacă o zi la cazinou sau să urmărească cursele de ogari australieni de la stadionul Macao — făcînd pariuri, o altă formă de joc de noroc interzisă la Hong-Kong.

Tornetta ședea lîngă fereastră, dar era lac de sudoare și suferea de claustrofobie. N-avea nici un rost să se alarmeze. La bord mai erau și alți europeni, dar nu de pe *Areopagus*. Majoritatea coloniști portughezi. Pilotul hidrobuzului era australian, dar și el, văzîndu-l pe Tornetta împreună cu Rossi și-ar fi putut închipui că sînt portughezi, deși pe pieptul lui Rossi se bălăngănea ostentativ un aparat de fotografiat. Îi șopti satisfăcut :

— Tot drumul de la Perth încoace nu m-am despărțit de aparatul ăsta și, totuși, n-am făcut încă nici o poză. Rise pe înfundate. E încărcat, dar nu cu film. Am să-ți fac o poză. E minunată localitatea asta, Macao, știi?

Tornetta dădu din cap, dar se cutremură, căci descoperise încă o dovadă că Rossi avea de gînd să-l lichideze. Ce parșivi erau și cît de subtili! Să-și pună victima să zîmbească în fața unui aparat de fotografiat după ce au pus mîna pe aur ca apoi, cînd se vor întoarce, să arate poza celor de la Perth sau de la Sydney. Putea s-o facă cu un aer inocent, în prezența familiei chiar:

— Asta-i Macao. Aceștia sînt smochini indieni. Și cel de colo e prietenul meu. Și *ei* vor ști că a fost lichidat omul indicat.

Privi pe fereastră la munții de un verde crud și la sutele de bărci pescărești. Treceau pe lîngă două jonci de pescuit, grațioase, cu trei catarge. Era foarte ușor să faci contrabandă aici; se făcuse de cînd lumea — droguri, opiu, arme; deci, de ce să se neliniștească din cauza riscului călătoriei cu hidrobuzul sau din cauza unui domn Rossi, care făcea ocolul lumii pe un transatlantic grecesc?

Macao avea în radă apa de o adîncime relativ mică — de aceea Hong-Kongul i-o luase înainte — și portul, acum dărăpănat, dar foarte frumos, era o pădure de catarge ale ambarcațiunilor de vase mici chinezești, alături de bărcile și de joncile oamenilor săraci „ai mării".

Domnul Rossi se urcă grăbit într-un taxi. Tornetta zăbovi puțin pe chei, prefăcîndu-se interesat de joncile cu pînzele lor roșcate, care acum despicau valurile duduind, ajutate de un motor diesel japonez. Pasagerii, așteptînd să se îmbarce pe hidrobuzul de întoarcere, cumpărau coșulețe de nuiele cu languste.

Ceva mai tîrziu, Tornetta o luă spre oraș și străbătu niște străzi pavate, străjuite de clădiri în stil mediteranean, ornamentate cu balcoane și cu țigle roșii. Arterele principale erau largi și mărginite de smochini indieni. După vacarmul îngrozitor al Kowloonului, acest oraș părea surprinzător de liniștit, cu casele lui zvelte și clădirile oficiale în stil colonial, cu statuile lui Marco Polo și ale unor portughezi de mult uitați. Drapelele verticale și re-

clamele luminoase erau scrise în chinezește și lui Tornetta i se părea că le sare tuturor în ochi ca european.

Se întîlni cu Rossi în fața unuia dintre principalele hoteluri. Au luat prînzul împreună — era inevitabil — și Rossi se arătă teribil de nerăbdător să se reîntoarcă la cazinou. Tornetta se simți dator să-i amintească :

— Nu uita că *Areopagus* ridică ancora astăzi la zece seara.

— N-o să întîrziem, promise Rossi. Ascultă. E încă lumină. Ești obosit ? Nu. Atunci hai să facem o mică plimbare și după aceea să mai spînzurăm puțin din banii ăștia pe care i-am cîștigat. E un cazinou plutitor — ceva foarte bizar, ornamentat cu balcoane din lemn sculptat și pictat. Sînt lifturi între punți și chinezoaice drăguțe. Nu trebuie să ne facem speranțe că vom cîștiga. Se joacă în primul rînd *vingt-et-un*, dar și alte jocuri cu zaruri. O să ne distrăm...

Dar, în curînd, domnul Rossi se indispuse și fu cuprins de o agitație ciudată (oare era și el strangulat de frică, pregătindu-se să ucidă ?).

— Ascultă, Bartolomeo, zise el. Ai un buzunar bun ? Vrei să-mi păstrezi jumătate din acești bani ? S-ar putea să mă jefuiască cineva... Sînt un bun catolic ; nu spun că m-aș încurca cu vreo femeie... Îmi cam place să trăncănesc, asta-i tot.

Tornetta se dumiri atunci că, de fapt, Rossi era atît de nervos pentru că se gîndea la femei. Cu un pic de alcool și de încurajare din partea fetei respective s-ar schimba, ar uita de mustrările de conștiință și de considerentele morale. O chinezoaică ; gîndul îl înflăcăra chiar și pe Tornetta, dar degeaba. Trebuia să ucidă un om, apoi să se retragă nevăzut și să fugă din Macao cît mai repede. Era uluit de rugămintea lui Rossi de a-i păstra banii. Avea, într-adevăr, un buzunar cu fermoar, unde vîrî bancnotele pe care Rossi i le întinse cu o încredere extraordinară. Observă că acesta cîștigase doar cîteva sute de dolari.

Urcară treptele care duceau la fațada în ruine a bazilicii Sf. Paul. Cîțiva curioși se învîrteau pe acolo ; prea mulți.

Rossi făcu o fotografie cu Tornetta în picioare lîngă coloanele masive.

Vederea de aici, de sus, era formidabilă : căsuțe grațioase gata să se prăbușească și străzile în stilul celor de la Lisabona ; blocurile, adăpostind diversele instituții, presărate printre copaci ; catargele vapoarelor ; dincolo de rîul plin de nămol, verdele orezăriilor și, în zare, șiruri după șiruri de munți decupînd orizontul, pasămite creste argiloase.

— Hai să ne urcăm mai sus, pe cărare, îl îndemnă Tornetta. Vederea trebuie să fie nemaipomenită.

— Mai e timp ?

— Trei sau patru ore.

— Voiam să spun de lumină. Mi-e cald.

— Merită.

— În croaziera asta nu fac altceva decît să transpir și să-mi încerc norocul ! se plînse domnul Rossi, glumind.

Se cățărară pe cărarea prăfuită, Tornetta repetînd la tot pasul :

— Să ne uităm doar un pic și pe partea cealaltă a dealului. Promontoriul de la Macao are o lărgime de numai doi kilometri, deci în partea cealaltă trebuie să se vadă altceva.

Așa era. Tornetta spuse, gîfîind de efort :

— Dacă încadrezi și copacul de colo, scoți o poză foarte frumoasă.

— Soarele e spre asfințit. Să mă uit pe exponometru dacă mai iese ceva.

Jos, apa strălucea sub un aer care începuse să capete nuanțe trandafirii. „Se lasă întunericul, gîndi Tornetta. Peste șase ceasuri vom fi plecați. Dacă-l găsesc săptămîna viitoare, și se întreabă cine e ? Trebuie să-i iau pașaportul și viza".

Își pipăi coapsele. Cuțitul se afla acolo. Îl scoase cu mișcări neîndemînatice. Zgomotul pe care-l făcu teaca deschizîndu-se i se păru o împușcătură de pistol.

— S-ar putea să nu iasă. Văd cu exponometrul —

Tornetta îi înfipse cuțitul pe la spate, cît putu mai adînc.

Rossi scăpă din mînă aparatul de fotografiat, care se rostogoli la cîțiva metri, ridicînd un norișor de praf.

Dar nu muri imediat.

— Vai, sînt rănit, spuse el prietenului său. Un șarpe.

Se prăbuși și începu să tușească. Era o tuse foarte ciudată, chiar și ca sunet și, cînd văzu că începe să scuipe sînge, se sperie foarte tare.

— O, Doamne, Bartolomeo, mi-e foarte rău...

Tornetta era îngrozit.

„Mori odată, dobitocule, mori !"

Nu se zărea nimeni prin apropiere. Fapta fusese comisă, în teorie și în practică, dar prostul ăsta gras se încăpățîna să trăiască.

Cu nervii încordați și cuprins de panică, Tornetta îl lovi încă o dată și încă o dată. Domnul Rossi căzu cu fața la pămînt, dar continua să trăiască, rugîndu-se, implorînd. Tornetta îl izbi în cap și de data asta se sfîrși. Avea pantofii plini de sînge — trebuie să-i zvîrle în mare, altfel poliția, dovezile materiale, ancheta.

Scotoci prin buzunarele victimei. Pașaportul, două sute de dolari, o scrisoare, o rețetă, un portofel.

Tornetta împinse cadavrul pînă la marginea cărării. Pe această parte, panta avea o înclinație către rîu de vreo șaizeci de grade. Corpul se rostogoli cîțiva metri, stîrnind praful și apoi se propti într-un hățiș, la rădăcina unor copaci pitici. Tornetta îi mai dădu o dată brînci și pînă la urmă corpul se înțepeni la vreo douăzeci și cinci de metri mai jos de cărare. Era foarte posibil să nu fie descoperit niciodată.

Împrăștie praf cu piciorul peste sîngele de pe cărare și de pe propriii săi pantofi. Se scutură bine, își examină hainele, respiră adînc ca să se calmeze și urcă pînă în culmea dealului, atît de îngrozit, că nu-și putea controla brațele și picioarele, cuprinse de un tremur involuntar. Din clipă în clipă, se aștepta să dea peste polițiști, martori, prieteni de-ai lui Rossi de pe *Areopagus*.

La un kilometru depărtare, doi oameni examinau Bazilica, dar se întoarseră și începură să coboare treptele.

Încetul cu încetul îi revenea încrederea, deși era foarte încordat și avea senzația oribilă că făcuse o greșeală, că Rossi era inocent, ca și rugăciunile lui.

Îl apucă durerea de cap, de parcă îi clocoteau creierii, cînd își aminti de aparatul de fotografiat.

Înțepeni, ca paralizat ; îi trebuia foarte mult curaj ca să se întoarcă. Au trecut cîteva secunde pînă se hotărî să pornească în căutarea lui. Îndepărtase atît de bine orice urmă, încît nu-și dădea seama nici de locul unde căzuse Rossi. Înjură, scrîșnind din dinți, roșu la față de furie, izbind cu piciorul în tufișuri și în iarbă. Se lăsa noaptea, rîzîndu-și parcă de el. Zări o bucățică de sticlă spartă și asta îl ghidă. Sfărîmă aparatul și smulse afară filmul. Chiar și așa, era mult prea speriat ca să-l arunce pur și simplu, dovada fiind oricum ștearsă de efectul luminii. Avea îngrozitoarea convingere că știința va găsi o modalitate de a reconstitui ceea ce stricase lumina. Bucățica asta de celuloid trebuie aruncată în rîu sau în mare...

A fost nevoit să aștepte patruzeci de minute hidrobuzul care să-l ducă înapoi la Hong-Kong. Măsură cheiul, terorizat, își mușcă buzele pînă la sînge, apoi își roase unghiile. Scăpă de film, zvîrlindu-l în apă pe cînd „se plimba" de-a lungul cheiului, într-un du-te vino. Se gîndi s-arunce și pașaportul lui Rossi. Dar nu era convins că n-ar fi fost o mare prostie. Toate pașapoartele se depuneau la biroul administratorului înainte de plecarea vasului din orice port. Tornetta bănuia că nu erau depuse chiar toate, însă tot atît de sigur știa că se va face o anchetă dacă acestea nu vor fi primite și înregistrate într-un interval de o zi sau două de la plecare. Întîi, o rugăminte generală prin megafon : „Pasagerii care nu au remis pașapoartele la biroul administratorului sînt rugați să facă acest lucru de urgență" — urmau apoi cîteva detalii în legătură cu doi sau trei indivizi recalcitranți care de obicei, ignorau cu desăvîrșire regulamentul vasului.

Hidrobuzul înainta duduind în lumina amurgului. Era mai puțin aglomerat decît cel cu care Tornetta și Rossi veniseră la Macao. Încerca o enormă senzație de ușurare, de evadare. Îi era foame și se simțea mort de oboseală.

La Kowloon, magazinele erau încă deschise. Tornetta își cumpără o pereche de pantofi. Tocmai discuta în legătură cu numărul. Brusc, își dădu seama că, probabil, ciorapii îi sînt pătați de sînge. Cuprins de panică, refuză să-și scoată pantofii ca să-i încerce pe cei noi. Pierdu mai mult timp explicînd că e grăbit decît dacă ar fi stat să-i încerce, dar negustorul nu mai insistă, știind că e străin

și, prin urmare, nebun. Tornetta găsi un ungher mai întunecos în apropierea unui hotel din Salisbury Road și se încălță cu pantofii cei noi. Erau tari și incomozi. O să trebuiască să-și mai cumpere alții în insulele Guam... Aruncă pantofii vechi în port, lîngă dana numărul 5, întorcîndu-se apoi la cheiul unde se afla ancorat *Areopagus*.

O văzu pe Pauline îndreptîndu-se agale spre vapor, împreună cu un bărbat, unul din doctorii vasului. Îi veni în minte Barbara și simți o vagă dorință, în ciuda epuizării sale fizice.

Văzu o frizerie și privirile i se încrucișară cu ale unei chinezoaice care făcea manichiura unei mîini de bărbat. Nu rezistă ispitei și intră. Tremura de oboseală și încă nu-i trecuse spaima ; instinctul îi spunea să zăbovească la țărm pînă în ultimul moment. Un bărbat îl tunse și îl bărbieri. Avea senzația că astfel tăia și ștergea orice urmă de vinovăție. O fată îi lustrui în mod inutil pantofii cei noi, de culoare maro. O alta — aceea cu care schimbase priviri — îi făcu manichiura, pălăvrăgind, conștientă de interesul pe care-l stîrnise :

— Vă place la Hong-Kong ? Ce-ați văzut pînă acum ? — Unde mergeți de aici ? Vă mai întoarceți ? Mirosul de săpun și de parfumuri și inevitabilul foșnet pe care-l făceau hainele ei frecîndu-se de picioarele sale îi produceau bună dispoziție. Fata avea niște mîini micuțe, fascinante. Din cînd în cînd, Tornetta arunca fără jenă cîte o privire poftioasă la picioarele ei sau la curbura gîtului, coborînd pînă unde începeau sînii mici.

Mai trebuia să scape de pașaport.

Îl chinuia groaza la gîndul că o figură necunoscută o să-l măsoare cercetător sau că o mînă o să i se așeze pe umăr și o voce de englez sau de chinez îl va întreba :

— O clipă doar. Sînteți Bartolomeo Tornetta ? Unde ați fost pînă acum ? Sau poate mai puțin sever, cerînd ajutor : Domnule Tornetta, l-ați văzut cumva azi pe domnul Rossi ?

Și i se va citi pe față vinovăția, minciuna. Dar dacă vaporul pleca, pe zi ce trece o să fie tot mai greu să se adune dovezi contra lui.

Un individ înjunghiat pe un deal din Macao. Mai mult ca sigur, opera banditilor locali. Va circula zvonul că a

venit un hidrobuz, se pare, chiar în ziua aceea, și că tot atunci au avut loc tranzacții cu aur.

Era de ajuns ca proasta aia de nemțoaică sau Demetropoulos sau adjunctul lui, Eleftheriadis, să spună : „A, ați adus și pașaportul domnului Rossi !“ pentru ca mai tîrziu acest lucru să fie folosit ca punct de plecare în ancheta respectivă.

— Da, da, îmi amintesc acum ; prietenul lui, domnul Tornetta, ne-a adus pașaportul cu un ceas înaintea plecării... Și, totuși, *trebuia* să-l depună. Asta ar fi dovedit măcar pe jumătate că Rossi se înapoiase pe vas : poate după aceea coborîse din nou la țărm pentru vreun sfert de ceas, nemaireușind apoi să prindă vaporul.

Tentația era foarte mare, chiar acum, să arunce pașaportul lui Rossi în apă. Dar, mai presus de orice, exact ca la Hobart, Tornetta dorea ca vasul să plece cît mai repede. Dacă pașaportul nu era depus, se putea ca nava nici să nu ridice ancora. Sau, dacă lipsa lui nu era lămurită în interval de două zile, se va transmite un mesaj prin radio poliției din Hong-Kong :

„Avem un pasager lipsă“ — și poate pînă atunci se va descoperi și cadavrul și se va transmite un contramesaj. „A fost descoperit cadavrul unui italian de vreo cincizeci de ani, hainele pe care le poartă sînt cumpărate la Perth...“

Nu. Bucățica de carton trebuie depusă la administrator.

Pe punte se găseau cîțiva negustori ambulanți și o grămadă de pasageri ; tot felul de șuierături și alte zgomote mecanice dovedeau că vaporul se pregătea de plecare. Un steward se plimba de colo-colo cu o lanternă, luminînd pînzeturile și flecuștețele de metal expuse spre vînzare. „Încă cinci minute !“, strigă el, dar Tornetta știa că mai sînt două ore bune pînă ce nava ridică ancora. Vechitura asta nu pleca și nu ajungea niciodată undeva la timpul stabilit.

Toată vînzoleala cu frînghiile și cu pasarelele se lungea, în mod inexplicabil, încă cel puțin o jumătate de oră.

Coborî pe puntea Metaxas, să arunce o privire. Puntea era deschisă pe partea dinspre babord : acolo se afla ieșirea și intrarea principală. Administratorul șef și oamenii lui erau la datorie. Niște ofițeri se învîrteau și ei pe acolo și o mulțime de oficialități chineze și britanice discu-

tau de parcă erau la un cocktail. Pasagerii și vizitatorii vasului se fițiiau care încotro, cuprinși de agitație febrilă, plîngîndu-se : „Ce cald e !“ sau lăudîndu-se, aruncîndu-și unul altuia replicile obișnuite : „Am luat-o pe treizeci de dolari“, sau afișîndu-și superioritatea socială : „Am văzut tot ce se putea vedea !“ „E de la ambasadă, cunoaște pe dinafară toate colțișoarele. Trebuie să cunoști pe cineva care să te ducă să-ți arate pentru ca, într-adevăr, să *vezi* ceva.“

Un lungan și o fată se sărutau frenetic, rezemați de un cloason ; nimeni nu se uita la ei, dar, chiar dacă s-ar fi uitat cineva, totuna era. Cei doi se lansaseră într-o cursă contra timpului. Cîteva femei se împopoțonaseră cu perucile abia cumpărate ; chiar mama din Darwin pășea țanțoșă, cu totul altă ființă, cu lațe lungi și drepte... Pybus își făcea loc prin mulțime în șort și cu o cămașă descheiată la gît, respirînd pe gură, printre dinți, cu vădit efort, cu fața calmă, singur, frămîntat de propriile-i probleme.

Tornetta tremura de spaimă fără să se gîndească, așa cum îi spunea rațiunea, că totul e în regulă, cum nu se poate mai bine, atmosfera ideală, aproape de zăpăceală.

Între nemțoaica din barul de la prora și administratorul șef avea loc un scandal, ce trecea aproape neobservat.

— A trebuit să rămîn în continuare timp de patru ore — zbiera fata, dar Demetropoulos era enigmatic și indiferent ca de obicei. Un zîmbet abia schițat și privirea aceea, dincolo de chipul drăguț și înfuriat.

— În contract se spune...

Fata făcu un gest disprețuitor, furioasă.

— Puțin îmi pasă, e o *tîmpenie*. N-am venit pe vas să fac ore suplimentare ; Am venit să văd Hong-Kongul.

— N-aveai decît să vii ca pasager.

— N-aș face-așa o prostie !

Și pe birou se aflau vreo douăzeci-treizeci de pașapoarte. Nimeni nu avea grijă de ele. „Ca totdeauna“, gîndi Tornetta. Ocoli, trecînd spre capătul celălalt al tejghelei, ținîndu-și degetele fierbinți și umede pe cele două pașapoarte din buzunarul hainei.

Le puse alături de celelalte și se îndepărtă, cu capul și gîtul înțepenite, ca și cum, dacă nu vedea el nimic, nici

pe el nu-l puteau vedea. Nimeni nu-i adresă un cuvînt și se înapoie pe puntea de Paradă. Sirena sună, scoțînd aburi și un șuierat plîngăreț. Particule fine de păcură se așternură pe punte, pătînd și hainele cîtorva pasageri.

Undeva mieuna o pisică.

Pasagerii se înghesuiseră de-a lungul balustradelor, căscînd gura la agitația din port, la furnicarul de oameni, camioane, macarale, taxiuri sosind în ultimul minut. Tentația de a fugi sau de a se ascunde într-o toaletă era irezistibilă. Vizitatorii se revărsau la țărm într-un șuvoi nesfîrșit. Din nou, sirena. Aveau o oră întîrziere față de timpul de plecare anunțat în orar. Tornetta ar fi vrut să țipe de nerăbdare, în culmea îngrijorării. „Nu mai pleacă odată porcăria asta ?" Nici măcar nu ridicaseră pasarelele. Pretutindeni sclipeau lumini și iată una pe capota unei mașini ce venea în mare viteză dinspre Kowloon. Poliția ! Au sosit. Dar era o ambulanță. Nimic important. Altcineva suferea.

Pasarelele se ridicară. Aburul începu să șuiere.

Alături de Tornetta o fată plîngea cu suspine. Era Diane. „Proasta, se gîndi el, revenindu-i speranța și aroganța. Ce-o fi găsit-o de plînge ?"

Urale. Nici o senzație de mișcare ; îl luă pe neașteptate ; dar, dintr-o dată, portul și macaralele și oamenii de pe chei se dădură înapoi cu cîțiva metri.

Areopagus intră în calea centrală de navigație cu o prudență maximă, căci zona era foarte aglomerată de vapoare comerciale ancorate. Un vas comercial se găsea chiar pe direcția cursului vasului și echipajul acestuia urmărea cu interes manevrele chinuitoare, pînă la douăzeci și cinci de metri, cu cele două remorchere opintindu-se greoi. A fost necesară o jumătate de ceas numai pentru manevra de întoarcere. Drept în față, sclipeau luminile de pe insulele Verzi și Kan Yi chau. *Areopagus* nu părăsea Hong-Kong-ul pe aceeași rută pe care venise.

În cabină, Squibb își executa ritualul zilnic al picioarelor : deodorant și prosoape. Observă imediat :

— Ți-ai cumpărat pantofi noi.

Tornetta se cutremură.

— Da. Nu prea-mi plac.

— Ce-ai făcut cu cei vechi ?

— De ce ? rispotă Tornetta. Îi voiai tu ? Şi apoi, mai potolit ; Te-ai distrat bine ?

A doua zi dimineaţa, cerul era acoperit de nori şi parcă Hong-Kong-ul nici nu existase vreodată.

Dar fu uluit cînd, la micul dejun, o femeie se apropie de el şi îl întrebă :

— Unde vă este prietenul în dimineaţa asta ?

— Prietenul ?

— Domnul Rossi. Nu lipsea niciodată de la micul dejun.

Tornetta pricepu despre ce era vorba.

— A ! Poate că de data asta s-o fi culcat prea tîrziu aseară.

La prînz, aceeaşi femeie îl interogă din nou, deşi fără prea multă îngrijorare.

— Nu pricep unde s-o fi ascuns.

— Nu a debarcat la Hong-Kong ?

— Se întorcea la Melbourne.

— Avea treabă, aşa mi-a spus.

— Ce păcat, se plînse ea. Un om atît de drăguţ cu care puteai sta de vorbă. Aţi cumpărat ceva ?

— Nu cine ştie ce, spuse Tornetta. Doar un aparat de fotografiat şi o pereche de pantofi, dar aparatul mi s-a furat.

Partea a treia

LAT. 21°40' N/LONG. 120°50' E

Să ne rugăm Domnului
Binecuvîntează-ne călătoria.
Şi Sfintei Marii să ne rugăm,
Protectoarea noastră-n ceruri,
Fereşte-ne de curenţi duşmănoşi
Şi îmblînzeşte furtunile nimicitoare.

COLUMB

Ce plăcut e, cînd se porneşte vîntul
de furtună, să stai pe ţărm şi să-l
vezi de departe pe cel în pericol,
acolo în zare.

LUCREŢIU

21

Tomazos, în camera hărților, ascuns vederii lui Yannopoulos, timonierul, trase o duşcă de whisky din sticla pe care îşi luase obiceiul să o poarte la el. Nu era beat, ci numai abătut.

O radiogramă îl înştiinţa că se afla la nord de cursul stabilit ; ieşi pe puntea de comandă şi-i dădu instrucţiuni lui Yannopoulos :

— Trei grade la tribord.

Se lăsase seara, dar mai era încă lumină. Tomazos reveni în camera hărţilor şi examină jurnalul de bord. Era de acord cu însemnările făcute de Mollon, ofiţerul de cart de dinainte : direcţia vasului (corect stabilită, după citirile busolei obişnuite şi ale celei giroscopice şi în funcţie de deviere), latitudinea şi longitudinea ; timpul de navigaţie de la Hong-Kong pînă acum ; ora aproximativă cînd vor sosi la Guam ; cantitatea de carburant şi de apă folosită şi rămasă ; rotaţiile motoarelor (babord 103,7 pe minut, tribord 104,7) ; erorile busolei obişnuite şi ale busolei giroscopice (la ultima, ca de obicei, era zero) Observă însemnarea lui Mollon în englezeşte : „Căpitanul a fost la un bal mascat.“ Nu era exact, căci carnavalul nu se terminase încă ; abia se pornise. Tocmai balul îi declanşase lui Tomazos deprimarea, făcîndu-l să se simtă foarte singur.

Nu-i prea plăcea temperatura mării şi a aerului şi observă şi o creştere a intensităţii vîntului. Controlă din nou şi anemometrul îi indică intensitatea. Deoarece nava crea şi ea un curent de aer, adevărata intensitate a vîntului trebuia calculată printr-un paralelogram al forţelor.

Tomazos refăcu calculul ; nu mai încăpea îndoială : forța vîntului creștea tot mai mult.

Se duse la marginea punții de comandă. La suprafața mării, intensitatea vîntului era mai redusă din cauza frecării. Variația zilnică a temperaturii apei la suprafața mării și a aerului la nivelul mării era, de obicei, neglijabilă, deoarece radiațiile soarelui pătrundeau la o adîncime considerabilă, iar mișcarea valurilor făcea ca temperatura de la suprafață să se propage și în adîncuri. Acum variația era foarte mare. Tomazos observă, de asemenea, că hula oceanului își schimbase aspectul în comparație cu cea de după amiază. Valurile erau lungi, cam de 230 de metri, la un interval de aproximativ douăsprezece secunde. Înălțimea valului de la bază pînă la creastă nu era chiar așa mare încît să-i deranjeze pe pasageri, ci provoca doar vasului o legănare ușoară într-o mișcare de ruliu, dînd cel mult o senzație de instabilitate.

Înainte de a se reîntoarce în timonerie, Tomazos se așeză cu fața în direcția vîntului propriu-zis, care se schimbase într-o singură oră cu nouă grade. Știa că centrul de joasă presiune trebuie să se afle acum undeva la 8 sau 12 grade spre dreapta și remarcă, ușor alarmat, că asta era și direcția din care veneau valurile mari și lungi. Vîntul își schimbase direcția, adică de la est la sud sau chiar sud-sud-vest, în sensul acelor de ceasornic. Asta însemna că într-o regiune situată la o distanță de o sută pînă la cinci sute de mile se pornise o puternică furtună.

În camera hărților, examină barometrul. La tropice, presiunea atmosferică se modifica foarte puțin, cu excepția variației zilnice. Tomazos controlă în cartea de navigație pentru a afla care ar trebui să fie presiunea atmosferică în această regiune și în acest moment al anului. Se asigură că barometrul fusese reglat pentru înălțimea, temperatura de latitudine și indicele de eroare. Dar chiar și așa, barometrul arăta cinci milibari sub normal.

Mai avea de făcut încă două lucruri. Cum mai era încă lumină, privi cerul. O aglomerare de nori cirrus acoperea jumătatea de sud a cerului și la orizont i se păru că zărește nori altostratus.

Nu era vorba de o furtună obișnuită, ci, mai mult ca sigur, de un taifun.

Tomazos sună sala mașinilor.

— Măriți presiunea aburului. Se apropie o furtună.

Știa că hula mării se extinde pe o distanță de mii de mile de centrul furtunii și se făcea simțită pînă la patru sute de mile depărtare.

Tomazos puse în funcțiune radarul. Se aflau în strîmtoarea Bashi, la sud de Taiwan. Furtuna indicată de hulă părea că se găsește în fața lor, în direcția tribord. Era prudent să pornească ambele instalații radar, una pe o rază de 48 de mile marine pentru a urmări furtuna care s-ar fi apropiat și una pe o rază de 12 mile pentru a observa alte vase și a le evita.

Nu se zărea nici un alt vapor pe ecranul radarului fixat la 12 mile și nici urmă de furtună la cel fixat la 48 mile. I se luă o piatră de pe inimă. Asta îi permitea să evite orice mișcare, în ultimă instanță să se reîntoarcă la Hong-Kong.

Ieși din camera hărților pentru a se duce la radiotelegrafistul turc, al cărui post se afla mai înspre pupa.

— Ai primit vreun buletin meteorologic recent ?

— De la Hong-Kong — totul în ordine.

— Și de la Guam sau Manila ?

— Nimic.

— Transmite celorlalte vase și autorităților de la țărm că bănuiesc prezența unei furtuni tropicale foarte puternice la sud de poziția noastră.

Se conforma astfel articolului 35 din Convenția Internațională pentru Securitate pe Mare.

— Du-te și informează-l pe căpitan că îl rog să binevoiască să vină pe puntea de comandă, ordonă marinarului de gardă.

Și aceasta era o obligație ce revenea ofițerului de cart.

Pe radarul de 48 de mile se vedea un mic semnal luminos, în dreptul gradației 34. O altă navă. În timp ce-l aștepta pe căpitanul Vafiadis, Tomazos notă în jurnalul de bord indicațiile barometrului și ale hulei și, ezitînd, căci era cam îndepărtat (dar se întreba dacă n-o să vină momentul cînd, apropiindu-se de furtună, n-o să aibă nevoie de ajutor), consemnă și prezența unui vapor necunoscut, situat la 2° tribord față de actualul curs al vasului. Pentru moment, n-avea cum să știe dacă nava

aceea se apropia sau înainta cam în aceeași direcție cu *Areopagus*.

Căpitanul Vafiadis apăru pe punte. Pe față i se citea prudență și enervare.

— S-a-ntîmplat ceva, domnule Tomazos ?

— Cred că e o furtună tropicală puternică la sud sau la sud-est.

— *Crezi ?* spuse căpitanul Vafiadis.

— Am observat o schimbare în aspectul mării, explică Tomazos : vîntul și-a schimbat direcția cu nouă grade, a crescut pînă la intensitatea de gradul 6 și barometrul a coborît cu 5 milibari.

— Și ce spun dispozitivele speciale ? întrebă căpitanul aeru.

— Încă nimic.

— Și radioul ?

— Nici un semnal pînă acum.

— Ce indică barometrul în clipa asta ?

— O scădere cu alte două puncte.

Căpitanul Vafiadis se gîndi puțin.

— Mulțumesc, domnule Tomazos, că m-ai anunțat. Al făcut foarte bine. Dar, după cîte-mi amintesc eu, în caz de pericol barometrul trebuie să coboare mult mai mult de atît : zece milibari la cincisprezece mile, poate, și cam șaizeci în centrul furtunii.

— Domnule căpitan, marea arată așa ceva.

— Nu, domnule Tomazos, nu cred. Hula se extinde din centrul furtunii pe o rază de o mie de mile. Furtuna în sine nu cuprinde o zonă mai mare de treizeci de mile în diametru și s-ar putea să treacă pe lîngă noi la cinci sute sau la o mie de mile. Probabil se va îndrepta spre vest, năpustindu-se asupra insulei Hainan sau se va abate spre nord-est, lovind țărmul Hong-Kong-ului, pe care, din fericire, l-am lăsat la cel puțin cinci sute de mile în urmă.

— Să vă țin la curent, domnule căpitan ?

— Desigur, domnule Tomazos. Vezi, dacă e așa cum spun eu, n-are nici un rost să ne întoarcem la Hong-Kong; și dacă e așa cum spui dumneata, unde să fugim ? N avem unde !

— Putem încerca să o evităm, domnule.

— O vom face, dacă va fi necesar, consimți căpitanul pe un ton puțin zeflemitor.

Radiotelegrafistul turc, Barutcu, apăru pe puntea de comandă.

— Un mesaj radio din Filipine spune că a trecut un taifun pe acolo acum cîteva ore, scoțîndu-i complet din funcțiune. Furtuna se îndrepta spre vest-nord-vest.

— Perfect, spuse căpitanul Vafiadis. Exact ce-am spus eu.

Tomazos deschise gura să-l contrazică :

— Dar asta s-a întîmplat acum cîteva ceasuri, poate chiar acum douăsprezece ore. Pînă acum furtuna putea să-și schimbe direcția în sensul acelor de ceasornic, cum se întîmplă adesea în emisfera nordică.

Trebuia, totuși, să admită că analiza calmă a căpitanului nu era departe de adevăr. Chiar dacă furtuna se îndrepta spre V-N-V, spre nord sau N-E, putea să treacă la sute de mile de ei. Dacă trecea la est de *Areopagus*, oricît de aproape, tendința centrului furtunii — care se rotea în direcția inversă (adică N, V, S, E), era să împingă vasul în afara razei ei de acțiune.

Căpitanul, cu mult calm și bun simț, luase decizia de a continua drumul, ținînd cont și de considerente comerciale. Teoretic, căpitanul Vafiadis *era obligat* să facă totul pentru a-i proteja pe pasageri, dar, de fapt, el își asuma riscul pentru a asigura profiturile Companiei. *Areopagus* se conforma, în sfîrșit, orarului. Șefii săi ar fi fost neplăcut impresionați de un căpitan fricos care s-ar fi întors în ape mai sigure, la Hong-Kong. Asta însemna mai mult combustibil, timp pierdut, imense cheltuieli portuare și de pilotare ; cei 550 de pasageri vor avea și în continuare pretenția să li se servească zilnic cele trei-patru mese copioase ; în următoarele porturi de escală mărfurile vor aștepta, viitorii pasageri se vor enerva, unii vor face reclamații. Din punct de vedere comercial, deci, nu era ușor pentru căpitan să-și nesocotească orarul.

Tomazos aproape uitase de cealaltă navă văzută prin radar. Era acolo, mai aproape acum și descoperi nemulțumit că avea direcția contrară. Peste un sfert de oră, dispăru iar. O mulțime de zgomote se interferau ca un vuiet

și, cînd Tomazos le îndepărtă parțial cu ajutorul dispozitivului anti-bruiaj, văzu pe IPP (indicatorul de poziție plană), la patruzeci de mile depărtare, ecourile distincte și luminoase ale furtunii. Știa că ecoul meteorologic radar se producea datorită picăturilor de apă care împrăștiau o parte din energia incidentă a radarului înapoi pe o direcție paralelă pînă la receptor. Ceea ce îl îngrijora era strălucirea : căci intensitatea ecoului depindea de cantitatea de apă pe unitatea de volum, adică de starea vremii, și de dimensiunile picăturilor de apă.

La patruzeci de mile depărtare, apropiindu-se din ce în ce mai mult pe mare și pe cer, îi pindea o furtună îngrozitoare.

Tomazos schimbă direcția cu cîteva grade pentru a evita celălalt vas și așteptă ca furtuna să-și definească mai precis intensitatea pe micul ecran al radarului. Furtuna începuse în Doldrums, devenind un adevărat taifun undeva în spațiul alb de o mie de mile dintre Truk și insulele Palau, la $7^1/_2°$ deasupra Ecuatorului. Vîntul atinse foarte repede gradul 12 pe scara Beaufort, adică mai mult de 65 de noduri pe oră, ceea ce reprezenta o presiune atmosferică uriașă. Furtuna înainta pe o direcție de 280°, adică chiar spre nord-vest. Se deplasa cu 10 noduri pe oră, intensificîndu-se puțin odată cu latitudinea, însă pe o rază de 200 de mile de la centrul ei, se înregistrau diferențe extrem de neplăcute. La două sute de mile vîntul nu depășea gradul 7, fiind chiar mai scăzut spre partea ecuatorială și, la mai mult de 100 de mile de centru, vîntul era maximum de gradul 8. Dar la 75 de mile de centru suflau adevărate uragane și pe o rază de 50 de mile pe o furtună de peste 150 de noduri pe oră. Pentru comparație, un „vînt obișnuit" are o viteză de 16 noduri pe oră și exercită o presiune de aproape 0,453 kg/0,33 cm². Sub acțiunea unei asemenea forțe colosale valurile mării se ridicau cît munții — cu atît mai mult cînd se învălmășeau vînturi de diverse intensități. Mai mult, cînd furtuna se deplasa cu 10—15 noduri, raza pe care acționau aceste violente vînturi în vîrtejuri aproape se dubla. Nici o mirare că hula mării se extindea și pînă la o mie de mile de centrul uraganului. Astfel și direcția vînturilor

se modifica, inevitabil, pe sute de mile în jur. Cerul își schimba înfățișarea — straturile de nori cirrus pe care-i văzuse Tomazos mai înainte crau înlocuite de nori altostratus, acolo unde se muta centrul furtunii și de nimbus și „nori mînați de vînt", pe măsură ce aceasta trecea.

Taifunul de abătuse la nord de Mindanao și traversase Filipinele chiar la sud de Manila. Vîntul ajunsese la viteza de 250 de picioare pe secundă, adică 156 de metri pe oră. Bărcile erau aruncate din porturi pe străzi, copacii îndoiți și smulși din rădăcină, automobilele răsturnate, stîlpii de tensiune scoși din pămînt și firele rupte ; izbucneau focuri care se transformau în adevărate incendii. Bucăți de cărămidă erau proiectate ca șrapnelele de mitralieră, găurind scîndurile de lemn sau trunchiurile copacilor.

Distrugerilor provocate de vînt li se adăuga dezastrul pe care-l făcea apa. O asemenea furtună apropiindu-se de coastele Filipinelor producea o inundație de proporții uriașe. Valurile gigantice, care-și aveau originea în cvadrantul drept din spate al cercului furtunii, traversau zona ciclonului și izbeau țărmul, provocînd o ridicare a nivelului apei pe o distanță de 200 de mile spre dreapta liniei de înaintare a furtunii. Această umflare a apelor începea cînd centrul taifunului se afla la 400 de mile depărtare și continua pînă ce acesta ajungea la țărm. Înălțimea nivelului apei creștea la țărm, în apropierea centrului furtunii, cu peste 8 metri față de nivelul obișnuit al fluxului.

În cîteva ceasuri, ciclonul a distrus 341.271 de case, a inundat și a provocat pagube pe 1 393 001 acri de cîmpuri și de păduri și a omorît 154 de persoane și 19 998 de animale.

La numai cincizeci de mile distanță de regiunea în care provocase aceste distrugeri și pierderi, cursul furtunii (adică direcția centrului ei) se schimba brusc și tumultul masei de aer și de vînt se abătea în sensul acelor de ceasornic astfel că, o dată ajunsă la latitudinea 15° nord, se îndrepta spre nord. Centrul furtunii n-avea mai mult de două-trei mile în diametru și era relativ calm, însă cu o mare agitată și tulburată. La centru, răsucin-

du-se în sens invers acelor de ceasornic, se afla grosul ciclonului, pe cincisprezece mile, cu vînturi de peste 100 de m/oră, cu valuri uriașe de cincisprezece sau chiar de douăzeci și cinci de metri înălțime.

Prin urmare, căpitanul Vafiadis greșise și își pusese nava în primejdie. Căci furtuna se îndrepta acum spre nord și se putea abate și mai mult spre nord-est. Fie că trecea în fața sau în urma navei, *Areopagus* se va găsi în periculosul semicerc, cu vînturi ce o vor arunca și mai mult în mijlocul furtunii, dacă centrul acesteia trecea în spatele ei, și, oricum, o vor azvîrli pe vreun țărm lateral.

În această vastă zonă a Pacificului și a Mării Chinei de Sud se înregistrau cam 250 de cicloane tropicale pe an, însă în octombrie anotimpul lor „în mod normal" trecuse. Adesea nu existau suficiente informații pentru a se putea transmite un avertisment precis și vapoarele se ghidau, de obicei, după propriile lor observații. De cele mai multe ori, datele despre o furtună puternică nu *puteau* fi comunicate dinainte, deoarece diametrul acesteia era foarte mic. O furtună tropicală nu cuprindea zone atît de vaste ca ale cicloanelor care bîntuiau la latitudini mai nordice. Vînturile aveau o mișcare în spirală către centru.

La bordul vasului cu abur *Seattle Doll* toată lumea își dădea seama că se apropie o furtună. Știau că era de importanță vitală să se mențină în afara unei raze de 200 de mile de centrul ei, căci la această distanță vîntul nu depășea gradul 7, ceea ce permitea o libertate de manevre. Furtunile tropicale se deplasau adesea atît de încet, încît navele aflate în față puteau ușor să o ia înainte ; sau, dacă era la pupa, să le depășească.

Dar pentru a scăpa de furtuna asta, vapoarele trebuiau să înainteze cu cel puțin 20 de noduri pe oră, ceea ce *Seattle Doll* nu-și putea permite.

Vasul cu abur *Seattle Doll* era nava pe care Tomazos o văzuse sub forma unei luminițe galbene pe ecranul radarului. Avea o viteză de 13,5 noduri, putînd astfel să-și creeze singură un sistem de valuri cam de 33 de metri de la o creastă la alta. Viteza valului depindea de mărimea lui și valurile stîrnite de furtună depășeau vasul *Seattle Doll*. În scurt timp, valuri de nouăzeci și nouă de

metri, cu viteze de 23 de noduri, se prăvăleau asupra lui, zgîlțîindu-l zdravăn. Era preferabil să ai sub pupa creasta valului și nu depresiunea lui, altfel valul care venea din spate ar fi năvălit peste pupa.

Pe măsură ce se accentua furtuna, vizibilitatea scădea pînă la maximum un kilometru, devenind uneori nulă. *Seattle Doll* avea nu numai un puternic tangaj, dar se și răsucea continuu, împinsă de forța vîntului, ceea ce îi lăsa o foarte mică marjă pentru ruliul sub vînt. Deși toate gurile de intrare fuseseră închise ermetic, valuri uriașe de apă se năpusteau prin ventilatoare, prin gurile de aerisire și prin orice alte deschizături cît de mici de pe puntea superioară.

Se pierdu controlul timonei minute în șir, luminile se stinseră și singurul radar, ca și postul radio, se blocară.

Tabloul de comandă și alte dispozitive electrice au făcut scurt-circuit cînd apa a năvălit peste ele, provocînd trei incendii. Nivelul apei care inundase sala mașinilor se ridica la treizeci de centimetri.

Vîntul a smuls catargul de la prova pe care erau fixate plăcile reflectoare ale radarului. Aceasta era una din cele două cauze pentru care *Seattle Doll* dispăruse de pe ecranul radarului lui Tomazos. Cealaltă cauză era faptul că fasciculul radarului e îngust ca la reflector, scrutînd întunericul în toate direcțiile. *Seattle Doll* ieșise din vizibilitate, intrînd în imensitatea văioagelor de apă și acum vîrful indicatorului de pe radarul lui *Areopagus* începuse și el să salte în sus și în jos în mișcarea ruliului, oscilînd în jurul posibilei ținte.

Seattle Doll era zguduit de un ruliu sub vînt, puternic și prelungit, cam la 45°, rămînînd suspendată în această poziție îngrozitoare cîteva secunde. Oamenii nu mai reușeau să o piloteze, deoarece erau și ei răniți. Uneori nu mai puteau nici să se țină pe picioare.

Seattle Doll era un vas comercial cu o capacitate de 6 742 tone. Fusese construit acum douăzeci și șapte de ani și, cînd nu avea încărcătură, centrul de greutate era foarte înalt. Asta din cauza mai multor factori — o carcasă sudată, instalațiile ușoare de putere joasă, o grindă transversală masivă și o anumită cantitate de balast permanent, fixat în carcasă. Avea o bună stabilitate atunci cînd era

foarte încărcat, dar atunci cînd nu avea încărcătură sau balast temporar suferea de ruliu excesiv. Balastul era necesar pentru un scop mai puțin obișnuit, pentru a-i coborî centrul de greutate. Din acest motiv, balastul sau încărcătura era ținută pe vas la un nivel cît mai ridicat; în acest moment, 1900 de tone se găseau depozitate între punți. Vasul trebuia să fie prevăzut cu panouri despărțitoare extrem de solide și, cu toate că se ținuse seama de acest lucru, esențial pentru securitatea navigației, panourile nu erau destul de rezistente pentru a ține piept unui taifun. Panourile despărțitoare mobile aveau niște suporturi metalice în unghi pe care furtuna le slăbise, astfel că o parte din încărcătură alunecase la babord. Dacă *Seattle Doll* s-ar fi aflat pe o mare calmă, s-ar fi putut observa că are o înclinare medie cam de 14°.

Călătorea de la Vancouver la Hong-Kong și Saigon cu o încărcătură de petrol, vopsea, explozive, saltele, îmbrăcăminte și material pentru bombeuri. Acesta se confecționa din straturi de bumbac sau din material de lînă impregnat cu nitrat de celuloză, soluție de colofoniu și vopsea și era folosit pentru a forma partea interioară, tare, de la bombeurile cizmelor și pantofilor.

Cînd a început să miroasă a fum, care s-a descoperit că venea de la ventilatorul din cala numărul 3, unde se afla îmbrăcămintea și saltelele, ofițerii de la puntea de comandă s-au neliniștit, deoarece în cala alăturată se afla materialul pentru bombeuri, iar în cealaltă explozivele. Au fost pregătite în grabă stingătoarele cu abur și, în acel moment, unul din marinari a fost azvîrlit peste bord; dar furtuna nu le îngăduia milă, așa că n-au putut să se oprească și să încerce să-l salveze. Aburul a îmbibat saltelele și a lichefiat explozivele, care au devenit foarte instabile.

Nimeni nu dădea nici o atenție materialului pentru bombeuri.

În două rînduri Tomazos văzuse nava *Seattle Doll* pe ecranul radarului — prima oară la 34 de mile și apoi din nou la 25 de mile. De fiecare dată a observat că linia indicatorului se rotea sincronizat cu antena, a văzut inelele care indicau distanța și o scurtă sclipire a indicatorului

de cap atunci cînd acesta a trecut peste linia de credință. Această linie trasată pe ecran consta, de fapt, dintr-o serie de puncte luminoase pe un tub electronic a căror viteză corespundea emisiei de unde radio ale antenei. Punctul se mișca din centrul tubului pînă la scala azimutului și, pentru că se repeta cu o frecvență de emisie de peste 2000 de „pulsații" pe secundă, apărea sub forma unei linii continue. De-a lungul acestei linii, strălucirea a fost întreruptă cînd ecourile reflectate au dat de *Seattle Doll*, după care au dus la creșterea descărcării de electroni, marcînd un punct luminos pe ecran. Sincronizarea de precizie micronică a undelor transmise și a celor reflectate — care se propagau cu o viteză de o milă marină pe șase milionimi de secundă — separa și indica distanța. De fiecare dată cînd antena îndrepta undele radio asupra țintei — adică la fiecare două secunde, deoarece se rotea de 30 de ori pe minut — undele reflectate venite înapoi reaprindeau punctul luminos pe ecran. Tomazos citise radarul de două ori, la un interval de jumătate de oră. Radarul nu arăta aspectul celuilalt vas, dar indica aliniamentul; cursul lui *Seattle Doll* și viteza sa puteau fi calculate dintr-o combinație între timpurile celor două poziții succesive, relevmentul aparent și cele două aliniamente.

Din toate acestea Tomazos a dedus că celălalt vas avea o direcție contrară. Ordonase o cîrmire de cîteva grade la tribord. Însă atunci cealaltă navă dispăruse și nu mai reușise să o prindă din nou. Faptul îl îngrijora numai parțial — din punctul de vedere al celorlalți — și trase concluzia, corectă dealtminteri, că în timp ce vasul celălalt se afla pe creasta unui val, antena radar de pe *Areopagus* cerceta alte cvadranturi ale orizontului, iar cînd undele radio treceau din nou peste locul respectiv, într-un fascicul de numai cîteva grade în diametru, cealaltă navă se afla, probabil, la baza valului, neputînd astfel să fie detectată de semnalele de cercetare. În cazul ăsta însemna că cealaltă navă se găsea pe o mare cu o hulă puternică, lucru cît se poate de probabil, de vreme ce venea din direcția din care se apropia furtuna.

Lăsase deschis radarul și în curînd acesta îl informă de situația dificilă în care se găsea. Oricum, o dedusese,

cu instinctul marinarului. Centrul furtunii trebuia să fie undeva între 9 și 11 grade la dreapta față de direcția vîntului, adică la tribordul lui *Areopagus*. La douăzeci de mile depărtare la babord, ieșeau din apă stîncile care marcau punctul cel mai sudic al insulei Taiwan. Parcă se găsea pe cadranul unui ceas gigantic, fără să știe însă dacă limbile îl vor plasa la ora zece, la douăsprezece sau la două. Era un ceas care mergea în sens invers, astfel că la ora zece, limbile l-ar fi răsturnat. La douăsprezece, s-ar fi aflat pentru cîtva timp în regiunea de calm de la centru unde nu se rotea nimic. Dar la ora două ar fi fost luat pe sus de limbile ceasului, care, pe lîngă că mergea în sensul invers, se și ridica în același timp.

Afară, furia apelor, scăderea bruscă a mercurului barometrului și cerul care stătea amenințător îi spunea că se află, oricum, la ananghie. Ordonase cu toată viteza înainte și *Areopagus* despica valurile cu 17,8 noduri pe oră. Marea era agitată și Tomazos își închipuia că unii pasageri or să fie cuprinși de panică.

Văzu acum pe ecranul radarului forma circulară, solidă, mare a furtunii și a vîrtejurilor ei imense. Ocupa jumătate din ecran. Din curbura liniei reflectate care trasa contururile norului de ape dezlănțuite, aprecie că centrul ei va trece în spatele transatlanticului. Erau prinși la ora două pe marele cadran și era foarte probabil ca furtuna să îi împingă de la spate în drumul ei spre nord. *Areopagus* se grăbea să scape din acest cvadrant periculos. Căpitanul Vafiadis fusese avertizat, dar își asumase riscul. Era însă tot atît de adevărat că prin radio nu se semnalase nimic. Ofițerul radiotelegrafist turc se năpusti acum pe punte împiedicîndu-se, aproape prăbușindu-se — cu un mesaj prin care se anunța o furtună tropicală puternică, transmis ca primă urgență pe unul din circuitele operaționale. Dar venea cu o întîrziere de ceasuri.

Se făcuse complet întuneric. Valurile erau uriașe, marea tulbure și destul de agitată ca să-i îngrijoreze chiar și pe marinarii experimentați. Izbea nava dinspre tribord, provocîndu-i un ruliu extrem de neplăcut. Rămase chiar cîteva clipe nesfîrșite suspendată în aer pe creasta unui val. Tomazos știa că pe vas toate obiectele care nu erau

prinse bine vor porni la vale — pahare și scrumiere, saxofoane și valize...

Căpitanul Vafiadis revenise pe puntea de comandă și-i spunea acum lui Tomazos, pe un ton dezagreabil :

— Ei bine, acum ești mulțumit ?

— Vîntul bate cu forța patru pe prova tribord și avem acum o viteză de 17 noduri, îl informă Tomazos.

— Ce-ți spun aparatele ?

— Că centrul furtunii va trece la cinci mile în urma noastră.

— Înțeleg, zise căpitanul. Deci trebuie să ieșim repede de aici.

Observația lui părea cam deplasată și puțin crudă față de soarta pasagerilor. Balul mascat fusese abandonat fără alte comentarii.

Acum vîrsta venerabilă a vasului *Areopagus* și neglijența de întreținere începură să se resimtă. Marea agitată, cu valuri cît casa, îl luară în primire, zguduindu-l din toate încheieturile.

În timpul unei rotații în apă, paletele elicei întîlneau zone cu viteză mai mică în șiajul navei. Acest lucru se întîmpla atunci cînd paletele se aflau în partea superioară a aparaturii de la pupa. Coborîndu-se la un unghi de aproximativ 60°, întîlneau ape cu viteză relativ mai mare și apoi, din nou, reintrau într-o altă regiune de mică viteză în partea inferioară a aperturii. Nivelul absorbției pe spatele fiecărei palete creștea pînă ce valoarea maximă a presiunii negative era mai scăzută decît presiunea locală a vaporilor. Rezultatul era o separare a aerului de apa înconjurătoare și formarea unui nor sau a unei plăci de „cavitație". Bulele de aer nu rezistau mult timp, bombardînd paletele cu o violentă forță mecanică. Asta se mai întîmplase și altădată cu elicele vasului *Areopagus*, dar, de data asta, elicea de la babord cedă. Suprafața paletei erodate începu să slăbească.

Marea cu valuri uriașe era foarte agitată și *Areopagus* era supus tangajului, începînd să devieze. Clipe nesfîrșite elicele sale ieșeau complet afară din apă. Se învîrteau prea repede, și asta se adăuga vibrației generale, în special la pupa, supraîncălzind arborii și lagărele. Elicea de

la babord nu rezistă la aceste variații și începu să se deformeze.

Tomazos își dădea seama că ceva nu e în regulă din cauză că nava pierdea din viteză și (deși nu cunoștea cauza scăderii forței de înaintare) știa că *Areopagus* nu va scăpa de furia furtunii. Era un mare ghinion — dar sigur oare nimic mai mult? — și îi părea rău pentru pasagerii care, timp de cîteva ore, vor fi scuturați zdravăn...

Tensiunea exercitată asupra arborilor elicelor din cauza violenței alternației de cuplu — o secundă rotindu-se prea repede, ca în următoarea să trebuie să facă față uriașului efort atunci cînd elicele se cufundau din nou în tonele de apă — a scos la iveală și alte p ncte slabe din structura navei. Primul care a cedat se afla în apropierea pupei. Colțul de la cușca ascensorului care dădea pe punte (Metaxas) fusese lăsat în unghi, fără a fi rotunjit. Uzura excesivă de-a lungul anilor, și acum vibrațiile foarte puternice, provocară o spărtură locală care se întinse de-a lungul plăcilor metalice ale p nții și în jos pe fila verticală pînă în dreptul unui hublou.

Lui Tomazos i se comunică telefonic acest lucru. Mollon sosise pe punte — și Makris la fel, din cauza furtunii — și răspunsese el la telefon. Mollon îi spuse lui Tomazos cu umor caustic australian :

— Dacă barca asta nu se rupe în două și dacă supraviețuim furtunii, bag mîna-n foc că minunea de radar o să ia foc.

De-abia rostise asta cînd sirena de alarmă se porni să urle automat. În același timp sună și unul din telefoanele de pe punte.

O voce sugrumată zbieră în urechea lui Tomazos :

— Frizeria a luat foc, domnule.

— Cît de grav e ?

— S-a aprins spirtul și alte substanțe. E foarte mult fum, domnule.

— Am înțeles, spuse Tomazos scurt.

Presupuse că s-a produs un scurt circuit din cauza scurgerilor de apă sau a obiectelor care cădeau. Pasagerii, cărora acum le era rău, umblau, probabil, pe coridorul plin de fum, împiedicîndu-se de toate obiectele, dar n-avea încotro, trebuia să lase ușile antiincendiare. Pasagerii se

vor găsi izolați într-un spațiu foarte circulat. Echipa de pompieri va încerca să stingă incendiul, dar cu fumul, cu bezna, care poate devenise totală, și pe o mare furtunoasă, această operație nu era deloc ușoară. Și în saloanele de coafură erau substanțe inflamabile care, dacă se aprindeau, dădeau naștere unor incendii cumplite.

Putea să delimiteze zona incendiului, pentru că cloasoanele principale ignifuge — situate la vreo 50 de metri unul de altul — cu ușile ignifuge despărțitoare, împărțeau nava, de la chilă pînă în vîrful suprastructurii, într-o serie de compartimente ignifuge. Sistemul de stingere nu putea probabil pune capăt unui incendiu de păcură, dar cel puțin putea localiza din vreme focul.

Tomazos ar fi putut tăia curentul de aer care alimenta focul închizînd curentul de ventilare forțată și aerul condiționat. Era extrem de periculos, deoarece saloanele de coafură se aflau într-o zonă plină de tot felul de vechituri de lemn, ușor inflamabile — saloane și cabine... Era teribil de îngrijorat din cauza poziției centrale a saloanelor. Se aflau în măruntaiele vasului, ba și mai rău, chiar la mijloc. Un incendiu care izbucnea la pupa nu se putea întinde pînă la prova din cauza curentului creat prin mișcarea vasului. Dacă izbucnea focul la prova, Tomazos ar fi schimbat cu 180° cursul navei, în așa fel ca vîntul să îndepărteze focul. Dar un incendiu la mijlocul navei, la cinci punți dedesubt și pe o furtună de proporții uriașe care-i făcea și pe marinarii cei mai experimentați să se încrîncenеze de groază, să se tîrască și să se prăbușească... Era, într-adevăr, un lucru de temut. Îi veniră în minte incendiile nimicitoare din istoria navigației — *Georges Philippar, Empire Windrush, Morro Castle, Lakonia* și *L'Atlantique*. Mai tîrziu, află că doi marinari, văzînd flăcările, începuseră să lovească în ușa încuiată ca să ajungă la ele — un gest eroic, dar total greșit, deoarece permisese aerului să pătrundă în saloane.

Mollon se repezi spre Tomazos, împleticindu-se, și îl informă, tocmai cînd privea drept înainte prin micul ochi de geam spălat în continuu de ploaie și de spuma valurilor violente :

— S-a dus cutiuța luminoasă.

— Care din ele ?

— Cea de douăsprezece mile.

Radarul de 12 noduri era un sistem de supape, model 1955, și, deci, mai puțin sigur decît aparatele ulterioare, tranzistorizate.

— Aș bea ceva, continuă Mollon. Mă simt îngrozitor. Să începem să ne rugăm ?

— Schimbă-l la 12 noduri pe cel fixat la 48.

— Pentru ce, camarade ?

— Mai e un vapor.

Pe punte era aproape complet întuneric. Se zărea doar luminița roșie a telegrafului și lumina de la celălalt aparat radar, aflat încă în stare de funcționare. Tomazos îi vedea pe ceilalți ofițeri agățîndu-se fără rușine de mobile sau rezemîndu-se bine. *Areopagus* se ridica asemenea unui ascensor, uneori în canarisire, apoi cădea brusc, parcă s-ar fi rupt un cablu, ca, după aceea, să devieze lateral... Suporta foarte rău încercarea sau poate asta era cea mai îngrozitoare furtună prin care trecuse vreodată.

— Cum se comportă ? îl întrebă el pe Yannopoulos.

— Cred că elicea de la babord a slăbit, spuse marinarul. E foarte dificil să o țin pe direcție.

— Marea o împinge la babord.

— E adevărat, domnule prim ofițer.

— Ești obosit ?

— Nu încă, domnule prim ofițer.

— A naibii furtună !

Tomazos era foarte alarmat din cauza celuilalt vas, punctul acela luminos identificat de un instrument electric... Făcuse o manevră dictată de poziția relativă a celuilalt. Dar „dispăruse" și n-avea cum să știe dacă nu manevrase și el. Nici o regulă de navigație sau de pilotare nu spunea că, dacă un vapor face o manevră, celălalt n-are voie și el să o facă. Tot nu devenise vizibil pe ecranul radarului alternativ, acționînd acum pe o rază de 12 noduri. Poate pînă acum depășise *Areopagus*-ul, dar Tomazos avea simțul superstiției marinărești care știe cînd e bine și cînd e rău, ori de data asta norocul nu-i prea surîdea. Focul nu fusese stins și spărtura ar fi fost gravă chiar și pe o mare calmă — sau în port, darmite acum... Teoretic, cele două nave se întîlniseră cap în cap (însă la o distanță puțin periculoasă, de 25 de

mile). Acest lucru era reglementat de regula 18 din codul de navigaţie, care se referea la momentul cînd fiecare vas vedea catargele celuilalt în linie cu ale sale şi pe timpul nopţii, cînd ambele vase pot să observe luminile de poziţie ale celuilalt. Tomazos văzuse că poziţia era într-adevăr în linie, la o distanţă de 25 de mile : „văzuse" acest lucru cu ajutorul unui instrument. Regula 18 din acelaşi cod prevedea că *fiecare* din cele două nave care se întîlneau pe aceeaşi direcţie trebuiau să cîrmească spre dreapta. Tomazos dăduse ordine în acest sens şi, treptat, ocolise, revenind la cursul iniţial. Dar să presupunem că marea zbuciumată era de ajuns de puternică pentru a împinge şi celălalt vas din cursul său. Asta ar însemna în direcţia lui *Areopagus*. Şi, în unele cazuri, regula 22 prevedea o abatere spre babord pentru a evita o ciocnire în faţă — deşi nu în cazul unei distanţe mari ca cea de 25 de mile : o uşoară cîrmire spre tribord, chiar făcută numai de una din nave, era manevra cea mai potrivită. Oare celălalt vapor îl „văzuse" pe *Areopagus* înainte de cîrmirea sa de 3° la tribord ? După ce revenise la cursul său iniţial ? Oare ofiţerii şi-au dat osteneala, în imensitatea oceanului, să stabilească mişcarea relativă a unui alt vas — o operaţie oricum obositoare în aceste neplăcute condiţii, care necesitau douăzeci de minute de calcule matematice, după două notări succesive de poziţie, la o jumătate de oră interval ?

Se reîntoarse la poziţia lui de lîngă micul ochi de geam udat fără-ncetare de ploaia violentă şi de valurile înspumate. Abia ajunsese acolo, cînd un val uriaş săltă vasul la douăzeci de metri în aer, zguduindu-l. Tomazos se agăţă de cea mai apropiată piesă de metal, care se nimeri să fie cadranul ce indica rotaţiile motorului de la tribord. În spatele său, auzi bufnitura unui corp pe podea şi pe Makris strigînd :

— A căzut căpitanul.

Observaţia fu urmată de răspunsul supărat al căpitanului, care se lupta să se ridice în picioare :

— N-am nevoie de ajutorul nimănui, domnule al treilea ofiţer.

Privind înainte, Tomazos văzu la lumina unui fulger că *Arcopagus* se găsea suspendat pe creasta valului şi că

acesta avea o înălțime de vreo douăzeci de metri. La pupa, elicele care se învîrteau în aer parcă-i zgîriau creierii.

În acea scăpărare de lumină, spectacolul te scotea din minți. Dar nu numai atît ; pe cînd *Areopagus* era aruncat și prăvălit pe povîrnișul unui munte de apă, Tomazos zări alături, ridicîndu-se în timp ce el cobora, luminile unui alt vas. Îngrozitor era că văzuse *toate* luminile — cu alte cuvinte, lumina albă de pe catargul de la prova, o altă lumină albă pe catargul principal de cinci metri înălțime, o lumină roșie la babord și una verde la tribord. Asta însemna că nava avea mai mult de cincizeci de metri lungime. Lumina de pe catargul principal trebuia să fie situată cu cel puțin 5 metri mai sus ca cea de la prova. Ochii lui au apreciat, în mai puțin de o secundă, că această navă se găsea la numai cîteva sute de metri depărtare, cel mult o mie de metri.

Mîna lui se și ridicase la mînerul din tavanul punții, despre care întrebase domnul Biggar cu cîteva săptămîni în urmă, și îi strigă lui Yannopoulos :

— Tribord, cît poți de mult ! — un ordin crîncen, dar Yannopoulos învîrtea timona.

„O, Dumnezeule", imploră Tomazos în gînd, însă timpul nu-i permitea să-și continue rugăciunea nici măcar în gînd...

Exista, teoretic, o alternativă. Nu. N-avea alternativă. Regulile spuneau tribord. Dar în realitatea îngrozitoare a mării și a navigației avea alternativă. Ar fi putut să comande „Oprește" ! la sala mașinilor, și apoi „cu toată viteza înapoi !" pentru a micșora efectul unei coliziuni la prova. Știa că ciocnirea era acum aproape inevitabilă. Dar un ordin de oprire era numai un ordin formal, care se referea la oprirea motoarelor. Nava, chiar și pe o astfel de mare, ar fi continuat să înainteze, împinsă de inerție, micșorîndu-și treptat viteza pe o distanță de cîteva mile, chiar și atunci cînd, ulterior, motoarelor li s-ar fi comandat „Înapoi". În cazul unui ordin de oprire a motoarelor, fără a le porni în direcție opusă, un petrolier de dimesiuni mari avea nevoie de o oră și de nouă mile parcurse pînă să se oprească complet. În spatele punții de comandă, nava

orice navă — se lărgea, avînd un volum de carenă maxim, în spațiul unde se găseau cazanele și sălile mașini-

lor. Flotabilitatea navei se datora în cea mai mare măsură acestei porțiuni foarte adînci și bombate pe trei sferturi. Dacă transatlanticul *Titanic*, „cel care nu se scufundă", nu s-ar fi întors din drum atunci cînd a întîlnit gheţarul în acea teribilă noapte din 1912, dacă și-ar fi urmat cursul — ceea ce ar fi necesitat o enormă tărie sufletească din partea căpitanului — prova frumos arcuită ar fi fost făcută armonică, dar flotabilitatea sa s-ar fi menținut aproape în întregime. Întorcîndu-se cu spatele, pupa dublă fusese despicată pe din două... Dar, dacă cele două vapoare urmau să se ciocnească acum față-n față, nici unul nu avusese timpul să încetinească deajuns. Pentru a opri complet, amîndorura le-ar fi trebuit o distanță de două pînă la cinci mile. Răspunsul la comanda telegrafului era mult încetinit. Mecanicii primeau întîi ordinul de oprire (adică aducerea la punctul mort, ca la un automobil, dar cu mecanisme de angrenare cîntărind tone), și apoi cel de schimbare a direcției cu o sută optzeci de grade... Altminteri, greoaiele mecanisme s-ar sfărîma...

Alternativa pusă în aplicare era o cîrmire la tribord și, dacă și celălalt vapor făcea același lucru, exista o șansă infimă de salvare totală și una, puțin mai mare, de atingere razantă. Dacă celălalt vas *nu* cîrmea spre tribord, în timp ce *Areopagus* executa această nanevră, existau toate șansele ca transatlanticul să fie despicat în două. Sau, dacă nava cealaltă își schimba direcția spre tribord, cum aceasta era un petrolier gigant, de trei sute șaptezeci de metri lungime, *Areopagus* putea s-o lovească la babord, lîngă pupa.

În plus, nici abaterea la tribord, chiar executată de ambele vase, nu era lipsită de pericole. Trecerea prin apă a carenei navei era însoțită de o serie de schimbări de presiune și viteză care se manifestau pe toată suprafața navei — la pupa, la prova, dedesubt și pe ambele traverse. Apa acționa cu mai multă viteză asupra traversei dacă vasul se afla mai aproape de malul vreunui fluviu sau de o altă navă : apa, închisă într-un spațiu restrîns, se scurgea mai repede. Deoarece pupa majorității navelor era mai grea decît prova, efectul se făcea simțit mai puternic la pupa și prova avea tendința să fie îndepărtată de malul solid al fluviului sau de nava din imediata apropiere.

Marea exercita o presiune mai mare pe porțiunea exterioară, împingînd navele una către cealaltă. Mișcarea aceasta putea fi corectată din cîrmă, dacă această corecție se făcea (ca acum) cu suficient timp înainte.

Totuși, primul efect al cîrmirii la tribord era o puternică deplasare a navei către babord, în special la pupa, efectul ulterior de întoarcere la tribord apărînd cîteva minute mai tîrziu...

Tomazos știa toate acestea, știa ce se întîmplă, își dădea seama că marea, deși foarte agitată, acționa cu o forță năprasnică, la tribord. Chiar și în aceste condiții, mîna sa apucă mînerul și un șuier prelung de sirenă semnală celuilalt vas „cîrmesc spre tribord". Trebuia să acorde celuilalt vas o șansă.

La bordul lui *Seattle Doll*, manevra de cîrmire la tribord fusese executată chiar înainte de șuieratul sirenei de pe *Areopagus*, pe care, oricum, nu prea aveau cum să îl audă.

Pe amîndouă navele oamenii se chirceau îngroziți, tremurînd de spaimă atunci cînd văzură celălalt vas, în ciudata și fioroasa poziție în care îl adusese furtuna. Unii începură să țipe, alții încremeniră, înghețați de groază, cîțiva se trîntiră la podea...

Cele două nave ar fi reușit să evite ciocnirea, dacă ar mai fi avut măcar jumătate de minut la dispoziție sau dacă marea le-ar fi fost favorabilă... Dar așa, se ciocniră în plin, babord la babord, smulgîndu-și porțiuni întregi, trecînd apoi mai departe, cu viteza mult redusă, într-o ploaie de scîntei.

Seattle Doll îl lovise pe *Areopagus* în partea din mijloc, între cloasoanele 83 și 151, astfel că numai un singur compartiment principal a fost afectat (cel puțin la început), ambele extremități rămînînd intacte. Era cea mai mică avarie posibilă într-o ciocnire care fusese prevăzută...

Rezervoarele mari de combustibil de la babord au fost ciuruite în urma șocului. Erau pe sfert goale, așa că apa mării năvăli pe dată înăuntru și această inundare parțială produse un moment de canarisire de trei mii de tone, astfel că *Areopagus* se înclină în cîteva secunde cu 10°. Obiectele din cabine se sfărîmară, se sparseră, strivindu-se pînă la

nivelul acestor rezervoare. Luminile se stinseseră, deşi cîteva momente Tomazos nu şi-a dat seama de acest lucru.

La jumătate de milă distanţă, explozivele lichefiate au luat foc explodînd, arzînd saltelele şi ajungînd la tonele de material pentru bombeuri, de care echipajul de pe *Seattle Doll* nu ştia nimic şi care reprezenta un pericol imens. Oamenii, extenuaţi după ore de luptă cu focul şi cu apa, o luară de la început, cu energia pe care le-o dădea disperarea, pornind să stingă incendiul din magazia de explozive. Între timp, materialul pentru bombeuri explodă cu o violenţă înspăimîntătoare, despicînd nava în două. Jumătăţile de navă luară foc, dar nu se scufundară imediat. Furtuna se năpusti asupra lor. Bărcile de salvare luară foc sau se făcură ţăndări. Oamenii au fost grav răniţi, omoriţi sau arşi de vii...

Pe puntea de comandă a lui *Areopagus* domnea oarecare zăpăceală, deoarece căpitanul, pierzîndu-şi echilibrul, fusese zvîrlit de efectul ciocnirii şi zăcea acum la podea cu faţa grav rănită. Tomazos comandase încetinirea vitezei. Furtuna nu-i permitea să se oprească, dar nu voia ca elicele să taie apa în care se zbăteau oamenii. Trebuia să-i salveze. Dumnezeu, credea el, cruţase bătrîna navă, însă aveau să urmeze ceasuri de groază.

Nu era stăpînit de spaimă, ci de emoţie (dar, bineînţeles, fără crampe la stomac !). Îi veniră în minte cuvintele simple, de încredere şi compasiune pe care i le adresase fetiţa aceea, americana. Debbie, la restaurantul plutitor din Hong-Kong. Vasul se afla în mîinile sale. Căpitanul Vafiadis era acum în imposibilitate de a-l mai conduce. În faţa ochilor îi apăru imaginea Elainei, dar lipsită de însemnătate ; nu avea ce să caute aici. Locul lui era însă aici. Deşi obosit, se simţea, în mod bizar, cuprins de o însufleţire care-i dădea aripi. *Asta* era soarta lui. Suferinţa pe care i-o provocase Elaine era minoră. Îi va salva pe aceşti pasageri. Şi pe cei zvîrliţi în mare de suflul exploziei. O să ducă cu bine în port bătrîna navă, chiar dacă va trebui să plătească acest lucru cu viaţa. O scurtă imagine, plină de gingăşie, îi apăru o clipă în faţa ochilor : Kristina, pe chei, la Singapore, plîngînd, îşi dăduse seama, din cauza lui. Îi părea bine că nu era şi ea aici, că fusese cruţată de groaza, de riscul de a fi lovită şi de atîtea alte pericole...

22

— Mi-e foarte rău, îi mărturisese Keith cu patruzeci de minute în urmă.

Era primul lucru pe care i-l spusese în ultimele zile și care avea legătură cu ceea ce fusese înainte între ei — prietenia, zilele petrecute ca între prieteni.

Iar în ochii lui Keith se citea implorarea :

— Și mi-e frică.

Dimitrios reacționă imediat. E adevărat că el era singura persoană de aici de jos căruia Keith i se putea adresa în englezește, dar faptul că o făcea, chiar bolnav fiind, îi încălzea sufletul băiatului grec, care, iertător, aproape că izbucni în lacrimi.

— Am niște pastile, îi spuse el lui Keith și, cu toate că mărturisirea îl durea, adăugă sincer : Mi le-a dat John. Trebuie luate șase deodată...

Keith zîmbi jalnic :

— Șase ! Apoi, tot atît de sincer, își dădu cu presupusul : Trebuie să fie îngrozitor afară !

— Și-aici jos e destul de rău, îi spuse Dimitrios cu o undă de umor și amîndoi izbucniră în rîs, chicotind ca niște liceeni.

Și acum, după patruzeci de minute, cufundați în beznă totală, cu apa țîșnind de peste tot și cu oamenii care țipau și gemeau, Dimitrios se ruga cu voce tare, însă nimeni nu-l auzea :

— Prietenul meu ! O, Doamne, salvează-mi prietenul !

Dimitrios avea noroc — dacă se putea spune așa. În momentul ciocnirii vasului se afla pe niște traverse de oțel la trei metri deasupra punții. Zguduitura îl făcuse să-și piardă complet echilibrul, însă reușise să se apuce cu mîinile de ceva. Trupul i se balansase în afară, apoi revenise ; barele de oțel îl pocniseră peste piept și stomac, răsucindu-l, dar atîta tot.

Toate luminile se stinseră.

Era înspăimîntător.

Auzea cum țîșnea de undeva apa — sau poate păcura — și strigăte de groază, la zeci de metri depărtare, venind parcă de pe altă lume.

Senzația era cumplită — răsucirea și tangajul îngrozitor al vasului nu înceta o clipă, însă oțelul care se sfărîma într-un cataclism multisonor reprezenta vocea indiferentă a zeilor. Și acum simptomele și indicațiile acustice erau cît se poate de neplăcute : șuieratul aburului, tonele de apă pleoscăind în jur, gemetele metalului supus la cazne.

Trase concluzia că luminile se stinseseră din cauza inundației și că acest lucru trebuie să se fi întîmplat pe toată nava. Ba mai rău, toate aparatele acționate în mod normal de generatoare — radarul, busola automată, luminile din cabine, lifturile, pilotul telemotor, pompele, arzătoarele — erau acum, probabil, scoase din funcțiune...

Nu greșea. Fuseseră atinse rezervoarele de combustibil pe jumătate pline de la babord. Acestea se găseau în partea dinspre babord și tribord a unui coridor central îngust. La capătul de la prova se afla camera de pompare, în care erau supapele pentru a controla debitul rezervoarelor sau pentru a fi umplute cu apa de mare ce servea ca balast.

Capătul coridorului dinspre pupa dădea în camera generatoarelor și, deoarece coridorul era îngust și căptușit pe toate părțile cu straturi impermeabile la apă și păcură, nu fuseseră prevăzute uși etanșe, care să nu permită trecerea apei. Coridorul era acum inundat de apă și era imposibil să se ajungă la supapele de control pentru rezervoarele de la babord pentru a se reduce din înclinare, chiar dacă rezervoarele de la babord n-ar fi fost avariate. Și nici apa din coridor nu putea fi oprită să inunde camera generatoarelor.

Defectarea curentului electric însemna întreruperea curentului de aer forțat în cuptoare și a preîncălzitoarelor de aer. Sub imperiul șocului, nu se ajungea la nici un rezultat. O răcire violentă din cauza apei ar fi fost dezastruoasă pentru cazane și pentru aburul sub presiune. Tot așa și o creștere bruscă a temperaturii.

Îi mirosea a funingine și a vopsea arsă. „O, Dumnezeule se gîndi el îngrozit... Un foc pe coș !“ Impactul coliziunii provocase aprinderea gazului în conductele de evacuare și de fum. Știa că or să izbucnească pe coș scîntei și chiar flăcări, care vor fi văzute și de ofițerii de pe puntea de comandă... Nava putea să sară în aer. Dacă vaporii de

păcură ar fi cuprins nava, era de ajuns să întîlnească undeva o temperatură de 750° Fahrenheit pentru a se aprinde autogen. N-aveau nevoie nici măcar de o scînteie.

Aburul care țîșnea din conductele sparte țiuia asurzitor în beznă. La vreo cincisprezece metri mai încolo, metalul topit se revărsa în apă cu un șuierat.

Dimitrios tremura de spaimă în imensitatea sălii cazanelor unde aburul, apa sau focul puteau să-l omoare din clipă în clipă sau unde se putea ușor asfixia. Ce să facă? Lumină! Cu toții aveau nevoie de lumină. Și să închidă supapa principală de oprire a aburului, să oprească aburul la încălzitoarele de păcură, să închidă atomizoarele și să salveze conductele de păcură și pompa de păcură. Să blocheze cuptorul pentru că o pală de aer rece (să nu mai vorbim de apă!) în interiorul său supraîncălzit ar distruge căptușeala refractară, creînd haos în țevărie.

Toate acestea erau imposibil de făcut. Teoretic, ar fi trebuit să pompeze și apa din santine! Nu era sigur că în cursul acestei zile îngrozitoare se mai gîndise cineva să elimine aburul din santine. Dacă nu, se acumula păcură și vapori, gata să explodeze.

„Nu orice fel de lumină, își spuse el, numai becurile rezistente la aburi ar fi bune..."

Avea pe undeva o lanternă antiacvatică. În cabină!

Ce se întîmplase?

Unde erau ceilalți?

Deci în ordinea priorității. Să întrerupă alimentarea cu păcură cu ajutorul supapelor de închidere rapidă și să oprească pompa. Să pornească generatorul de urgență. Să întrerupă supapa principală de oprire a aburului. Dar dacă mecanismul de control la distanță era inundat? Atunci va trebui să se urce acolo și să-l închidă cu supapa sferică acționată de pîrghie. „În beznă? Oare o să am forța fizică necesară?"

Coborî cu grijă de pe traversele de oțel și își dădu seama că apa se ridicase la peste un metru. Asta putea să însemne orice. Totul era cum nu se poate mai rău... Nu putea să se întîmple nimic bun. Cînd apa va ajunge sau va pătrunde prin pereții cuptorului... Trebuia să închidă cazanele de înaltă presiune.

Cu apa pînă la piept, înaintă încet, încins, tremurînd tot, respirînd greu, gîfîind pentru că sistemul de aerisire nu mai funcţiona.

— O, Doamne, prietenul meu, salvează-mi prietenul! — şi se lovi de Keith.

În bezna totală îl recunoscu pe Keith printr-un al şaselea simţ — după înălţime, zvelteţe, mirosul de ulei de păr, felul de a respira, prietenia şi groaza emiţînd unde ca la radar.

— Keith !

— Dimitrios ! Sîntem pierduţi !

— Nu. Ascultă ! Dacă am putea întrerupe supapele principale de abur şi de păcură şi dac-am porni generatorul de rezervă...

— Nimic nu ne poate salva !

— O să ne salvăm singuri.

— Totul e zadarnic, se supuse Keith, vrînd să spună că toate erau acum strîns legate una de cealaltă şi că nimic nu funcţiona : nici conductele principale de abur, nici mulţimea aparatajelor auxiliare acţionate de abur — robinetele de aer, supapele de drenare, ventilatoarele de funingine, supapele de degajare, indicatoarele de debit ale curentului de abur, supapele auxiliare de oprire a aburului...

— Da, dar putem salva nava. Şi vom scăpa prin motorul de la tribord... *Trebuie.*

— E peste puterile mele, se tîngui Keith, care dorea să moară, să se termine odată.

— Te rog, prietene...

— Nu ştiu să înot, mărturisi Keith îngrozit.

În întuneric sclipeau flăcări de la scurgerile de păcură care picurau pe ţevile încinse, şi porţiuni mici incendiate cădeau în apă în apropierea lor şi pluteau, continuînd să ardă.

Pe neaşteptate se aprinseră nişte lumini — altcineva reuşise să pornească generatorul de rezervă. Şi în haosul familiar al armăturilor de fier, al ţevilor îmbrăcate în azbest şi al sîrmelor de oţel, situaţia, la prima vedere, nu mai părea chiar atît de cumplită.

Doi oameni se cramponau de mînerele supapelor. Unul din ei era ofiţerul mecanic de cart. Alţi trei oameni plu-

teau în apă, răniți sau morți, cu părul și fețele arse. Trei lipseau...

Dimitrios observă că apa se balansa după tangajul navei și că, atunci cînd prova se înclina, apa aluneca în acea direcție, lăsînd aici spațiu liber de un metru-doi în jos.

Ofițerul observase și el acest lucru și se repezi către mecanismul de control la distanță. Apa reveni, cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă, mai înainte ca el să ajungă la manetă și îl izbi, azvîrlindu-l la cîțiva metri în spatele lui Dimitrios.

— Doamne ! șopti Dimitrios. Keith, rămîi aici !

Apa îi ajungea pînă la gît. Cu ochii larg deschiși de groază strigă hotărît :

— Mă duc să închid supapele de întrerupere rapidă.

Se încleșta cu mîinile de rampa de siguranță, dar picioarele se mișcau șovăielnic înainte.

Dimitrios se lăsă purtat de apă vreo treizeci de metri și de acolo începu să lupte contra ei. Se izbea cu coapsele de metale ascuțite, palmele îi ardeau cînd se atingeau de ceva, sunetele îl îngrozeau și auzea fără încetare gemetele metalului ; mirosea a funingine și a vopsea, și urletele focului de pe coș sau ale furtunii — nu era sigur și nu avea curajul să analizeze — veneau pînă la el.

Se cățără dincolo de învelișul posterior și de cărămizile cuptorului și, peste țevi, către supraîncălzitor. Era un calvar — căldura, mirosurile, aerul înăbușitor. Acest cazan era amenințat din toate direcțiile. Dimitrios știa că un sfert din volumul total al cazanului de sub nivelul apei (inclusiv tamburul, țevile și pereții de apă) era umplut cu abur și că numai 15 la sută din întregul volum se afla în țeava mare. Fiecare din cazanele de pe *Areopagus* vaporiza cincizeci de mii de litri de apă pe oră. În jur pluteau imense volume de abur la temperatura gurii de încălzire... Probabil că acum, din cauza șocului, nivelul apei în cazan trebuie să se fi schimbat foarte mult și fie că era „umflat", fie că era „pe fund", existau toate șansele ca regulatorul de alimentare cu apă să fie scos din funcțiune. Temperatura medie de încălzire se schimbase probabil, cu totul, dacă nu cumva nu încetase de tot...

Se luptă cu supapa de oprire, cocoțat la șapte metri pe traversele de oțel. Era veche și nu putea să o urnească

cu mîinile. Poate că se uzase cablul sau poate opunea rezistență presiunea cazanului. Se zbătea, înjurînd și scrîșnind din dinți. Folosea amîndouă mîinile, agățîndu-se în același timp cu disperare, din cauza poziției înclinate a navei. Plîngea de necaz și se ruga lui Dumnezeu.

În fine, reuși, cînd în spatele lui se produse o explozie. Se afla de cealaltă parte a învelișului de oțel carbon lîngă deschiderea arzătorului. Întîi o bubuitură violentă, ca de tun, o flacără și apoi un șuierat. Pe apă pluteau pete de păcură care ardeau. Dimitrios presupuse că explozia se datora vaporilor de păcură din cuptor sau pătrunderii unei picături în conducta de aer din camera de ardere ca rezultat al stricării (sau opririi deliberate) a ventilatoarelor de curent forțat. Probabil că racordurile de pe conducta de alimentare cu păcură sau chiar pereții cazanului se spărseseră din cauza ciocnirii... În aceste condiții era imposibil să știi dacă cuptorul era închis ermetic ; în caz contrar, aerul rece sau apa ar pătrunde înăuntru, învelișul refractar al cuptorului ar crăpa, iar țevăria, în cel mai bun caz, s-ar îndoi.

Îndeplinise ceea ce-și pusese în minte — poate salvase nava de la explozie — și acum era cuprins de panică. Trebuia să iasă neapărat de aici.

Pentru asta trebuia să înoate sau să se tîrască pînă în apropierea tambuchiurilor de ieșire printr-un labirint de țevi și scări inundate, rezervoare, rampe de siguranță, aparate de măsurat, și cadrane indicînd niște cifre uluitoare, compresoare... Păcura ardea, deși aerul era acum atît de rarefiat, încît pericolul unei explozii scăzuse.

Își făcuse datoria. Nu era treaba lui și n-avea cum să știe că elicea de la babord se curbase, iar arborele se rupsese din cauza ruliului și a tangajului excesiv, care făcea ca elicele să se învîrtească mai mult afară din apă ; și că turbina de la babord era salvată de supraaccelerare numai grație unei supape de control a supraaccelerării... Nici n-avea cum să știe că uzura rulmenților (provocată de supraîncălzire) produsese, la rîndul ei, o schimbare în poziția radială a rotorului turbinei de la babord, care ducea la diminuarea jocului vîrfurilor paletelor, adică la frecarea vîrfului paletei de carcasă, ceea ce provoca 5 000 de rotații

pe minut... Sau că, din cauza ciocnirii, aerul putuse intra în caja turbinei, pentru că garniturile de etanşare de pe arbore (care menţineau aburul în interior şi împiedicau pătrunderea aerului) fuseseră sfărîmate... Sau că mecanismele de angrenare dublă de la babord băteau uleiul la fundul cutiei de transmisie, transformîndu-l într-o emulsie, care făcea ca pompele de ungere să-şi piardă forţa de absorbţie... Sau că o parte din dinţii acestor mecanisme uriaşe nu se mai angrenau cum trebuie, că unii erau chiar rupţi...

Motorul de la babord era complet scos din funcţiune de la cuptor pînă la elice — dar Dimitrios salvase nava, împiedicase forţa imensă să se năpustească împotriva vasului.

Rămăsese însă un uriaş volum de abur, care putea să izbucnească prin diversele crăpături, lucru deosebit de primejdios şi de înspăimîntător. Zeci de mii de metri cubi de abur la o temperatură de patru sau cinci ori mai mare ca aceea de fierbere a apei. Orice defecţiune — şi mai mult ca sigur că erau — putea să tulbure aburul, să-l dirijeze în direcţia greşită sau să-l facă să ţîşnească afară... După cîte îşi dădea seama, reuşise să-l stăvilească, iar aerul urma să se răcească, să devină inofensiv. Dar acum fugea îngrozit de forţa lui ascunsă, dorind din tot sufletul să pună cîţi mai mulţi pereţi de oţel între el şi acest loc.

Apa îi venea pînă peste cap aşa că a fost nevoit să înoate. O dîră groasă de păcură ardea la suprafaţa apei. Trebuia să înoate pe dedesubt, dar atinse păcura cu pantalonii în jurul picioarelor şi al şoldurilor... Ţipă de durere.

Zări doi ochi care luceau îngroziţi ; era Keith care plutea la doi paşi de moarte.

„O, Dumnezeule, salvează-mi prietenul !“, imploră el în minte. Nici un moment nu se rugase : „Salvează-mă, Doamne !“

Păşi prin apă şi-l trase pe băiat de gît, neştiind precis cum e corect să tragi după tine un corp în apă.

I se părea că au trecut ceasuri nesfîrşite pînă să ajungă la cloasonul de oţel, unde s-ar fi putut căţăra pe traversele verticale pînă la tambuchiurile ermetice de ieşire ; era

complet epuizat. Îi venea să plîngă, era atît de neputincios ! S-ar fi odihnit, dar trebuia să meargă înainte, să-l salveze pe Keith care se zbătea, deşi foarte slab, în ghearele panicii.

Acolo erau doi oameni, bătrîni, obosiţi, cu feţele mînjite de păcură, arse, cu sprîncenele pîrlite, privindu-l plini de speranţă cum îşi croieşte drum. Va reuşi să facă ceva. Ei nu mai aveau putere să facă nimic.

Dimitrios se cutremură cînd, la vreo douăzeci şi cinci de metri depărtare, ţîşni o limbă de foc roşie, fioroasă, care dispăru tot atît de repede pe cît apăruse, şi abia peste cîteva secunde izbucni iar, pe neaşteptate. Mintea lui extenuată, îngrozită, îi spunea că e rezultatul coliziunii, agravat acum şi de explozie. În învelişul cazanului existau panouri imobile, prevăzute pentru eventuale reparaţii, curăţare, inspectare. Racordurile între secţiunile cazanului erau ermetice la aer datorită unor garnituri de azbest între flanşe, care însă nu puteau rezista la treizeci de ani de uzură şi la o ciocnire... Simţea respiraţia marelui cazan de foc, ca o gură de iad. Ca şi apa, flăcările se legănau în ritmul tangajului navei... Se întrebă dacă cimentul stabilizator de aer dintre cărămizile izolatoare din hurmuzele verticale şi orizontale va rezista la temperatura şi mişcările violente. Oare buloanele de zăvorîre slăbiseră ? Dacă se crea o crăpătură prin care să izbucnească flăcările, mugind, soarta lor era pecetluită. Flăcările vor înghiţi aerul. Pentru o combustie normală în cuptor erau necesari 38 de metri cubi de aer pe litrul de păcură.

Cu energia pe care i-o insufla panica porni din nou la acţiune. Degetele lui Keith se zvîrcoliră cînd îi dădu drumul, dar, după un timp, realiză, pe jumătate inconştient, ameţit şi aproape secat de orice putere şi voinţă, că Dimitrios îi potrivea degetele în jurul unei bare de oţel. N-avea forţa să se urce pe traversele de mai sus, dar ştia că tot ce-i cerea Dimitrios era să se ţină strîns.

Între timp, Dimitrios se căţără pe cincisprezece traverse, simţindu-şi ca pe o povară imensă trupul şi hainele îmbibate. În cîteva clipe, dacă aveau forţa să se caţere pe traverse, vor scăpa şi ceilalţi trei.

Apoi văzu, în culmea disperării, că lucrurile stăteau altfel. Cheia ca un volan care îndepărta clema de strîngere

a tambuchiului etanș sărise de la locul său sub șocul ciocnirii și căzuse pe punte. Se putea afla oriunde pe o rază de trei metri, doi metri sau doi metri și jumătate sub apă.

Atunci își dădu seama că o să moară.

Acest lucru îi slăbi brusc forțele, încît era cît pe ce să se prăbușească. Se cutremură de un fior de mînie. Totul era de o nedreptate strigătoare ! Salvase sala cazanelor de explozie și își cucerise dreptul să trăiască, odată cu toți pasagerii de sus. Era un destin crud, tipic grecesc...

N-o să se mai bucure niciodată cînd vor ajunge la destinație, n-o să mai contemple pădurea de catarge și clădirile portului și munții din apropierea Pireului și n-o să-și mai încălzească spinarea la soarele Greciei. Și nici n-o să mai hoinărească pe străduțele întortocheate și pe ulicioarele prăfuite din Plaka. N-o să mai simtă mirosul de cafea prăjită și n-o să mai bea niciodată vinul aspru. N-o să mai stea în bătătura căsuței lui taică-său, cu privirea pierdută la văioagele pietroase împărțite în ferme mici și nici n-o să mai audă talăngile oilor. Femei bătrîne în negru umplîndu-și ulcioarele cu apă la fîntînă ; maică-sa, fără vîrstă, dar veșnic bătrînă, înțeleaptă, blîndă, miloasă, atît de lipsită de valoare în lumea din Hong-Kong sau San Francisco, stînd în bucătărioara ei, în care nu se găsea decît o plită cu lemne și nimic altceva, surîzătoare, mîndră că fiul ei s-a făcut marinar, că a reușit să facă ceva...

De undeva scăpa abur. Era inevitabil. Văzu cum se îngrămădește în nori fierbinți, umplînd volumul imens al camerei cazanelor de deasupra lui. Îl atinse și pe el, învăluindu-l, și începu să țipe, retrăgîndu-se în jos pe cele cincisprezece traverse, la Keith și la cei doi bătrîni.

„O, Doamne, imploră el din nou, salvează-l ! N-a făcut nimic ca să merite asta..."

23

Cei din familia Burston stăteau culcați, cu nervii încordați, în cușetele lor din cabina A 73, îmbrăcați din cap pînă-n picioare, cu lumina aprinsă. Marion n-avea cum să ascundă copiilor realitatea — era o furtună și încă una

foarte păcătoasă. Copiilor nu li se putea cere să doarmă, cînd părinții lor nu erau în stare să închidă un ochi. Se simțeau mai în largul lor cu lumina aprinsă și gata îmbrăcați — „pentru ce oare ?" se întreba ea.

Cabina lor era în formă de L. Cușeta de jos a lui Marion era în unghi drept cu peretele vasului, chiar sub hublou, și a Stellei se afla deasupra. Mike și Patricia erau lîngă ușă, după cotul lui L, iar Bumble dormea într-un pătuț lîngă ei, în spațiul rămas liber la mijloc. La picioarele lui Mike, la încheietura lui L, era intrarea în minuscula sală de baie. Marion auzea deci izbiturile fioroase ale talazurilor dezlănțuite la numai cîțiva centimetri de oțel de urechile ei. Cu toții simțeau, parcă cu tot trupul, greutatea mării care se năpustea asupra vaporului, zgîlțîindu-l după plac. Aveau senzația foarte clară că transatlanticul e o simplă coajă de nucă, o jucărie de hîrtie aruncată în bulboana morii, pe timp de ploaie...

Nu prea vorbeau, așteptînd să se sfîrșească furtuna ; degetele li se încleștau fără nici un rost de marginile cușetelor și brațele li se înțepeniseră din cauza efortului pe care-l făceau să nu se rostogolească jos.

— Cît o să mai țină ? se tînguí Patricia amărîtă. Mi-e frică, mămică.

— Ține de două ore și nu ne-am scufundat încă, fetița mamii, așa că o să supraviețuim, o asigură Marion.

— S-a făcut frig, ripostă Patricia.

Bumble, din fericire, dormea.

Stella era încă în rochia de bal — îi dăduseră voie să se ducă la bal.

— Și închipuiți-vă că am plătit o grămadă pentru asta, se băgă ea în vorbă. Trebuie să fim nebuni !

Marion se ridică în capul oaselor și strigă :

— Am uitat de rufe — asemenea cuiva care uitase robinetul de la gaze deschis.

— N-am nevoie chiar acum de cămașă curată, o luă Mike peste picior.

Ea insistă — era important, o datorie :

— Mă duc să le-aduc.

— Nu fi proastă, fată dragă, se opuse Mike cu vocea ridicată, surprins. N-ai să poți ajunge pînă acolo. O să cazi pe trepte.

— O să mi le șterpelească, declară ea.

— Cînd, *acum* ?

— Unei femei i s-a furat o frînghie întreagă de scutece. Sînt tare josnici unii dintre ei.

— Las-o baltă !

— Mike, nu ne putem permite să pierdem haine. Bumble are numai două schimburi de flaneluțe.

Își dădu seama că nu glumea și fu uluit. Oare nu a înghețat de spaimă în cușeta ei ?

— Mă duc eu, se oferi el.

— Tu nu știi care-s lucrurile.

Era foarte alarmat.

— Fetițo, nu-i de glumă. E un taifun sau așa ceva.

O spusese cu voce tare, recunoscînd lucrul de care se temeau cu toții.

— Într-o clipă sînt înapoi, riscă Marion.

— O, las-o să se ducă și să-și rupă un picior, spuse Stella cinică.

— De ce nu te duci *tu* ? strigă el și asta-i tot ce-a mai auzit Marion închizînd ușa cabinei.

Dădu colțul la stînga și fugi cîțiva pași pînă la coridorul principal care străbătea de la prova la pupa porțiunea de la babord a punții A. Se ținu de parapet și-și dădu seama că Mike avea dreptate. Privind în urmă, văzu coridorul ridicîndu-se la un unghi înspăimîntător — cam 45° pentru ca apoi prăpastia care se formase să încerce să o tîrască la vale. Doamne ! gîndi ea și pentru prima oară simți că-i paște un dezastru. Dar era încăpățînată ca un catîr. Nimeni n-o să-i șterpelească rufele. Pe cînd *Areopagus* revenea în poziție orizontală, pentru a se cățăra din nou în vîrful altui munte de apă, se îndreptă spre pupa, aproape „împinsă din spate" la cotitura următoare, la cincisprezece metri mai încolo, unde o luă la stînga.

Pe partea dinspre tribord a acestui pasaj, de-a curmezișul navei, se afla o mică deschidere de unde pornea o scară în spirală spre puntea B. N-avea nimic din măreția celorlalte scări ; era strict funcțională, cu un diametru de vreo trei metri numai.

Puntea B era mai puțin aspectuoasă, ba chiar murdară. Aici erau doar cîteva cabine la prova și la pupa, cea mai mare parte cabine de un loc, fără baie. N-aveau covoare,

numai linoleum, și pretutindeni te izbea mirosul de păcură și de closet.

Totuși, uscătoria îi era foarte folositoare lui Marion. Aici era totdeauna foarte cald și uscat, rufele ude zvîntîndu-se în mai puțin de o oră.

Marion își dădu acum seama că pentru a cără rufele trebuia să se folosească de ambele mîini și, deci, n-o să mai aibă o mînă liberă ca să se țină de balustradă sau ca să se proptească de pereți. Dar tot se încăpățînă, hotărînd că o să se descurce ea într-un fel și, într-adevăr, avea un echilibru foarte bun.

Tocmai adunase un maldăr de rufe și le ținea grămadă la piept, cînd *Areopagus* și *Seattle Doll* se ciocniră.

Auzi șuieratul lung al sirenei de pe *Areopagus*, dar pentru ea asta nu însemna mare lucru.

Fu azvîrlită la podea, dar avu noroc. Trecu cu capul numai la cîțiva centimetri de un obiect metalic, iar rufele uscate îi amortizară căzătura, ca o pernă moale.

Toate luminile se stinseră și se trezi într-o beznă atît de neagră încît nu putea să-și vadă nici măcar mîinile sau albeața prosoapelor de-abia spălate.

Aflîndu-se la tribord, Marion nu-și dădu seama, cu toată zguduitura puternică, că *Areopagus* se ciocnise de ceva și, cum era pe cea mai joasă punte de pasageri, nu auzi nici țipete sau strigăte, nici zgomotul obiectelor care cădeau și se spărgeau... Suferise doar un șoc și nu vedea nimic în jur. Era sigură că, dacă ieșea din uscătorie, va găsi lumină. Pe pipăite își adună rufele ; căzu cît era de lungă, în timp ce le căuta stînd în genunchi, și se înfurie foc pe vaporul ăsta în care fiarele de călcat făceau întotdeauna scurt-circuit, iar megafoanele se stricau în mijlocul unui anunț.

Se zbătu puțin și reuși să iasă din uscătorie, dînd peste aceeași beznă de nepătruns. Chiar și atunci se gîndi numai la o pană de curent. „Asta-i tipic!“ îi condamnă în sinea ei, bîjbîind să găsească scara în spirală, pe care se căță pînă sus. La un moment dat, fu nevoită să se agațe cu o mînă și pierdu cîteva rufe.

La capătul scării se opri, incapabilă să meargă înainte pînă nu se făcea puțină lumină.

Auzi în depărtare niște strigăte și apoi o explozie și în cele din urmă își dădu seama, șocată, că se petrecuse ceva destul de grav. În aceeași clipă, simți miros de fum și recunoscu cîteva voci îngrijorate deasupra, pe puntea Metaxas.

Marion zvîrli rufele și o luă la fugă în salturi către locul unde bănuia că trebuie să fie coridorul de la babord. Era sigură că-l va găsi, bineînțeles, căci, iată, dădu de rampă. Ghidîndu-se după ea, cu mîinile încleștate, o porni încet înainte. Senzația de înaintare pe care i-o dădea mișcarea navei îi spunea că se îndreaptă în direcția bună, spre prova. Și apoi rampa se termină brusc și se lovi cu corpul de metal. Închiseseră ușile etanșe la apă și nu se putea întoarce în cabină, la copii și la Mike. Frica i se concentră toată pe acest unic obiectiv, restul devenind puțin important.

Se tîrî înapoi, de-a lungul balustradei, pînă ajunse din nou la intersecție. O luă la stînga și iar la stînga către scările care duceau pe puntea Metaxas și urcă sus cu intenția de a se îndrepta spre prova și apoi de a coborî undeva ca să-și găsească cabina.

La următoarea intersecție, cineva lumina drumul cu o lanternă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Marion în direcția lanternei.

— A izbucnit un foc, pe acolo, pe undeva, spuse o voce agitată de bătrîn, văicărindu-se. A fost îngrozitor. Nu mai pot să mă întorc înapoi în cabină... Nu-i a bună...

Lanterna se mișcă, subliniind parcă cuvintele, și Marion care înghițea fum, observă în lumină că și aici fusese izolată: se lăsase un ecran ignifug. Văzu și un steward care zîmbi și zise optimist:

— Se deschide îndată.

Nimic n-o oprea să se urce pe puntea Attica. Era ușor, deoarece o ghidau balustradele și treptele.

Se afla încă la babord, bîjbîind înainte de-a lungul punții Attica. Era o punte luxoasă și, din loc în loc, se deschideau coridoare de-a curmezișul navei, cu hublouri la capete. De necrezut, prin primul hublou pătrundea o lumină slabă. Lumina venea *de afară*.

Marion nu rezistă și se duse să arunce o privire: uluită

și îngrozită, văzu o navă arzînd. O jumătate de navă ? Nu era sigură. Nava apărea și dispărea din raza vizuală și, dacă te uitai mai atent, înălțimea la care se ridica și de la care cădea era de neînchipuit. Marion își făcu o idee de dimensiunile mării în ale cărei gheare se zbătea vasul.

Era mai mult decît urgent să se întoarcă înapoi la copii și la Mike. Se afla într-o situație disperată.

Ajunse la o altă intersecție a punții Attica și coborî pe puntea Metaxas, dar se lovi de metalul unei alte uși ignifuge. Porțiunea asta era inundată și în spatele paravanului de oțel jucau limbi de foc. *Știa*, pentru că vedea o dîră roșiatică în partea de jos a ușii de metal. Înăuntru erau oameni care strigau, luptîndu-se cu focul.

Însemna că izolaseră incendiul, dar, în felul acesta, izolaseră partea centrală a punții Attica, punțile A și B. Mike și copiii se aflau în acea porțiune a navei, mai jos de incendiu, iar ea se găsea dincoace.

Trebuia să existe o cale să ajungă la ei.

Se hotărî să urce mai sus și de acolo s-o ia înainte. Nu era logic, dar logica nu mai conta, instinctul îi luase locul.

Cu o punte mai sus, la o intersecție similară, dădu peste o masă de oameni cu lanterne. Își pierduseră capul din cauza panicii. Marion a fost tîrîtă și ea de curent. Vocile răsunau supărate și enervate de spaimă și se lăsau călăuzite de ciudata logică a panicii.

— Abandonează vasul...

— Echipajul a dispărut...

— S-a produs o explozie...

— Nu sîntem pe partea bună ; n-or să lanseze niciodată bărci de salvare de pe-partea asta...

— Asta-i centura mea de siguranță...

— Unde-i Arthur ? Nu putem pleca fără Arthur.

— Unde să plecăm, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Au zis să mergem în salonul Egean.

— Cine-a spus ?

— Omu' ăla.

— Care om ?

— Ei, haide ! N-ar fi spus asta, dacă...
— Nu vreau să merg.
— Trebuie.
— Într-o bărcuţă ? Nu pot. O să fac pneumonie.
— M-am lovit la spate, strigă o femeie, cu spaimă şi amărăciune. O, Doamne, mi-am fracturat spinarea.

Aştepta, evident, să o ajute cineva cu ceva, dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie.

Un copil se porni să ţipe ca din gură de şarpe şi Marion simţi cum i se transmite şi ei panica. Îi îngheţa sîngele în vine, îşi simţea creierii golindu-se, în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Uită complet unde se afla, pierdu orice simţ de orientare. Mintea lupta febril împotriva psihozei care-i spunea să fugă încotro o vedea cu ochii. Panica îi năvăli în stomac ca o supă fierbinte. Îi rezistă cu tăria imboldului dat de raţiune : „Întoarce-te la Mike ! Copiii trebuie să-şi pună centurile de siguranţă. Haine groase. Ordine. Să aştepte ordinele. De la un ofiţer, prin megafon. Dacă funcţionează..."

Dar mulţimii puţin îi păsa de gîndurile ei. Oamenii îngroziţi o tîrau pe Marion după ei în sus ; alţii se alăturau mulţimii, iar undeva deasupra lor, un bărbat striga cuprins de panică şi amărăciune :

— Bărcile ! Ne iau bărcile !

Cîţiva o îmbrînciră într-o parte, alţii voiau să treacă înainte, grăbiţi ; erau mai importanţi, trebuiau să se salveze.

— Du-te dracului ! urlă Marion în nasul cuiva şi el sau ea nu făcu nici o obiecţie.

Ajunseră pe puntea de Paradă şi aici era un adevărat infern, ţipete şi urlete, aer rece năvălind cu vuiet dinspre mare, înghiontiri cu coatele şi cu umerii de la persoane necunoscute, indivizi mai înalţi decît ea. Pe Marion o cuprinse o spaimă grozavă. Oare a neglijat nişte instrucţiuni ? Oare restul familiei le-a auzit şi s-au dus la bărci ? Oare se găseau şi ei în harababura asta infernală ? Oare copiii îşi puseseră centurile de siguranţă ? Vedea pe geamul de la bibliotecă (dar bineînţeles, ea nu ştia unde se află) că, într-adevăr, bărcile de salvare erau lansate la apă. Un foc care ardea pe undeva răspîndea destulă lumină ca să poată observa acest lucru. Dar Mike şi copiii,

fără îndoială, erau prinşi ca într-o capcană în acea porţiune centrală a navei, izolată de uşile ermetice, etanşe la apă şi foc, fără să ştie că la o punte deasupra lor izbucnise un incendiu.

Ruliul puternic al navei o făcu pe Marion să-şi piardă echilibrul şi, în acelaşi moment, cineva strigă :

— Grecii ne părăsesc ! şi mulţimea începu să ţipe şi să dea năvală, tropăind ; o călcară în picioare ; îi zdrobiră mîinile sub tălpi ; cineva căzu violent şi se porni să geamă şi Marion se simţi cuprinsă de o satisfacţie sălbatică. Se zbătu cu furie, clocotind de ură, ca să se ridice în genunchi, plină de răni şi cu răsuflarea tăiată, cuprinsă de groaza să nu moară asfixiată.

Pe neaşteptate, se aprinse o lumină slabă, pîlpîitoare, dar suficientă pentru a-i permite să vadă spectacolul fantastic al sutelor de oameni — unii încă în costume de bal mascat — cărîndu-şi averile — un aparat de fotografiat, o mică valiză, un copil. Mulţi îşi puseseră centurile de siguranţă, incorect prinse.

Chiar şi acum, că se făcuse lumină, nu se ruşinau cîtuşi de puţin să se repeadă, să se lupte cu disperarea ca să iasă pe puntea de Paradă, unde-i lua în primire uraganul.

Paradoxal, însă, nava părea mai puţin sigură acum cînd începuse să se mai vadă. Avea o înclinare de vreo zece grade, care nu se observase din cauza ruliului violent, a răsucirilor, a ridicărilor şi a coborîrilor continue pe crestele talazurilor.

— Înapoi ! strigă cineva. Unde dracu' vă duceţi ? şi ea recunoscu vocea, era a lui Mollon, al doilea ofiţer, australianul.

— Ne-au spus să mergem la tribord, mîrîi furios un bărbat.

— Aici e babordul.

— Dă-te la o parte, tună individul. Marion nu-l mai văzuse niciodată. Au coborît bărcile ! Pe noi ne lasă să ne înecăm ca şobolanii.

Mollon îi trînti un pumn drept în faţă.

— Ia ascultă ! începu el, dar mulţimea îl dădu la o parte, împingîndu-l.

Marion știa ce dorise să spună — că bărcile de salvare lansate erau pentru membrii echipajului celuilalt vas, care ardea.

O împinseră afară pe puntea udă și, într-o clipă, apa o pătrunse pînă la oase, iar un vînt puternic o izbi cu forța și soliditatea unui munte de apă, prăvălindu-se peste ea, dezechilibrînd-o total. Undeva suna o sonerie și funcționau și megafoanele, dar aici, afară, era aproape imposibil să te ții pe picioare, să nu fii azvîrlit în mare de vîntul îngrozitor.

Un cilindru de oxigen se rostogolea de-a lungul punții de Paradă, lovind oamenii care cădeau ca niște popice, fracturînd mîini și picioare în calea lui. Nimeri într-un grup de pasageri care se luptau să se urce într-o barcă de salvare. Stewarzii și marinarii greci din barcă încercau să-i dea la o parte pe acești oameni înnebuniți și zbierau fără încetare că e vorba de celălalt vapor. O femeie scoase un țipăt :

— Salvați-mi copilul ! Luați-l cu voi ! N-are centură de siguranță ! Și aruncă copilul în brațele marinarilor în timp ce barca era lăsată la apă. Cel din barcă nu văzu copilul, care se izbi de marinar și căzu în mare. Femeia scoase un urlet sălbatic și fugi ca o nebună pe puntea de Paradă care se înclina și se înălța ca o platformă basculantă.

Mollon se găsea acum lîngă o altă barcă de salvare, și îi înghiontea pe pasageri — bărbați, văzu Marion rușinată, răcnind :

— Nu vă părăsește nimeni. Pentru Dumnezeu, a luat foc un vapor. Nu *vedeți ?*

Dar nu prea vedeau mare lucru pentru că amîndouă jumătățile lui *Seattle Doll* se scufundaseră. Și, oricum, nu-l auzeau pe Mollon.

Marion era îngrozită, în special din cauza vîntului. O lovea vîjîind, mugind cu forță, o plesnea peste gură și peste ochi și-i paraliza brațele și picioarele. Era convinsă acum că Mike și copiii nu se găseau aici și se lupta cu vîntul, cu forța de gravitație și cu pasagerii ieșiți din minți ca să se întoarcă înapoi. O centură de siguranță de copil, luată pe sus de vînt o izbi cu violență peste față, ca un bici. Oamenii se agățau de balustrade, isterici și înspăimîn-

taţi, refuzînd să se desprindă de ele. Un bărbat încerca să împingă o femeie de lîngă parapet — probabil nevastă-sa — dar ea se cramponase cu o încăpăţînare disperată, şi nici loviturile nu reuşiră să o urnească din loc. El era bătrîn, plîngea şi avea răsuflarea hîrîită, iar la următoarea clătinare a navei fu luat pe sus, izbit de balustradele de la pupa şi aruncat peste bord. Pe femeia care urla acum ca un cîine o părăsiră puterile, iar vîntul o înşfăcă şi o rostogoli pe punte, fracturîndu-i membrele.

Un copil aluneca pe lîngă Marion ca un gunoi udat de ploaie şi Marion, agăţîndu-se cu toate forţele, îl pescui de păr cu o mînă.

Mulţimea ameninţa să-l arunce pe Mollon în mare dacă nu le dădea voie să se urce în următoarea barcă de salvare. Stewarzii îi loveau cu ramele peste mîini, sfărîmînd degetele celor care ameninţau că se urcă în barcă. Oricum, barca nu funcţiona — gruiele erau ruginite, astfel că se duse o bătălie absurdă pînă ce apăru o altă barcă de salvare, care se aplecă în exterior cînd *Areopagus* se înclină, silindu-i pe pasagerii de lîngă balustradă să se împrăştie. Cîţiva au fost loviţi în mod stupid.

— Duceţi-vă în salon, striga Mollon. Aici sînteţi în pericol.

Cîteva femei se prăbuşiră pe punte, hohotind isteric. Marion se crampona de copil, care urla ca din gură de şarpe.

— Fii cuminte, copilaş, îi răcni ea în ureche. Te duc înapoi în cabină.

Uitase de Mike. Acum nu mai exista decît bătălia înverşunată cu elementele şi cu pasagerii scoşi din minţi ca să poată ajunge înapoi în salonul de pe puntea de Paradă. Vedea cum ies scîntei şi flăcări pe coşul de la pupa ; inhala fum şi vopsea arsă şi era asfixiată de funinginea fierbinte. Scăpase de perspectiva amară asupra lumii — de tragedia lui Mike şi de secretele murdare şi ieftine ale Stellei. Universul se limita acum la o singură acţiune — să se tîrască pe o punte udă, luptîndu-se cu furia taifunului care înţepenea o uşă. Uitase cu desăvîrşire, pe moment, de ironia acestei croaziere — de atîţia bani cheltuiţi. Aveau tot timpul să rîdă mai tîrziu, dacă supravieţuiau.

Copilul, își dădu ea seama, era Phoebe, fetița femeii din Darwin. Lui Marion acest lucru i se păru de un umor sinistru, deși nu înțelegea prea bine de ce. Ținea copilul într-o încleștare de fier : avea o mare satisfacție să salveze odrasla *acelei* femei. Ce-o fi făcînd în infernul ăsta doamna Sclifoseală ?

Vreo douăzeci de persoane se înghesuiau să iasă afară pe punte. Presiunea exercitată de ei ținea cel puțin ușa deschisă către interiorul punții de Paradă. Era o priveliște înfiorătoare, bătrîni nenorociți și femei care se împingeau pe rînd ; afară îi aștepta o situație mai cumplită, rafalele fioroase ale vîntului și apei dezlănțuite, răni, moartea, pneumonia în cel mai bun caz, dacă nu-i omora pînă atunci șocul...

Dar Marion nu încercă să-i oprească, ci pur și simplu se zbătu să treacă de ei cît timp ușa era deschisă (căci n-ar fi avut putere s-o deschidă singură : se chinuise o mulțime într-o zi cînd nu bătea decît o briză).

Se prăbuși înăuntru, cît era de lungă, împreună cu copilul, și prima senzație a fost de căldură, pentru că aici nu mai bătea vîntul și marea nu se mai rostogolea sălbatică.

Se afla la o intersecție unde, de obicei, funcționa un lift (dar nu *acum*) și unde biblioteca dădea în salonul Egean. Domnea un haos de nedescris. Vreo sută de fotografii și zeci de afișe ce fuseseră prinse pe un panou zburaseră ca niște confetti la o nuntă și zăceau împrăștiate pe podea. Pahare sparte, scaune, scrumiere, viori chiar, și un cărucior pentru servit se rostogoliseră sau alunecaseră care încotro, făcîndu-se zob ; chiar și acum se deplasau de colo-colo. Perdelele zăceau în bălți de apă și în chiuvetele în care își vomitaseră unii răul de mare.

Ținînd copilul după ea, intră în salon, unde mai multe sute de persoane zăceau claie peste grămadă pe podea sau se rezemau de pereți.

Demetropoulos, administratorul șef, era unul dintre puținii care se țineau pe picioare. Asaltat de cohorta de pasageri speriați, exasperați și în culmea îngrijorării, el își păstra totuși prestanța și aspectul imaculat. Era formidabil de curat, tot în uniforma albă, tropicală — doar o urmă de murdărie se zărea pe guler unde, probabil, se

frecase cu mîna, exasperat ; nici măcar pantofii nu-i erau stropiți. Își ațintea privirea, ca de obicei, deasupra interlocutorului, de fapt dincolo de scena haotică și înfiorătoare din salon — apa, oamenii vomitînd, plîngînd și zbierînd, unii răniți, alții nemișcați sau înțepeniți de frică — și pe fața lui se citea o urmă de scîrbă de parcă nu putea să se aștepte la altceva din partea pasagerilor. *„Australieni,* pe drept cuvînt !“ Le spunea interlocutorilor în silă, ca și cum i s-ar fi cerut să dea înapoi un împrumut :

— Nici vorbă să abandonăm vasul. *De ce* l-am abandona ? Vom fi la Guam în mai puțin de trei zile.

Erau enervați de calmul lui care, îl se părea lor, era de fapt indiferență. O furtună teribilă îi zgîlțiia de cîteva ore, un incendiu încă nestins scotea vîlvătăi și fum, auziseră o zguduitură puternică, o parte din cabine fuseseră inundate, oamenii răniți, circula un zvon despre un alt vapor care... Doreau să primească asigurări serioase, nu se mai mulțumeau cu frazeologia stereotipă din prospecte.

Marion se prăbuși pe covorul din salon și se rezemă de un fotoliu, ținînd fetița strîns la piept. Amîndouă erau ude pînă la piele. Marion răsufla greu și inima îi bătea înnebunită... În jur domnea dezordinea, vacarmul și agitația unei mulțimi care nu știa ce se întîmplă. Nu se vedea nici un steward. Nimeni, afară de Demetropoulos.

Cineva începu să cînte.

Edgar se așeză la pian, în timp ce Ricky și unul dintre dansatori încercau să propteaască pianul care aluneca mereu cîte puțin, deși era ancorat cu o frînghie groasă bine întinsă care, însă, slăbise.

— Porcăria asta se tot mișcă ! strigă Edgar.

Cîțiva pasageri australieni și neo-zeelandezi se porniră să cînte. Ricky alegea cîntecele și Edgar acompania la pian. Dansatorul nu făcea decît să zîmbească.

Ricky cîntă „Arată-mi drumul spre casă“, și se auziră rîsete. Apoi, șovăitori, atacară cu toții un cîntec Maori numit „A sosit clipa !“

Corul era dezastruos — voci bătrîne și tremurătoare — dar Marion (care nu li se alătură) fu mișcată și îi dădură lacrimile, înțelegînd caracterul dur, specific celor de la antipozi.

Au fost întrerupți de o voce metalică, ce urmă unor hîrîituri de la megafoane (cîțiva aclamară cu amărăciune) :

— Atențiune, vă rog !

— Dumnezeule, sînt tot acolo ? tună Edgar.

Pasagerii rîseră strîmb, dar făcură liniște, simțind o nevoie disperată de ordine și bun simț — și de a fi îmbărbătați.

— Vă vorbește primul ofițer ! Situația e gravă, dar s-a ameliorat. Am avut o mică ciocnire cu un alt vas. Se cunosc stricăciunile și nu e nici un motiv de panică, doar de atenție mărită. Au fost lansate la apă cîteva bărci de salvare, dar numai pentru a veni în ajutorul celor de pe cealaltă navă. Înainte de ciocnire a izbucnit un incendiu în salonul de coafură de pe puntea Metaxas. De asemenea, s-au produs inundații de mici proporții ca rezultat al coliziunii. Cîțiva oameni sînt răniți. Voi redeschide acum ușile etanșe și ignifuge de pe toate punțile astfel ca pasagerii să se poată reîntoarce în cabinele lor, dacă doresc, și toți cei care au nevoie de asistență medicală să se îndrepte spre infirmeria de pe puntea A la prova tribord. Îmi pare rău că treceți prin momente grele și vă rog să vă păstrați calmul. Furtuna va mai continua probabil cîteva ceasuri, dar nu se va agrava. Vă mulțumesc.

— Hai, fetițo, o îndemnă Marion. Să mergem s-o căutăm pe mămica !

Alți cîțiva pasageri se sculară și ei, împleticindu-se, dar majoritatea nu se urniră din loc, mult prea speriați ca să se mai miște. Nu erau prea convinși de cele spuse de primul ofițer și preferau să aștepte aici, ca să nu fie prinși iar pe una din punțile de jos.

Le-au trebuit cinci minute ca să coboare cele cinci punți. Puntea A, la babord, era inundată și mirosea a fum. La o intersecție cu un coridor perpendicular, stewarzii se luptau cu cineva care țipa și se zbătea din răsputeri. Marion îl văzu pe bătrîn, cu pijamaua îmbibată de sînge, dîndu-i-se ajutor și inima începu să-i bată, strînsă în ghearele unei spaime de nedescris. O ciocnire. „O ciocnire de mici proporții", a spus vocea primului ofițer. Dar fusese destul de puternică ca să scoată instalația electrică din funcțiune. Pe ea o trîntise la podea. Un vapor care ardea. Undeva, metalul se ciocnise de alt metal. Aici, la

şaisprezece metri de cabina ei, o victimă. O, Doamne, gîndi ea, dîndu-şi acum seama de posibilitatea ca...

Stewarzii, deducea ea, intrau din cabină în cabină, acum că uşile etanşe fuseseră redeschise (temporar numai ? se întrebă), căutîndu-i pe cei răniţi. *Aici,* deci, se aşteptau să-i găsească. Bătrînul scăldat în sînge, gemînd, fusese o prevestire îngrozitoare.

Din cabina pe care o căuta se auzeau ţipete. Marion bătu, dar nu mai aşteptă răspuns şi intră.

Femeia din Darwin şi soţul ei o priviră uluiţi. Cabina era într-un haos de nedescris. Doi copii plîngeau.

— V-am adus copilul, spuse Marion, cu voce tremurătoare. Era pe punte.

Tăcere. Marion observă că femeia plînsese. Deci avea şi ea inimă, totuşi.

— Trebuie să recunosc, imigranto, că eşti o fiinţă foarte folositoare la bord, spuse femeia din Teritoriul de Nord, cu vocea la fel de întretăiată.

— Mulţumesc, zise Marion şi Phoebe alergă în braţele mamei, urlînd.

— Cum e acolo sus ? întrebă femeia.

— Cam zgomot. Ceva vînt. Unora nu le-a plăcut şi s-au repezit să se ducă pe ţărm.

— Îmi imaginez, zise femeia.

Era momentul care îi oferea cea mai mare satisfacţie din ultimii ani, dar Marion era grăbită, nu putea să o savureze. Vînătorul de bizoni, tot aşa de tăcut ca de obicei, încuviinţă din cap, după care Marion se retrase.

O luă la fugă, odată cu aplecarea vasului, degetele abia atingînd balustrada şi rugîndu-se cu voce tare : „O, Doamne Dumnezeule, îndură-te de familia mea..."

Stewarzii scoteau dintr-o cabină pe cineva cu păr roşu. Fata, Diane, rănită la stomac, urlînd. Şi pe linoleum, în cabina aceea, o moviliţă — era femeia mărunţică şi bătrînă care spunea că în curînd va veni sfîrşitul lumii. Murise fără a intra în panică, ştiind că Dumnezeu avea dreptate să rupă marea şi pămîntul în bucăţi...

Ambros şi un ofiţer inferior se luptau cu uşa de la cabina familiei Burston, care nu se deschidea mai mult de

doi-trei centimentri. Vorbeau în greceşte, teribil de îngrijoraţi.

O simţiră, mai mult decît o auziră, pe Marion şi Ambros îşi întoarse faţa lui de ţăran, acum tristă.

— A, doamnă ! strigă el uşurat, văzînd-o. Dar în ochi i se citea o tristeţe şi o milă adîncă pentru ea, pentru ceea ce va găsi în spatele acestei uşi pe care o forţa acum cu mîinile.

Mike rămăsese locului, clocotind de mînie, gata să se ridice şi să o pocnească pe Stella, dar se potolise totuşi, îndurerat de situaţia penibilă dintre ei — cînd cele două nave se ciocniseră una de alta.

Mii de tone de oţel se ciocniră numai la cîţiva zeci de metri de locul unde aştepta el, neliniştit, furtuna. Zgomotul fusese atît de puternic încît îl asurzise complet, făcîndu-l să uite şi de frică. Cîteva secunde nici nu îşi mai dădu seama de ce se petrecuse. „Stînci, ne-am izbit de stînci !“ trase el concluzia, şi nici scrîşnetul pereţilor de oţel al navelor frecîndu-se una de alta nu-i schimbară părerea.

Apoi, în bezna totală, cuşeta Patriciei se prăbuşi, destul de încet, peste a sa, o greutate de vreo sută de kilograme şi se porniră urletele.

Era glasul Stellei, îşi dădu el seama.

Patricia striga şi ea, înnebunită de groază, chiar deasupra lui, şi copilul, Bumble, se trezise în leagănul ei — care fusese zvîrlit la vreo doi metri mai încolo, deşi el nu vedea acest lucru în întuneric. Dar ţipetele Stellei erau cu totul deosebite. Pentru el, răsunau cu acea cumplită senzaţie acustică a urletelor copilului care nimerise sub roţile automobilului său. El era sonometrul care putea indica exact intensitatea sunetelor şi a durerii pe care le provocase. Era, totuşi, o deosebire.

De data asta, nu era el vinovat.

Desigur, i se încrîncena carnea pe el, dar peste cîteva clipe ardea de dragostea pe care o nutrise Stellei pînă acum cîteva zile — „Dau orice am — sănătate, bani, maşină, orice pe lume... Dar nu copilul meu.“ Nu-mi poţi cere asta...

Nu se putea mişca.

O secundă fu îngrozit la gîndul că ar putea fi rănit grav, dar, de fapt, nu se prăbuşiseră peste el decît bucăţi de lemn sparte, şi deasupra lui, picioarele Patriciei se zbăteau cu repeziciunea comandată de nervii înnebuniţi de frică.

Copilaşul începu să urle speriat de întuneric şi de zgomot. Căci zgomotul nu înceta. Vîntul mugea năpustindu-se undeva prin spărtura metalului — mult timp nu-şi dădu seama că se lovea de o carcasă spartă — cu un urlet care îţi îngheţa sîngele în vine. Avea o forţă brutală, ca a unei mase solide, care-i tăia lui Mike răsuflarea. Şi purta după el dezlănţuirea violentă a mării — spuma rece şi tăioasă.

— Tată, mi-e frică ! ţipă Patricia, şi vocea ei răsuna distinct în acest infern sonor. O, tată, unde eşti ?

— Nu te mişca, strigă el — un ordin absurd, dar nu voia ca fetiţa să cadă şi să se taie în aşchiile de lemn sau de metal. Înveleşte-te !

Încercă să ridice greutatea care-i apăsa coastele şi panica creştea pe măsură ce-şi dădea seama că nu poate să o urnească.

Stella continua să urle, nişte ţipete cutremurătoare, încît te întrebai de unde cunoaşte asemenea cuvinte, de unde ştie să se roage atît de dureros ; adresa o chemare înfiorătoare către un Dumnezeu nebun pe care îl trădase.

— Stella ! strigă el. Taci ! Termină odată ! Cruţă-ţi respiraţia. Venim acum.

„Trebuie să ajung la ea ! Unde dracu'or fi ceilalţi ? M-au părăsit cu toţii ! Nu va veni nimeni ! N-or să izbutească. Ah !"

Îşi aminti că aşa prezisese el în urmă cu cîteva săptămîni, dîndu-şi verdictul asupra pasagerilor de mîna a doua şi asupra vanităţii celor din echipaj. Acum însă trebuie să izbutească ! Trebuie să izbutească ! „Eu trebuie să izbutesc ! se gîndi el înspăimîntat. Măcar de data asta !"

Stella gemea, nu mai avea forţă să ţipe. În curînd o să fie complet îngheţată din cauza vîntului, a apei, a pierderii de sînge, şi o să moară.

Se ridică, sprijinindu-se cu genunchii şi cu toată puterea mîinilor, iar masa de lemn de deasupra lui se urni cu cîţiva centimetri.

De-ar fi măcar lumină !

— Patricia ! strigă el.

— Tată, mi-e frică. O, tată, o să murim ?

— Nu, o asigură el. Ascultă. Dă-te jos !

— Nu pot !

— Ba poţi.

— Nu pot, nu pot. Nu mai e scară. Nu văd nimic.

— Agaţă-te de ceva şi coboară.

— Nu pot.

Aşteptă puţin, apoi spuse :

— Întinde mîna peste marginea cuşetei.

Cu mîna stîngă căută mîna fetiţei.

— Unde-i ? întrebă el.

— Aici, spuse Patricia, de prisos. Unde-i mămica ? O să moară. De ce nu vine înapoi ?

Mike nu ştia, n-avea timp să se gîndească !... Îi părea bine că Marion nu era în cuşeta de dedesubtul Stellei. Probabil ar fi urlat şi ea. Dar, poate, acolo unde se găsea ea acum, era mai rău. Va trebui să se ducă s-o caute...

Mîna lui dădu de braţul Patriciei, apucîndu-l lîngă cot. Îşi dădu seama, tresărind, că se prelingea un firicel de sînge. Vru să o întrebe ce s-a întîmplat, s-o încurajeze, dar se răzgîndi, şi îi spuse :

— Degetele tale sînt numai la cîţiva centimentri de podea. Dă-te jos, Patricia.

— Nu pot. Pentru ce ? Mi-e frică.

— Pentru Dumnezeu ! mîrîi el furios, pierzîndu-şi răbdarea.

Dar asta o făcu să izbucnească în hohote de spaimă şi de milă de ea însăşi. Iar el era josnic : ştia că nu putea să-l facă pe copil să înţeleagă...

— Îmi pare rău, fetiţo. Dar nu pot să mă mişc de-aici pînă nu te dai tu jos.

Se strecură pe lîngă el, cu degetele încleştate de spaimă, parcă s-ar fi aflat la treizeci de metri înălţime.

— E apă, răcni ea. Ne scufundăm.

— Nu. Nu ne scufundăm.

Mike tot nu putea să urnească povara care-i strivea trupul. Probabil se înţepenise în balamale. Greutatea fe-

tiței nu contase prea mult. Era disperat, izbea cu piciorul, împingea.

Se aprinse lumina în baie. Ușa care o separa de cabină era închisă, totuși, prin crăpături, răzbea un pătrat luminos, destul pentru a mai domoli puțin groaza. Undeva, cineva aflase că se produsese o pană de curent și făcuse ceva ca să o repare. Mai devreme sau mai tîrziu, deci, o să vină să-i caute și pe Burstoni.

— Ascultă, Patricia. Du-te în baie și spune-mi ce-i acolo.

— Tată, Stella, e sînge...

— Nu-i nimic. Du-te în baie... Totu-i în regulă acolo ? strigă el.

— Nu știu ce vrei să spui, îi strigă Patricia.

— E inundată sau s-a spart ceva ?

— Are apă.

— Multă ?

— Ca aici.

Nu-și dădu seama ce e și nu îndrăzni să întrebe.

— Ia-o pe Bumble și duceți-vă acolo. Nu vă mișcați de acolo.

— Nu vreau. Mi-e frică. Cum o să ieși de acolo ?

— Ia-o pe Bumble. Fii atentă !

— Nu putem ieși din cabină, îi spuse ea. Ușa stă foarte caraghios...

— Bine. Du-te în baie.

O vedea pe Patricia împleticindu-se, împiedicîndu-se.

— Las-o pe Stella, o preveni el. Du-te... Am eu grijă de ea.

— Mi-e frică. Dacă nu putem ieși...

— Știu. Și mie mi-e frică. Du-te !

Cînd fetița ajunse în baie împreună cu surioara mai mică, el începu să lovească cu piciorul în lemnul de deasupra, deși n-avea prea mult loc să-și ia avînt, împingîndu-l în același timp cu mîinile în sus. Părea că nu poate să-l urnească și în tot acest timp Stella gemea și plîngea...

Pînă la urmă ceva a cedat și izbuti să deplaseze puțin mai mult unul din capete. Începu să lovească mai tare, rănindu-se rău la picioare și apoi se zbătu să iasă

afară. Aşchii de lemn şi bucăţi de metal rupt îi sfîşiară hainele şi carnea, dar reuşi să-şi elibereze întîi picioarele, apoi se prăbuşi pe punte acolo unde se sfărîmase leagănul lui Bumble ; valizele alunecaseră care încotro şi pe podea clipocea apa, cam de doi centimetri.

Brusc fu udat pînă la piele de şuvoiul zgomotos care năvăli în cabină prin spărtură. Se tîrî pînă la Stella, luptîndu-se cu forţa apei.

Nu putea să vadă exact ce se întîmplase, dar mai mult ca sigur carcasa de oţel se încovoiase ca o foiţă de staniol şi sfărîmase cele două cuşete, ca pe un băţ de chibrit rupt în două, iar fiica lui era captivă în această masă încîlcită de fiare şi lemn. „O, Dumnezeule", se gîndi el, îngheţat de frică, convins că Stella o să moară.

Gemea, tremura şi bolborosea ceva. Mîinile lui o mîngîiară uşor, dînd de sînge cald. Zăcea într-o baltă de sînge.

— O, fetiţa mea ! strigă Mike.

— Sînt rănită ! spuse Stella simplu, cu un fir de voce şi se crispă, scoţînd un geamăt.

— Te scot eu de aici, zise Mike. Probabil că ţi-ai rupt vreun os, fetiţo, aşa că stai cît poţi de nemişcată.

O cercetă cît mai delicat să vadă dacă e rănită şi în alte locuri ; dar braţele şi picioarele păreau neatinse, atît cît putea el să-şi dea seama, căci trupul îi era prins într-un morman de pături, lemn, şi oţel sfărîmat care îi intra în carne.

Cu multă grijă şi dragoste, dar sub imperiul unei nelinişti crescînde, îndepărtă încetul cu încetul bucăţile de lemn. Curentul de aer ce venea dinspre mare îi biciuia faţa, îl asurzea şi îl paraliza. Mişcarea navei îl arunca în toate părţile, dar el smulgea cu îndîrjire bucăţile de metal şi de lemn, răsuflînd gîfîit ; nimic nu mai conta pe lume în afară de *asta*...

O îmbărbăta şi o diezmierda, vorbind fără şir, şi ea părea că înţelege. Pricepuse că disperarea lui era izvorîtă din dragoste. Avu impresia că el plînge, încetişor.

Mult mai tîrziu, pierzîndu-şi cunoştinţa şi revenindu-şi succesiv, îi simţi mîinile pe păr şi pe faţă, mîngîind-o, căutîndu-i rănile. Îl înţelegea perfect acum şi era topită de ruşine cînd se gîndea la purtarea ei.

Era important să i-o spună. S-ar putea să uite dacă adoarme cumva acum, iar lucrurile s-ar putea schimba cînd se va trezi.

— Tată ! şopti ea.

— Nu te mişca, fetiţo, o rugă el. Eşti aproape salvată.

— Iartă-mă, suspină ea.

Cu tot vîjîitul curentului de aer, o auzi, pricepu, fu copleşit de dragoste şi de părere de rău şi începu să plîngă.

— Şi tu pe mine, o rugă el.

— Vai, tată, plîngi, zise Stella, plăcut surprinsă, în culmea suferinţei.

Nu-i era *indiferent*. Exact cum spunea mama. Simţea căldură, pînă la urmă asta conta, cei care te iubeau, care nu sînt indiferenţi, care nu aleargă după partea ieftină, după îmbrăţişările şi sărutările şi momentele acelea ruşinoase. Pricepu acest lucru şi avu o senzaţie plăcută, de căldură ; era minunat !

Stewarzii loveau în uşa cabinei. Mike auzi vocea lui Marion şi se simţi uşurat. Era teafără ; şi el la fel. Izbutise.

24

Ofiţerul radiotelegrafist, turc, Barutcu, folosi radioemiţătorul pentru a transmite semnalul S.O.S. de alarmă. Apoi îl cuplă la un transmiţător de rezervă ca să-l poată lăsa, dacă va fi nevoie, pe navă, în cazul cînd aceasta ar fi abandonată ; astfel, semnalele vor continua să fie transmise cînd el nu va mai fi de faţă. Apoi pregăti transmiţătorul cu baterie care putea pluti la suprafaţa apei şi pe care-l puse la îndemînă pentru a-l lua cu sine în bărcile de salvare, dacă va fi necesar.

Nu credea că vor abandona vasul, deşi recunoştea că s-ar putea ca acest lucru să fie de dorit. Dar trecuse prin război, foamete, cutremure şi sărăcie şi nu se îndoia că va supravieţui şi unui naufragiu.

Îl transportaseră pe căpitanul rănit de pe puntea de comandă. Asta era interesant, deoarece îi dădea lui Toma-

zos mînă liberă la comanda vasului. Barutcu îl considera un om priceput, însă înăcrit și, în ultima vreme, înclinat să bea. Oricum, o experiență ce merita urmărită îndeaproape, deoarece comanda unei nave, dacă supraviețuiau, ar putea să-l lecuiască de amărăciune.

Barutcu înțelegea nefericirea altora. Își pierduse și el soția, care murise, nu care îl trădase, și suferise mult... Se întinse și își dădu seama că spatele îi înțepenise complet. Își turnă cidru pe trei sferturi dintr-un pahar, îl bău și așteptă...

Tomazos avea o mulțime de probleme pe cap, pe cînd stătea în întuneric, pe o punte instabilă. Nu primea nici un răspuns la ordinele sale transmise prin telegraf sălii mașinilor. Sirena vasului nu mai funcționa și Yannopoulos tocmai îi comunicase că timona de pilotare prin telemotor era moartă în mîinile sale. Megafoanele nu mergeau. Totuși, reușise să închidă cele 23 de uși etanșe cu ajutorul unei operațiuni manuale hidraulice. Prospectul de reclamă mințea cînd vorbea de „simpla apăsare a unui buton"...

Răspunderea îi revenea în întregime lui și era o povară grea, la capătul unui lung lanț : proprietarii care considerau acest transatlantic ca o parte dintr-o industrie (de petrol și hotelieră) și a căror responsabilitate se limita în întregime la țărm ; guvernele, în speță grec și panamez, ca și fiecare țară, stat sau port aveau regulamentele lor speciale în privința sănătății, securității și a diverselor înlesniri ; *Areopagus*, la rîndul său, trebuia să fie tratat ca o ambasadă plutitoare ; și, în fine, pe mare, comandantul...

Avea mai multe lucruri de îndeplinit — și orice se mai ivea pe parcurs : să stabilească exact natura avariilor (și să reechilibreze nava, prin repartizarea balastului) ; să stăvilească infiltrările de apă, să restabilească curentul electric cu ajutorul generatoarelor de rezervă, dacă era necesar și posibil. Trebuia să transmită la țărm rapoarte concludente asupra avariilor suferite, astfel ca autoritățile să poată înțelege gravitatea situației. Trebuia să afle în ce măsură pasagerii avuseseră de suferit sau urmau să sufere. Trebuia să li se dea asigurări, să îi informeze asupra adevărului, cînd va primi și el informațiile res-

pective. Demetropoulos și oamenii lui aveau datoria de a se interesa de copii, de centurile de salvare, de cei răniți, de oamenii blocați în cabine sau din cauza ușilor ermetice. Își aminti de atitudinea cinică, fără tragere de inimă, a pasagerilor la exercițiile cu centurile de salvare. Ei bine, cel puțin li se distribuise tuturor aceste centuri. Vasul nu era aglomerat ; mai erau o mulțime de centuri disponibile, dacă va fi necesar... Echipajul și pasagerii nu voiau numai să fie îmbărbătați : aveau nevoie, în același timp, de ordine și instrucțiuni.

— Du-te jos și ia în primire puntea de Paradă, Tom, îi spuse el lui Mollon. Vorbești englezește ! Raportează-mi situația.

Pe cînd pronunța aceste cuvinte, *Seattle Doll* explodă.

— Dumnezeule ! strigă Mollon. Nenorociții de ei !

— Dacă putem lansa bărcile de salvare, să se facă imediat acest lucru, dădu ordin Tomazos. Va trebui să iei hotărîri la fața locului, Tom.

— Curentul electric s-a întrerupt, îi spuse el lui Makris. Vreau să am la dispoziție un lot de curieri pentru a transmite ordinele. Tot vasul trebuie să fie verificat în privința inundațiilor, a avariilor, a incendiilor... Vedeți dacă automobilele din cală s-au mișcat din loc, dacă rezervoarele de balast au fost ciuruite sau porțiuni întregi inundate ; te rog să mă informezi, ca să folosim pompele, acolo unde se pot pune naibii în funcțiune. Și încărcătura se poate repartiza din nou.

Tomazos își dădea seama că, pe o astfel de furtună și după o ciocnire ca asta, pasagerii trebuie să fie răniți. Probabil striviți de mese, scaune, cufere, diversele armături sau utilaje grele, smulse din postamentele lor... Ca și el, se aflau acum cufundați în beznă și unii, probabil, or fi opăriți de cafea, răniți de instrumentele orchestrei ; vesela, paharele s-or fi spart, o mare de bere și de alcool o fi inundat covoarele. Alcoolul e inflamabil : își amintea de incendii grave provocate de aprinderea alcoolului. Scrumierele or fi căzut pe podea. Lichidele s-or fi vărsat. În unele cabine, o colosală izbitură în metal o fi fost urmată de întuneric complet și de un șuvoi brusc de apă care năvălea înăuntru, rece, paralizantă. Probabil sînt mulți

ràniți. Copiii or fi îngroziți... Tomazos își trimise primul curier la infirmerie pentru a-i alerta pe doctori.

— Spune-le să-i primească pe pacienți peste numărul locurilor. Spune-le că am să le mai fac rost de niște pături, cînd o să am timp...

Aștepta, neliniștit și neputincios, să primească informațiile — porțiunile avariate, cele inundate și cîte din miile de instrumente folosite, motoare și mecanisme, fuseseră distruse. Sau aștepta doar restabilirea curentului electric. Probabil, se gîndea el, principala avarie se produsese în spatele cloasonului coliziunii, atît cît putea să-și dea seama (căci și el fusese speriat și luat prin surprindere), în spatele punții de comandă, la babord. Structurile metalice, ca niște coaste, constau din bare grele în unghi, cam la un metru distanță una de cealaltă, extinzîndu-se vertical de la carenă pînă la puntea superioară. Numerotate de la unu, lîngă prova, pînă la peste 200, la pupa, erau despărțite cam din zece în zece de niște cloasoane transversale. Această subdiviziune împărțea vasul *Areopagus* în compartimente etanșe. Dar pe o astfel de mare și cu pierderea controlului de pilotare și poate și cu o parte din puterea aburului pierdută, cu conductele de combustibil avariate și cablurile de înaltă tensiune gata să provoace un incendiu de la o scînteie de îndată ce curentul va funcționa iar, și cu focul care nu putea fi stins în salonul de coafură... Oricum, probabil nu existau avarii de asamblare — în ciuda masivității sale, transatlanticul avea o structură flexibilă...

Radarul nu-i arăta nimic, căci și el era scos din funcțiune. Dar știa că *Areopagus* se afla în raza de acțiune a unui vînt de taifun și că, la numai douăzeci de mile depărtare, era țărmul. Dacă nu se restabilea forța de înaintare, peste vreo două ceasuri vor fi striviți de stînci...

Știa care era direcția de rotație a vîrtejului furtunii și nu putea, pînă nu avea energia necesară, să întoarcă nava din această direcție. Între timp, considerînd că nava sa va supraviețui, ordonase lansarea bărcilor — dacă aceasta era posibil — pentru a culege pe eventualii supraviețuitori

de pe celălalt vas, care ardea acum, despicat în două... Privind spre pupa din marginea punții — cu vîntul care vîjîia nebunește și spuma care-i îmbiba hainele — văzu, îngrozit, că pe coșul de la pupa navei ies flăcări și scîntei. Un cilindru de oxigen explodă cînd se rostogoli peste bord. O clipă, Tomazos avu îndoieli în privința posibilității de supraviețuire.

Mollon ordonă ca bărcile de salvare de la babord să fie azvîrlite în mare prin balansare. Din cauza canarisirii navei, era imposibil să aducă bărcile de la tribord în poziție de lansare. Gruiele erau proiectate pentru o înclinare de 15°. Bărcile de la tribord nu puteau fi împinse în sus. Asta însemna că puteau fi folosite doar bărcile de la babord cu o capacitate pentru 30% din pasageri și echipaj. Înclinarea excesivă a vasului făcea însă ca ele să se balanseze mult în afara carcasei la punctele de apel de pe puntea de Paradă și nu puteau fi ușor fixate de partea laterală a vasului.

Mollon, împreună cu cîțiva marinari și stewarzi, a trebuit să lupte să-i dea la o parte pe pasagerii înnebuniți de panică. Una din bărci n-a vrut să se urnească deloc. La alta, nu pornea motorul. Dar, în cele din urmă, barca lui Mollon ocoli nava pe la pupa și acolo motorul ei tuși și se bloca. Mollon rămase sub vînt, la adăpostul vasului, blestemînd și înjurînd pînă ce motorul porni din nou. Apoi se îndreptă spre zona unde își închipuia că explodase celălalt vapor...

Două bărci se desprinseră de *Seattle Doll*. Într-una din ele erau cam douăzeci de oameni, cînd alți vreo zece se agățară de ea și fură răsturnați în apă. La fiecare talaz uriaș care se revărsa peste barcă erau zvîrliți doi-trei oameni.

Vreo zece cincisprezece se aruncară sau se agățară de a doua barcă, atunci cînd aceasta fu lansată goală, în grabă, de frica exploziei. Au dat drumul parîmei de la pupa. Parîma, în întuneric, se răsuci în jurul elicei lui *Seattle Doll* și se încurcă de tot cu cîrma bărcii. Parîma de la pupa era făcută pentru a remorca plute, dar barca nu se putea depărta acum de *Seattle Doll*. Pupa bărcii se lovi de oțelul navei și se găuri chiar deasupra liniei de plutire.

În acel moment, *Seattle Doll* se scufundă, trăgînd barca după ea. Oamenii au fost înghiţiţi de mare.

Supravieţuiră, totuşi, cîţiva şi, cînd se apropie barca lui Mollon, se aflau în apa plină de păcură, ameţiţi şi răniţi, majoritatea în pielea goală. Era foarte greu pe o mare de furtună să fie apucaţi şi traşi la bord pentru că erau plini de păcură şi alunecau.

Alţi supravieţuitori de pe *Seattle Doll* se aflau pe o plută, cramponîndu-se de ea — şase oameni se agăţau cu disperare de odgonul gros şi unsuros — şi toţi aceştia se aşteptaseră să fie remorcaţi de barca de salvare care fusese ciuruită şi se scufundase. Vizibilitatea era aproape zero, se respira cu dificultate şi marea era un cazan în clocote. Valuri uriaşe, de cîţiva metri înălţime, se revărsau peste plută şi, în scurt timp, apa năvăli cu atîta furie încît o îndoi ca pe un sandviş, sufocîndu-i şi înecîndu-i pe aceia care nu căzuseră sau nu fuseseră azvîrliţi mai departe. Cîţiva nenorociţi înotară pînă ce îi apucară cîrceii, li se înţepeniră muşchii şi se duseră la fund. Cîţiva rămaseră acolo unde fuseseră aruncaţi de talaz, susţinuţi de apa cu păcură, pînă ce bărcile de pe transatlantic veniră să-i salveze.

Nu numai că trupurile acestor nenorociţi erau alunecoase din cauza păcurii, dar aveau şi braţele sau picioarele rupte. Alţii înghiţiseră păcură. Doi erau ţepeni sub efectul şocului şi a fost foarte greu să-i urce în barcă şi apoi la bordul lui *Areopagus.*

Neavînd nici curent electric, nici puterea aburului, Tomazos putea profita de avantajul îndoielnic de a se gîndi ce-ar fi făcut dacă ar fi avut una din ele sau pe amîndouă. Şi, treptat, primi informaţiile cerute de la ofiţeri şi marinari, astfel că îşi făcu o idee precisă în privinţa părţilor vasului care fuseseră inundate şi a schimbării poziţiei cargoului. Cîtorva din cele douăzeci şi două de automobile din cală li se rupseseră cablurile de oţel cu care fuseseră legate, făcîndu-le să o pornească la vale, dar, atîta timp cît nu luau foc, greutatea lor era relativ neglijabilă... Îşi dădea seama cam în ce porţiune trebuia să intervină ca să pompeze apa, dar nu ştia dacă era vreo pompă în stare de funcţionare. Făcu un calcul de echilibrare, folosind

lista de mărfuri corectată la Hong-Kong și în combinație cu acele indicatoare albastre și roșii care o amuzaseră pe doamna Triffett și care indicau poziția și cantitățile de apă și de păcură. Cea mai mare parte a încărcăturii era încă asigurată în manieră marinărească, pentru condiții normale... Repartizarea încărcăturii la prova și la pupa nu era rea. Era aplecată cu cîțiva metri la prova, dar situația nu se înrăutățea.

Nu lăsă ancorele, căci bănuia că *Areopagus* nu va reveni ușor în poziția normală, chiar dacă funcționau motoarele ; unul din ele, știa precis, era complet scos din funcțiune. Avea nevoie de mai multă forță motrice pentru a face pînă și această simplă manevră, deși va trebui să acționeze acum într-un fel sau altul, cu sau fără energia necesară... În curînd n-o să mai aibă spațiu de manevre, care, de orice natură ar fi fost, deveneau extrem de periculoase în zona stîncoasă... Vasul avea o canarisire de 10° la babord. Nici un pic de apă nu mai trebuia să pătrundă la babord, altfel *Areopagus* se va apleca și mai tare și se va răsturna. Pomparea apei trebuie începută la babord...

Se restabili curentul electric și primul lucru pe care-l văzu Tomazos era că unicul radar se stricase și el — imaginea se răsucise. Zîmbi strîmb. Căpitanul Vafiadis ar fi fost încîntat de această defecțiune.

Prima sa convorbire prin telefon a fost cu șeful mecanic. Îl auzea foarte slab pe domnul Bitsios, dar cel puțin linia asta nu se defectase, cum se întîmplase cu semnalul prin fluierare.

— Care-i situația ?

— Cine e ?

— Tomazos, primul ofițer.

— Nu căpitanul ?

— A fost rănit.

— A ! spuse Bitsios interesat, poate chiar satisfăcut. Deci care sînt ordinele dumitale ?

— Dă-mi orice informație care mi-ar putea folosi, îi spuse Tomazos.

— Nu prea pot să vă dau mare lucru, îl informă șeful mecanic. Cazanul de la babord și camera de ardere sînt terminate. Arborele elicei de la babord rupt. Chiar și turbina are pierderi de abur. Nu avem energie mai deloc. Cavitație sigură în angrenajul de la babord, chiar dacă avem energie și un arbore...

— Cazanul de la babord e periculos ?

— Totul e periculos. E un infern aici. Dar unii din băieții mei au reușit să închidă alimentarea cu păcură și conducta principală de abur.

— Aveți pierderi, domnule Bitsios ?

— A, da.

— Îmi pare rău.

— Lipsesc cîțiva băieți.

— Dar tribordul ?

— V-am putea da energie peste cîtva timp. Să vedem. Da, acum cu restabilirea curentului, cred că da. Am să vă comunic, dar, după cîte știu eu, tot mai avem ceva abur, iar arzătoarele de la tribord funcționează...

— Dar pompele ?

— Aproape nici una bună. Le-am putea folosi pe cele auxiliare și de croazieră.

Existau dublete pentru pompele mici. Erau acționate de un motor și, în general, erau folosite în port. Aveau, relativ, o eficiență destul de ridicată, dar capacitatea lor nu era suficientă pentru a satisface cerințele instalației la viteze mari.

— Aveți pierderi de combustibil ?

Bitsios îi raportă situația așa cum o știa și el ; era întocmai cum își închipuise Tomazos : inundarea și avaria principală se produseseră la babord. Din cauza înclinării de 10° pe acea parte, nu trebuia să pompeze cantitatea limitată de combustibil disponibil (la tribord) ce s-ar putea folosi pentru arzătoarele de la tribord, ca să se mărească presiunea aburului, atît de necesar lungii traversări pînă la Guam... (Erau mai aproape de Hong-Kong, dar furtuna se îndrepta într-acolo). Va folosi combustibilul de la tribord — 150 de tone pe zi poate, timp de trei zile — și în-

clinarea nu va fi mult agravată, în special dacă s-ar putea pompa apa din părţile inundate... Mai erau însă cîteva ceasuri de furtună care îl alarmau. Nu putea, în calculele lui, să presupună o mare calmă...

Cu toate acestea, informaţiile îi spuneau că era mai sigur să redeschidă cele 23 de uşi etanşe, ceea ce şi făcu, deşi cu oarecare temeri : un şuvoi de apă putea năvăli printr-o spărtură nedescoperită şi coridoarele de pe punţile inferioare vor fi inundate într-o clipă. Îi dădu instrucţiuni lui Demetropoulos să-i trimită pe stewarzi prin cabinele avariate.

Doctorul australian îl sună în acest moment hotărîtor.

— Tocmai voiam să iau legătura cu tine, spuse Tomazos. Care-i situaţia ?

— Nikolaos, e atît de rău că n-am nici măcar timp să-ţi vorbesc. Poţi să deschizi uşile etanşe ? Măcar pentru zece minute. Trebuie să fie răniţi şi captivi. Or să moară fără să le putem da vreun ajutor.

— Tocmai asta făceam, confirmă Tomazos. Şi trimit stewarzi în toate cabinele. Apoi o să le spun să aducă pături şi prosoape. Poate chiar supă fierbinte şi sandvişuri, dacă supravieţuim.

— Crezi că scăpăm ?

— Da, Daniel, avem o şansă... Mai e ceva ?

— Ne cam lipsesc anestezicele şi alte medicamente. Şi poate sînge...

— Îmi pare rău. Pot să transmit un mesaj pentru medicamente, dar toate vasele au fugit în faţa furtunii. Poate un avion, peste cîteva ceasuri. Trimite-mi o listă şi o s-o transmită Barutcu... Ce fel de sînge îţi trebuie ?

— Orice fel.

— Mult ?

— Cred că da, Nikolaos.

— Înţeleg... S-ar putea să-i alarmez pe pasageri dacă le cer asta prin megafon... N-ar fi mai bine să aşteptăm o jumătate de oră ?

— Dacă crezi că o jumătate de oră contează, încuviinţă Dempsey. Şi încă ceva, Nikolaos. Scoate-ne de aici ! Unii

din ei or să moară, poate. Alţii au arsuri... Trebuie transportaţi la spital.

În ciuda multelor întreruperi, Tomazos putea acum să dea toată atenţia duşmanilor principali — marea şi vremea. Luă timona de la Yannopoulous care nu se mişcase de acolo de şase sau şapte ore. Acum că *Areopagus* avea oarecare energie, simţea timona mult mai bine. Marea şi furtuna apăsau cu furie pe partea de la tribord, deşi timona nu mai opunea rezistenţă atunci cînd nava se înălţa în talazuri agitate. O dată, în timpul unei alte furtuni, ţinuse timona, pe o mare furioasă, vreo şase ceasuri, lăsînd-o să se răsucească în voie zece minute pe oră, astfel ca energia hidraulică să nu se piardă.

Nu se punea problema să lase nava *Areopagus* să meargă în derivă pe această mare şi pe vîntul acesta, căci s-ar fi strivit de stînci. În orice caz, avea un ruliu extrem de neplăcut. Nu era o navă care să reziste bine la ruliu şi putea cădea uşor victimă sincronismului. Chiar un vapor de dimensiuni mai mari era ca un pendul, începea să oscileze dacă se legăna, fie că avea ruliu lateral, fie că era supus tangajului, înălţîndu-se în aer cînd cu pupa, cînd cu proa. Valurile puteau să lovească nava cu aceeaşi frecvenţă ca şi ruliul — adică în izocronism — şi dacă ea nu-şi schimba cît de puţin cursul sau viteza, ar fi pornit să oscileze atît de violent încît, la un moment dat, s-ar fi înclinat pînă ce parapetul ar fi intrat în apă. În apropierea acestei regiuni, în 1944, trei distrugătoare americane care se îndreptau spre Filipine au fost prinse de un taifun. Distrugătoarele au intrat într-un ruliu fatal care a devenit din ce în ce mai puternic pînă ce înclinarea a atins 70° şi atunci apa a năvălit pe coşuri ; toate trei s-au scufundat. *Areopagus* avea o canarisire de 10° şi situaţia ar fi devenit foarte periculoasă dacă ar fi continuat să se legene tot aşa. S-ar putea să înceapă să reacţioneze la valurile componente, cu frecvenţe de oscilaţie care să se potrivească cu ritmul lor, adică să înceapă să se legene la fiecare val care izbea vasul lateral. Într-o mişcare atît de regulată, ruliul ar fi putut creşte foarte mult, devenind fatal.

Dar nu avea cum să-i schimbe direcţia şi asta îl îngrijora mai mult ca orice. *Trebuia* să-i schimbe direcţia. Dar cîrma nu avea nici un efect chiar şi în cursă directă a arborelui la actuala viteză. Şi arborele de la babord era, oricum, scos din funcţiune. Observă că arborele de la tribord făcea 84 de rotaţii pe minut, în loc de 130, ceea ce reprezenta viteza normală de croazieră. Elicea de la tribord, deci, nu prea putea servi la schimbarea capului navei, deoarece puterea ei era infimă. Cel mult, elicea de la tribord va răsuci vasul *Areopagus* la babord, cu marea şi vîntul în spate, împingîndu-l, totuşi, către stînci. O inversare a sensului de mers la motorul de la tribord ar putea ajuta, dar n-ar fi la fel de eficace ca turbinele la înaltă presiune care făceau ca nava să înainteze. În plus, apa „slobodă" se găsea în faţă, iar prova s-ar fi cufundat foarte periculos. Cu nava în viteză înapoi, cîrma ar fi şi ea aproape inutilă.

Voia să îndrepte vasul cu prova în contra furtunii şi a mării. O mişcare de înaintare, sau chiar nici o mişcare, ar face-o, deci, să înfrunte furtuna şi i-ar scoate, probabil, la liman, pînă în cele din urmă, deşi pericolul ruliului şi al tangajului nu diminua cîtuşi de puţin. Valuri mai mici decît trei sferturi din lungimea vasului nu vor produce un tangaj prea puternic, chiar dacă s-ar sincroniza cu propria mişcare a vaporului. Carcasele navelor se construiau mai lungi, tocmai pentru a rezista acestor valuri dificile şi, într-adevăr : asemenea vapoare înfruntau cu succes vremea proastă şi ajungeau întotdeauna la timp la destinaţie. Dar talazurile acestui taifun erau imense : transatlanticul părea o bărcuţă de hîrtie aruncată în mijlocul lor. Şi bătălia cu valurile cerea cantităţi uriaşe de combustibil şi de energie mecanică.

Cu toate acestea, dacă nu reuşea să îndrepte nava în contra valurilor, soarta ei era pecetluită. Şi n-avea cum să-i schimbe direcţia... Cunoştea puterea apei şi a vîntului. Un talaz de furtună de şase metri putea să azvîrle un bloc de piatră de zece tone. Apa eroda promontoriile, mînca din plăjile ţărmului şi din stînci, uneori peste noapte. Ştia

din cărți că, dacă diferența de temperatură între un curent cald și apele înconjurătoare ale oceanului era de 11° centigrade, fiecare 2 000 de metri cubi de curent emanau o căldură egală cu aceea obținută din arderea a șase milioane de tone de cărbune de calitate superioară... Apa din aer nu reprezenta numai o cantitate de precipitații potențială, ci și o imensă energie latentă, care se strîngea datorită evaporării moleculelor de apă. Această energie era eliberată în furtuni — și reprezenta mai mult ca energia unei bombe nucleare de 110 kilotoni. Curenții ridicători și coborîtori din nucleul vijeliei ajungeau la o forță de uragan. Într-o furtună de o asemenea violență, chiar dacă acțiunea ei se întindea pe o rază mai mare, *Areopagus* nu era decît un firicel de nisip. Unele din talazurile care-i loveau bordajul aveau și treizeci și șase de metri înălțime.

Singura soluție era să arunce ancorele. Asta însemna un risc nemaipomenit, căci marea putea să rupă cablul... Hotărî să le coboare, dar nu numai una singură, căci atunci *Areopagus* ar fi fost aruncat înapoi, ci pe amîndouă deodată. Dacă această manevră eșua, erau pierduți și vor fi nevoiți să ia măsuri rapide de urgență.

Fură coborîte ancorele de la babord și tribord. Multă vreme nu s-a simțit nimic. Apoi își dădu seama că *Areopagus* se răsucise, înfruntînd valurile.

Tomazos îi ceru lui Bitsios toată energia pe care i-o putea da motorul de la tribord.

Areopagus se legăna pe valuri, ancorat. Singurul motor în funcțiune, arborele său supraîncălzit și cu elicea corodată dădeau toată energia posibilă pentru a ușura imensa solicitare care încorda cablul la maximum. În intervalele de acalmie, transatlanticul era propulsat puțin înainte, solicitînd ancorele, pentru a reveni apoi la loc, tras de cablurile încordate.

Tomazos se ocupa de toate problemele, dădea ordine, vorbea la telefoane, dar, tot timpul, aștepta îngrozit ca unul sau ambele cabluri să plesnească.

La un moment dat, se uită la ceas și constată, surprins, că trecuseră șase ore. Atunci simți că-i revine încrederea și că, pînă la urmă, vor supraviețui.

25

— Te urăsc, zbieră Barbara spre încîntarea lui Tornetta, căci în aceste cuvinte, simţea, deopotrivă, teamă şi curaj. Eşti scîrbos şi crud şi egoist ! continuă ea să ţipe.

Tornetta se hlizea.

Acuzaţia era, desigur, adevărată. Trebuie să domoleşti personalitatea femeii, înjosind-o la rîndul său, altfel cîştigă statut de superioritate şi începe cu pretenţiile. Devine repede arogantă şi-l pune pe bărbat cu botul pe labe, cît ai zice peşte şi, pe urmă, îşi bate joc de el în faţa celorlalţi. Ah, trebuie să-i scoţi superioritatea pe nas !

— Vorbeşti ca o nevastă, nu ca o amantă ! spuse el indiferent.

Dansatoarea nu mai avu ce să riposteze ; trebuia să-şi recunoască situaţia de amantă : hainele zăceau împrăştiate pe cuşetă şi era aproape goală.

Îl lovi şi îl zgîrie pe nas cu unghiile ei lungi, mai înainte ca el să-şi poată trage capul îndărăt. Era puternică, n-avea de gînd să plîngă. Îşi dădea seama cu necaz că situaţia ei e cu mult inferioară celei de amantă. Fusese o tîrfă. O durea, inexplicabil, căci nu era deajuns de nevinovată ca să se recunoască murdărită. Mai cunoscuse o serie întreagă de bărbaţi, dar nici unul nu o făcuse să se simtă atît de înjosită. Au sedus-o, e adevărat, dar n-au dispreţuit-o. Tornetta însă o sfida chiar şi cînd plesnea de satisfacţie. De asta se luase dinadins la ceartă cu el.

O prinse de încheietura mîinii şi îi trase braţul spre spate. Trebuia să se lase sau să ţipe în zadar de durere. Locuia în cameră cu altă fată, Rowena, o dansatoare înaltă, plăcută, plină de tact, care acum era în altă parte, la un pahar. Întruchiparea discreţiei. Dar ştearsă, mare şi simplă. Tornetta o ochise şi nu-i displăcuse.

— Eşti un ticălos, gîfîi Barbara. Şi un hoţ ! Crezi că nu ştiu ?

Nu era Tornetta omul care să-şi trădeze vina, dar cuvintele astea îl uluiră, făcîndu-l să clipească des. Trebuia s-o lovească...

Se făcu că nu-i observă disprețul. Doar nu însemna nimic. Știuse toate lucrurile astea și tot venise să cerșească amor...

— Dar ți-a plăcut, nu ? o luă el peste picior.

— O să le spun la toți, amenință ea, o să le spun de banii pe care-i furi. Or să vadă ce le lipsește. Și o să le arăt...

— Ce ? își dezgoli el colții și o izbi de o făcu să se umple toată de sudoare și să scoată aburi din gură.

Nu-și imaginase niciodată că poate să fie lovită în halul ăsta. Era un chin. O cuprinse scîrba. Nu voise asta — ce știa ea era, oricum, vag, deși instinctele nu o înșelau : ceva în legătură cu cabinele și cu locurile unde dispărea el cîteodată. Și ceasul pe care i-l dăduse. Nu-l luase de la magazinul de pe vas. Așa că ce căuta la el un ceas de aur de damă ? Pe vas lipsea un ceas. Auzise o femeie care se văicărise. O australiană pioasă, de vîrstă mijlocie. O să-l urmărească pe Tornetta la tribunal. Ea, Barbara, o să dea mărturie scrisă.

Tornetta îi citi gîndurile

— Unde-i ?

— Ha ! îl luă ea peste picior.

Îi trase un pumn, îi pipăi încheieturile mîinilor ca să-i precizeze concret despre ce e vorba. Apoi îi dădu drumul și sări din cușetă. Cît pe ce să cadă. Doamne, ce agitată era marea ! Ea nu se putea duce acum la ofițeri — era mult prea despuiată. Zvîrli furios lucrurile de pe măsuța de toaletă, apoi se repezi, bălăbănindu-se, în mica sală de baie. Știa el cum sînt femeile. Barbara se ridică să-l urmeze, urlînd. Văzu ceasul după borcanele de cremă și alte fleacuri.

Și apoi se auzi bubuitura răsunătoare a oțelului care se sfărîmă în bucăți și, numaidecît, urmă bezna ; vacarmul care se stîrni pe loc era atît de imens și de total, încît Tornetta rămase îngrozit. Nu din cauza zgomotului sau a metalului sau pentru că fusese zvîrlit de o forță uriașă în baie, la vreo doi metri, cu capul înainte, ci pentru că

în cîteva clipe care nu se mai sfîrșeau, crezu — știu — că Dumnezeul copilăriei lui căuta să se răzbune pe el pentru uciderea domnului Rossi.

Dar momentul trecu și se simți rău, vlăguit, zgîlțîit de friguri. Nu putea să gîndească. Apa plescăia zgomotos pe undeva și dușul curgea. Se afla oare sub duș ? Nu. Își dădu seama de unde venea jetul violent și bănui că se scufundă vasul.

Panica îl făcu să acționeze, nevoia cruntă de autoconservare. Ceasul ! Să-l azvîrle ! Toate sticlele se spărseseră. Călca pe sticle sparte și pe lucruri învălmășite. Barbara gemea, cerînd ajutor. Rugîndu-l pe *el* ! Oare absurditatea femeilor n-are nici o limită ?

Aprinse un chibrit și încă unul, zorit. Trebuia să găsească ceasul și apoi să iasă. În felul ăsta n-o să mai aibă nici o dovadă ; era atît de vulgară, încît s-ar putea ca nimeni să nu-i dea ascultare.

Un al treilea chibrit lumină ceasul de aur care căzuse în baie. Tornetta îl vîrî în buzunar și încercă să se miște. Reuși cu efort. Îi era rău. Se simțea bolnav. Îi era milă de el însuși. Viața e o povară ! Toate problemele astea ! Balansul vaporului, își dădea el seama în beznă, era înfiorător. Cum de nu observase cînd se desfăta cu dansatoarea din Aberystwyth ? Îl zvîrlea de colo colo, încît chiar și a încerca să se țină pe picioare era o grozăvie. Vaporul părea destinat pieirii. Nimeni și nimic nu putea supraviețui. Se aprinsese în el o panică cumplită și ieși din baie poticnindu-se. Nu vedea nimic. Ea gemea. Idioata ! Dacă nu vedea nu era vina lui. Lua-o-ar dracu !

Își găsi cabina tot aprinzînd chibriturile. Îi auzea pe oamenii din fața cabinei A 145 — care se afla spre pupa — strigînd și țipînd. Nu dădu atenție nenorocirii lor. Avea probleme. Îi era rău. Era grav.

În cabină, Squibb se agita de colo-colo cu o lanternă. Hîtrul își pusese centura de salvare.

Se scuză neputincios pentru ceea ce i se părea că e un act de lașitate — să fii gata îmbrăcat ca să părăsești vasul.

— Ne-am ciocnit. S-a auzit o bubuitură îngrozitoare.

Dar pe Tornetta puțin îl interesa examenul de conștiință al lui Squibb.

— Mi-e rău, spuse el. Asta conta. Sînt foarte bolnav.

Pentru Tornetta faptul că se simțea rău era ceva nou, o experiență inedită. Credea că asta l-ar putea interesa pe Squibb, care ar putea să-i dea un sfat sau să-i arate compătimire, cu experiența lui îndelungată.

— Așa-ți trebuie. O meriți, scînci Squibb ursuz.

Tornetta se simți ofensat. Îl copleșea mînia. Ce porc nemilos și ăsta !

— Ai rîs de mine cînd mi-era rău, profită Squibb să-i spună. Ai adus-o aici pe împuțita aia de dansatoare. Nu mi-ai oferit nici măcar o ceașcă de ceai și nici nu m-ai întrebat cum îmi e...

— Asta n-avea nici o importanță, se justifică Tornetta.

Era foarte dur. Squibb, la urma urmei, fusese bolnav cînd totul era normal. Atunci nu însemna nimic, nu conta. În asemenea situații, omul n-are nevoie de compătimire. Dar acum, acum era cu totul altceva. Vasul putea fi părăsit, el, Tornetta, trebuia să fie ajutat, deoarece altfel ar fi fost pierdut.

— Nu avea importanță, eh ? ripostă Squibb înciudat. Vrei să spui că nu-ți păsa nici cît negru sub unghie. Află atunci că am fost grav bolnav.

— Ești un laș, zbieră Tornetta. Te-ai îmbrăcat gata să o iei la fugă. Ești un nimic, un bărbat fără bărbăție.

Clocotea de furie, de nervi că dobitocul ăsta nu-și dădea seama cît de lipsit de importanță e.

Dintr-o dată, i se păru că trebuie și că are dreptul să-l lovească pe Squibb. Nătărăul ăsta pios nu cunoștea înțeleptuirile durerii...

— Iar tu ești un barbar ordinar și un om de nimic, afirmă Squibb.

Tornetta se repezi la lanternă și îl lovi pe Squibb în stomac. Lanterna căzu, dar nu se stinse. Lumina pantofii lui Squibb.

Squibb se încovoie imediat. Era un nimic.

Ce știa el de violență ? Tornetta îl doborî aproape fără nici un efort. Numai mișcarea vaporului îl împiedică să-l rănească grav. Acum însă Squibb căzu numaidecît pe podea și începu să suspine.

Tornetta luă lanterna. Deschise geamantanele cu o grabă frenetică. Dacă vaporul se scufunda, trebuia să coboare imediat într-o barcă de salvare și să nu piardă toți dolarii pe care pusese mîna. Aruncă hainele la o parte, aproape plîngînd de nerăbdare pînă găsi cheile. Vîrî dolarii într-unul din tocurile aparatelor de fotografiat ale lui Squibb. În tot acest timp, vocea lui Squibb se smiorcăia enervant :

— O să-ți pară rău... Am să mă plîng... și dansatoarea aia... O să fii pedepsit... să nu crezi că-i poți ataca pe oameni și să scapi...

Smiorcăiala asta îi aminti lui Tornetta de copilărie. Cineva — cine oare ? — care bîzîia, pentru că nu-l putea învinge pe Tornetta, și nu suporta durerea... Acela, oricine o fi fost, se așteptase ca Tornetta să renunțe la victorie pe motivul că era imoral ca marile batalioane să cîștige... Ceea ce era o prostie. Marile batalioane cîștigă inevitabil...

Își legase cu greutate vesta de salvare și era îngrijorat să nu-și piardă tocul de la aparatul de fotografiat, aruncat pe după gît. Îl scoase și îl legă cu cureaua în jurul taliei.

Îl părăsi pe Squibb fără remușcări și o luă la fugă fără să dea atenție văicărelilor lui pioase, cum că lanterna îi aparține. Marile batalioane au *dreptul* să cîștige. În lumea lui Tornetta s-a pus întotdeauna problema supraviețuirii celui mai tare. Dacă l-ar fi biruit Squibb, făcîndu-l să se predea, nu s-ar fi așteptat la nici o cruțare și la nici o lanternă lăsată drept consolare, sau la mustrări de conștiință în legătură cu apartenența tocului aparatului de fotografiat.

Se îndreptă, împleticindu-se, spre pupa pînă la cea mai apropiată scară, ținîndu-se de parapet. N-avea nici o îndoială că *Areopagus* e sortit pieirii, deși va mai dura puțin. Auzea țipete și strigăte și simțea miros de vopsea arsă și de fum.

Lanterna lumina piulițele de oțel. Pe Tornetta îl trecu un fior de groază. O apucase într-o direcție greșită ? Nu.

Își dădu seama cu spaimă că ușile compacte care nu lăsau să treacă apa fuseseră închise și el era blocat pe puntea A de la mijlocul vasului spre pupa.

Judecînd după propria lui etică, era logic. El era plevușcă ; aici marile batalioane erau ofițerii vasului și era ușor de înțeles că ei or să-l înece pentru a prelungi viața vaporului și a celorlalți, inclusiv a lor... Își dădu seama de asta numaidecît : așa ar fi procedat și el și la orice anchetă ulterioară i-ar fi făcut pe interlocutorii săi să plîngă de simpatie pentru curajul, prevederea și grija arătată celorlalți. Așa e lumea. Și el, în mod normal, o accepta, cu toată ipocrizia și frauda ei, dar acum zbiera :

— Ucigașilor ! Am să mă înec ! În numele sfintei Fecioare, deschideți ușile... Și apoi se porni să bată cu pumnii în oțel și, cînd începură să-l doară, cu lanterna.

Încerca să iasă. Cu cîteva clipe mai înainte, Marion Burston dăduse peste aceeași ușă de oțel și nu reușise să *intre...*

Senzația de boală îi trecuse. Fusese doar frica. Nu se așeză să se văicărească sau să aștepte ajutor, cum ar fi făcut oameni ca Squibb. Își aduse aminte de ceva.

Deschisese odată o ușă aici, cercetînd regiunea pentru un posibil furtișag. Pe ușă erau scrise, cu vopsea albă proaspătă, cuvintele „Numai echipajul". Dar chiar dedesubt, cu vopsea ștearsă — poate de la proprietarul american inițial — era inscripția „Ieșire în caz de pericol".

Tornetta descoperi ușa dincolo de care era o scară prăpădită de lemn, îngustă, în spirală, ca scările de serviciu din spate, la unele conace. N-avea balustradă, așa ca balansul vasului îl azvîrli jos după ce urcă primele trei trepte. Fierbea de mînie și de panică.

Treptele urcau tot mai sus, epuizîndu-l. Poate sfredeleau tot drumul pînă la coșuri...

Ieși prin dispozitivele de admisie ale ventilatorului în partea de la pupa a punții de Paradă și văzu numaidecît vasul *Seattle Doll* despicat în două și arzînd, iar pe *Areopagus* marinari greci care coborau bărci de salvare. În

mintea lui se asociau, incorect, două lucruri : un vapor ardea, şi *acest* vapor era avariat în mod fatal... Pe coş năvăleau foc şi scîntei şi ieşea o trîmbă fierbinte de fum şi de particule de păcură aprinsă.

Marea şi vîntul erau înfricoşătoare, dezlănţuite, o forţă vitală, iar Dumnezeul Vechiului Testament mîniat. Tornetta căzu, nemaiputînd să respire din cauza presiunii aerului. I se făcu de îndată frig şi se udă leoarcă. Cu o mînă ţinea încleştat tocul cu bani. Cu cealaltă se prindea de toate lucrurile de metal din jur. Îi curgea sîngele printre degete acolo unde se tăiase în alama zimţată. Peste tot domnea groaza — chiar şi în bărcile de salvare, tot teroare şi frig şi suferinţă de ore în şir. Dar teama de moarte era mai mare şi Tornetta alergă spre mulţimea care se zbătea să se urce într-o barcă de salvare.

Femeile ţipau, bătrînii îşi făceau loc cu pumnii.

În întuneric, Tornetta înaintă uşor printre ei, lovindu-i pe cîţiva cu picioarele.

Barca de salvare se legăna în afara bordului, iar oamenii se împrăştiau cu ţipete de groază ce nu se auzeau de vînt. Barca se răsuci în spate zdrobind capetele unor bătrîni.

Tornetta se ţinea acum strîns de ea, cu un picior în aer. Ofiţerul australian îi striga ceva în faţă, dar Tornetta era apucat de un acces de nebunie. Un marinar izbi cu ceva în mîna lui şi Tornetta se trase brusc înapoi şi căzu cu toate degetele de la mînă rupte. Căzu pentru că nu mai avea nici putere, nici echilibru. Ceilalţi îl călcau în picioare fără nici o ezitare. Îi izbea pe bătrîni cu picioarele, se rostogolea, era zvîrlit de mişcare şi de vînt, dar nu pierea ca ceilalţi pentru că dorea cu disperare să supravieţuiască. Se agăţa de parapet, urlînd de mînie şi de groază şi, pe cînd *Areopagus* se scufunda, el încercă să se ridice pe picioare, iar mîna teafără i se încleşta de parapetul punţii.

Durerea, în nevoia lui de a supravieţui, era neînsemnată. Marele batalion îşi exercitase drepturile. Pierduse lanterna şi, după un timp, îşi dădu seama că scăpase şi tocul cu bani.

Începu să plîngă cu o disperare amarnică.

Se lansase barca de salvare. Vedea că e goală. Vedea ? Da. Vedea ! Se aprinseseră luminile ! Ce însemna asta ? Însemna că ofițerul australian spusese adevărul și că scopul lansării bărcii de salvare era să-i salveze pe alții și nu pe ofițerii greci...

Tornetta nu se rușină cîtuși de puțin, deși se bucura că nu prea putea fi recunoscut.

Lumina venea din salon și cădea pe vestele de salvare, pe haine, pe cîțiva pantofi, pe o pălărie și... O, Doamne, într-adevăr ! Iată și tocul plin cu bani !

Îl tot necăji, alunecînd întruna cînd bîjbîia după el. Din clipă în clipă putea fi prins de furia mai aprigă a răscrucii de vînturi și zvîrlit peste bord.

Căzu peste el și se rostogoli pînă la parapet.

Rostogolindu-se peste mîna rănită, îl duru sfîșietor. Dar recuperase tot bănetul. Squibb nu putea face nimic. Se vor rearanja cabinele. Mulți se vor rușina după toate cele întîmplate. Ofițerii n-aveau să dea prea mare importanță unor fleacuri ca astea — că te-ai culcat cu o fată în cabină sau c-ai avut o mică încăierare. Vor avea atîta de furcă cu reamenajarea vasului și cu rezolvarea unor plîngeri, injurii și reclamații mai importante, încît vor avea treabă pînă peste cap timp de două săptămîni.

Era sigur că *Areopagus* va supraviețui.

Lîngă el, femeile făceau crize de isterie. Oamenii așteptau să încerce să se înghesuie în următoarea barcă de salvare, răsucită pe gruie.

Dar Tornetta voia acum „siguranța" adăpostului. Își puse cureaua săculețului pe după gît și, cu mîna liberă, cea care nu-i fusese zdrobită, bîjbîi de-a lungul parapetului, ca un orb, pînă ajunse la ușă și la gloata zăpăcită care se zbătea să iasă și să moară.

Se prăbuși extenuat pe covorul din salonul Egean, printre mame îngrijorate, copii care plîngeau, bătrîni înțepeniți de spaimă, dar temîndu-se să nu arate groaza cumplită care-i paralizase. O mulțime de pasageri cîntau și ofițerul însărcinat cu distracțiile era, ca de obicei, cu partenerul său, Edgar, la pian.

Tornetta, revenindu-și din șoc și din epuizare, îi privea pe toți fără milă. Dobitoci pioși, care cîntă acum imnuri, de parcă asta i-ar salva.

După un timp i se făcu frig din cauză că era ud leoarcă, degetele rupte îl dureau. Se întristă. O femeie îl privea îngrozită și văzu că mîna îi era mujată de sînge.

Nu face nimic, dreptatea socială, cum ar fi numit-o în Sicilia. Prin megafoane se difuzau anunțuri uneori fără să se mai întrerupă...

După cîtva timp, Tornetta își făcea drum spre infirmerie, mai înainte ca cineva să știe că, pe o noapte ca asta, niște degete zdrobite însemnau o leziune care dovedea panică, lașitate și indiferență față de ceilalți...

26

De jur împrejurul salonului fuseseră răspîndite fotolii grele în care să ia loc persoane ca domnișoara Wearne, ca să se poată bucura din priviri de ceea ce nu aveau capacitatea fizică să facă. Dar ea nu reuși să găsească și să ocupe decît un scaun drept de lemn, unde i se servi o supă indiană de curry și o porție de pui condimentat și bău o sticlă de bere, pentru că nu se simțea în apele ei. După un ceas, luminile difuze, modelele și fasciculele de diverse culori vii deveniră prea puternice pentru ea. Luminile pîlpîiau și se plimbau. Parcă te aflai la o dioramă ciudată, plină de fum și de oameni care strigau, îmbrăcați în costume bizare sau de-a dreptul vulgare.

Domnișoara Wearne se mai afla încă sub imperiul șocului, chiar și după cîteva săptămîni de croazieră. Cîteva fete țopăiau mîndre, cu o energie nedisimulată, vulgară în sine, în costume care fuseseră evident studiate îndelung ca să le arate cît mai goale. Ca de obicei, erau tratate cu egalitate și dispreț grobian de tinerii care transpirau din plin în cămășile de prost gust. Cîțiva australieni și neozeelandezi mai în vîrstă dansau demodat, asemenea oame-

nilor la un bal de hotel, dar alții, de atîta căldură și băutură, se comportau ca niște mahalagii. Oribilul domn Ballantyne, observă ea, agățase o tinerică obraznică de vreo treizeci de ani și îi tot dădea zor, sub influența alcoolului, cu niște complimente vulgare la adresa inteligenței ei. Domnișoarei Wearne îi plăcea mai mult ziua decît seara pe *Areopagus*...

În salonul de bal se înghesuiau trei sute de oameni. Măsuțele de cafea și scaunele grele fuseseră mutate din drum. Stewarzii transpirau purtînd sus tăvile prin mulțime ; și ei erau costumați — vestoane roșii cu nasturi de alamă, în care năduseau.

— Se distrează grozav, fu de părere o doamnă în vîrstă care ședea într-un fotoliu confortabil lîngă domnișoara Wearne. Îi tuși domnișoarei în față. Grozav se mai distrează !

Și acustica o dovedea — orchestra, zbieretele, rîsetele, strigătele după stewarzi. Pielea de pergament crăpat a femeii se boți uimită atunci cînd domnișoara Wearne îi răspunse pierită :

— Da.

Zăpăceala era neplăcută, dar încă nu devenise jenantă, făcînd-o pe domnișoara Wearne să asude într-o anticipare îngrijorată. Prea multă lume de înregistrat pe retină, pentru trupul și mintea ei obosite.

Caleidoscopul de lumini orbitoare te amețeau foarte ușor, poate erau făcute special... Oare o să i se facă rău aici ? Se temea acum să nu se dea în spectacol și oamenii, cărora o să le strice distracția, să nu o privească cu ciudă. Își dădea seama că majoritatea pasagerilor se sinchiseau prea puțin de cei care se îmbolnăveau, ba chiar îi disprețuiau... Sau poate că senzația asta de amețeală se datora mării ? Parcă se schimbase puțin mișcarea mării, destul de greu de perceput, dar era sigură de asta.

Se ridică, ca și cum și-ar fi amintit de ceva, de niște lucruri importante de rezolvat în altă parte. Dar pe femeia de-alături nu o putea păcăli.

— Obosită ? o întrebă ea, sorbind vin de Xeres prin dinții galbeni. Plecați ? Cred că de data asta o să țină pînă la trei.

Domnișoara Wearne nu-i dădu nici o atenție.

În drum spre ieșire o văzu pe Debbie, decentă, într-un fel de rochie orientală vaporoasă. Chipul ei, machiat pronunțat, cu ochii de căprioară înnegriți și cu o privire aprigă, părea mîhnit. „Tare se mai amărăște și fetița asta, se gîndi domnișoara Wearne. Probabil că a fost din nou jignită.“ Domnișoara Wearne își dădea seama că cineva e vinovat de deprimarea fetei acesteia drăguțe. Debbie nu știa să-și ascundă proasta dispoziție.

Dansa cu adjunctul administratorului, dar se desprinse de el, scuzîndu-se, cînd o văzu pe domnișoara Wearne împleticind-se spre ieșirea alăturată. Cei din orchestră aveau privirile reci, absente.

— Nu vă simțiți bine ?

— Obosită, recunoscu domnișoara Wearne.

Se temea de moarte, pe care o simțea pe aici, pe aproape, dar nu voia să fie o povară pentru fată. Trebuia să o recunoască și să o înfrunte singură. Probabil că e foarte penibil să fii de față bănui ea.

— Vă duceți să vă odihniți ?

— S-ar putea, încuviință domnișoara Wearne. E și timpul pentru o bătrînă ca mine.

— Vă conduc pînă la cabină. Scuzați-mă, i se adresă ea lui Eleftheriadis, care dădu din cap.

— Nu trebuia să faci asta, ținu să remarce domnișoara Wearne, foarte ușurată, totuși. Să te întorci numaidecît !

— De ce ? întrebă Debbie, amărîtă. Pot tot atît de bine să citesc o carte.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă pe șleau domnișoara Wearne, odată ajunse în cabină.

— O, nimic, domnișoară Wearne.

— Nu pot să te ajut, dar te ascult sau, cine știe, *pot* să te ajut. Sfaturi cu sînge rece, dacă înțelegi la ce mă refer...

Fata avea nevoie de sfaturi și de mîngiiere, își dădea seama domnișoara Wearne, dar era prea sfioasă ca să-și descarce sufletul.

— Poți să-mi spui orice, sugeră ea.

— Nu știu ce-i cu mine, începu Debbie. E o prostie. Un fel de rău de mare. E un bărbat în toată firea. Dar a spus — e ceva mult prea încert ca să-mi dați vreun sfat, domnișoară Wearne.

— Știu. Bănuiești ceva ?

— Chiar așa, sînt suspicioasă, dar e absurd și nu am dreptul.

— Ai tot dreptul. Bărbatul e burlac, nu ?

— Da, dar... chicoti Debbie ușor isterică.

— Atunci ce bănuiești ?

— O, *asta* nu știu, spuse Debbie, foarte stînjenită, îmbujorată la față.

— Atunci *ce* ți-a spus ?

— Asta-i simplu. Că o să mă ducă la balul ăsta caraghios...

— Și a uitat ?

— Cred că da.

— N-a venit ?

— Mai rău.

— Nu-l găsești, sondă domnișoara Wearne, prudentă, terenul.

— E în cabină.

— Nu vrei să te duci să-l iei ?

— E cu o femeie.

— O pacientă. O fi plecat acum...

— Nu. E femeia aia, doamna Triffett, suferă de nevroză, e impertinentă, dar, trebuie să recunosc, e frumoasă.

— Ești sigură că-i acolo ? Dă-i un telefon, propuse domnișoara Wearne. Fă-i o glumă ! Spune-i că suferi de melancolie acută... Să-i dau eu ?

— O, nu, nu trebuie, se opuse Debbie surprinsă. Și totuși, nu-i o idee rea.

Ridică receptorul și ceru cabina lui Dempsey. Urmă o pauză lungă și apoi telefonista întrebă :

— E urgent ? Dacă vreți, folosesc sistemul de amplificare.

— Nu, lăsați, spuse Debbie grăbită, și puse receptorul la loc.

— Nu-i în cabină ? întrebă blînd domnișoara Wearne.

— Nu.

— Nici în infirmerie ?

— Nu mi-am mai bătut capul...

— Du-te înapoi la bal, Debbie. E acolo. Dacă vine aici...

— Nu-i acolo.

— Du-te și uită-te.

— Bine, spuse Debbie resemnată.

Domnișoara Wearne se spălă pe dinți, se dezbrăcă și luă o pilulă. Îi spuseseră că, dacă e surescitată sau amețită de oboseală, să ia o pilulă, care o va calma, o va face să adoarmă. Nu mai luase pînă acum, pentru că îi fusese teamă. Acum nu-i mai era. Era extenuată. Marea începea să se agite. Dacă e vreme rea, o să rămînă trează, într-o stare proastă, și mîine va avea o zi de oboseală penibilă. Nu cunoștea puterea pilulei, dar avea încredere : va dormi cîteva ore...

Adormi pe loc... Fața lui Debbie o privi rugătoare. Nu putea să facă nimic pentru fetița care fusese atît de săritoare. Vezi, nu era nimeni. Și nici nu fusese vreodată. Doar fata și frate-meu mai mare. Îngenunchiau cînd se rugau în salon cu mama. Albert citea din Biblie. Gazul lampant sfîrîia. Și un anumit bărbat. Așa a grăit Isus. Cu mîinile ei mici atinse milieul. Era verde închis. Îl vînduseră cînd a murit tata, dar iată-l. Timpul se derula de-andăratelea. Un vis despre monumente și despre un vapor care intră în port — Salonic ? Plin de cadavre, cu carcasa murdărită de excrementele oamenilor de la Gallipoli care muriseră de dizenterie. Un vis care se derula de-andăratelea. Îl văzu pe tata citind despre război, mîniat pe cineva, și apoi coloane de oameni duri, vînjoși, asudați, și tunurile aliniate. Nu văzuse niciodată artileria decît lîngă monumentele disprețuite acum. Cinci-șase detașamente de artilerie și catîrii care izbeau cu copitele și șirurile de corturi pe deal.

Tunurile bubuiră...

Domnișoara Wearne scoase un strigăt de panică și se trezi, odihnită de cîteva ceasuri de somn, dar visul era încă prezent, urletul vîntului și un sunet de metal care se sfărîmă.

Ameţea, simţea că ameţeşte îngrozitor şi strigă :

— Debbie, nu mă simt bine... Trebuie să chemi doctorul... Prietenul tău...

Dar știa că nu era nimeni s-o audă și cuvintele îi piereau pe buze.

În zgomotul care nu avea nici o noimă sălășluia totuși o tăcere care o îngrijora. Tăcerea lui Debbie.

— E un vînt cumplit, se plînse domnișoara Wearne, dar în zadar.

Sau poate boala o făcea să-i vîjîie urechile ? Întinse degetele după butonul lămpii. Lumina e o mîngîiere. Va vedea că totul e „normal". Debbie o fi încă la bal.

Comutatorul țăcăni, dar lumina nu se aprinse.

Domnișoara Wearne auzi strigăte undeva ; se simțea în ele starea de urgență și de alarmă. Ceva, își dădea ea acum seama, era complet pe dos. Și nu era ameteală. Era marea, o furtună de proporții înspăimîntătoare.

Un foc trandafiriu lumină scurt cabina și auzi o explozie. În aceeași clipă văzu că era ceva în neregulă cu cabina...

De-asupra capului se auzea zgomot de pași care alergau pe punte, pe puntea Metaxas... Din tot vaporul țîșnea alarma ; puteai să respiri panica, să o înghiți în stomacul agitat.

Domnișoara Wearne avea o lanternă. O ținea ca să se ducă la closet, în toiul nopții, fără să o deranjeze pe Debbie.

Cu toată mișcarea vasului, lanterna se afla acolo, pe policioara mică de lîngă ea, destinată cărților de la bibliotecă, scrumierelor sau ceștilor de ceai. Nu-și amintea să fi pus lanterna acolo. Poate că zăcuse acolo de mai bine de treizeci de ore.

Fasciculul ei îngust arăta că lucrurile fuseseră răsturnate. În cabină era o învălmășeală de valize și hîrtiile zburau.

Domnișoara Wearne se dădu jos din cușetă. Imediat se udă leoarcă de la jetul rece, iar presiunea aerului îi tăie răsuflarea. Păși cu picioarele goale într-un strat de apă, ceea ce era alarmant, deși domnișoara Wearne nu se gîndea că *Areopagus* se scufundă, întrucît puntea A era mult deasupra apei.

În apă zăcea Debbie, ciudat contorsionată ; văzu pete de sînge, alături de fragmente de bilete, de foaia care informa despre evenimentele zilei și hărțile Hong-Kongului, Singapore și Bali date fiecărui pasager de Companie.

Domnișoara Wearne se aplecă îngrijorată și îngrozită, iar peruca îi căzu și o scăpă în apă. Nu părea să mai aibă vreo importanță.

Debbie era atît de înaltă încît umplea cabina, chiar și așa, frîntă în două — căci așa îi apăru la prima vedere domnișoarei Wearne. Întoarse lanterna și văzu că cușeta fetei era înclinată, iar Debbie fusese zvîrlită cu violență. Cușeta putea să se prăbușească peste amîndouă. Domnișoara Werne descoperi surprinsă — ba chiar cu oarecare plăcere — că nu era alarmată. Sună după steward, dar știa, în timp ce suna, că n-o să vină nimeni. Stewarzii țineau de timpurile normale, ori starea normală se sfîrșise. Pentru domnișoara Wearne astea toate contau mai puțin, căci ea, oricum, o să moară în curînd. Și nu era curioasă să știe *cum*. Fata conta. Era una din puținele persoane, din toată viața domnișoarei Wearne, care îi arătase bunătate și dragoste. Se tot întreba cum să o răsplătească vreodată pe fetița asta sau cum să se revanșeze. Acum știa.

Dar forța trupului ei nu era pe măsura sufletului.

Încercă să o ridice pe fată, luînd-o de sub brațe, dar Debbie gemea și se zvîrcolea în suferință.

Medicul era doar la vreo treizeci de metri de cealaltă parte a vasului.

Domnișoara Wearne ridică receptorul, dar nu se miră cînd văzu că nici acesta nu funcționează...

Dădu peste un scaun, un scaun ieftin de trestie împletită cu găuri în tăblie.

Debbie nu cîntărea mai mult de cincizeci și patru de kilograme. Domnișoara Wearne asudă ridicînd-o. Inima îi bătea cu putere, sîngele îi zvîcnea în cap. Dar, în sfîrșit, izbuti să facă ce își propusese. O așeză pe fată pe scaun. Nu știa cît de periculoasă era hemoragia, dar era sigură că, dacă Debbie nu era dusă la infirmerie, murea. Și domnișoara Wearne își dădea seama, cu o luciditate cumplită, că era puțin probabil ca medicul să vină aici... O fi ocupat tocmai acum.

O legă pe fată de scaun cu ciorapii și cu o curea, înclină scaunul și se apucă să-l tîrască. Debbie șuiera de durere.

Pe coridor nu era lumină, dar domnișoara Wearne nu se descurajă. Simțea mirosul de fum și de păcură și auzea strigăte și țipete de copii. Nu avea cum să-i ajute. Asta trebuia să facă ea, cu trupul ei plăpînd și bolnav — să tragă un scaun pe puntea care se înclina, se hurduca, se înălța și cădea ca un ascensor de mare viteză.

La un moment dat, scaunul îi fu tîrît de forța mării și de panta punții și l-ar fi pierdut, dacă n-ar fi avut lanterna. Însemna să tragă scaunul pe loc și domnișoara Wearne începea să obosească. Unica și suprema ei dorință era acum să ducă fata la infirmerie. Îi era frig și se udase, era fără perucă și îmbrăcată doar în cămașa de noapte, dar se simțea atît de preocupată, încît nici nu se gîndise la această umilință.

Trebuia să țină scaunul, în pofida forțelor potrivnice, dar, după ce făcuse vreo cincisprezece metri, scaunul se rupse, încet, însă, așa că Debbie nu se lovi prea rău.

Domnișoara Wearne suferea și ea acum — o stare proastă generală, care o făcea să respire greu, inima să-i bată repede și ochii să nu mai vadă în anumite momente. Dar pînă acum nu-și pierduse forța și se minuna singură de capacitatea ei, în timp ce o tîra îndîrjită pe Debbie, neținînd seama de presiunea exercitată de mare și de gravitație.

Descoperi apoi că ușa etanșă de oțel, care nu lăsa să treacă apa, fusese închisă. Era atît de cumplit încît lacrimi de furie i se prelinseră pe obraji. Se prăbuși în genunchi

şi apoi, incapabilă să se oprească, se lăsă pe o parte, zbătîndu-se şi gîfîind, în timp ce dureri sfîşietoare o treceau ca nişte şocuri electrice prin piept şi prin cap. Totul a fost în zadar, o dragoste fără sens, se gîndea ea cu amărăciune. Un eşec, ca de obicei !

Se aprinseră cîteva lumini şi, după cîteva momente, uşa compactă se deschise. Văzu că fata era într-o stare de nedescris. Se ridică şi reîncepu să o tragă ; era mai grea, acum, pentru că îşi pierduse cunoştinţa, devenind inertă.

După colţ, la vreo douăzeci de metri, avu impresia că a ajuns în infern. Pe jos zăceau mulţi răniţi, majoritatea bărbaţilor erau aproape goi, gemînd, duhnind a păcură şi a sînge. Nu putea să intre în infirmerie din cauza acestei revărsări. Nimeni nu-i da nici o atenţie. Surorile şi cîteva femei, pe care domnişoara Wearne le recunoscu, se agitau frenetic.

În spatele domnişoarei Wearne soseau alţi răniţi, care se tîrîseră, fuseră traşi sau transportaţi.

Auzi o voce de bărbat spunînd enervat :

— Asta e mort !

Domnişoara Wearne îşi luă inima în dinţi : o tîrî pe Debbie peste picioarele marinarilor zdrobiţi, şi se prăbuşi lîngă intrarea în infirmerie. Se auzi un mieunat de pisică şi aceeaşi voce de bărbat care porunci brusc :

— Scoateţi naibii pisica aia de aici !

Şi Debbie spuse încet, dar coerent :

— Nu-i nici o pisică, Daniel.

Vocea bărbatului se tulbură, schimbîndu-şi tonul.

— Doamne sfinte ! Tu ! strigă el şi domnişoara Wearne îşi dădu seama că izbutise.

Bărbatul acesta era doctorul, prietenul pe care îl iubea Debbie.

Nimeni n-o luă în seamă pe ea, fără perucă, caraghioasă şi suferindă. De îndată ce îşi atinsese scopul cu îndîrjire, domnişoara Wearne se prăbuşi. Durerea o sfîrşi, doborînd-o foarte repede şi în cîteva clipe muri.

A fost aşa cum dorise : de fapt, mai bine.

Dorise un anunț mic, ca o știre măruntă ; în schimb, acum va fi în titlurile principale, de o mie de ori mai cutremurător decît anticipase ea. Țări de care ea, profesoară de geografie ieșită la pensie, nu auzise niciodată, vor tipări și anunța prin agenții și sindicate știri despre un transatlantic și o ciocnire undeva departe... În toată lumea — în locurile unde acum era noapte și în altele unde era zi — oamenii vor vorbi de ironia soartei unei femei (acum moartă) care cîștigase un bilet pentru o croazieră...

27

— Ăsta e mort, spuse brusc Dempsey.

Obosise și i se făcuse rău de rușine, o inexplicabilă greață de sine. Se simți mult mai ușurat cînd reveni lumina, chiar așa cum pîlpîia slab. Îngrijirea căpitanului Vafiadis fusese un coșmar. Infirmierele — Anna și Sophia — intraseră direct de serviciu, cu hainele șifonate, desigur, cu părul răvășit (simțise cum părul Sophiei îi gîdilase nările cînd îi ținuse lanterna ca să ajungă la căpitan). Sora Eleni și doctorul Zafiropoulos apărură și ei imediat. Era o ironie. Primul rănit, căpitanul, își fracturase maxilarele, avea pulsul accelerat și tensiunea scăzută — nu era de glumit : căpitanul trebuia dus la țărm și tot ce putea face Dempsey era să-l trateze împotriva șocului. Ridicol ! De prost augur. Dempsey bănuia că aveau să urmeze și alții...

La lumină se văzură ravagiile cumplite — marinari care zăceau acoperiți de păcură, goi sau pe jumătate goi, gemînd, răniți adînc, însîngerați ; călătorii care începură să se tîrască sau să fie tîriți. O bătrînă în cămașă de noapte, care își pierduse peruca opintindu-se ; în curînd avea s-o doboare șocul, o să facă pneumonie...

Se auzi un mieunat.

— Scoateți naibii pisica aia de aici ! ordonă Dempsey.

— Nu-i nici o pisică, Daniel, spuse o voce stinsă, de copil cu umor, dar ostenită, pierită, trădînd durerea.

— Doamne sfinte ! Tu ! o recunoscu el disperat, și rușinea îl slei ca o oboseală fizică.

Dacă s-ar fi gîndit la ea, dacă s-ar fi preocupat de ea la tîmpenia aia ridicolă de bal mascat în loc să — să facă ce făcuse — ea n-ar fi fost aici...

— De unde știi ? o întrebă el automat, dar îl văzu zîmbind pe stewardul care zăcea cu fața în jos, îmbibat de păcură și însîngerat, și se dumiri.

— Au păcură în stomac. Fă-i să vomite, îi ordonă Paulinei. Bagă-le degetele pe gît. Am să-ți cumpăr o pereche de pantofi, îi promise el în glumă.

Avea destulă energie și resurse în el ca să-și consume respirația, dar în scurt timp nu va mai rămîne nimic...

Era de pe acum la pămînt. Îi propusese lui Zafiropoulos ca cei răniți să fie duși la infirmerie și în sala de așteptare, iar răniții care se puteau ține pe picioare să se d că în cabina lui și în călcătorie, căci acolo era cald. Dar încăperea era supraaglomerată și oamenii zăceau la o bifurcare de-a-curmezișul coridorului. Trebuia să lase organizarea pe seama celorlalți.

Veneau voluntarii. Se și aflau acolo domnișoara Reidy, care era calificată, și un doctor din Adelaida. Ceilalți doi doctori coboriseră, unul la Singapore și celălalt la Hong-Kong.

— Mă ocup eu de ăsta, Pan, îi spuse lui Zafiropoulos... O mulțime au înghițit sau au inhalat păcură. Trebuie să așteptăm să treacă efectul și să vedem pe urmă dacă au leziuni abdominale sau toracice. S-ar putea să nu aibă...

— Am să le dau un sedativ după ce prietena ta îi va ajuta să vomite, spuse Zafiropoulos.

Unii se agitau de durere, alții erau atît de epuizați, încît și adormiseră.

Telefonă pe puntea de comandă și îi explică lui Tomazos situația.

Masa de operație era mică și îngustă, semănînd cu o scîndură de călcat. Era fixată în podea, ceea ce prindea

bine, în situațiile în care toate obiectele mobile și nefixate erau aruncate de colo-colo, dar îl făcea pe pacient să simtă toate mișcările provocate de furtună. De trei ori pacienții căzură. Masa de operație era în unghi drept cu structura longitudinală a carcasei. Cînd nava se ridica, era rău, dar Dempsey își menținea echilibrul cu picioarele proptite țeapăn și la fel făcea sora care îl ajuta și care putea să se proptească și cu spatele de un dulap. Totuși, nava era cu tribordul spre marea dezlănțuită, dar, din nefericire, nu rămînea tot timpul așa. Se întîmplau lucruri neașteptate. Rostogolirea era mai periculoasă decît balansul în sus și îl ridica pe Dempsey cu cîțiva centimetri deasupra pacientului, sau făcea nava să urce, atunci cînd el aștepa încordat o mișcare de coborîre. Nava se scutura ca un cîine ud, așa încît mîna lui care executa mișcări delicate putea fi împinsă cu multă forță la o parte. Să faci față cu mintea și cu mușchii la toate aceste forțe puternice centrifuge și gravitaționale era îngrozitor de extenuant și el obosise făcînd dragoste cu Pauline în seara aceea... În plus, era și el om și era speriat, deși prin muncă reușea să-și învingă în mare măsură teama.

Un bolnav alunecă și căzu de pe masa de operații ca un sac de cărbuni, fără ca Dempsey sau Anna să-l fi putut salva. Dar și ei erau împinși de colo pînă colo. Mai căzu și un alt bolnav într-o parte, dar Dempsey îl opri să se prăbușească cu toată greutatea. Cu toate acestea căzătura era fatală pentru un bolnav cu leziuni și singura scuză în fața conștiinței lui Dempsey era siguranța că pacientul tot ar fi murit.

După acea, dacă leziunile permiteau, îl lega pe pacient cu curelele de masă.

Alții administrau anestezice, fără măcar să aibă vreme să-l consulte pe Dempsey. Asta însemna că, dacă diagnosticul celorlalți era diferit, se puteau face erori cutremurătoare. Dar simptomele și plăgile arătau foarte clar ce avea bolnavul.

Debbie avea o ruptură de splină. Pulsul era accelerat, mult prea rapid, dar slab și pierdut. Gemea încetișor.

— Nu mai e mult, Debbie, nu-i nimic prea grav. Am să te operez chiar eu, spuse el.

Era foarte îngrijorat și avea mustrări de conștiință. Îi făcu el personal anestezia.

— Ajută-mă să o urc pe masă, le spuse celor două infirmiere grecoaice.

O tăie în stînga sub coaste. Îi era foarte greu să se țină pe picioare. Fata putea trăi și fără splină. Nu făcea decît să înmagazineze sîngele. Era optimist. A fost un act al naibii de eroic din partea bătrînei că a tîrît-o pe fată pînă aici ! O va deschide și va vedea.

Observă că mîna dreaptă a fetei era pătată cu verde. Nu avea nici o importanță, dar se uită din prudență. Ținea strîns în pumn vaporașul „cu trei picioare" de jad verde pe care i-l cumpărase. Ca și el, recunoscu doctorul cu amărăciune, era un fals. Era vopsit.

Pacienții îi erau aduși acum repede, gata anesteziați și destinși. Bărbați și femei cu coaste rupte care le ieșeau în afară prin carne sau care le împungeau plămînii, provocînd hemoragii și sufocări. Dacă sîngele le pătrundea în plămîni, îi reducea presiunea, drenîndu-l cu un ac. La cîțiva pacienți coastele perforaseră inima, provocîndu-le moartea.

Unul avea ficatul perforat și nu prea știa ce să-i facă. O infiltrație de plasmă și lasă-l în pace... Dacă Guam era la peste 1500 de mile distanță, ce însemna asta în timp ? Patru zile la viteza normală. Dar cu un vas avariat ? Prea mult și prea departe. N-o să supraviețuiască. Un elicopter ? Nu, elicopterele nu aveau capacitatea asta. „O, Doamne, cît sînt de inutil ! Fă tot ce poți, omule ! Dă-i înainte și nu te mai smiorcăi !"

În fața lui se perindau cînd Eleni, cînd Pauline, cînd Anna. Zafiropoulos îi luă locul și el se ocupă de altceva. Pauline se apropie, albă la față.

— O, Daniel, e îngrozitor !

Era atît de concentrat, încît se simțea gata s-o plesnească dacă devenea isterică ; crezuse că are curaj.

— Nu, strigă ea, citindu-i gîndurile, vreau să spun că miroase a vopsea arsă.

Dempsey își dădu pe loc seama la ce se referă — ghicitoarea din Hong-Kong.

— Atunci o să supraviețuim, spuse el cu asprime, pentru că ți-a mai prezis și alte lucruri.

— Sigur că da, încuviință simplu Pauline. Iartă-mă, Daniel, mă bucur că pot fi de ajutor.

O înțelegea și avu timp să-i zîmbească amar ; acum se punea punct banalităților, disperării prefăcute și neghiobiei : iată ceva autentic...

Recunoscu cîteva figuri și, firește, ar fi vrut ca aceștia să trăiască... Iată un chip de grecoaică, palid ca un crin, trist, frumos și ostenit. Era mama pe a cărei fetiță el și Eleni se străduiseră să o salveze. Acum trebuia să lupte pentru copilul din pîntec și pentru mamă. Avea o leziune provocată de o izbitură în abdomen și de toată zguduirea vasului și era sleită din cauza răului de mare. Îi dădu ergometrină ca să i se retragă pîntecul și o bandajă cu metri de tifon pentru a opri hemoragia. Nu știa unde să o așeze, căci n-ar fi vrut să moară șocată de ceea ce vedea...

Era și o fată cu părul roșu pe care o observase mai înainte, cînd era obraznică, se fîțîia țanțoșă și îi plăcea să fie privită... Acum avea șoldul și brațul drept fracturate și țipa înspăimîntată de durere și de cantitatea de sînge pierdut. Atelele erau pe terminate, dar îi mai rămăseseră cîteva pneumatice. Îi dădu un calmant, plasmă și o trată împotriva șocului..

Se întinse, căci înțepenise de cît stătuse aplecat cosînd carnea și își încordă mușchii ca să se mențină cît se poate de imobil în timp ce *Areopagus* se balansa, cobora cu optsprezece metri, continua să supraviețuiască... Se duse să vadă cum se simte Debbie și s-o caute pe bătrîna doamnă care o tîrîse pînă acolo.

Bătrîna murise...

Domnul Ballantyne intră în infirmerie, împleticindu-se sub povara imensă pe care o căra pe umeri, Pybus, care numai slab nu era. Cîntărea, probabil, o sută de kilograme și de unde oare l-o fi cărînd Ballantyne ?

— Bună, doctore, îl salută Balantynne, gîfîind fără să-i pese de sînge și de haosul de acolo. A căzut pe două rînduri de scări. Și era treaz.

— Pune-l jos... Ușurel.

— E tot o băltoacă de sînge, spuse Ballantyne fără ocolișuri, ceea ce era adevărat : hainele lui Pybus erau pătate de sînge.

— Două-trei oase rupte, deduse Dempsey. Totuși, destul de greu pentru pacient.

— Nu-i nimic, șopti Pybus, palid la față, dar plin de interes pentru cazul său. Ascultă, doctore, ți-amintești de pariul ăla ? Mai crezi și acum că ai șanse de cîștig ?

— Da, am să-l cîștig, spuse Dempsey. Și acum, gura, cît îți fac injecția și alte lucruri nu prea plăcute.

Era prea ocupat ca să-i mai mulțumească lui Ballantyne. Îl auzea vorbindu-i sorei Eleni :

— Ascultă, soră, n-ai nevoie de niște mușchi vînjoși ? Cineva care să-i ducă, să-i mute pe bieți prăpădiții ăștia ?

— Da, mulțumesc, încuviință sora Eleni cu umor amar. Vreți să luați cadavrele astea din drum ?

Acum veneau oamenii din sala mașinilor, purtați de ceilalți sau de actori, ori de tineri care apăruseră gata să dea o mînă de ajutor.

Arătau sinistru, opăriți și arși de păcură. Avea nevoie de sînge, așa că îi telefonă din nou lui Tomazos :

— Acum îmi trebuie sînge.

— Vreo grupă anume ?

— Identificarea grupei nu e de necesitate vitală. Vreau doar să-l introduc. Grupa sanguină O, donatori universali, dacă vrei să sune bine. Și am nevoie de el repede, Nikolaos !

Auzi numaidecît anunțul la distanță, prin megafon.

Gravitatea arsurilor depindea de pierderea de plasmă în întreaga zonă o pielii. De obicei, se vorbește de ea în procente. Și bieții nenorociți fuseseră opăriți de abur și arși de păcură aprinsă, așa că procentele erau în general ridicate. Trebuia să lase arsurile deschise și să le pudreze cu antibiotic, căci în cazul ăsta putea să aibă norocul să

se cicatrizeze pe o bună porțiune. Nu-i putea suspenda undeva, cum ar fi fost ideal. Nu le putea asigura cu pături protecția de șoc. Unii nu puteau nici măcar să fie întorși... Le injectă pentru început vreo trei centigrame de morfină, intravenos, și plasmă... Nici unul nu avea pielea ușor înroșită ca la arsurile de gradul întîi. Aveau băsici, adică arsuri de gradul doi, și vreo doi carne vie, arsură de gradul trei.

Iată o figură pe care o recunoștea, unul din ăștia doi. Recunoscu cicatricea pe care o cususe numai cu zece zile în urmă. Băiatul care se țicnise și îl cotonogise pe stewardul ăla. Meritase el soarta *asta* ? Băiatul muri în timp ce mîinile lui Dempsey se întinseră cu milă către el. Poate că pentru el era o ușurare, dar, dintr-odată, lui Dempsey îi veni să plîngă...

Își dădu seama că e privit fix de niște ochi dintr-un obraz tuciuriu, plini de groază și de implorare.

— Ai să te faci bine, îl liniști el pe celălalt băiat. O să te doară, totuși, al naibii...

Băiatul nu-l slăbea din ochi.

— Prietenul meu ? șuieră el.

— Îmi pare rău, spuse Dempsey.

N-avea cum să ascundă adevărul în asemenea clipe.

Ochii băiatului tuciuriu se umplură de lacrimi. Nu scăpă nici un geamăt de protest sau de durere cînd Dempsey îi smulse resturile de haine care i se lipiseră, arse, de corp.

Mai erau de îngrijit multe leziuni mai puțin periculoase, în timp ce Dempsey se ocupa de cazurile grave, iar Zafiropoulos de operații. Oameni cu degete zdrobite, cu brațe și picioare opărite, șocați.

— Bătrînul a murit, spuse Eleni.

— Care bătrîn ?

— Băutorul de wisky cu inimă slabă.

Pybus !

— Ah, se mărgini Dempsey să spună. Căci ce era de spus ? Datora acum cuiva 100 de dolari. Unei fiice necunoscute.

Situația organizării lor se ameliora. Prosoape, pături, sînge, sandvișuri...

Oameni care să poarte tărgile, deși, slavă Domnului, nu mai era nevoie de ele. Îi văzuse, probabil pînă acum, pe toți cei grav răniți. Făcuseră turul cabinelor — tineri și dansatori, stewarzi și voluntari — cu tărgile, dar își pierduseră timpul ducîndu-se întîi la tribord... Dempsey auzea anunțurile menite să încurajeze, dar erau de un comic sinistru și se întrerupeau cîteodată din cauza defecțiunilor de la sistemul de amplificare.

Și apoi fata începu să țipe.

Dempsey era ocupat cu un bolnav, dar își dădu seama despre ce fată e vorba și știu de ce. Șovăi. Sora Eleni veni repede și îl imploră din toată inima :

— Daniel, știu că ești ocupat... Fac eu asta... Îi deranjează pe ceilalți... N-am cum s-o calmez.

— Am înțeles.

Fata zăcea întinsă pe pături pe punte, țipînd. Își pierduse cunoștința cînd o aduseseră. Era vina lui, de neiertat. Știa că se trezise și aflase... Acum nu mai urla, dar printre dinți îi ieșea un sunet tremurat de groază, de parcă se zguduia și îi clănțăneau dinții încleștați. Dempsey se gîndi că nu mai văzuse pe nimeni atît de îngrozit și îi era milă, pentru că situația era aproape tot atît de gravă pe cît își închipuia ea...

— Hai, taci, fetițo ! ordonă el.

Se uită la el cu o privire sălbatică în care apărea o vagă urmă de recunoaștere, ba chiar și de respect pentru medicină, doctori, autoritate.

Înghiți cu noduri și spuse cu efort :

— Mi-am pierdut picioarele, nu mai am nimic aici.

Era atît de îngrozită, încît se zăpăci puțin și nu mai știu ce să facă. Dar el o mîngîie ușurel pe obraz cu mîna pătată de sînge.

— Biata fetiță ! Dar nu-i nimic grav ! Picioarele sînt tot la locul lor, poți să le simți cu mîna, fetițo.

Ea îl crezu și fără să pună mîna.

— Dar nu mai pot merge !

Dempsey o privi în ochii ei frumoşi, deasupra nasului acvilin.

— E greu, fetiţo. Ai nervii zdruncinaţi, aşa cred, o minţi el. Acum n-ar fi fost în stare să suporte adevărul. Dacă te-ar fi izbit mai sus, plămînii n-ar mai fi funcţionat şi aici n-avem plămîni de fier, aşa că ai fi murit. Cum te cheamă ?

— Stella, spuse ea fără nici o tragere de inimă, căci acum îi era ruşine.

— O să te faci bine, Stella. Mai mult sau mai puţin.

— Nu mă iubeşte Dumnezeu, şopti ea drept încheiere.

Dempsey se minună de felul în care organismul uman poate suporta orice, atîta timp cît spiritul e intact ; altfel, se prăbuşeşte. Ştia că lucrul acesta este de mare importanţă pentru fată, hotărînd chiar şi rezultatul restabilirii fizice. Vrăjitorie ? Ridicol ! Sau de necrezut, frumos, o dovadă a existenţei cuiva ? Era emoţionant. Dacă exista un Dumnezeu, acesta era prea subtil pentru Daniel Dempsey şi, în aparenţă, prea dur. Dar erau zile cînd ştia că şi el, nu numai Dumnezeu greşea...

— De ce să nu te mai iubească Dumnezeu pe tine şi nu pe mine ? o întrebă el fără ocolişuri.

— Mi-e ruşine. Ştiu că nu mă iubeşte.

— Prostii ! strigă el pe şleau, aproape cu uşurătate. O mulţime de oameni de pe vaporul ăsta au fost răniţi, arşi, striviţi sau chiar ucişi. Şi asta din cauză că s-au făcut vinovaţi de păcate omeneşti ? Unul dintre ei e un copilaş care încă nu s-a născut şi care s-ar putea să nu supravieţuiască. Crezi că toată înscenarea asta a fost pusă la cale ca să fii tu pedepsită ? Cîtă vanitate ! Te doare ?

Ea îl privi ţintă.

— Nu prea tare.

— Lasă, atunci. Să nu-ţi mai fie ruşine, Stella. Nu cred că ai fost mai rea decît am fost eu de cînd am plecat din Australia ! O s-o iei de la început, nu-i aşa ? Am de gînd să...

— Pot să ascult radioul ? întrebă ea dintr-odată.

— Dacă găsim vreun radio.

— Am nevoie de mămica și de tăticu, se rugă ea.
— De îndată ce va fi posibil, făgădui Dempsey.
— E o ceașcă de ceai gata, doctore, spuse cineva.
— Poate-o beau eu, încuviință el.

Se rezemă de un dulap care fusese acum golit de toate instrumentele, cu excepția unui burghiu. „Doamne, Dumnezeule ! se gîndi el, căci înainte erau treizeci de instrumente în dulap. Am făcut noi oare atîtea ? Cît o fi ceasul ?"

Trecuseră șapte ore de la ciocnire. *Areopagus* tot se mai balansa și se clătina. Dar bănuia că o să supraviețuiască și asta era ceva.

Pauline se apropie și rămase lîngă el.

— Obosită ? o întrebă.

— Da.

— Și eu. Dar cîștigăm, Pauline. Pentru noi aproape s-a terminat.

— Daniel, dragul meu, șoviă ea, plîngînd.

Dempsey, văzînd groaza de pe chipul ei, păli.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu glumesc, insistă ea serioasă. De data asta nu mă prostesc.... Dar parcă nu pot să mișc brațul și piciorul stîng... și am răcit, încheie ea.

Văzu cum lichidul spinal îi curgea din nas și-și dădu seama îngrozit că va trebui să folosească și ultimul burghiu.

— O, Doamne, protestă el cu o îngrijorare pe care nu și-o putea ascunde. *Vezi ?*

— Sînt așa de obosită că nu prea văd... Ciudat. Văd dublu, mi se pare.

— Uită-te la mine.

— Cu plăcere.

Văzu că pupilele nu erau egale ca mărime.

— Îți place să mă sperii, nu-i așa, doamnă Triffett ?

— Sînt o prefăcută ?

— Ai căzut ?

— Sigur că da ! Cînd am terminat și m-am îmbrăcat, îți amintești ? Și am fost azvîrlită cînd s-a produs ciocnirea aia mare... Am plîns, dar nu ți-am spus...

— Unde te-ai lovit ?

— La cap. Dar n-am sîngerat, și durerea mi-a trecut.

— Pauline, te-ai lovit !

— Dar cum ?

— Intercranial.

— Cuvinte mari și scîrboase !

— Înăuntrul căpșorului ăstuia frumos și prostuț. Te-ai lovit în dreapta, nu ?

— De unde știi ?

— O să trebuiască să te operez. Din cauza sîngerării s-a produs o presiune în cap.

— E grav ? Pari îngrijorat.

— Dacă nu se operează, o să se agraveze repede.

— Ce croazieră ciudată, Daniel Dempsey !

— Eu sînt mulțumit.

— O să mă urîțesc ?

— Nici gînd ! răspunse el. O să te îngrijesc eu.

— De acord, spuse ea... Ce-ai să-mi faci ?

— Am să-ți dau un anestezic și n-ai să mai știi nimic de tine cîteva ore, răspunse el evaziv. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— Adică asta-i tot ce ești pregătit să-mi spui ?

— O să te operez chiar eu.

— Arăți obosit, Daniel, dar nu vreau s-o facă altcineva.

Curînd după aceea o urmărea cum își pierde cunoștința și parcă vedea acest lucru pentru prima oară.

Li se terminau antibioticele. Spera că mai rămăsese ceva, poate și penicilină care nu trece prin fluxul sanguin în fluidul spinal. Era mare pericol de infecție, deși nu-și spărsese timpanul, ceea ce se întîmpla foarte des în asemenea tipuri de accident și făcea zona respectivă susceptibilă de meningită.

Lucra cu sora Eleni, înjurînd tare, fără rușine, cînd vasul se străduia din răsputeri să țină piept mării.

Trecu un ceas de parcă ar fi trecut zece minute.

Cînd termină, era stors pînă la ultima picătură, dar Pauline era salvată. De necrezut că acest chip palid, fără cunoștință, era același care îl privise în ochi, în timp ce făceau dragoste.

Sora Eleni se duse să răspundă la telefon. „De ce dracu', se întrebă el, nu se duce altcineva să răspundă ?"

Se întoarse și privi de jur împrejurul cabinetului, buimăcită — la haosul de cutii de carton, golite în grabă, la cilindrii care zăceau acolo, proptiți cu cărți, la sîngele...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eleni, spuse Dempsey repezit, nu te mai foi !

— A sunat telefonul.

— Ce-mi pasă. Dă-l dracului de telefon !

— De la Nikolaos.

— Ah, spuse el.

— Spune că barometrul urcă vertiginos.

Dempsey se uită la capul pe care îl îngrijea.

Ce au să zică pacienții și personalul din Sydney cînd femeiușca asta obraznică și nostimă va deveni soția lui ? Zîmbi chipului trist și spiritual al surorii grecoaice. Tot nu era de acord cu Pauline, iar el se mulțumi să spună jenat :

— Slavă Domnului !

— Nu-i rău, observă sora Eleni, privind din nou în jur și înroșindu-se, pentru un vapor panamez condus de o mulțime de greci împuțiți și prefăcuți !

— Nu-i rău deloc, încuviință el.

Se duse să constate cine trăia și cine murise.

Debbie tot îl mai privea în felul acela absurd, observă el.

— Mulțumesc că m-ai salvat, îi spuse ea.

— Nu mie să-mi mulțumești, spuse el. Mulțumește-i bătrînei doamne din cabina ta. Nu eu te-am adus. Eu uitasem de tine, Debbie, și pentru asta îmi cer scuze.

Mărturisirea o interesă.

— Nu te poți gîndi la toate, remarcă ea.

Părinții Stellei veneau cu un aer solemn. Arătau ca niște oameni care primiseră un picior în stomac. Dempsey era obosit. Trebuiau să afle singuri... Fata își pierduse cunoștința.

— E foarte grav, nu-i așa ? întrebă tatăl.

— Da, spuse Dempsey.

— Ce și-a rupt ?

— Coloana vertebrală inferioară. Regret, spuse Dempsey, că nu pot să mă exprim mai bine și că nu vă pot da veşti plăcute.

— Ce înseamnă asta ? întrebă mama, care însă știa, observă Dempsey. Era o dorință amară de a auzi adevărul rostit cu glas tare.

— Înseamnă că nu mai poate umbla cu ambele picioare.

— Adică, sondă tatăl, va fi paralizată ?

— Da.

Mama începu să tremure și să se zguduie. Lacrimile păreau să-i vină de undeva din străfunduri, dintr-o altă teamă, înăbușită de multă vreme. Dintr-odată, se lipi de bărbatu-său, cerînd disperată iertare și rugînduse :

— Îmi pare rău, Mike. Iartă-mă. Te iubesc.

Tatăl fetei o mîngîie cu mare duioșie pe nevastă-sa pe cap.

— Vă rog, spuse Dempsey, înghiontindu-i ușor cu palma, în semn de mare simpatie. Duceți-vă în altă parte! Mi-e pînă peste cap.

Femeia nici măcar nu-l vedea pe Dempsey.

— Știi ce-aș vrea Mike ? Să beau ceva !

— Și eu aș vrea, spuse bărbatul cu un rictus amar.

Nu erau cuprinși de isterie, așa că Dempsey, atras de idee, le spuse :

— Nu cred că-s deschise barurile ! E șase dimineața ! Hai să bem niște coniac. Vă ofer eu...

Turnă coniacul, cîte un pahar mare fiecăruia.

— Marea se liniștește, spuse omul.

— Stella a întrebat de voi, spuse Dempsey. Iertați-mă. Ar fi trebuit să vă spun. A vrut să asculte radioul și i-a vrut pe mămica și pe tăticu.

Îl priveau fix.

— Nu știe ce s-a întîmplat, spuse maică-sa.

— O, da ba, sînt sigur că știe ce s-a întîmplat, își dădu Dempsey cu părerea.

— E un copil minunat, spuse tatăl.

— Știi ce-aș vrea, Mike ? întrebă femeia.

Omul clătină din cap.

— Aș vrea să mă întorc.

— Hai să bem pentru asta, încuviință omul, dar nu cu vreun afurisit de vapor, fetițo...

28

Tomazos se bărbieri prima oară după treizeci și șase de ore și își puse o cămașă curată. Poate nu după mult timp va dormi și el cîteva ceasuri.

Cerul era albastru, iar marea destul de neliniștită. *Areopagus* înainta fără vlagă cu o viteză constantă de zece noduri și cu înclinația redusă la 5°.

Coborî pe puntea de Paradă și în salonul Egean, unde se adunaseră mulți dintre călători, după cum fuseseră anunțați. Demetropoulos, imaculat ca totdeauna, intră odată cu el și cu Eleftheriadis.

Cum înaintau spre estradă și spre pianul care acum, din cauza piciorului rupt, trebuia să fie rezemat de ceva, se auzea un zumzet de agitație, de curiozitate și chiar rîsete.

Scaunele rupte, paharele sparte, perdelele sfîșiate, urmele de sînge și de vomitat fuseseră de mult îndepărtate și curățate ; în aer mai plutea doar amintirea recentelor evenimente.

Cînd Tomazos se întoarse ca să se adreseze pasagerilor, aceștia izbucniră în urale, aclamîndu-l din toată inima minute în șir, iar el se emoționă.

— Sînteți foarte amabili... spuse el, dar trebuie mai curînd să-i mulțumim lui Dumnezeu. Așa fac toți marinarii...

Au fost cu toții de acord, manifestîndu-și chiar dorința. Tomazos îi privea cu afecțiune și cu cinism. Auzise de halul în care se comportaseră. Trăiau, cei mai mulți dintre ei, de la un an la altul, fără nici un Dumnezeu. Dar, Doamne, să-i fi văzut rugîndu-se în ceasurile acelea de

primejdie ! Şi mulţi intraseră în panică şi se făcuseră de ruşine, iar alţii nu făcuseră nimic. Acum, zguduiţi, aproape doborîţi de natură, de ghinion, erau recunoscători, pocăiţi, gata să-şi ispăşească păcatele.

Dar peste cîteva zile şi săptămîni, reîntorşi în mediul banilor şi al vorbelor, unde orice poate fi dovedit, sentimentele de recunoştinţă vor trece şi — stimulaţi de alţii — se vor gîndi la ce afaceri să mai facă. Îşi vor aminti de observaţiile lor în legătură cu bărcile de salvare cu gruiele ruginite, de cilindrii de oxigen care se rostogoleau ; se vor gîndi la multe lucruri la care nu se gîndeau acum. Vor curge reclamaţiile şi justificările la biroul Companiei, unde vor trimite şi cereri de despăgubire.

Dar pînă atunci, adică azi, se găseau în actul final al dramei, în relativă siguranţă. Alături navigau distrugătoare americane. Din cînd în cînd treceau avioane în recunoaştere. Unul lăsase medicamente. Bucătăriile şi barurile intraseră din nou în funcţiune. Luîndu-li-se o piatră de pe inimă, cu toţii deveniseră vorbăreţi. Îi aşteptau emoţiile discuţiilor cu ziariştii, a întîlnirilor cu rudele şi prietenii, să tot ai ce povesti o viaţă — nimic nu va stimula mai mult o conversaţie : „Cînd eram pe *Areopagus*...“ Cu timpul fiecare va amplifica rolul pe care îl jucase în timpul furtunii şi al ciocnirii....

Unii, mai traumatizaţi decît îşi închipuiau, vor suferi, în săptămînile şi lunile ce vor urma, de boli ciudate, coşmaruri şi claustrofobie, care îi va face să alerge în grădină, transpiraţi, plîngînd în toiul după-amiezii, sau să se trezească noaptea şi să coboare, căutînd medicamente.

Oricum, aici făceau faţă cu bună dispoziţie situaţiei.

Şi Tomazos socoti că umorul blînd va fi cel mai potrivit.

— Încă o dată, îi înştiinţă el, vasul nu s-a ţinut de program

Izbucniră în hohote de rîs şi începură să aplaude.

— Vom ajunge la Guam poimîine, le spuse Tomazos, şi totul e în ordine.

Şi cuvintele astea li se părură comice.

— Funcţionează numai o singură sală a maşinilor, îi informă Tomazos, dar care se află în perfecte condiţiuni...

Căpitanul Vafiadis, cum bine ştiţi, a fost rănit în timpul ciocnirii, dar vă trimite urări de bine şi scuze tuturor... Ştiu, continua Tomazos după ce se sfîrşiră aplauzele, că doriţi cu toţii să vă continuaţi croaziera pe acest vas.

Rîsete înfundate.

— Dar *Areopagus* urmează să intre pentru cîtăva vreme în reparaţii, la Guam. Compania face deci demersurile ca să puteţi lua avionul pînă la San Francisco, iar de acolo să vă puteţi îmbarca pe alt vapor şi, am bucuria să vă anunţ, pe aceeaşi rută. În acelaşi timp, vă vom oferi posibilitatea de zbor pentru destinaţia de pe biletele dumneavoastră şi poate chiar şi în alte direcţii, în caz că această ocazie nefericită v-a produs dumneavoastră sau rudelor neplăceri sau îngrijorare... Administratorul şef şi adjunctul său se vor afla la dispoziţia dumneavoastră toată ziua pentru a vă înregistra intenţiile... Dacă mai doriţi să puneţi vreo întrebare în legătură cu vasul, rămîn aici încă un ceas...

Erau cam intimidaţi în faţa lui, dar propria lor situaţie îi fascina, aşa că vreo douăzeci-treizeci — nerăbdători, se pare, să obţină informaţii pentru a verifica zvonurile — îi ocupară întregul ceas cu întrebări, ascultînd cu deosebit interes părerea lui despre cele întîmplate.

Cineva îi aduse un pahar de whisky.

— În sănătatea dumneavoastră, insistă omul, voios.

— Mă iertaţi, dar sînt de serviciu, refuză Tomazos, scuzîndu-se, şi mă aşteaptă o grămadă de treburi.

Nu fusese deloc abătut în cele treizeci şi şase de ore şi nici nu credea că o să mai fie vreodată.

Pe insula Guam ardea un foc de la o instalaţie de ţiţei, iar pasagerii, înainte de a fi zărit uscatul, văzuseră coloana neagră de fum care se ridica pe cerul albastru şi fierbinte. Marea semăna cu cea din prospectele Companiei : calmă şi albastră, de parcă era pictată.

Treptat, în faţa ochilor le apăru şi insula, cu coline joase, înverzite, prăfuite de căldură, cu palmieri supli în aerul nemişcat, cu intrarea în port construită din beton.

— Port 20, ordonă Tomazos şi *Areopagus* se apropie, făcînd un ocol perfect. Ar fi fost penibil să fie văzut apro-

piindu-se de intrarea în port, lăsînd în urmă-i un siaj în zigzag. Cu toată starea lui de avarie, transatlanticul făcu ocolul, trasînd în urmă un arc ferm.

Lîngă far, Tomazos văzu pe cineva care filma sosirea. Luă două remorchere chiar la intrarea în port. Ar fi putut intra în Guam fără remorchere, dar se gîndise la pasageri şi nu era sigur de forţa arcurilor. Remorcherele — unul la babord şi celălalt la tribord — îi asigurau cablurile de remorcare la pupa, care era, evident, zona cea mai avariată.

Intrară în portul mare şi trecură încet de cinci submarine nucleare, înghesuite unul într-altul ca într-o cutie de sardele. În port erau pe puţin douăsprezece distrugătoare şi crucişătoare americane şi un vas menit trasării distanţelor, cu discul lui alb imens ; toate vasele din care ieşea abur sunară sirena în semn de bunvenit.

Era întotdeauna emoţionant cînd un transatlantic al Companiei trăgea la dig sau la chei. *Areopagus* era, ce să mai vorbim, un vas mare. Pentru călători era anost şi o nimica toată, dar pentru căpitan şi pentru ofiţerul de cart era o problemă. Chiar şi într-un port „uşor", cum era Guam, condiţiile difereau de fiecare dată. Vîntul sufla cu un sfert sau cu jumătate de intensitate sau, ca acum, nu sufla deloc. Orice curent crea condiţii noi. Conta pînă şi adîncimea apei în diverse porturi din lume, căci elicele nu-şi exercitau toată forţa propulsoare la apă mică. Şi odată cu reducerea vitezei, scădea şi efectul cîrmei pînă la punctul în care vasul pierdea direcţia de pilotare şi nu mai răspundea la cîrmă.

Pasagerii se aliniaseră tăcuţi la parapet, impresionaţi poate, sau conştienţi de posibila întorsătură a destinului lor. În faţa rezervoarelor de apă şi a clădirilor era o mare de oameni. Şi cînta o fanfară. Sunetul muzicii lovea ritmic aerul dimineţii şi nu putea să nu te emoţioneze. Urcaţi pe automobile, oamenii făceau semne cu mîna şi aclamau. Camerele de televiziune filmau.

Tomazos mai puse un remorcher la pupa pentru avans, ocolind cu mare prudenţă pe la tribord spre port. „Oprit

motoarele", telegrafie el cînd cablurile de la prora și de la pupa, roțile din față și arcurile fură dirijate spre bolarzi. Se întrebă dacă *Areopagus* va mai naviga vreodată.

Își dădea acum seama că fanfara militară cînta „Nimic nu-i mai grozav decît o fată !". Asta pentru că soldaților americani le plăceau fetele ? Nu. Atribuiau vasului însușiri feminine formidabile. Era emoționat...

Lăsară pasarelele și oamenii dădură numaidecît năvală la bord. Era imposibil să-i oprești sau să pui vreo stavilă felului în care își exprimau americanii emoția. Printre ei erau brancardieri, medici din marina SUA, marinari, ziariști, localnici și, bineînțeles, funcționari de la asigurări, oficialități locale și doi inși de la Companie. O echipă de la televiziune se instală pe punte și, fără să ceară permisiunea, începură să pună întrebări pasagerilor. Puneau întrebări pînă și ofițerilor, dacă puteau. Tomazos, care acompania un grup ca să le arate avariile și să discute cu căpitanul Vafiadis, îl auzi pe un tip de la televiziune întrebîndu-l pe Mollon :

— Puteți să-mi relatați pe larg reacțiile dumneavoastră emoționale în timpul stressului ?

— Sigur. Eram al naibii de speriat, rîse Mollon.

— Obiectul ăsta e asigurat ? întrebă cinic un ziarist.

Și așa continuă ceasuri întregi. Tomazos a trebuit să-i invite pe reprezentanții Companiei și pe oamenii de la asigurări la dejun și să continue să discute despre jurnalul de bord și despre documente. Cînd verificaseră ultima dată aparatul de radio ? Dar bărcile de salvare ? Dar cazanul ? Atunci de ce crede el că s-a întîmplat cutare și cutare ? Cînd a aflat mai întîi despre o posibilă furtună ? Cine a hotărît continuarea cursei ? Întrebări dificile pentru cineva care dorea să rămînă fidel Căpitanului Vafiadis. L-au invitat pe inginerul șef la un bridge, după-masă, încercînd să-l tragă de o parte. Dar Bitsios, care era cinic și tăios, le puse, la rîndul lui, cîteva întrebări iscoditoare care-i făcură să se înfurie, să se congestioneze.

Pe la mijlocul după-amiezei toride și plicticoase un steward îi șopti lui Tomazos la ureche :

— Vă caută o doamnă.

— Unde ? tresări Tomazos.

— Pe puntea de Paradă, la tribord în față.

Se gîndi că trebuie să fie Elaine și se grăbi să o întîmpine, ușor neliniștit. Și ea era, în picioare lîngă parapet. Se uita în altă parte, cum era de așteptat, fără să fie jenată, așa cum erau relațiile dintre ei. Elaine știa întotdeauna să se poarte civilizat. Doar o dată...

Se întoarse, cînd se apropie el, cu acel instinct deosebit al femeilor frumoase. Alte femei s-ar fi întors prea repede și ar fi avut timpul să-și schimbe expresia, luînd un aer glacial sau deprimat. Dar nu Elaine. Era îmbrăcată fără cusur, de parcă, oricum, ar fi venit să viziteze Guamul.

— Nikolaos ! îl salută ea.

Îl lăsă să o sărute mai jos de bărbie, sus pe gît.

— Nu m-așteptam să te văd, Elaine, recunoscu Tomazos sincer.

— M-am speriat grozav. Am auzit buletinul de știri la radio și la televiziune.

— Ai venit cu avionul ?

— Sigur. Spuneau că *Areopagus* se îndreaptă spre Guam. Copiii erau fascinați. N-au avut nici cea mai mică îndoială, bineînțeles.

— Ce fac copiii ?

— Sînt bine.

— Și tu, Elaine ?

— Sînt bine ; ca întotdeauna.

Bineînțeles, nu era adevărat.

— Mă bucur, spuse el.

— Or să te avanseze ?

— Nu prea-mi vine să cred, zise el. Se vor face cercetări *ani de zile !*

— Dar ai adus nava cu bine la destinație.

— Nu m-am gîndit la recompensă. Orice ofițer ar fi putut să facă asta. Ne-am adus cu toții contribuția.

— Văd locul unde focul a ars coșul și carcasa.

— Da, ne-am alarmat, deși focul din salonul de coafură a fost, probabil, mai primejdios.

— Ce ai de gînd să faci acum ?

— Nu știu. Sper să mănînc și să recuperez orele de somn.

— Stau la Palm Leaves, îi spuse Elaine.

Rămase uluită cînd el nu reacționă în nici un fel.

Credea că făcuse prea multe concesii. Nici nu-i trecu prin minte să se arate disperată, deoarece nici nu fusese disperată. Nici să-și ceară iertare. Oare gestul de a fi zburat mii de kilometri nu însemna în sine o scuză suficientă?

Nu avea nici o subtilitate. Venise și atîta tot. Fără să se căiască, fără remușcări. Doar o femeie frumoasă putea crede că scapă cu aroganța.

Era emoționant și ar fi fost poate deajuns, dar prea fusese el la doi pași de moarte ca să nu-și dea seama că nu era suficient. Farmecul, știa bine, se schimba repede în fățărnicie. Suferise dureros în urma infidelității ei, dar se lecuise ; Elaine se pierduse odată cu furtuna. Nu-i dorea nici un rău, dar era o străină, deși atrăgătoare.

Privi peste parapet și zări ceva care îl făcu să tresară.

— Iartă-mă spuse el.

Elaine clipi, căci nu se așteptase la așa ceva ; se îmbățoșă, uluită, și se înroși de furie. Dar el plecase mai înainte ca ea să-și manifeste indignarea și îl vedea croindu-și drum prin mulțime și coborînd foarte grăbit pasarela. Venise dintr-un impuls și acum îi părea rău.

Îl văzu pe cheiul docurilor stînd cu cineva de vorbă. Doamne, ce *necioplit !* Făcuse atîta drum, iar pentru el vasul ăsta ridicol era mai important decît...

Atunci văzu că era o femeie tînără, o grecoaică într-o uniformă absurdă...

— Bună, Kristina, o salută el cu plăcere. Ce drăguț din partea ta că ai venit ! Mă bucur că te văd, recunoscu el deschis.

— Îmi pare bine, spuse ea grăbită, înroșindu-se, ceea ce era caraghios. Se mișca de pe un picior pe altul și tot balansa în mînă, agitată, o geantă de avion. Ce mai faci ? îl întrebă.

— Sînt treaz, răspunse el, zîmbind. M-am lăsat de băutură. Nu mi se potrivea... Cum e pe avion ?

— Binișor, spuse Kristina. Făcu o pauză și îl întrebă. O să mai navigheze *Areopagus ?*

— Nu sînt sigur, spuse Tomazos. Compania se gîndește să achiziționeze un transatlantic sud-african care a ieșit pe piață. Are stabilizatoare și propulsie cu arc, de toate.

— Crezi, începu Kristina, că ar fi vreo șansă...

— Da, sînt sigur, îi spuse Tomazos cu certitudine.

29

Tornetta se uită prudent prin hublou. Se afla într-o cabină luxoasă de pe puntea Delphi. Fratele insistase. Discutaseră dacă să vină și Squibb, dar Tornetta lăsase ușor să se înțeleagă că Squibb e un mare pisălog. Nu era un domn, era un laș, din păcate. Tornetta făcuse aluzie la un condamnabil act de lașitate, la o scenă urîtă petrecută în cabină, iar fratele, care auzise unele zvonuri, încuviință ca un înțelept ce se afla. Era un om pus pe fapte bune, dar, și n-aveai ce să-i faci, mînat de curiozitate. Ca să facă bine trebuia să cunoască cît mai multe lucruri, iar Tornetta n-avea chef să i le furnizeze.

Domnul Brook — așa îl chema — își petrecu mult timp în decursul celor trei zile, alături de alții, în comitete de binefaceri. Stăteau la niște mese în salon și notau neobosiți plîngerile și pierderile financiare ale călătorilor. Se consultă cu Demetropoulos, dar nu fu prea mulțumit de cele ce află de la administratorul care uitase dintr-odată să mai vorbească englezește.

Pe la zece, domnul Brook se retrase să se culce, cu un ritual tot atît de enervant ca și al lui Squibb. Vorbea în întuneric și Tornetta se enervă, deși nu-și putea exprima furia. Domnul Brook era „om sigur" și Tornetta căuta să-i facă pe plac cu glume, minciuni și atenții.

Acum nu era în cabină, ci discuta cu reprezentanții Companiei, punîndu-și la bătaie importanța și autoritatea în numele pasagerilor, foarte politicos, dar ferm și perseverent.

Alți călători fugiseră cît putuseră de repede de pe *Areopagus* și, cu egoismul lor caracteristic, se zbătuseră să obțină primele locuri în autobuzele spre hotel, spre Boeing sau spre orice altceva. Totuși, se mai învîrteau pe acolo un număr enervant de oameni. Tornetta îi evitase și pe ziariști și camerele de luat vederi. Dorea să dispară fără să-și spună nimănui numele.

Ce *făceau* toți oamenii ăștia care stăteau la soare ? Îl iritau la culme. Ce tot aveau de vorbit de nu mai terminau ?

Ăștia doi de exemplu. Un american în cămașă și unul din echipajul mașiniștilor. Stăteau lîngă un turn de apă, pălăvrăgind aiurea. Se scurse o oră. Tornetta fierbea de neliniște și de teamă. În curînd se va întoarce și Brook și va începe să debiteze niște tîmpenii. Fusese tare greu să scape de activitatea de binefacere a tipului, să evite să devină membru într-un comitet. Tornetta nu voia să piardă bunăvoința sau calitatea de domn pe care i-o atribuise nerodul ăla din cauza „prieteniei" cu domnul Rossi. Se prefăcuse că îl doare mîna și că e sleit de oboseală.

Nu o mai văzuse pe Barbara, dar îl zărise pe Squibb cu un ceas în urmă, încărcat cu aparatele lui de fotografiat și cu valizele, împleticindu-se, împreună cu alții, spre un autobuz. Cîteva fete îi așteptau pe călători la capătul pasarelei și dădeau fiecăruia dintre ei o pălărie de frunze de palmieri împletite, verzi și proaspete, din copacii din partea locului. Squibb își aruncase șapca și-și pusese pălăria verde, făcînd o glumă nesărată. Era nemaipomenit...

La vreo sută de metri mai încolo, se opri o limuzină americană, mare, și Tornetta văzu doi bărbați îndreptîndu-se spre vapor. În urma lor venea în fugă o fată care păși pe urmă alături de ei. Cei trei șoviră și schimbară cîteva cuvinte cu cineva de la capătul pasarelei. Omul dădu din cap într-o doară.

Începură să colinde agale, sporovăind. Trecură la cîțiva metri de Tornetta, habar neavînd de el.

Văzu că unul din ei e frate-său, Ignazio. Era un moment emoționant, ușor neliniștitor chiar. Dar Ignazio, fără

îndoială, se gîndise la toate. Toate vor fi aranjate. Ignazio cunoștea situația dramatică a fratelui său. Tot ce avea Tornetta de făcut era să coboare de pe vas.

Și asta n-avea cum să prezinte dificultăți. Și, totuși, se temea : ucisese un om ; rănise o dansatoare și îl bătuse pe Squibb. În buzunare și în valiză avea peste șase mii de dolari, în mare parte furați. Nu credea că Compania grecească sau altcineva putea să se lege de el. Camerele de televiziune plecaseră. N-avea de ce să se teamă și, totuși, era leoarcă de sudoare.

Se forță să deschidă hubloul cînd cei trei treceau pe lîngă el.

Fură surprinși.

— Bartolomeo ! îl strigă frate-său. Să venim sus ?

— Cobor eu, spuse Tornetta.

Se agita nerăbdător să coboare de pe vas.

Oamenii se uitau la el, însă fără nici o intenție, iar un ofițer de pe vas îl întrebă cum îl cheamă și îi șterse numele de pe o listă. Tornetta era convins că asta nu avea nici o importanță. Cel mult notaseră că trăiește, că a coborît la Guam și că e rănit la o mînă.

Ignazio și cei doi tovarăși stăteau mai la o parte de îmbulzeală. Tornetta îl îmbrățișă pe frate-său.

— Să-ți duc valiza insistă Ignazio. Doamne, prin cîte ai mai trecut ! Dar s-au sfîrșit toate. Am rezervat bilete pentru mîine la avion. Să te prezint. Arnaldo, partenerul meu, și Anna care lucrează pentru noi.

Nu precizase natura ocupației ei. Fata era foarte frumoasă, dar dură, și Tornetta bănui că și frate-său se ocupa să furnizeze omenirii cele trebuincioase...

— Ceva necazuri ? întrebă Ignazio.

Tornetta deschise gura să recunoască că l-a ucis pe domnul Rossi. Dar nu era încă sigur dacă Rossi era sau nu mafiot, și, oricum, asta i-ar fi șocat pe frate-său și pe fată. I-ar fi alarmat și îngrijorat în plus și doar fuseseră amabili și luaseră toată problema în mînă.

— Nimic, spuse el prin urmare.

— Bine, răspunse Ignazio. De acum, toate vor fi cum trebuie.

Celălalt, Arnaldo, deschise portiera limuzinei mari și Tornetta se urcă și se lăsă pe scaunul moale. Relaxîndu-se, își dădu seama cît fusese de încordat și de obosit. Cîteva săptămîni de odihnă și își va reveni, va fi din nou cel de odinioară.

Fata stătea în față cu Arnaldo, iar Ignazio în spate cu frate-său.

— Tare cald... se plînse Ignazio. Un loc frumos, insula asta ! Dar americanii... începu el cu o notă de sarcasm. Oamenii s-au lenevit prea tare acum ca să mai muncească pe cîmp. Preferă să lucreze pentru americani și să mănînce conserve. Le ies gologani. Dacă pleacă vreodată yankeii... Ce flori frumoase, remarcă el cu ton indiferent.

— Pe unde o luăm ? întrebă Arnaldo cînd ajunseră la un drum principal.

— La dreapta, îi spuse Ignazio. Am închiriat mașina, îl informă el pe Tornetta.

Tornetta era tulburat. Nu știa de ce.

— Nu mergem în oraș ? întrebă el.

— Nu, Doamne iartă-mă ! protestă Ignazio. Hotelurile or să fie pline de ziariști și de tovarășii tăi de călătorie. Ia uită-te ! insistă el cu o mîndrie indirectă. Ia privește anunțul ăsta !

Tornetta deschise ziarul cu amîndouă mîinile. Se anunța cu litere de-o șchioapă : TRANSATLANTICUL CARE A ÎNFRUNTAT TAIFUNUL ÎȘI FACE CU GREU DRUM ÎN ACEASTĂ DIRECȚIE. Era ziarul de ieri.

Cu o mișcare iute, fermă, Ignazio îndreptă cuțitul spre locul unde se deschisese haina lui Tornetta.

— Regret, dar trebuie s-o fac, spuse el printre dinți.

Tornetta icni de spaimă. În ochii căprui, catifelați, citi ura. Frate-său o făcea cu bună intenție, în ciuda celor ce spunea.

Cînd durerea izbi scurt și cînd viața se nărui în învelișul de piele încă umed și fierbinte, știa că mai trebuia să-și amintească de ceva. Ce era oare ?

Ignazio oftă satisfăcut după săvîrșirea faptei.

— S-a făcut, le spuse el pe nerăsuflate celorlalți doi.

Se gîndea la omul acesta acum mort, își amintea de copilăria pe care stîrvul ăsta o uitase cînd i-a scris din Australia. O copilărie de suferință și de teamă : el, fratele mai mic, brutalizat și jignit de cel mai mare și ca ani și ca forță... Ignazio avusese douăzeci de ani timp să se gîndească la toate astea.

— Or să fie foarte mulțumiți de tine, spuse tipul pe care îl chema Arnaldo.

Ignazio dădu din cap, răsuflînd încă greu și asudînd :

— Nu țineam deloc la el, dar n-a fost ușor. Facem o fotografie să le dovedim că s-a îndeplinit ?

— Cred că da, dădu din umeri Arnaldo, deși cuvîntul meu e deajuns.

Erau tot pe drumul principal, înaintînd cu optzeci la oră. Automobile ale forțelor aeriene și navale americane treceau în goană în direcție opusă. „Probabil că e ora prînzului", se gîndea Ignazio cinic.

— Unde-l ducem ? întrebă el într-o doară.

— Nu-i o problemă, spuse Arnaldo, luînd-o pe un drum lateral plin de praf, care șerpuia spre colinele înverzite. Tîmpiții ăștia nici n-or să știe de unde să înceapă. O să-l îngropăm în pădure.

— Și valiza ? întrebă fata.

— N-am ce face cu hainele lui murdare, spuse Ignazio cu dezgust.

Bali
Fiji
Guam
Hobart
Hong-Kong
Singapore
Taiwan
Tenerife
1968—1970